

www.burmeseclassic.com

တက္ကသိုလ်

နေပင်းအောင်

ကျင်းထံ၏ကျင်းကျွန်းရိတ်

အပြီးပြီးသူအတ္ထုလု

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အငြိုးကြီးသူအတ္ထုပ္ပတ္တိ

ပထမပိုင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၀၈၇၀၂၀၇
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၂၄၀၀၃၀၇

၂၀၀၇ ခုနှစ်
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့၊ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသန်းဝင်း၊ ကျော် - ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၂၃၉)၊ ခေမာသီလမ်း
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်မိုး (မုံရွေး-ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ၁။ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ၂။ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ၃။ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ၁။ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၂။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၃။ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ၄။ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ၂။ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ၃။ ဗိုလ်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၄။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အားကန့်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၂။ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ၃။ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ၄။ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ၁။ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- ၂။ အမျိုးဂုဏ်ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ၃။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ၄။ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အခန်း (၁)

စေတနာရှင်သိုင်းသမား

သိုင်းလောကတွင် ရှောင်လင်ဂိုဏ်း၊ ဝူတန်းဂိုဏ်း၊ ငိုမိဂိုဏ်း၊ ခွန်လွန်ဂိုဏ်း အစရှိသော သိုင်းဂိုဏ်းကြီးများသည် နေလပမာ ထင်ရှားကြပေသည်။

ကလေးသူငယ်များမှအစ လူည်းနေလေ့အောင်း၊ မြင်းစောင်းမလျှန် အားလုံးသိကြပြီး တိုင်းပြည်တစ်ဝှမ်းလုံးတွင် ထင်ရှား ကျော်ကြားကြခြင်းဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်က ထိုသိုင်းဂိုဏ်းကြီးများနှင့် အပြိုင် မသိသူမရှိအောင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော သိုင်းသမားတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ဘူးပေသည်။

ထိုသိုင်းသမားမှာ “စကြာသိုင်းသမား ကောင်းပင်” ဆိုသူဖြစ်ပါသည်။

စကြာသိုင်းသမားဆိုသည်နှင့် သိုင်းလောကသား မဟုတ်သူများ သာမန်အရပ်သားများပင် သိရှိနေကြသည်အထိ ဖြစ်ပါသည်။

စကြာသိုင်းသမားသည် ရှောင်လင်နှင့် ဝူတန်း အစရှိသော သိုင်းဂိုဏ်းကြီးများကဲ့သို့ ကောင်းသတင်းဖြင့် ကျော်ကြားခြင်းမဟုတ်ပဲ ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင် မကောင်းသတင်းဖြင့် ကျော်ကြားခြင်းဖြစ်သည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

စကြာသိုင်းသမားကောင်းပင်သည် သူ၏ထက်မြက်သော သိုင်း ပညာကိုအားကိုးအားထားပြုကာ သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုး နေကြောင်း ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကြောင့်မကောင်းသတင်းဖြင့် ထင်ရှား ဆက်တိုက် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။ တစ်ကိုယ်တော် သိုင်းအာဏာ ရှင် ဖြစ်ရန်ကြိုးစားခြင်းဖြစ်သည်။

စကြာသိုင်းသမားအား သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက လက်မခံပဲ ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် . . .

စကြာသိုင်းသမားကောင်းပင် သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ် သွားသည့်တိုင် သူ၏အမည်မှာ သိုင်းလောက၌ ပြောစမှတ်ပြုစရာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဆက်၍ ထင်ရှားနေခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

သိုင်းဆရာလင်းထုန် . . .

သိုင်းဆရာလင်းထုန်သည် ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုးသည်ပိုးဆောင်ရွက်နေ သည့် အထက်လမ်းသိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ သိုင်း ဆရာလင်းထုန်သည် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုကို မက်မောခဲ့မိခြင်းမရှိ ဘဲ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နေတတ်သူဖြစ်သည်။

ကျော်ကြားထင်ရှားမှုသည် လူတံတွေးကဲ့သို့ ရွံရှာဖွယ် ကောင်းသည်ဟု သူယူဆသည်။ စကြာသိုင်းကောင်းပင် သိုင်းလော ကအား လွှမ်းမိုးရန် ကြိုးစားလာသောအခါ ဆန့်ကျင်ကြရန် သိုင်း လောကအားများကို စည်းရုံးဆော်ကြသုများတွင် သိုင်းဆရာလင်းထုန် လည်းပါဝင်ခဲ့သည်။

ရိုးရိုးအေးအေးနေလေ့ရှိသူဖြစ်သော်လည်း သိုင်းလောက

အမေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ရှေ့တန်းမှရပ်တည်သူဖြစ်သည်။ သူရဲ ကောင်းကို တိုက်ပွဲတွင်သာ တွေ့ရတတ်သကဲ့သို့ပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများက သိုင်းဆရာထုန် အား ကြည်ညိုလေးစားမှုရှိကြသည်။ သူ့တွင် တပည့်တစ်ဦးရှိသည်။ ထိုသူ မှာ ကိုရှောင်ဆိုသူပင်တည်း။

ကိုရှောင်သည် မည်သို့သော သိုင်းသမားပေနည်း။

သိုင်းပညာကို အသုံးပြု၍ အများအကျိုး၊ တိုင်းပြည်အကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်နေကြသည့် အထက်လမ်းသိုင်းသမားများနှင့် သိုင်းပညာ အားကိုးကာ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ထင်ရာစိုင်းနေသော အောက်လမ်းသိုင်းသမားများသည် အမြဲတစေ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကာ အမြဲတစေ ယှဉ်ပြိုင်အားစမ်းနေလေ့ရှိကြသည်။

သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးရန်ကြိုးစားခဲ့သော “စကြာသိုင်း သမား”သည် သိုင်းလောကသားများ၏ ဆန့်ကျင်မှုခံရသဖြင့် ကျောခိုင်း ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီးနောက် စကြာသိုင်းသမားလောက်နာမည်မကြီး သောလည်း သိုင်းလောကအား နှောင့်ယှက်ရာ၌ စကြာသိုင်းသမား ထက်မလျော့သော အောက်လမ်းသိုင်းသမားများ ဆက်လက်ထွက် ပေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုအောက်လမ်းသိုင်းသမားများတွင် . . .

မင်းသားလေး တုစန်း . . .

ကြိုးဆက်တုတ်သိုင်းသမား လိုကိုထန် . . .

မုန်တိုင်းလက်ဝါး လူးချီ နှင့် တပည့် ရှောင်အင်း . . .

တင်းမျိုးနွယ် ညီအစ်ကိုခြောက်ယောက်တို့သည် သိုင်း လောက အား အန္တရာယ်ပေးစွမ်းနိုင်ကြသူများအဖြစ် သတ်မှတ်ခံခဲ့ ကြရလေသည်။

၎င်းတို့အား အထက်လမ်း သိုင်းသမားများက ချေမှုန်းသစ်ရန်

၈ ■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အမြဲပင်ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

လူဆိုးစားပြုများနှင့် အောက်လမ်းသိုင်းသမားများအား ဆုံးမ နှိမ်နင်းနေသည့် အထက်လမ်းသိုင်းသမားများတွင် မိုးဆက်သစ်အဖြစ် သူရဲကောင်းလေးများ အလားရစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော လူငယ်လူ နှယ် သိုင်းသမားအချို့ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။

အထူးထင်ရှားသည့် သိုင်းသမားလူငယ်များမှာ ...

သိုင်းသမား လီအင်း ...

မားကွန်ပင် ...

ဝေရီ နှင့် မိန်းမချောလေး ရှောက်ကျမ်း တို့ဖြစ်ကြသည်။

ထိုလူငယ်သူရွယ် သိုင်းသမားလေးယောက် ထင်ပေါ်ကျော် ကြားလာချိန်၌ “ကိုရှောင်” သည် ထက်မြက်သော သိုင်းပညာရှိသော လည်း နာမည်မထွက်ခဲ့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ကိုရှောင်သည် သူ၏ဆရာ သိုင်းသမားလင်းထုန် နည်းတူ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ် ပေသည်။

နေမွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်သည်။

ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့သည့် ကိုရှောင်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးချွေးသံများ ရွံ့လျှက် ရွှေကြိုးကြာ စားသောက်ဆိုင်ရှေ့၌ မြင်းကိုရပ်နားကာ ပေါ့ပါး စွာ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ တဆက်တည်းပင် ဆိုင်ရှေ့၌ရှိနေသော ဧည့် ကြိုဆိုင်လူလင်များအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ကျုပ်ရဲ့မြင်းကို အစာရေစာ ကျွေးမွေးထားလိုက် ပါ”

“စိတ်ချပါ ... အစ်ကိုလေး စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်တို့ တာဝန် ပါ၊ စိတ်ချလက်ချထားသောကံပါ ...”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (ပ) ■ ၉

ဧည့်ကြိုဆိုင်လူလင်တစ်ယောက်က အရိုအသေပေးပြီး မြင်းကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ကိုရှောင်က ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သူ၏ဗိုက်ထည်းက ကြွတ်ကြွတ်မြည်ကာ ဆာလောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ လူသည် နံနက်တစ်နပ်၊ ညတစ်နပ်၊ ဝမ်းစာမှန်မှန်ဖြည့်ရ သည် မဟုတ်ပါလော။

“သမားတော်ကြီးဆီကို မချိန်မီရောက်အောင် ခရီးနှင့်ရဦး မယ်၊ မြန်မြန်စားပြီး မြန်မြန်သွားမှ”

ကိုရှောင် ခပ်လောလောဖြစ်နေသည်။ သူမလော၍ မဖြစ်ပါ။

ဆရာ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော သမားတော် စီးယင်သည်

မကြာ မီ အသက်ငါးဆယ်ပြည့်တော့မည်ဖြစ်သည်။

ဂုဏ်ပကာသနမက်မောခြင်းမရှိသောသမားတော် စီးယင် သည် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပမည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် ...

သိုင်းလောကသားများသည်သမားတော် စီးယင်အား

ကြည်ညို လေးစားကြသည့်အလျှောက် မွေးနေ့လက်ဆောင်များ ပေးပို့ကြသည်။

သိုင်းဆရာလင်းထုန်သည် သမားတော်စီးယင်နှင့် ခင်မင်ရင်း နီးသူဖြစ်၍ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးပို့ရန် ကိုရှောင်ကို တာဝန်ပေးစေ လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုရှောင်က ဆိုင်ထဲအလောတကြီးဝင်လိုက်ချိန်၌ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားရလေသည်။ သူလောကြီးမိ၍ ဤသို့တိုက်မိခြင်းမင် ...

ထိုလူမှာ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး နှင်လှံဖွယ်ထောင်း

သော လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ခွတ်တရက် ဝင်တိုက်မိမလိုဖြစ်သွား၍ နှစ်ယောက်စလုံး ထိုက်နှိပ်သံကာ နောက်ဆုတ်ယင်း လူရွယ်ကပင် စတင်တောင်းပန်လာသည်။ ဤသည်ကပင် ထိုလူရွယ်၏ ရည်မှန်မှုကို ဖော်ပြနေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ကျုပ် . . . အလောတကြီးဖြစ်နေလို့ ဝင်တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားရတာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

ကိုရှောင် မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတော့သည်။ တကယ်တမ်း အလောတကြီးလွမ်းဝင်မိသူမှာ သူသာဖြစ်ပြီး တောင်းပန်စရာရှိလျှင် သူကတောင်းပန်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ . . .

နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အပြုံးပိုင်ရှင် လူရွယ်ကပင် အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သောလေသံဖြင့်တောင်းပန်နေသည်။

ကိုရှောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ် . . .

“ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ . . .”

လူရွယ်ကခွင့်တောင်းပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကိုရှောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တော်တော် ရည်မှန်တဲ့လူပဲ”

သူ့အားဆိုင် လုလင်တစ်ယောက်က နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။

“သည်ဘက်ကိုကြွပါ . . . အစ်ကိုလေး”

ကိုရှောင်က လိုက်သွားပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားစားသောက်လိုက်လေသည်။

ရွှေကြိုးကြာစားသောက်ဆိုင်မှာ နာမည်ကြီးသည့် အတိုင်း

ဟင်းလျာများ အရသာကောင်းမွန်မည်မှာ သံသယရှိရန် မလိုချေ။

“ဘာများမှာ ချင်ပါသလဲ အစ်ကိုလေး . . .”

ဆိုင်လုလင်ကလေးက မေးလေ၏။

“ဝက်နံရိုးကင်ပေး . . . အခေါက်အသား ပေး . . .”

ဟင်းချို ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခွက်ပေး . . . ထမင်းပေး . . .”

ကိုရှောင် မှာကြားလိုက်သည်။

အချိန်သိပ်မကြာလှပါ။ ဟင်းလျာများ နှင့် ထမင်းရောက်လာသည်။ ဟင်းလျာများက အနံ့အရသာ ပြည့်စုံလှသည်။

ဆာလောင်နေသော ကိုရှောင် အကြိုက်ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် . . .

အရေးတကြီး ခရီးဆက်စရာရှိသေးသဖြင့် ခပ်လောလောပင်စားသောက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် . . .

“သိုင်းသမား လီအင်းရောက်လာပြီဆိုတော့ စင်ကျန်ဇားပြဂိုဏ်းတော့ ကံဆိုးပြီ”

တစ်ဖက်စားပွဲ၌ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကာ စားသောက်နေသူများထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံကြောင့် ကိုရှောင် ဆက်ခနဲခေါင်းထောင်သွား၏။

“သိုင်းသမားလီအင်း” ဆိုသော အမည်က စိတ်ဝင်စားစရာမဟုတ်ပါလား။ လီအင်းသည် မည်သို့သော သိုင်းသမားနည်း။

လီအင်း၏ အမျိုးအစားကို ထိုသူများ၏ စကားကပင် ဖော်ပြနေပါသည်။

“သိုင်းသမားလီအင်းဟာ သိုင်းလောကလူငယ် လူရွယ်တွေထဲမှာ ထိပ်ဆုံးကလို ကျော်ကြားနေပေမယ့် စင်ကျန်ဇားပြဂိုဏ်းဆိုသူတစ် ယောက်တည်းနှင့် ဖြိုခွင်းပစ်ရန် တတ်နိုင်ပါ့မလား . . .”

၁၂ ■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ဟုတ်တယ် . . . စင်ကျန်ဇားပြဂိုဏ်းက အင်အားမသေးဘူး။ သည်နယ်ထဲတိုက်မှာ ထကြွသောင်းကျန်းပြီး လူတကာကို ဒုက္ခပေးနေတာ ကြာပြီ။ သူတို့ကို နှိမ်နင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားတွေ သာ အစပျောက်သွားပြီး၊ သူတို့က ခုချိန်အထိ သောင်းကျန်းနေနိုင်လျှန်း မဟုတ်လား။ သူတို့ဟာ ငရုတ်သီးလို လူမျိုးတွေကွ”

“ငရုတ်သီးထက် ဆိုးတဲ့လူတွေပါကွာ၊ မင်း . . . တင်စားရတာ နှစ်ဘက်သွားခါးလို့ တင်စားရမှာကွ။ သူတို့နဲ့တွေ့ရင်သေရင်သေ၊ မသေရင် ဒဏ်ရာရပဲကွ . . .”

“မင်းတို့လည်း သိုင်းသမား လီအင်းအကြောင်း မကြားဖူးတာကျနေတာပဲ။ လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့်၊ သိုင်းပညာထိပ် တန်းအဆင့်ရောက်နေပြီ။ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ သိုင်းဆရာကြီးတွေ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေနဲ့တောင် ပခုံးချင်းယှဉ်နိုင်တဲ့ အဆင့်ရှိတာပဲ။ စင်ကျန်ဇားပြဂိုဏ်းကို ဘာကြောင့် မဖြိုခွဲနိုင်ရမှာလဲ . . .”

အခြားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောပြန်၏။

“မဟုတ်ဘူး။ သိုင်းသမားလီအင်းကို အထင်သေးလို့ မဟုတ်ဘူး။ စင်ကျန်ဇားပြဂိုဏ်းက အဆိပ်ကိုအသုံးပြုတတ်ကြတော့ သိုင်းသမား လီအင်း အခက်ကြုံနိုင်လို့ပြောတာ။ သူ့အတွက်စိုးရိမ် လို့ကွ”

“သိုင်းသမားလီအင်းက ဖြူခွဲပစ်နိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ပိုကြိုက်တာပေါ့ကွာ။ စင်ကျန်ဇားပြဂိုဏ်းဖြိုကွဲသွားပြီဆိုရင် သည်နယ်မှာ အေးချမ်းသာယာသွားမှာပဲ မဟုတ်လား”

သိုင်းသမားကြီးလီအင်းသည် မျိုးဆက်သစ် သိုင်းသမားလူငယ်များတွင် အထင်ရှားဆုံးဖြစ်သည် ကိုရှောင်ကောင်းစွာသိထားသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့မြင်ဘူးချေ။

ထိုလူများသည် သိုင်းသမားလီအင်း အကြောင်းဆက်၍ပြော

ဆိုခြင်းမပြုတော့ဘဲ စားသောက်နေကြသဖြင့် ကိုရှောင်အားမလိုအားမရဖြစ်သွားသည်။

သူ့အတွက် အချိန်များများမရသဖြင့် သူကလမ်းအော်လိုက်၏။ ဆိုင်လုလင်ကလေး အပြေးရောက်လာလေ၏။ သူက ကျသင့်ငွေပေးပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူကိုယ်တိုင် ငိုက်ပြည့်သွားပြီဖြစ်သလို သူ၏မြင်းမှာလည်း အစာရေစာ စားရသည့်အပြင် ခဏနားလိုက်ရသဖြင့် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့ဆက်ခရီးနှင့်ပို အားလုံးအဆင်ပြေသွားတော့သည်။

သို့သော် . . . သွားမည့်သူအတွက် အဆင်ပြေသော်လည်း လမ်းခရီးကမူ အဆင်ပြေချင်မှပြေပေလိမ့်မည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

ကိုရှောင်သည် စင်ကျန်ဇားပြဂိုဏ်း သောင်းကျန်းနေသည့် ခရီးလမ်းမှ ဖြတ်သန်းသွားရမည်ဖြစ်သည်။

ကိုရှောင်က ဘာကိုမှ မစဉ်းစားပါ။

ဆရာတာဝန်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်းသမားတော် စီးယင် ထံမှူးနေ့လက်ဆောင် ပို့ပေးနိုင်ရန် ရှေ့ဆက်ခရီးနှင့် လိုက်လေတော့သည်။

မြင်းသည် မှန်မှန်ပင် ခရီးနှင့်နေသည်။

မြို့ကလေးမှာ အနောက်ဘက်အတော်ဝေးဝေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ကိုရှောင် သည် မြင်းကို အသော့နှင့်ယင်း စိမ်းလန်းသော တောအုပ် ကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ တောအုပ်တစ်ခုလုံးလန်းစိုပြည် သာယာလှပနေပါသည်။ ရောင်စုံပန်းကလေးများ

၁၄ ■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

လည်း ငွားငွား စွင့်စွင့် ဖူးပွင့်နေသည်။

သို့သော် . . .

ကျေးဇူးတင်သာရတာလေးများကို မတွေ့ရပါ။

လေတိုက်၍ သစ်ရွက်လှုပ်သံမှတစ်ပါး အခြားအသံဗလံ

သည်အကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါတော့သည်။

အထူးသဖြင့် ဝါးရွက်များ လှုပ်ခတ်သံ ကြီးစိုးနေသည်။

ကိုရှောင်က မြင်းငေါက်ကာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ တောအုပ်

ကြီး အခြေအနေမှာ ထူးခြားနေသည်ဟု သူ၏စိတ်ထဲ ထင်မိခြင်းမှာ ဆန်းကြယ်လှသည်။ ကိုရှောင် . . . မျက်မှောင်ကုပ်ကာပတ်ဝန်းကျင် ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

သည်တောအုပ်ဘက်ကို ခရီးသည်တွေ သိပ်ပြီးအသွား အလာ မရှိကြဘူး။ လူဆိုးဓားပြတွေ သောင်းကျန်းနေတယ်ပြောတယ်၊ ခုလိုတိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာထောက်ရင် . . .

သူ၏အတွေးမဆုံးမီ . . .

“ဟီး . . . ဟီး . . .”

တောအုပ်မှ မြင်းဟီသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ

လေ၏။

ကိုရှောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“တောအုပ်ထဲမှာ မြင်းဟီသံ ကြားရတယ်ဆိုတော့

တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေမှာသေချာတယ်၊ မြင်းဟီသံမကြားရရင်

တော့ လူမရှိဘူးလို့ ယူဆနိုင်တယ်၊ အခုတော့ . . .”

ထိုစဉ် . . .

“အား . . .”

“အမလေး . . .”

“ဝုန်း . . .”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (ပ) ■ ၁၅

“သေပါပြီ ဗျ . . .”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား လိုက်ရလေသည်။ ကိုရှောင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်မသွားသော်လည်း စိုးရိမ်စိတ်တော့ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ . . .”

ကိုရှောင်သည် လွတ်ခနဲရေရွတ်ကာ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း လိုက်မိသည်။

မြင်းဟီသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး တဆက်တည်းပင် စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည် မဟုတ်လား။

“တိုက်ပွဲဖြစ်နေတာပဲ”

သိုင်းသမားလီအင်းသည် စင်ကျန်ဓားပြငိုက်အား ချေမှုန်း ရန် ကြိုးစားအားထုတ်လိမ့်မည်ဟု စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ ဖြောင့်ဆိုနေကြ သည် မဟုတ်ပါလား။

“သိုင်းသမားလီအင်းကများ လူဆိုးဓားပြတွေကို တိုက်ခိုက် နေ တာများလား . . .”

ကိုရှောင်စိတ်ဝင်စားကာတောအုပ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်မိ လေသည်။

သစ်ပင်များကြားသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် မြေပေါ်၌ ကျိုးပဲ့ နေသော ဓားယုံလက်နက်များနှင့် သေဆုံးနေသော အလောင်းများကို တွေ့ရ သည်။

တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။ လူသေ ကောင်များနှင့် ဓားယုံများသည် တိုက်ပွဲ၏ သင်္ကေတပင် မဟုတ်ပါ လား။

တိုက်ခိုက်နေသူများကိုမူ မတွေ့ရချေ။

“ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့် . . .”

ထို့နောက် ဝတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကာ ရှေ့ဆက်သွား

လိုက်သည်။

သစ်ဝင်များကြားမှဖြတ်ကာ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် သွားလိုက်တိုင်း ခြေခေါ်၌ လဲကျသေဆုံးနေသော အလောင်းများကို တွေ့ရပြန်သည်။

တောအုပ်အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်သွားချိန်၌ နေရောင်ခြည် သည်လည်း အားနည်းသွားပြီး အလင်းရောင်အားပျော့သွား၏။

ဟိုနားသည်နားတွင် အမှောင်ရိပ်များဖြစ်ပေါ်လာသည်။

တိုက်ခိုက်နေသူများကို မတွေ့ရပါ။

တိုက်ခိုက်သံများကိုလည်း မကြားရပါ။

ကိုရှောင်တွေ့ရသည်ကား လူသေအလောင်းများသာဖြစ်ပါ

သည်။

တောအုပ်ထဲ၌ ကျက်စားနေသော စင်ကျန်စားပြဂိုဏ်းသား များစား တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးမိ သည်။

ထိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သူမှာ သိုင်းသမားလီအင်း ပင်ဖြစ်ရမည်ဟုနား လည်လိုက်သည်။

“သေဆုံးနေသူတွေမက စင်ကျန်စားပြဂိုဏ်းသားတွေဆိုယင် တော့ တိုက်ခိုက်ခဲ့သူဟာ သိုင်းသမားလီအင်းပဲဖြစ်ရမယ်၊ အင်း . . . လီအင်းဟာ အတော်ကို ထက်မြက်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာ အသေ ချာပဲ . . .”

ကိုရှောင်က သတိကြီးစွာထားကာရှေ့ဘက် လှမ်းသွား လိုက်ရာ တောအုပ်ထဲ၌ မြေကွက်လပ်တစ်ခုရှိနေပြီး မြေကွက်လပ်၌ အဆောက်အဦးတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“တောထဲ တောင်ထဲမှာအဆောက်အဦးတစ်ခု ရှိနေပါ သလား၊ တော်တော်အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ . . .”

ကိုရှောင်သည် အဆောက်အဦးကြီးကို စိတ်ဝင်စားသွား သည်။

ထို့ကြောင့် ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားလိုက်သည်။

အံ့ဩစဖွယ်သူ တွေ့လိုက်ရသည်က . . .

မြေကွက်လပ်၌လည်းကောင်း၊ အဆောက်အဦးရှေ့၌ လည်းကောင်း၊ အဆောက်အဦးပေါ်သို့တက်သည့် ကျောက်လှေကား ထစ်များပေါ်၌၎င်း သေဆုံးနေကြသော လူသေအလောင်းများပြန့်ကျဲ နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုရှောင်က မြေကွက်လပ်၌ ခြေလှမ်းရပ်တာ အဆောက် အဦးကြီးကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

အဆောက်အဦးကြီး အဝင်တံခါးမကြီးအပေါ်ဘက် နဖူး စည်းပေါ်၌ . . .

“စင်ကျန်ထိပ်ခေါင်စံစိမ်”

ဟု ရေးထားသည့် ဆိုင်ဘုတ်တစ်ခုချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရ သည်။

ကိုရှောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါထင်နေတာမှန်နေပြီ၊ ဒါဟာ စင်ကျန်စားပြဂိုဏ်းဌာန ချုပ်ပဲ၊ သိုင်းသမားကြီးလီအင်း လာပြီးတိုက်ခိုက်သွားတာ သေချာနေ ပြီ”

သိုင်းသမားလီအင်းအကြောင်းတွေးမိသောအခါ သူ့၌ အားကျသည့်စိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

သိုင်းသမားလီအင်းသည် သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်း ဘောက် ကျော်ကြားနေသော သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်တွင် ပါဝင်ပြီး အခြားသုံးယောက်ဖြစ်သော မာကွန်ပင်၊ ဝေရီနှင့် ရှောက်ဖွဲ့ ချီထွက် ပို၍ ထင်ရှားသည်။

“ငါ့အဖေက ပညာကုန်ပြီဆိုရင် သိုင်းလောကမှာ
သုတေသနလုပ်ဖို့လို့လည်းကောင်း၊ ဒါကိုရည်မှန်းချက်ထား
မယ်”

“ထိုသို့ဘာသာကိုယ်ပြော၊ ကိုယ်ဘာသာကိုယ်သဘောကျ
တာကိုလိုက်မိလေ၏။

ထိုစဉ် . . .

“အင်း . . . အင်း . . .”

ညည်းညူသံ သံသယကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်ဖြစ်၍ ပီပီသသကြားလိုက်ရ
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကိုရှောင် ရင်ထိတ်သွား၏။

“ညည်းတွားသံပါ၊ တစ်ယောက်ယောက်တော့ အသက်ရှင်
နေ သေးတာသေချာတယ် . . . ဒါဆိုရင် ငါကယ်ရလိမ့်မယ် . . .”

ညည်းညူသံထွက်ပေါ်လာသည်နေရာကို စဉ်းစားလိုက်
သည်။

“အဆောက်အဦးထဲကပါလား”

ထိုညည်းညူသံသည် အဆောက်အဦးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ လှေကားရင်း၌ အလောင်းများရှိနေခြင်းက အဆောက်
အဦးထဲ၌လည်း ဒဏ်ရာရသူများရှိနိုင်ကြောင်းကိုဖော်ပြနေသည်။

ကိုရှောင်သည် ကျောက်လှေခါးထစ်များကို မည်သို့ဖြတ်
ကျော် ခဲ့မည်ကိုပင် သတိမထားမိလိုက်ချေ။

ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်ပမာ လျှင်မြန်စွာဖြင့် အဆောက်အဦး
အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

အဆောက်အဦးထဲ၌ ပစ္စည်းပစ္စယများ ဖရိုဖရဲ လဲကျပျက်စီး
နေသည်။

လူသေအလောင်းများလည်း ပြန်ကျနေသည်။ အသက်ရှင်
သူ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပေ။

ကိုရှောင်က ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများက သိမ်းငှက်မျက်လုံးများပမာ ဝင်းလက်
တောက်ပြောင်နေသည်။

ခန်းမဆောင်ထဲ သုံးလေးကြိမ် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်နှင့်
ထောင့်တစ်နေရာ၌ နံရံကို ကျောမီထားသူတစ်ယောက်သည် သေဆုံး
သွားခြင်း မရှိသေးဘဲ အနည်းငယ်လူးလွန်လှုပ်ရှားသွားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူထံမှ ညည်းညူသံသံထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

ကိုရှောင်က ထိုလူအနီးသို့ ဧွေ့ခနဲဆုတ်သွားသည်။

ထိုလူမှာ စားသောက်ဆိုင်၌ တွေ့ခဲ့ရသည့် အမြီးရှောင်ဝတ်
ဆင်ထားသော လူရွယ်ဖြစ်လေသည်။

“လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားကိုး . . .”

ကိုရှောင် လွှတ်ခနဲ ရေရွှေတိုက်၏။

ထိုလူ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲနေ၏။ မျက်လုံးများ
ပွင့်လာကာ ကိုရှောင်ကို ရီဝေစွာကြည့်၏။

ကိုရှောင်က အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား လူဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူကောင်းကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်နဲ့
တွေ့မှတော့ ခင်ဗျားမသေရတော့ပါဘူး”

ထိုလူက ကိုရှောင်ကို ရီဝေစွာကြည့်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးနှင့် အကြည့်က စကားလုံးပေါင်းများစွာပြောဆို
နေသကဲ့သို့ရှိသည်။

ထို့နောက်မျက်လုံးများပြန်မှိတ်သွားကာ ငြိမ်သက်သွား

၂၀ ■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

တော့သည်။

ကိုရောင်က ...

“ကျုပ်ဟာ စကားကတိတည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ

ခင်ဗျား သိရမှာပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

သူက တည်ကြည်စွာပြောလိုက်လေ၏။

အခန်း (၂)

မှိုင်းပြသောမိန်းကလေး

သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသော သိုင်းသမားကြီးများ အများ အပြားရှိနေကြသည့်တိုင် သိုင်းသမားကြီးစီးယင်က ပို၍ထင်ရှားသည်။

သိုင်းသမားကြီးစီးယင် ကျော်ကြားရခြင်းမှာ ဆေးပညာတ ဘက်ကမ်းခတ် ကျွမ်းကျင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဆေးပညာကျွမ်း ကျင်သည့် အကြောင်းရင်းတစ်ခုတည်းကြောင့် ဆိုလျှင်ပြည့်စုံမည် မဟုတ်ပါ။

သိုင်းသမားစီးယင်သည် ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရသူများ ကို အခကြေးငွေမယူဘဲ စေတနာထားကာ ဂရုတစိုက်ကုသပေးတတ် သောကြောင့် ထင်ရှားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုရောင်၏ဆရာ သိုင်းဆရာလင်းထွန်းနှင့် စေတနာသမား တော် (ဝါ) သိုင်းသမားကြီး စီးယင်တို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေ ချားဖြစ်ကြသည်။

ကိုရောင်သည် သူ၏ကတိအတိုင်း အဖြူရောင်ဝတ်ထား သော လူရွယ်ကိုခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ အဓိကပန်းတိုင်မှာလည်း သမားတော်စီးယင်ပင် မဟုတ်ပါလား။

စေတနာသမားတော်စီးယင်ကလည်း လူနာတစ်ယောက် ဆရာကလာသည်နှင့် စေတနာထားကာ ဆေးကုသပေးခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် . . . အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော လူရွယ်မှာ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့လေတော့သည်။

သုံးရက် . . .

စီးယင်ထံရောက်ပြီး သုံးရက်တိတိကြာမြင့်ခဲ့သည်။

သုံးရက်ဟူသောအချိန်ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ လူရွယ်မှာ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာသည်။

လူရွယ်သည် ကိုရှောင်ကို အလွန်ပင်ကျေးဇူးတင်နေသည်။

ကိုရှောင်ကလည်း လူရွယ်ကို ကျေးဇူးတင်နေ၏။

“ငါ့ညီနဲ့သာ မတွေ့ခဲ့ယင် ကျုပ်ဟာတောထဲတောင်ထဲက စင်ကျန်ဂိုဏ်းအဆောက်အဦးထဲမှာ သေဆုံးသွားရမှာပဲ၊ ငါ့ညီကျေးဇူးကိုဘယ်လိုဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။”

ကိုရှောင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကတောင်ပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါဗျာ”

“ဟေ . . .”

“နောင်ကြီးနဲ့သာမတွေ့ရင် သမားတော်ကြီးရဲ့ မွေးနေ့ကိုအမိ အရောက်လာနိုင်မယ်မထင်ဘူး။ နောင်ကြီးနဲ့တွေ့ပြီး အချိန်မီဆေးကုနိုင်မှ ဖြစ်မှာဆိုတော့ တက်သုတ်ရိုက်ပြီး လာဖြစ်သွားတာပေါ့”

လူရွယ်က . . .

“ညီလေးက . . . သမားတော်ကြီးဆီကိုလာဖို့ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . .”

သုခါဆရာက သမားတော်ကြီးစီးယင်ထံသို့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပို့ခိုင်းလိုက်သည့် ကိစ္စကိုပြောပြလိုက်သည်။

လူရွယ်ကဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“အော် . . . ဒီလိုကိုး”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်ကကျေးဇူးတင်တယ်လို့ပြောတာပေါ့”

“ညီလေးကလည်း သမားတော်ကြီးဆီကိုလာဖို့ အကြောင်းရှိနေတာ ကျုပ်ကံကောင်းသွားတာပေါ့၊ သည်လိုမှမဟုတ်ရင်တော့ စင်ကျန်ဓားပြဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းဖို့ကြိုးစားယင်း တောထဲတောင်ထဲမှာ ကျုပ်သေသွားမှာပဲ၊ လူသူမနီးတဲ့တောထဲမှာ ဘယ်လိုလူမျိုးရောက်လာနိုင်မှာလဲ . . .”

ကိုရှောင်ကသတိထားနေသည်ကြားမှ လွတ်ခနဲမေး လိုက်မိသည်။

“နောင်ကြီးဟာ . . . သိုင်းသမား လီအင်းဆိုတာမှားလားဗျာ”

လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်က လီအင်းပဲ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုရှောင် နှစ်ခြိုက်စွာပြီးလိုက်မိသည်။

“လက်စသတ်တော့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေတဲ့ တကယ့်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ လာဆုံမိတာကိုး၊ လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်ကိုလေးစားပါတယ်”

လူရွယ်ကား လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသည့် သိုင်းလောကဗျော် သိုင်းလေးဖော်မှ လီအင်းဖြစ်နေချေသည်တကား၊ ကိုရှောင်လွန်စွာ ကျေနပ်သွားသည်။

လီအင်းသည် မည်သို့သောလူစားဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

လီအင်းက . . .

“ငါ့ညီရဲ့ဆရာ သိုင်းဆရာလင်းထုန်ဟာလည်းသိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားတဲ့ သိုင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ပါပဲ၊ လူချင်းမရင်းနှီးသော်လည်း”

နာမည်ကြီးတာနဲ့ ကြည်ညိုလေးစားခဲ့တာကြာပါပြီ။ တစ်ခါလောက်တော့ ညီလေးဆရာကိုလာတွေ့ပြီး ဂါရဝပြုမယ်လို့ စဉ်းစားထားတာ။ ခုတော့ ဆက်ဆက်လာဖြစ်အောင်လာရတော့မှာပါ။ အကြောင်းက ပေါင်းဆုံလာပြီကိုး”

“အိုရှောင်က . . .

“လာခဲ့ပါဗျာ . . . ကျုပ်ဆရာကသဘောကောင်းပါတယ်။

ဆရာကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ကျုပ်လည်းစောင့်ကြိုနေပါမယ်”

သိုင်းသမား လီအင်းက . . .

“ညီလေးကပြန်တော့မလို့လား . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ဆရာကမွေးနေ့လက်ဆောင်ပို့ပြီးရင် အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ဖို့မှာလိုက်လို့ပါ”

“ဪ . . .”

ကိုရှောင် ပြန်တော့မည်ဆို၍ သိုင်းသမားလီအင်း စိတ်ပကောင်း ဖြစ်သွားပုံရှိသည်။

ကိုရှောင်က ခိုမိလိုက်သဖြင့် အားပေးစကားပြောလိုက်လေသည်။

“သမားတော်ကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်လည်း သေ သေချာချာပြောထားပါတယ်။ နောင်ကြီးက သည်မှာတစ်လလောက် တော့နေမှဖြစ်မယ်။ ဒါမှလည်းဒဏ်ရာတွေ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သက်သာ ပျောက်ကင်းသွားမှာ ဆရာစိတ်ပူနေမှာ စိုးရိမ်လို့သာ ကျုပ်ပြန်ရမှာ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် နောင်ကြီးဒဏ်ရာ ပျောက်ကင်းတဲ့ အထိနေပါတယ်ဗျာ”

“ရပါတယ် ညီလေးရယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ညီလေး ပြန်မှာသာပြန်ပါ။ ကျုပ်တို့မကြာခင်ပြန်ဆုံတွေ့ကြဦးမှာပဲ မဟုတ်လား”

နှစ်ဦးသား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်

မိကြသည်။

သူတို့သည်မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံမိကာ ခင်မင်ရင်းနှီးမိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဓိကလူမှာ ကိုရှောင်သာဖြစ်သည်။ ကိုရှောင် မကယ်ခဲ့ပါလျှင် ဤသို့ လီအင်းနှင့် ခင်မင်မှု ရလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

ကိုရှောင် ပြန်တော့မည်ဖြစ်၍ စေတနာသမားတော် စီးယင်ထံသို့ သွားရောက်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

စီးယင်က ပြုံးနေ၏။

“မင်းရဲ့ဆရာက ကျုပ်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပို့ပေးဖို့ သတိရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“မင်းကကော မင်းဆရာရဲ့ ပညာတွေ အတုန်ထားပြီး မဟုတ်လား၊ သိုင်းလောကထဲဆင်းပြီး အများအကျိုး မဆောင်ရွက်သေးဘူးလား”

ကိုရှောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဆရာဆီက ပညာရခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့ လိုအပ်ချက်ကလေးတွေရှိနေပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် အချိန်ပေးပြီး ဆက်လေ့ကျင့်ရပါဦးမယ်။ တကယ်တမ်း ပညာစုံသွားပြီဆိုမှ သိုင်းလောကထဲဆင်းဖို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဪ . . . ဪ . . . မင်းဆက်ပြီး ကြိုးစားရဦးမှာပေါ့၊ ဆောင်းတယ် ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ . . .”

“အေး . . . ဆက်ပြီးကြိုးစားပါ။ သိုင်းဆရာလင်းထုန်ဟာ နှိမ့်နိမ့်အေးအေး နေတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့ရဲ့ပညာဟာထိပ်တန်း အဆင့်ဆက် အများကြီးကျော်လွန်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ သူ့ရဲ့ပညာအမွေ ဆက်ခံနိုင်မယ်ဆိုယင် မင်းလည်းတစ်နေ့ကျယ်သိသိသာသာ

ဟာ ထင်ရှားတော်ကြားတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာပဲ”
“တုတ်တဲ့ . . . ကျွန်တော်ကြိုးစားသွားမှာပါ။ ဆရာလည်းရိုး
သားကြီးတော့တာကို ကြိုက်ပါတယ်ဗျာ”

သမားတော်စီးယင်၏ မျက်နှာတည်ကြည်လေးနက်သွား
သည်။

“အင်း . . . အခုတလော သိုင်းလောက အခြေအနေက
သိပ်မကောင်းဘူး။ စကြာသိုင်းသမားကောင်းပင်ဟာ နယ်ခြားကပြန်
လာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း၊ သိုင်းလောကမှာ ခြေသွတ်နေတယ်။ လှုပ်ရှား
နေတယ်။ မကြာခင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ပြဿနာကြီး
တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်မျက်လုံးထဲမြင်ယောင်နေ
တယ်”

ကိုရှောင်က သမားတော် စီးယင်ကို တချက်ကြည့်လိုက်မိ
သည်။

“စကြာသိုင်းသမားဟာ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို ကျူးကျော်ဖို့ကြံ
စည်နေတဲ့ မန်ချူးနယ်ချဲ့တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့ပုံရတယ်။ မန်ချူးတွေဟာ
သိုင်းလောကသားတွေရဲ့ စည်းလုံးညီညွတ်မှုအင်အားဟာ သူတို့ ကျူး
ကျော်လာချိန်မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာကို ရှေ့ယခင်ကတည်းက
စိုးရိမ်ခဲ့ကြတာ။ သိုင်းလောကသားအချင်းချင်း ရန်တိုက်ပေးပြီး သိုင်း
လောကကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ မကြာခင်ပေါင်းမနည်းဘူး။ စကြာ
သိုင်းသမားလို့ ထင်ရှားတဲ့ သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ဟာ
မန်ချူးတွေနဲ့ပေါင်းမိပြီဆိုရင် သိုင်းလောကအရေး မတွေ့ပုံစရာပဲ။
သည်သတင်းတွေကို မင်းရဲ့ဆရာလည်း ကြားမိပြီးသားဖြစ်မှာပါ။
အဲဒီကိစ္စကို သူဘယ်လိုသဘောထားသလဲဆိုတာ ကျုပ်ကိုပြောပြပါဦး”
ကိုရှောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဆရာဟာ သိုင်းပညာကိုပဲ အဓိကထားပြီး သင်ပေးခဲ့ပါ

တယ်။ တခြားကိစ္စတွေပြောဆိုတာ မရှိလို့ ကျွန်တော်လည်းဘာမှ
မသိခဲ့ရပါဘူး။ ဆရာဟာ အင်မတန်နှုတ်နည်းပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဪ . . . ဪ . . .

သမားတော်စီးယင် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“ထားပါတော့လေ . . . ကျုပ်က သိုင်းလောကအရေး ဆွေး

နွေးဖို့ သူ့ဆီကို လာခဲ့ပါဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ . . .

အမှန်တော့ . . .

သိုင်းသမားလင်းထန်သည် သိုင်းလောကအရေးကို မပြော
မဟုတ်။ ပြောခဲ့ပါသည်။ နှုတ်ကတော့နည်းသည်။ စကြာသိုင်းသမား
သည် ထင်ရှားသော သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်
လို့သူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့ပါသည်။

အခြားသော သိုင်းသမားကြီးများ၊ သိုင်းဂိုဏ်းများကို တော်
ပြတ်ကာ ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိနိုင်သူတစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။

စကြာသိုင်းသမား၏ မာနခက်ထန်မှု မောက်မာမှုတို့ကြောင့်
သိုင်းလောကသားများက ပတ်သက်ဆက်ဆံခြင်းမပြုတော့ဘဲ ထေးဝေး
ရှောင်ရှားကုန်သဖြင့် စကြာသိုင်းသမားမှာ တဖြည်းဖြည်း အထီးကျန်
ဆန်လာသည်။

အထီးကျန်ဆန်ခြင်းသည် သူ၏ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဆန့်ကျင်
ဘက်ဖြစ်နေသဖြင့် ခါးသီးမှုကို ခံစားလာရသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများမပေါ် မျက်မှန်းကျိုးကာ
ရန်ပြီးဖို့ခဲလေတော့သည်။

ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးများသည် စကြာသိုင်းသမား၏ ခံစား
သဘောထားကို တွက်ဆမိကြပြီး တချိန်ချိန်တွင် သိုင်းလောကသား
တွေပေးနိုင်သူတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

■ တွေ့ရုံနဲ့ အောင်အောင်

သိုင်းလောကသားများနှင့် ပို၍ ကင်းကွာသွားခဲ့သော
အကြောင်းအရာလည်း လူ့မြင်ကွင်းသို့ မထွက်တော့ဘဲ ကေစာရီ
ချုပ်ဆိုနေခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင်...

စကြာသိုင်းသမားသည် သိုင်းလောကမှ ပျောက်ကွယ်သွား
ခဲ့ပြီး ဘယ်ရပ်ဘယ်ဆီ ရောက်နေသည်ကို စုံစမ်းမရတော့အောင်
ဖြစ်သွား၏။ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးများသည် စကြာသိုင်းသမား
ဤသို့ပျောက်ကွယ် သွားခြင်းမှာ မကောင်းသော လက္ခဏာမှန်းသိကြ
သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် စကြာသိုင်းသမား၏ သတင်းပြန်လည်ပေါ်
ပေါက်လာခဲ့သည်မှာ မကြာသေးပေ။

လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်ကမှ နယ်ခြားသို့ သွားသော လမ်း
ခရီးတွင် စကြာသိုင်းသမားကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

စကြာသိုင်းသမားမှာ နယ်ခြားမှပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သတင်းများထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင်...

စကြာသိုင်းသမားသည် အကျင့်ပျက်သူများ၊ အောက်လမ်း
သိုင်း သမားများ၊ လူ့ဆိုးဓားပြများ အားစည်းရုံးသိမ်းသွင်းကာ
သိုင်းလောကအား နောင်ယုတ်ဖျက်ဆီးရန် စိုင်းပြင်းနေသည်ဟူသော
သတင်းများ အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဤသည်မှာ စကြာသိုင်းသမား၏ မကောင်းသတင်းများဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများက စကြာသိုင်းသမားအနေ
ဖြင့် လုံ့လအလယ်သို့ ထွက်ကာ ထွက်ပေါ်နေသောသတင်းများနှင့် ပတ်
သက်ပြီး ဖြေရှင်းစေလိုကြသည်။

သို့သော် ... စကြာသိုင်းသမားသည် လုံးဝထွက်ပေါ်လာ

ခြင်း မရှိဘဲ ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်နေသည်။

ကိုရှောင်သည် သမားတော်စီးယင်က အခြားသောသိုင်း
လောကသားများနည်းတူ စကြာသိုင်းသမားနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်မှု
များ ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရသော်လည်း သူ့အနေနှင့် ဝေဖန်
သုံးသပ်ပြော ဆိုခြင်းမျိုး မပြုလုပ်သင့်ဟု နားလည်ထားခြင်းကြောင့်
ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သမားတော်ကြီးစီးယင်က ...

“သိုင်းသမားလီအင်းအတွက် မောင်ရင်လေး စိတ်ချပြီး
သွားနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်က သူ့ကို ကူညီခွင့်ရတာကို အထူးပဲဝမ်းသာ
ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ သူဟာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် တောက်ကြားနေတဲ့
လူငယ်သိုင်းသမား တစ်ယောက်ပါ။ နောင်တချိန် သိုင်းလောကကို
ဦးဆောင်နိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာလည်း သေချာပါတယ်။
ကျုပ်ဂရုစိုက်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ... ခင်ဗျာ”

ကိုရှောင်လည်း သမားတော်စီးယင်ကို နှုတ်ဆက်ကာထွက်
လာခဲ့လေတော့သည်။

သမားတော်စီးယင် နေထိုင်သော ကျေးရွာလေးသည်
အနောက်အဝေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ကိုရှောင်က အပြန်ခရီးကို မှန်မှန်ပင်နှင့်ခဲ့သည်။

ဆရာဖြစ်သူ၏ တာဝန်ပေးမှုဖြင့် သမားတော်စီးယင်အတွက်
မွေးနေ့လက်ဆောင် သွားပေးယင်း သိုင်းသမားလီအင်းနှင့်
မျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံမိပြီး ကူညီနိုင်ခဲ့သည်မှာ ဝမ်းသာစရာအဖြစ်
အပျက်ပင်။

ကိုရှောင်၏ အပြန်ခရီးတွင် သူသည် စိတ်ထကြည်လင်းခွင့်
တာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသည်။

ထောက်ဝသော နေရောက်ခြည်အောက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး သာသာလှပနေသည်။

“ခွပ်ခွပ် ... ခွပ်ခွပ် ...”

“ခွပ်ခွပ် ... ခွပ်ခွပ် ...”

သူ့အသံသည် မြင်းခွာသံများသည်လည်း စီးချက်ဝါးချက်
ညီညီ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ကိုရှောင်သည် မြင်းကို အသာလေးစီးနင်းရင်း မြို့ကလေး
တစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

“သည်မြို့မှာ ခဏနားပြီးတာနဲ့ ခရီးဆက်ရမယ်၊ ဒါမှ ဆရာ
ဆီကို ခပ်စောစောပြန်ရောက်သွားနိုင်မယ်”

သူ၏တာဝန်မှာ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ဆရာထံသို့ အမြန်ဆုံး
ပြန်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ရပ်နားကာ စားသောက်လိုက်
သည်။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် အနားမယူတော့ပဲ ဆိုင်ထဲမှထွက်
လာ ရာ ဆိုင်တံခါးဝ၌ ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်လာသူတစ်ဦးနှင့် ဝင်တိုက်မိမလို
ဖြစ်သွားသည်။

ကိုရှောင်သည် သိုင်းသမားလီအင်း နှင့်ဆုံတွေ့မိခဲ့ပုံကို ပြန်
ပြောင်း အမှတ်ရလိုက်မိသည်။

သိုင်းသမားလီအင်းက ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်ရသည်ကို နှိမ်ချ
ကာ တောင်းပန်စကားဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

လီအင်း၏ ရည်မှန်းမှုကြောင့် စိတ်ကြည်ခင်ခွဲသည် မဟုတ်
ပါလား။

ယခုမှ ...

“ရှင် ... သေချင်လို့လား”

အော်ငေါက်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

ကိုရှောင် ကြည့်လိုက်သေသာအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

မိန်းကလေးသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး ချေမောလှပသူလေး
ဖြစ်နေပါသည်။

သို့သော် ...

“ရှင် ... ဒုက္ခရောက်ချင်ပြီထင်တယ်၊ ခုထိလမ်းမမယ်သေး
ဘူးလား”

မိန်းမချောလေးက အော်ငေါက်ရင်း လျှပ်တစ်ပြက် ပါးရိုက်ချ
လာလေ၏။

သူမ၏လှုပ်ရှားမှုကား လျှပ်ပြက်သဘောသို့လျင်မြန်နေပါသဖြင့်
ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော ကိုရှောင်မှာ ရုတ်တရက်ရှောင်တိမ်း
ဖို့ အချိန်မရလိုက်တော့ချေ။

“ပြန် ...”

မိန်းမချောလေး၏ လက်ဝါးစာမိကာ ပါးပြင်တစ်ဖက်နီရဲထူထူ
သွားသည်။

ပါးရိုက်ခံလိုက်ရမှ သတိဝင်လာကာ နောက်ဆုတ်လိုက်မိ
လေ၏။

“မင်း ... မင်း ...”

မိန်းမချောလေး မဲ့ပြုံးပြီးလိုက်သည်။

“ဒါနမူနာပဲရှိသောတယ်၊ ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်ရင် သည်ထက်
ပိုနာမယ်”

သူမသည် ကိုရှောင်ကိုဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ဆိုင်ထဲသို့ဆက်၍
ဝင်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ အလွန်မောက်မာသော မိန်းကလေး
ပင်တည်း။ သာမန်အရပ်သူများသည် ဤကဲ့သို့ လုံးဝမကြမ်းတမ်းတော့။

■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ကိုရှောင်က လမ်းပိတ်ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ခွင့် . . . ခွင့် . . .”

မိန်းမချောလေးပို၍ ဒေါသထွက်သွားသည်။

ထို့ရှောင်က . . .

“ကျုပ်က ဆရာ့ဆီကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ပြန်ရမှာ။

အကြောင့် အလောတကြီးဆိုင်ထဲကထွက်လိုက်မိလို့ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားတာကို မင်းကဘာကြောင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားရ ထာလဲ။ ကျုပ်က မင်းကို ဝင်တိုက်မိသေးလို့လား။ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်က အတော့်ကို ရိုင်းတာပဲ”

မိန်းမချောလေး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှောင်ကွမ်းအတွက် ဝါမျိုးတွေ ငွေပေးပါပြီရှင်။ ရှင်က ရမလားလို့စမ်းကြည့်ပြီး မရတော့မှ တစ်မျိုးပြောချင်တာလား”

“မင်း . . . မင်း . . .”

“ဘာလဲ . . . ရှင်မကျေနပ်ဘူးလား”

သူမသည် ခါးထောက်ကာ မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ဆက် ပြောလေသည်။

“ရှင်က . . . မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းချင်သလဲ ပြောပါ”

ကိုရှောင် ပိုပြီးဒေါသထွက်သွားမိသည်။ လူအများက ဝိုင်း ကြည့်နေကြသည်ဖြစ်ရာ ရှက်လည်းရှက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် . . .

“ဟုတ်တယ် . . . မင်းနဲ့ဖြေရှင်းရမှ ကျုပ်ကျေနပ်မယ်။ ဆိုင် အပြင်ဘက်ထွက်ခဲ့ပါ”

ကိုရှောင် သည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

“စိတ်ချ . . . ရှင့်ကို ဆုံးမပြမယ်”

မိန်းကလေးကလည်း ရယ်ရယ်မောမော ဖြင့်လိုက်လာသည်။

ကိုရှောင်နှင့် မိန်းမချောလေးတို့ဖြစ်ရပ်ကြောင့် လူအများဝိုင်း

ကြည့်နေကြသည်။

ကိုရှောင် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်နေမိသည်။

လမ်းပေါ်သို့ရောင်သွားလျှင် ခြေလှမ်းရပ်ကာ လိုက်ပါလာ

သော မိန်းကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

သူ၏ မျက်နှာနီရဲခက်ထန်နေသည်ကိုကြည့်ကာ မိန်းကလေး လျှောင်ပြီးပြီးနေ၏။

သူမသည် လှပချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ် သော်လည်း မာန်မာန ခက်ထန်ပုံရ၏။

သူမ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် ခါး၌ခိုက်ဆွဲထားသောစားကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ် ကြောင်းလည်း ထင်ရှားနေသည်။

“ကဲ . . . ရှင်ဘယ်လို ဖြေရှင်းချင်သလဲ”

မိန်းကလေးက မေးလာ၏။

ကိုရှောင်က . . .

“ကျုပ်က မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားတာ။ ကျုပ် ဘက် ကမှားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ဖို့ အသင့်ပဲဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

မိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ရှင် . . .”

ကိုရှောင်က . . .

“မတော်တဆဖြစ်တဲ့ကိစ္စမှာ ရမ်းကားတဲ့သဘောနဲ့ ကျုပ်တို့ ပါး ရိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်ကိုပြန်ပြီး တောင်းပန်ရမယ်”

ဝိုင်းကြည့်နေကြသောသူများသည် ကိုရှောင်နှင့် မိန်းကလေး တို့ အဖြစ်ကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ခွေးနှစ်ကောင် ကိုယ်တိုင်

ကိုပင် စိတ်ဝင်စားကြသော အရပ်သားများမှာ ဤသို့ လူငယ်နှစ်ဦး၏ ရန်ပွဲကို အဘယ်မှာ လျှင်စိတ်မဝင်စားဘဲ နေလိမ့်မည် နည်း။

အမြစ်အဖျက်ကို “တွေ့မြင်ထားကြသူများက ကိုရှောင်၏ အမှားမဟုတ်ဘဲ မတော်တဆသာဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးပါးရိုက်လိုက်ခြင်းက လွန်နေသည်ဟု သဘောထားကြသည်။ အများအမြင်တွင် မိန်းကလေးအလွန်ပင်၊

ကိုရှောင်၏စကား အဆုံးတွင် မိန်းကလေးရယ်မော လိုက်လေ၏။

“ကျွန်မက မတောင်းပန်ဘူးဆိုရင်ကော . . .”

ကိုရှောင်က . . .

“ဒါဆိုရင်တော့ . . . မင်းကိုဆုံးမရမှာပေါ့”

မိန်းကလေးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ . . . ရှင့်မှာ ဘယ်လောက်များအစွမ်းအစရှိသလဲ ကြည့်သေးတာပေါ့”

ကိုရှောင်က . . .

“ကျုပ်က ညာမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျုပ်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားရင် မင်းဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး”

“နေဦး . . . မင်းကိုကျုပ်ပြောပြရဦးမယ်၊ ကျုပ်နာမည် ကိုရှောင် လို့ခေါ်တယ်၊ သိုင်းဆရာလင်းထွန်ရဲ့တပည့်ပဲ၊ ပြီးမှ ကျုပ်က အနိုင်ကျင့်တယ်လို့ မပြောရဘူး”

မိန်းကလေးနာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“စကားရှည်လိုက်တာ၊ ရှင်ကဘယ်သူ့တပည့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အရေး မကြီးဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ အင်္ကျီစကို ထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ယင် ရှင့်ကို တောင်းဝန်လိုက်မယ်”

မိန်းကလေးက အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ . . . မင်းဘယ်လောက် မောက်မာနိုင်မလဲ

ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ သတိသာထားပေတော့ . . .”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်အသုံးပြုကာ စတင်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၃)

နုလုံးသားချင်း နားလည်မှု

စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ လမ်းမပေါ်၌ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကာ နောက်ဆုတ်သွားကြသော်လည်း မလှမ်းမကမ်းမှနေပြီး အကဲခတ်ကြည့်နေကြ၏။

မြို့လယ်ကောင် လမ်းလယ်ကောင်၌ တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် စိတ်ဝင်စားမိကြမည်မှာ အသေအချာပင်။

လူအများရှေ့တွင်ဖြစ်နေ၍ ကိုရှောင်မှာ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်ကာ သိုင်းဆရာလင်းထုန် သင်းကြားပေးထားသည့် သိုင်းကွက်များ ထုတ်ဖော်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေသည်။ သူသည် သူ့ပညာ၏ အတိုင်းအဆကို မသိရှိတော့ပေ။

မိန်းမချောလေးသည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိသည့် အပြင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်ပညာ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်မပြောခဲ့သလိုပါပဲ၊ ကျွန်မရဲ့ အင်္ကျီစကိုတောင် ထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ပါမလားရှင်”

“ကျုပ်က . . . ဘာကြောင့် မတိုက်ခိုက်နိုင်ရမှာလဲ”

ကိုရှောင်က ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်သိုက်လေသည်။

“ဟူး . . . ဟူး . . . ဟူး . . .”

သူ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်သောအခါ၊ လေခွေလှိုင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုလေပွေလှိုင်းများသည် မိန်းကလေး၏ အဝတ်အစားများကို တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်သွားစေသည်။

မိန်းမချောလေးသည် တစ်ချိန်လုံး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ရှောင်တိမ်းနေရာမှ ကိုရှောင်က ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်သော အခါ ရှောင်တိမ်းရန် ခက်ခဲသွားသည့် ကြောင့်

ဆုတ်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထားကာ ရှောင်တိမ်းနေစဉ် ခေါ်ဝေါ် ကိုရှောင်၏ လက်ချက်ဖြင့် ဗုဒ္ဓရောက်သွားနိုင်သည်

ဆုတ်ပါလား။ မိန်းမချောလေး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် . . .

“ဝုန်း . . .”

ကျယ်လောင်သော အသံထွက်ပေါ်လာကာ ကိုရှောင်မှာ အေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲကား ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ ကိုရှောင်မှာ မိန်းမချောလေးအား မယှဉ်နိုင်ဘဲ အရေးနိမ့်

အပြစ် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုရှောင်သည် မြေပေါ်လဲကျနေရာမှ လူးလိမ့်ထလိုက်

သည်။ မိန်းမချောလေးအား အထိတ်တလန့်ကြည့်မိသည်။ မိန်းမချောလေးက သွားတက်ကလေးများပေါ်လာအောင်

မုလင်းအောင်

“ထဲ ... ရှင်ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“မင်း ... မင်း ...”

“ရှင် နှုတ်ပြန်”

“တောက် ...”

ကိုရှောင် ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်လိုက်မိ၏။

“ရှင် ... ဘယ်လောက်ပဲဒေါသကြီးကြီး၊ မကျေမနပ်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို မယှဉ်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ... ရှင်ပါးရိုက်ခဲလိုက်ရတာကို ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူလိုက်ပေါ့ရှင်၊ အဲဒါ တရားမျှတတယ် ဖို့”

စတင်စော်ကားသူက တရားမျှတမှုကိုပြောနေသည်။

“တောက် ... မင်းကိုကျုပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ကိုရှောင်က ကြိုးဝါးပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ည ...

ကောင်းကင်၌ လဝန်းထိန်ထန်သာနေသည်။

လရောင်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။

ကိုရှောင်က ကျောက်တုံးကြီးတစ်လုံးပေါ်၌ မလှုပ်မယှက်

ထိုင်ကာ လဝန်းကို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။ သူ၏မျက်လုံးထဲ၌ လဝန်းကြီး အစား ချောမောလှပသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာတစ်ခု မြင်ယောင်နေ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် သူ့အားအထင်သေးခဲ့သည့် အပြင် လူကြားသူကြားထဲ၌ အရှက်ခွဲခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုမိန်းကလေးအား ပြန်ပြီးဆုံးမရမှသာလျှင် သူ့ကျေနပ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“တောက် ... သင်းကိုငါ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး”

ကိုရှောင်က ကြိုးဝါးလိုက်၏။

သူသည် သိုင်းဆရာလင်းထုန်း၏ တပည့် ဖြစ်သော်လည်း ပညာ သင်နေဆဲဖြစ်ကာ သိုင်းလောကသို့ ခြေမချနိုင်သေးပါ။ သူ ပညာမပြည့် စုံသေးသည်ကို သူကောင်းစွာသိပါသည်။ သူခရီးထွက်ခဲ့ရခြင်းမှာ ဆရာ၏ စေခိုင်းချက်ကြောင့် သမားတော်စီးယင်၏ မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်သွားပေးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ သိုင်းဆရာလင်းထုန်းမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သိုင်းလောကခရီး၌ မမျှော်လင့်ဘဲ ရန်ငြိုးရန် ပြင်ပေါ်လာခဲ့ချေပြီ။

သိုင်းသမားလီအင်း နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရခြင်းက အမြတ်ထွက်ခဲ့ပြီး မိန်းမချောလေးနှင့် ရန်သူဖြစ်ရခြင်းက ခါးသီးစရာကောင်းသော ကိစ္စ ဖြစ်နေပါကော့သည်။

ကိုရှောင်သည် ထွက်ပြေးလာရင်း လမ်းတစ်လျှောက် လှောင်ပြောင်ပြောဆိုသော စကားသံများကိုနားထဲမှ မထွက်နိုင်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။

“တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ကောင်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတောင် မယှဉ်နိုင်ဘူး”

“အရှက်မရှိဘဲ မိန်းကလေးကို မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ဝင်တိုက်တာကိုး၊ ပါးရိုက်ခဲရတာတောင် နည်းသေးတယ်”

“သည်ကောင်ဟာ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှလေးတွေ့မြင်သင် အရောတဝင်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားတတ်တဲ့ကောင်ပဲ ဖြစ်မယ်၊ အခုကော”

ခံလိုက်ရပြီ . . .

ထိုစကားများသည် နားထည်းသို့ သံရည်ပူဖြင့်လောင်းချလိုက် သတဲ့သို့ အခံရခက်လှသည်။

သူတို့ပြောသလို သူ့အခွင့်အရေးယူခဲ့သည်လား။ မဟုတ်ပါ။

ထေ့တဲဘဲ အပြောခံရသည်က အဆိုးဝါးဆုံးမဟုတ်ပါလား။

ထိုရွာသည် ဆရာဖြစ်သူထံပင် မပြန်နိုင်တော့ဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်လာမိသည်။

ကိုရွှေငွေသည် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်၌ ထိုင်ကာ တွေးတောရင်း ဒေါသဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် . . .

“ဟူး . . . ဟူး . . . ဟူး . . .”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

လူရိပ်များသည် ဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှားလာကြပြီး ကိုရွှေငွေထိုင်နေသည့် ကျောက်တုံးကြီးနှင့် မလွမ်းမကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ကိုရွှေငွေက မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေခြင်းကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်းလည်း ကျောက်တုံးတစ်တုံးပမာ ဖြစ်နေသည်။ ထိုလူများသည် သူ့ကို လာရောက်ဝိုင်းရံခြင်းတော့မဟုတ်ပေ။

သူ့ကိုလည်း သည်မှာလူတစ်ယောက် ထိုင်နေပါလားဟူ၍လည်း သတိပြုမိကြမည် မဟုတ်ချေ။

ကိုရွှေငွေသည် မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ထိုလူများအား ကြည့်နေမိသည်။

ထိုသူများမှာ အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားကြကာ၊ လက်နှစ်ကိုယ်စီ ဆောင်ထားကြ၏။

ညအချိန်မတော် လွှပ်ရှားနေသူများဖြစ်၍ လူကောင်းများဖြစ်နိုင်ဟု ကိုရွှေငွေတွေးလိုက်သည်။

ထိုလူများ အနက်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူက . . .

“ရှီ . . .”

လေချွန်သံ တစ်ချက်ပေးကာ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားကြသူများသည် ချက်ချင်းလူစုခွဲလိုက်ခွဲကြသည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်များ၊ ကျောက်တုံးများနောက်သို့ခုန်ဝင်ကာ အလျှိုလျှို ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်ကို ကိုရွှေငွေ စိတ်ဝင်စားသွားလေတော့၏။

“သည်လူတွေ မဟုတ်တာတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာပဲ သူတို့အမှုအရာက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ . . .”

ကျောက်တုံးပေါ်၌ ဆက်၍ထိုင်နေလျှင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်မှန်း ဆင်ခြင်မိကာ ကပ္ပာကယာ ကျောက်တုံးကြီးအနောက်ဘက်သို့ ခုန်ဆင်းပြီး ပုန်းအောင်းနေလိုက်သည်။

ကိုရွှေငွေ ကျောက်တုံးကြီးနောက်သို့ ရောက်သွားပြီး မရှေးနောင်းမှာပင် . . .

“ဟူး . . . ဟူး . . . ဟူး . . .”

အဝတ်အစားလေတိုးသံများနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ပြေးသွားရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်လေတော့သည်။

လရောင်အောက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပသည်။

ကျောက်တုံးကြီးနောက်ကွယ်မှ ချောင်းကြည့်နေသော ကိုရွှေငွေသည် ရောက်ရှိလာသူအား တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ခပ်စစ်အောင်း ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

နတ်မိမယ်လေးအလာ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ဆော့အုပ်ထဲမှ မြေကွက်လပ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို တိုင်းဆွဲ ဆွဲရသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုရှောင်အလွန်အံ့ဩသွားလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . . ဘာကိုမှ အမှုထားဟန်မရှိသော မိန်းကလေးသည် ကိုရှောင်အား ပါးရိုက်ခဲ့သည်။ မာန်မာန ခက်ဆန်သော မိန်းကလေး ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

“သင်းတိုး . . .”

ကိုရှောင် ဒေါသဖြစ်လာတော့သည်။

ကျောက်တုံးနောက်ကွယ်မှ ထွက်ကာ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်လိုစိတ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သို့သော် . . .

ကိုရှောင် ပုန်းကွယ်ရာမှ မထွက်ဖြစ်ပါ။

သူ၏သိုင်းပညာဖြင့် မိန်းမချောလေးအား မယှဉ်နိုင်မှန်း သိထား၍လည်း မဟုတ်ပါ။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများကြောင့် မထွက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် ထိုမိန်းမချောလေးအား ဒုက္ခပေးကြမည်မှာ သေချာနေ၏။

“သူတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ သိရအောင်အခြေအနေစောင့်ကြည့်မိမ့်ပဲ . . .”

ထိုစဉ် မိန်းမချောလေးထံမှ ရယ်မောသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေပဲ၊ သည်နယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနေတဲ့ ဘီလူးနက်ဂိုဏ်းတဲ့လား၊ ဒီဂိုဏ်းကို ဆုံးမနှိမ်နင်းဖို့ ရောက်လာကြတဲ့ အထက်လမ်းသိုင်းသမား

ကြီးတွေကို တောင် ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး လက်မထောင်နေကြတဲ့ လူတွေ၊ ခုတော့ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်နဲ့ ပုန်းနေကြတာ ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ သတ္တိမရှိတဲ့ လူကြောက်တွေ၊ ထွက်လာကြစမ်း”

သူမ၏စကားသည် တစ်ဖက်သား မခံနိုင်အောင် တမင်ပြောဆိုလိုက်သောစကားမျိုးဖြစ်နေသည်။

သူမ၏စကားဆုံးသည်နှင့် . . .

“ဝှစ် . . . ဝှစ် . . . ဝှစ် . . .”

စူးရှသော လေတိုးသံများနှင့် အတူလက်နက်ပုန်းကလေးများ လွင့်ပျံ့လာသည်။ ထိုအခါ မိန်းမချောလေးက ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

“ရှင်တို့ရဲ့ လက်နက်ပုန်းက မဆိုးပါဘူး ဒါတွေနဲ့ ကြွန်မတို့အောင် ပစ်နိုင်ပါ့မလား . . .”

ပြောရင်းလက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ လွင့်ပျံ့လာသော လက်နက်ပုန်းလေးများအား ဖမ်းလူထားပြီးသား ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူမသည် လက်နက်ပုန်းကလေးများကိုဖမ်းယူပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်းပြန်လည်ပစ်လိုက်၏။

“ရှင်တို့ လက်နက်ပုန်းတွေကို ရှင်တို့ပြန်ယူလိုက်ကြပါရှင် . . .”

လက်နက်ပုန်းကလေးများသည် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လွင့်ပျံ့သွား၏။

“အား . . .”

“အမေလေး . . .”

“သေပါပြီဗျ . . .”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်နက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

၄၄ ■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ချောင်းကြည့်နေသော ကိုရှောင် မဲပြီးပြီးလိုက်၏။

“တော်တော်ရမ်းကားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ အပြစ်တင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် . . .

“တိုက်ကြဟေ့ . . .”

“သေပေတော့ . . .”

အော်ငေါက်သံများနှင့်အတူ ပုန်းအောင်းနေသူများ ပြေးထွက်လာကြပြီး မိန်းမချောလေးအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

မိန်းမချောလေးသည် အများနှင့် တစ်ယောက်ဖြစ်နေသော်လည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိသည့်အပြင် လှောင်ပြောင်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“ရှင်တို့လူ . . . ဒါအကုန်ပဲလား”

သူမသည် ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးဝင်လာသူ၏လက်ထဲမှ ဓားကိုလုယူကာ ပြန်လည်ခုတ်ချပစ်လိုက်လေသည်။

“အား . . .”

ထိုလူမှာ မိန်းမချောလေးကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားတော့သည်။

မိန်းမချောလေး၏ လက်ထဲ ဓားတစ်လက်ရောက်ရှိသွားသည်မှာ အနက်ရောင်သိုင်းသမားများအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မိန်းမချောလေးသည် ညှာတာထောက်ထားမှုမရှိပါ။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်လေသည်။

“အား . . .”

“အမေလေး . . .”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (၁) ■ ၄၅

“သေပါပြီဗျ . . .”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများနှင့် အတူအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများမှာ မိန်းမချောလေးအား မယှဉ်နိုင်မှန်းသိသောအခါ ဆက်၍မတိုက်ခိုက်ဝံ့ကြတော့ပဲ အလန့်တကြား နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

မိန်းမချောလေးက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . . ရှင်တို့ ကြောက်နေကြပြီလား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ကြချေ။

ကိုရှောင်တွေဝေသွားသည်။

“သည်လူတွေ မတိုက်ခိုက်ဘဲ နေကြတာ အကြောင်းခွဲလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံထွက်ပေါ်လာသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ နှစ်ယောက် သစ်ပင်များကြားမှ ခုန်ထွက်လာကြတော့သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန် ရှိသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မြေကွက်လပ်သို့ ချောက်ရှိလာပြီး မိန်းကလေးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြသည်။

မိန်းကလေးက ထိုလူနှစ်ယောက်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘီလူးနက်ဂိုဏ်းက ခေါင်းဆောင်အစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟုတ်လား . . .”

မှန်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ဘီလူးနက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဘီလူးကြီးနှင့် ဘီလူးလေး ညီနောင်နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဘီလူးညီနောင်နှစ်ယောက်သည် ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနေသော လူဆိုးစားပြစ်အောက်လမ်းသိုင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။

သိုင်းသားအားတိုးဖြင့် လူသတ်စားပြစ်တိုက် ထင်ရာစိုင်းနေကြသူများဖြစ်ကြသည်။

မကြာသေးမီကပင် အထက်လမ်း သိုင်းသမားအချို့အား အကောက်ကြကာ လုပ်ကြံခဲ့ကြသေး၏။

ဘီလူးကြီးက . . .

“သည်နေရာကို မင်းတစ်ယောက်တည်း လာရဲတာ နည်းတဲ့ သတ္တိမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုသတ္တိမျိုးရှားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဘီလူးလေးက . . .

“အစ်ကိုကြီး . . . သူက နတ်မိမယ်လေးလို ချေမောလှပတယ်၊ သူ့ကိုအသေမသတ်ပဲ အရှင်ဖမ်းထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်၊ ဒီလိုနတ် မိမယ်လေးမျိုးလဲ ရှားတယ်နော် . . .”

ဘီလူးကြီးက ရယ်လိုက်လေ၏။

“ဘာလဲ . . . ညီလေးက သူ့ကိုသဘောကျလို့လား”

ဘီလူးလေးက . . .

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . သူ့ကို သဘောမကျရင် ဤလောက်မိုက်မဲတဲ့လူ လောကပေါ်မှာ ရှိနိုင်ပါဦးလားဗျာ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ကိုရှောင်သည်လည်း သွားရင်းလာရင်း ဘီလူးညီနောင် ခေါင်းဆောင်သည့် ဘီလူးနက်စားပြစ်တိုက်အကြောင်း ကြားဘူးတယ်။

မိန်းမချောလေးအား မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော်လည်း ဘီလူးညီနောင်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားမည်ကို မလိုလားချေ။ သူသည် စိတ်ထဲမှ ပြောမိ၏။

“သည်ဘီလူးနှစ်ယောက်ကို မိန်းကလေး ဆုံးမနိုင်မှဖြစ်မယ်”

မိန်းမချောလေးသည်လည်း ဘီလူးညီနောင်၏ စကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်ဒေါ့ပွသွားလေ၏။

“ရှင်တို့ တော်တော်စော်ကားပါလား၊ သေချင်ကြပြီထင်တယ်”

သူမလွန်စွာ ဒေါသထွက်နေလေပြီ၊ သူမတို့ယုံသမျှ မထိန်းနိုင်တော့ပေ။ သူမသည် ဘီလူးညီနောင်ထံသို့ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ဘီလူးညီနောင်သည် ချက်ချင်းလူခွဲလိုက်ကြ၏။

“သွားစမ်း . . .”

“ရှောင်နိုင်ရင် . . . ရှောင်ပေတော့”

တစ်ယောက်က လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်သတဲ့သို့ ကျန်တစ်ယောက်က အဆိပ်အခိုးအငွေ့များဖြင့် လေထဲသို့လွှတ်၍ တိုက်ခိုက်သည်။

ဒေါသဖြစ်နေသော မိန်းကလေးသည် အကျီလက်ဝှေ့ယမ်းကာ လက်နက်ပုန်းကလေးများကို ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်နိုင်သော်လည်း အဆိပ် ငွေ့အချို့ကိုမူ ရှူရှိုက်သွားမိလေ၏။

“လူယုတ်မာတွေ . . .”

သူမသည် ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်ရင်း ကပျာကပျာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

၄၈ ■ ထက္ကသိုက် နေလင်းအောင်

သိလျှင်မှောင်တ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါ့တို့ ထောင်ချောက်ထဲကို ရောက်သွားပြီမဟုတ်လား”

“ရှောက်ကွမ်း . . . မင်းဟာ ဒေါသကြီးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တော့ မင်းကို ဒေါသဖြစ်အောင်ဆွပေးလိုက်ရင် ငါတို့ ထောင်ချောက်ထဲတို့ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိထားတာပေါ့။ ဒေါသတာ မင်းရဲ့ ပျော့ကွက်ပဲ။ ပျော့ကွက်သိရင် လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ဝင်နိုင်တာပေါ့ကွာ . . .”

တို့ရှောင်သည် မိန်းမချောလေး အဆိပ်မိသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ လွန်စွာထိတ်လန့်သွားသည်။

“လက်စသတ်တော့ . . . ဘီလူးညီနောင် ဇော်ကားမော်ကား ပြောကြတာ ထောင်ချောက်ဆင်တာကိုး။ ခုတော့ သူတို့ထောင်ချောက်ထဲ ဝင်မိလို့ မိန်းကလေး အဆိပ်မိသွားပြီ။ သူကလည်း ဒေါသကြီးပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အမှုမထားတော့ ခံပေါ့ . . .”

တစ်ဆက်တည်းပင် . . .

“ဒေါသကြီးတဲ့ ရှောက်ကွမ်းဆိုတော့ သူဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ လူငယ်လူရွယ် သိုင်းသမား လေးယောက်မှာ ပါဝင်နေတဲ့ ‘နဂါးမယ်ရှောက်ကွမ်း’ များ ဖြစ်နေမလား”

လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသည့် သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်ဆိုသည့် လူငယ်လူရွယ် သိုင်းသမားလေးယောက်တွင် သိုင်းသမား လီအင်းသည် သဘောထားပြည့်ဝသူဟု လူသိများသည်။

မိန်းကလေးသည် နဂါးမယ်ရှောက်ကွမ်းဖြစ်နေသည်လောဟု တို့ရှောင် တွေးနေမိသည်။

ရှောက်ကွမ်းဆိုသော မိန်းကလေးမှာ သူမ သတိတစ်ချက်လစ်ဟင်းသွားသည်နှင့် ရန်သူထောင်ချောက်ထဲသို့ ရောက်ရှိကာ အဆိပ်မိလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ရှောက်ကွမ်းသည် ဆက်၍တိုက်ခိုက်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ ထယ့်ကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

အသင့်ဆောင်ထားသော ဆေးတစ်လုံးထုတ်ကာ ရသောက်လိုက်ပြီး မြေပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရှုရှုကိမ်လိုက်သော အဆိပ်များကို အတွင်းအား အသုံးပြုကာ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပရောက်အောင် ညစ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

ဘီလူးညီနောင်က ဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ဘီလူးလေးက ရှေ့တိုးလာသည်။

“ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ရှိနေရက်နဲ့ မင်းတ အေးအေးဆေးဆေး အဆိပ်နှင့် ထုတ်လို့ရမယ်ထင်ယင် မှားသွားမှာပေါ့။ လူဆိပ်ကွယ်ရာမှာ ဆိုရင်တော့ မင်း အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ အခုတော့ . . .”

“သည်အချိန်မှာ ငါတို့ဝိုင်းတိုက်လိုက်ကြရင် သူဘယ်ခံနိုင်တော့မှာလဲ။ ငါတို့က ခုကွပေးဘို့လာတဲ့ အခြားအထက်လမ်း သိုင်းသမားတွေလိုပဲ ‘သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်’ မှ နဂါးမယ်ရှောက်ကွမ်းကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင် အားလုံးထိတ်လန့်သွားကြမယ်။ ဘယ်သူကမှ ငါတို့ကိုလာပြီး နှောင့်ယှက်ရဲကြတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကဲ . . . အချိန်ကြာတယ်။ သူ့ကိုအပြတ်ရှင်းလိုက်ကြရအောင် . . .”

သူတို့ပြောနေသည့် စကားအရ အထက်လမ်းသိုင်းသမားများ အပေါ်အတော်ကြာ ခုကွပေးခဲ့ကြသကဲ့သို့ ဒေါသကြီးသော မိန်းမချောလေးမှာလည်း ‘သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်’ မှ နဂါးမယ် ရှောက်ကွမ်းဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားတော့သည်။

ရှောက်ကွမ်းမှာ အဆိပ်ညစ်ထုတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ဘီလူး

ညီနောင်ကြောင့် အခက်ကြုံနေရပြီဖြစ်သည်။ ဘီလူးညီနောင်ကလည်း အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပါချေ။ အချိန်ရှိခိုက် ရှောက်ကွမ်းကို အပြတ်ခွင်း ကြပေတော့မည်။

ဘီလူးညီနောင်၏ တပည့်များ ဝိုင်းလာကြ၏။

“တိုက်ကြ . . .”

ဘီလူးကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ယား . . .”

အနတ်ရောင်ဝတ်ထားကြသူများက ညာသံပေးကာ ပြေးဝင် တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ရှောက်ကွမ်းအတွက် အန္တရာယ်ကြုံလိုက်ရချိန်မှာပင် . . .

“ရပ်လိုက် . . .”

ကိုရှောင်က ဟန့်တားယင်းကျောက်တုံးနောက်ကွယ်မှ ထွက်ကာ တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။ သူသည် သူ၏အပြင်းထန်ဆုံးတိုက်ကွက်များ ရိုက်ထုတ် လိုက်၏။

“ဝုန်း . . .”

“အား . . .”

“အမေလေး”

စူးရှသော အသံနက်ကြီးများ တစ်ခဲနက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဘီလူးညီနောင်၏ လူများ ချက်ချင်း ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြတော့ သည်။

“ဟင်”

ဘီလူးညီနောင် အံ့သြသွားသည်။

ကြားဝင်လာသည့် ကိုရှောင်ကိုလည်း မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံ ပြူးဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုရှောင်က မိန်းမချောလေး ရှောင်ကွမ်း၏ရှေ့၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်ပြီးအကာအကွယ်ပြုထားလိုက်သည်။

ဘီလူးလေး ခေါ်ပွသွား၏။

“သေချင်လို့ ဝင်ရှုပ်တာပဲ၊ မင်း . . . သေတော့မယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား . . .”

သူက ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေ၏။

ဘီလူးကြီးက . . .

“မင်း . . . ဘေးဖယ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်၊ ဒီကောင်မလေး ဟာ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး . . .”

ကိုရှောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က မိန်းကလေးတို့ ဒုက္ခပေးနိုင်ကြတယ်ဆိုရင် တော့ ကျုပ်ကိုအရင်ဆုံး အနိုင်ယူနိုင်မှဖြစ်မယ် . . .”

“ဪ . . . မင်းက သည်လိုလား”

“သေပေတော့ . . .”

ဘီလူးညီနောင်သည် ချက်ချင်းပင် ကိုရှောင်အားတိုက်ခိုက် ကြလေတော့သည်။

ကိုရှောင်ကလည်း ဘီလူးညီနောင် အကောက်မကြိုနိုင်မီ လက်ဦးအောင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သုံးယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်သည်နှင့် . . .

“ဝုန်း . . .”

“အား . . .”

ဘီလူးညီနောင်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားကြလေတော့ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုရှောင်အား မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေ ကြ၏။ ကိုရှောင်ကို ယှဉ်နိုင်စွမ်းမရှိမှန်းလည်း သဘောပေါက်မိကြ

၅၂ ■ တက္ကသိုလ် မှုလင်းအောင်

သဖြင့် ထွက်ပြေးရန်ကြိုးစားကြသည်။

“လူထုတစ်စုက တယ်ပြေးမလဲ ...”

နင်းမယ် ရှောက်ကွမ်းသည် ရုတ်တရက်ခုန်ထွက်လာပြီး
ဘီလူး ညီနောင်အားတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အထောက်အကြံပေးနေသည့် ဘီလူးညီနောင်မှာ မိန်းမ
ချောလေးရွှေကွမ်းအား လုံးဝမယှဉ်နိုင်ဘဲ မရှုမလှအနေနိမ့်
သွားကြသည်။

မိန်းမချောလေးရွှေကွမ်းမှာ ဒေါသကြီးစွာဖြင့် သူ့
လက်ဝဲခြေကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။

“အား...”

“အမလေး...”

ဘီလူးညီနောင် အသံနက်ကြီးများဖြင့် အော်ဟစ်ယင်းမြေ
ပေါ် လဲကျသွားကြလေ၏။

ဘီလူးညီနောင် ခံလိုက်ရသည်ကို မြင်သောအခါ အနက်
ရောင် ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွား
ကြသည်။

ရှောက်ကွမ်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ကဲ ... နောက်ထပ် လူတွေက ဒုက္ခပေးနိုင်ကြဦးမလား”
သူမသည် ကိုရှောင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

လရောင်အောက်တွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကောင်း
စွာတွေ့မြင်သွားကြလေပြီ။

“ရှင်ကိုး...”

ရှောက်ကွမ်းက ကိုရှောင်အား မှတ်မိသွားသည်။

ကိုရှောင်က ပြန်မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... မင်းအဆိပ်မိထားတာ ဘယ်လိုနေသေး

အမြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၅၃

သလဲ၊ အဆိပ်ပြေသွားပြီလား”

ရှောက်ကွမ်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“သူတို့အဆိပ်က မပြောပလောက်ပါဘူးရှင် ...”

ကိုရှောင်က ...

“အေးလေ ... ကျုပ်က စိုးရိမ်ပြီး ဝင်တာကွယ်မိတာပါ။

မင်းအဆိပ်ပြေနိုင်တယ်ဆိုတာ သိရင်တော့ တချုပ်ဝင်မလုပ်ပါဘူး၊ အေး
အေးဆေးဆေး ကြည့်နေမိမှာပေါ့”

ရှောက်ကွမ်း ကပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်ဝင်တည်းသို့သာ ကျွန်မ
အဆိပ်ပြေနိုင်တာပါ၊ ရှင်သာမကူညီရင် ကျွန်မတွေ့ရောက်မှာ သေချာ
တယ်”

ကိုရှောင်က...

“အဲ့ဒါပြောတာပေါ့...”

“ရှင်...”

“သူတို့ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ မင်းဒုက္ခရောက်သွားရင် ကျုပ်က မင်း
ကို မဆုံးမလိုက်ရမှာ စိုးရိမ်လို့ ဝင်ပြီးတားမြစ်လိုက်တာပဲ...”

ရှောက်ကွမ်းသည် ကိုရှောင်က သူမအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်
နေကြောင်း တွေးမိလိုက်သည်။

သူမပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က ... ကျွန်မကို ဆုံးမချင်တယ် ဟုတ်လား”

“သိပ်သေချာပါတယ်...”

“ကောင်းပါပြီရှင်...”

ရှောက်ကွမ်း ရှေ့တိုးလိုက်၏။

သူမ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ ပါးကို ထိုးမေးလိုက်၏။

ကိုရှောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ . . .”

ရှောက်ကွမ်းက . . .

“ဒါဆိုမှတော့လေ . . .”

“ဘာ . . .”

“ကျွန်မ အထင်လွဲပြီး ရှင်ကို ပါးတစ်ချက်ရိုက်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါကြောင့် . . . ကျွန်မကို ပါးတစ်ချက်ပြန်ရိုက်ဖို့လေ . . .”

“မင်း . . .”

ကိုရှောင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ ရှောက်ကွမ်းက . . .

“ကျွန်မက ဘီလူးညီနောင်ရဲ့ လူဆိုးဂိုဏ်းကို ဆုံးမဖို့လာခဲ့တဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ အနှောင့်အယှက်အမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်။ သံညနယ်ဘက်မှာ မိန်းကလေးတွေကို နှောင့်ယှက်မယ့်လူကပိုများတယ်။ အမော်မပါ တစ်ယောက်တည်းဆိုတာနဲ့ ချဉ်းကပ်ဖို့အမျိုးမျိုး ကြုံစည်ကြတော့တာပဲ။ ကျွန်မလည်း လမ်းတစ်လျှောက် စိတ်ရှုပ်လာခဲ့တော့ ရှင်နဲ့တွေ့ချိန်မှာ ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်လိုက်မိတာ ပါရှင် . . .”

သူမက အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြပြီး တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့ အမှားကိုတောင်းပန်ပါတယ် . . . ရှင်”

ကိုရှောင်က သူမအားစိုက်ကြည့်နေသည်။

ရှောက်ကွမ်းက . . .

“ရှင်ကို လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ခွဲသလို ဖြစ်ခဲ့မိတာ တောင်းပန်ပါတယ်။ ရှင်ထွက်သွားပြီးမှ ကျွန်မစဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ သိုင်းဆရာလင်း ထုန်ဟာ ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားအောင်မနေဘူး။ မာန်မာန ထောင်လွှားမှုလည်း မရှိဘဲ နှိမ့်ချတဲ့ စိတ်နှလုံးနဲ့ သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး

ဆောင်ရွက်နေတဲ့ အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ သတိရလိုက်တယ်။ ရှင်ဟာ သိုင်းသမားလင်းထုန်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်မမှား သွားပြီဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။

ကိုရှောင်သည် ရှောက်ကွမ်း၏တောင်းပန်စကားကြောင့် ကျေနပ်ချင်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

ရှောက်ကွမ်းအား ဒေါသဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်၌ သူမ၏ ချောမောလှပသော မျက်နှာလေးကို မေးမောကြည့်ရင်း ဒေါသစိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

ရှောက်ကွမ်းက အပြစ်ကို မေးဆတ်သည့်အနေဖြင့် ပြောလေ၏။

“ကျွန်မရဲ့ အပြစ်တွေ ကျေသွားအောင် ကျွန်မရဲ့ ဝမ်းကို တစ်ချက်ပြန်ရိုက်လိုက်ပါရှင် . . .”

“ကျုပ်မရိုက်ဘူး”

ကိုရှောင် ဗလုံးဗထွေးပြောကာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ ရှောက်ကွမ်းက . . .

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မစိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုရှောင်က . . .

“စိတ်ချပါ ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာလေ့ကျင့်မှုပြီးဆုံးအောင်မြင်သွားရင် မင်းကိုလိုက်ရှာပြီး ယှဉ်ပြိုင်မယ်။ အဲ့ဒီအခါကျမှသာ . . .”

“ဪ . . . ရှင်က သိုင်းပညာလေ့ကျင့်နေတာ မပြီးဆုံးသေးပဲကိုး၊ ဒါဆို ကျွန်မ နောက်ထပ်အမှားတစ်ခု ကျူးလွန်မိပြန်ပြီလေ”

ကိုရှောင်က . . .

“တစ်နေ့နေ့တော့ . . . ကျုပ်ကမင်းကိုလိုက်ရှာပါမယ် ဒါတော့ အသေချာပါပဲ . . .”

သူ့သည်နှင့် သူသည် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့လေ

“နေပါဦး . . .”

ရှောက်ကွမ်းက ဟန့်တားလိုက်သည်။

ကိုရှောင် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ရှောက်ကွမ်းက . . .

“ရှင်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ မတရားမှုကို ရွံ့မုန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ရှင်ကို ကျွန်မနားလည်သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မအများကို တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်ကျေနပ်အောင် ကျွန်မဘာမဆို လုပ်ပေးပါမယ်”

သူမအလေးအနက်ထား ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုရှောင်၏ ရင်ထဲမှာ မဖော်ပြနိုင်သော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။

သူ့အားအရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်စေခဲ့သော ရှောက်ကွမ်း အား သူသည် အံ့သြစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် သံယောဇဉ်ဖြစ် နေမိပြီ မဟုတ်ပါလား . . .

ရှောက်ကွမ်းက ရှေ့တိုးလာ၏။

သူမသည် ကိုရှောင်၏ မျက်ဝန်းအစုံကို ကြည့်ရင်း ကိုရှောင် ၏ရင်းထဲမှ ခံစားချက်ကိုတွေ့မြင်သွားလေ၏။

ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ ခြေလှမ်းများလည်း ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

ကိုရှောင်က . . .

“အင်းလေ . . . ကျုပ်မှာချင်တာကို မှာလိုက်ပါရစေ မင်း၊ ဒေါသထိန်းပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် တစ်နေ့ ဒုက္ခတွေ့ဦး မှာပဲ၊ ပြီးမှသာ မဆင်မခြင်မလုပ်ပါနဲ့၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး

လုပ်ပါ။”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူသည်ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့ သည်။

ရှောက်ကွမ်းကဟန့်တားရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ကိုယ်ရှိန်သပ် လိုက်သည်။

ကိုရှောင်၏စကားသည် သူမအား သတိပေးကြိမ်းမောင်း သွား သကဲ့သို့ ရှိနေသော်လည်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များကို မေ့မစ်လိုက်ပြီ ဟူသော သဘောရှိနေသည်ကို တွေးမိလိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

မေတ္တာတရားသည် ဒေါသနှင့် အာသာတကိုချေဖျက်စာနိုင် ယူ နိုင်စွမ်းသည် မဟုတ်လား . . .

ရှောက်ကွမ်း၏ ရင်ထဲ၌ ဝေဒနာတစ်ခုခုဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ မေတ္တာတရားကား အံ့သြစရာကောင်းလှသည်။

ကိုရှောင်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံရသည်မှာ ပြဿနာနှင့် ဖြစ်သည်၊ သို့သော် . . . ယခုတော့ ကိုရှောင်သည် သူမ၏အသည်း နှလုံး ကို ညှို့ဖျတ်စားသွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

မေတ္တာရေးရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မစဉ်းစား ဘူးသော ရှောက်ကွမ်းသည် ကိုရှောင်နှင့်တွေ့မမှ သဘောပေါက်နား လည်သကဲ့သို့ရှိ လာလေတော့သည်။

သူမသည် ရီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် တရွေ့ရွေ့ဝေးသွား သော ကိုရှောင်အား ငေးမောကြည့်ရင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူမသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ငါ့ရဲ့စိတ်ကို အလိုလိုက်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ဆရာကို လေခနဲဆို ကတိကို စောင့်ထိန်းသွားရလိမ့်မယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ဆုံတွေ့နိုင်မှာမဟုတ်တော့ ဖေ့ထားလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ် လေ..”

၅၀ ■ ■ ■ နေလင်းအောင်

သူသည် ထိုစကားကိုသာ နောက်ဆုံးရေခွက်မိတော့သည်။
ထို့နောက် ကျောက်တုံးကြီးအနားမှ ပြေးထွက်သွားလေ
တော့၏။

စာခန်း (၄)

ကျားတောင်ကုန်း၏ သင်ခန်းစာ

တောက်ပသောနေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဝတ်ဝန်းကျင်
တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေပါသည်။

ရောင်စုံပန်းများ ပွင့်ဖူးနေ၏။

ကျေးငှက်ကလေးများ တေးဆိုကာပျံ့ဝဲနေ၏။ သာယာညှင်း
ပျောင်းသောလေပြည်လေညှင်းလေးများလည်း ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေ
သည်။

အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မြင်းစီးလူလင်တစ်ဦးသည်
သဘာဝအလှအပများကို မင်းမောကြည့်ရှုခံစားရင်း ကျားတောင်
ကုန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်ရှိလာသည်။

လူလင်သည် ကျားတောင်ကုန်းဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျားတောင်ကုန်းဟာ မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ်
အထက်လမ်းသိုင်းအဖွဲ့အစည်းတစ်ခု အဖြစ် လျှမ်းလျှမ်းတောက်
ကျော်ကြားနေတာပဲ၊ ငါလည်း ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကျားတောင်
ကုန်း ပိုင်ရှင် ဆရာကြီး “ဟူဝေ” ဆီကိုဝင်ပြီး ဂါရဝပြုဦးမှပဲ”

လူလင်သည် လမ်းမကြီးအတိုင်းဆက်မသွားတော့ဘဲ လမ်း
ဘေး လေးတစ်ခုသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်၏။ ထိုလမ်းသွယ်လေး အတိုင်း

၆၀

■ အတ္ထုလု၊ လင်းအောင်

ဆက်သွယ်လျှင် 'ကျား' တောင်ကုန်းဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားလိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။

လူလင်က လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း မြင်းမောင်းနှင့်သွား ခဲ့သည်။

သို့သော် ...

ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်သာ သွားရသေးသည် ကျားတောက်ကုန်းသို့ သွားမည့်ခရီးမှာ ဖြောင့်ဖြူခြင်းမရှိတော့မှန်း လူလင်သဘောပေါက် သွားလေတော့သည်။

လူတစ်စုသည် လမ်းဘေးဝဲယာမှ ထွက်ပေါ်လာကာ လမ်း ပိတ်ဟန့်တားလိုက်ကြသည် မဟုတ်ပါလား ...

"ဟေး ..."

လူလင်က မြင်းငေါက်ကာ ရပ်တန့်လိုက်၏။

တဆက်တည်းပင် မေးလိုက်မိလေ၏ ...

"ကျုပ်က ကျားတောင်ကုန်းပိုင်ရှင် ဆရာကြီးဟူဝေဆီကို သွားပြီးဂါရဝပြုမလို့ မိတ်ဆွေတို့က ဘာကြောင့်များလမ်းပိတ်ဟန့်ထား ကြတာလဲဗျာ ..."

လမ်းပိတ်ထားသူများအနက် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်း မောင်းရှိကာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူက ခက်ထန်စွာ ငေါက်လိုက် လေသည်။

"မင်း ... ဘယ်သူဘဲဖြစ်ဖြစ် ချက်ချင်း နောက်ကြောင်း ပြန် လှည့်သွားတာအကောင်းဆုံးပဲ"

လူလင် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏ ...

"ကျုပ်က ... ကျားတောင်ကုန်းပိုင်ရှင် ..."

"အေး ... သူသေပြီ၊ မင်းဂါရဝပြုဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ပြန် လှည့်သွားတော့ ..."

"ဗျာ ..."

လူလင် အံ့သြသွားသည်။

ကျားတောင်ကုန်း၌ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်နေ ပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

"ကျားတောင်ကုန်းပိုင်ရှင်က ဘာများဖြစ်လို့လဲဗျာ ..."

"မင်းတော်တော် လျှာရှည်တာပဲ ..."

ထိုလူသည် ဒေါသဖြစ်လာသည့်အလား ဓားမြှောင်တစ်လက် မြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

"... ဝှစ် ..."

ဓားမြှောင်သည် မြင်းမောင်းလူလင်၏ ရင်ဝတ်ညှပ်တည်သို့ ပစ်ဝင် သွားသည်။

သို့သော် ... လူလင်အား ထိခိုက်မိခြင်း မရှိပါ။

လူလင်က လက်မြှောက်ပြီး လင့်ယုံလာသော ဓားမြှောင်ကို ခမ်း ယူလိုက်သည်။ ထိုလူက လူလင်၏ လှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်ပြီး ခြီး ပြီးလိုက်သည်။

"မင်းက သိုင်းပညာတတ်နေတာကိုး ..."

သူ၏ လူများကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ လမ်းသွယ်လေးအပေါ်၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

လူလင်က မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ပြန်လည်ရင်ဆိုင် တိုက် ခိုက်လိုက်သည်။

"သူတို့ဟာ ကျားတောင်ကုန်းက လူတွေမဟုတ်ဘူး၊ ကျား တောင်ကုန်းကို ဒုက္ခပေးမယ့် လူတွေပဲဖြစ်ရမယ် ..."

သူသည် တွေးကာပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ပါသည်။ ဦးစွာ အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ တိုက်ခိုက်လာကြသူများ အင်အား

ကာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဆိုလေ့များသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိသောအခါ
ခုန်ခုန် ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ လူငယ်ငါးယိုင်းပညာမှာ တားဆီးသူ
များထက် သာနေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့၏။

သူသည် သူဦးတည်ရာသို့ ခရီးနှင်လာ၏။

ကျားတောင်ကုန်း . . .

နာမည်ကျော် ကျားတောင်းကုန်းပေါ်သို့ လူလင်ရောက်ရှိ
လာသည်။

တောင်းကုန်းပေါ်သို့ ခြေချမိလိုက်သည်နှင့် လူလင် အထိတ်
တလန့် ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် . . .”

တောင်ကုန်းပေါ်၌ ခန်းနားထည်ဝါသော အဆောက်အဦး
တစ်ခု ရှိနေပါ၏။

ကျားတောင်ကုန်းပိုင်ရှင် ဟူဝေ၏အဆောက်အဦးကြီးဖြစ်
သည်။ အဆောက်အဦးရှေ့ တွင်လူသေအလောင်းများ ပြန့်ကျဲနေ
သည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်သွားခဲ့ကြောင်း ကင်ရှားနေ
ပါတော့သည်။

“ကျားတောင်ကုန်းကို တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီးတိုက်
ခိုက်သွားတာပဲ . . .”

ကျားတောင်းကုန်းအားမည်သူက ဟိုက်ခိုက်သွားပါသနည်း
လူလင်တွေးတောနေစဉ် . . .

“မင်း . . . တော်တော်ရက်စက်ပါလား”

နောက်ကျောဘက်မှ ခက်ထန်သော စကားသံထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင် . . .”

လူလင် လှည့်ကြည့်လိုက်၏ . . .

ဟိုအခါ . . .

သူနှင့် အသက်ချင်းမတိမ်းမယိမ်းရှိသည့် အနီရောင်ဝတ်ဆင်
ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လူလင်က . . .

“ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ . . .”

လူရွယ်က . . .

“မင်း . . . တော်တော်ရက်စက်စက်ပါလားလို့ပြောတာ”

“ကျုပ်က ဘာရက်စက်လို့လဲ . . .”

“ကျားတောင်ကုန်းကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး ခင်ဗျားအသေလို့
လား . . .”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ”

လူလင်ကခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘာကြောင့်ကျားတောင်ကုန်းကို တိုက်ခိုက်တာ
လဲ”

လူရွယ်က . . .

“မင်း မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ . . .”

လူလင်က . . .

“ကျုပ် . . . ဘယ်သိမလဲ”

“သည်လိုပြောလို့ မရဘူးလေ . . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

“သည်နေရာမှာ အသက်ရှင်နေတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိနေ
တာ မဟုတ်လား”

“လက်စသတ်တော့ . . . ကျုပ်ကို အထင်မှားနေတာဆို”

ကျုပ် ပြောမယ် ခင်ဗျားအထင်မှားနေတာပါ . . . ”

လူရွယ်ခဲ့ပြီပြန်လို့လိုက်သည်။

“ဘာမှ . . . အထင်မှားစရာမရှိဘူး၊ လမ်းသွယ်လေးက ခြစ်လာတာ အက်ရာကိုယ်စီနဲ့ ထွက်ပြေးလာတဲ့လူတွေနဲ့ ကျုပ်တွေ ခဲ့ရ တယ် . . . ”

“ဪ . . . ”

ထိုလူများသည် မိမိအား လျှို့ဝှက်သောသူများဖြစ်ကြောင်း လှလင်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

လူရွယ်က ဆက်ပြောသည် . . .

“အဲ့သည် လူတွေဟာ အပြာရောင်လူငယ်တစ်ယောက်က လာ ပြီးတိုက်ခိုက်လို့ ‘ကျား’ တောင်ကုန်းက ထွက်ပြေးလာခဲ့တာတဲ့၊ ကဲ . . . မင်းဘာငြင်းချင်သေးလဲ . . . ”

“ဘာဗျ . . . ”

လှလင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

သူ့အားဟန့်တားခဲ့သူများက သူ့အပေါ် အထင်လွဲမှား အောင် ပြောဆိုသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ပြီး ဒေါပွသွားသည်။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့လူတွေပဲ၊ သည်လိုမှန်းသိရင် ခပ်နာနာ လေး ဆုံးမပေးလိုက်ပါတယ် . . . ”

ထိုစဉ် . . .

“ခြမ်း . . . ”

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်ကခါးမှ ခါးကိုဆွဲထုတ် လိုက်သည်။

လှလင်မျက်လုံးပြူးသွား၏ . . .

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ . . . ”

လူရွယ်က . . .

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ . . . မင်းကို ဆုံးမရမှာပေါ့”

“ဘာ . . . ”

“သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုးဆောင်ရွက်နေတဲ့ ကျား တောင်ကုန်းကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တဲ့ မင်းကို . . . ဆုံးမရမှာ ပေါ့ကွာ . . . ”

ထိုအခါ . . . လှလင်က အစွဲတိုက်ကာ ပြောလိုက်သည်။ သူရှင်းပြသည်ကို ထိုလူရွယ် နားမဝင်ဘဲ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား၊

“မင်းက သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ကိုး . . . ”

လူရွယ်က ဓားကိုဝှေ့ရမ်းတာတွေတိုးလာသည်။

“မင်း . . . ဓားထုတ်လိုက်ပါ”

“တော်စမ်းကွာ . . . ”

“ဘာကွ . . . ”

“မင်းထင်တာ လျှောက်မပြောနဲ့၊ ကျားတောင်ကုန်းကို တိုက် ခိုက်ဖျက်ဆီးလိုက်တာ ကျုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကသည်လမ်းက ဖြတ် သွားရင်း ကျားတောင်ကုန်းပိုင်ရှင်ကို လေးစားတာနဲ့ ဂရုပြုဖို့ ဝင်လာ ခဲ့တာ၊ လမ်းမှာ . . . ”

သူ့အား လူတစ်စုက ဟန့်တားခဲ့ပုံများကို ပြောပြလိုက်သည်။

လူရွယ် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းပြောတာ အမှန်ပဲလား . . . ”

“ကျုပ်ဘာကြောင့် လိမ်ပြောရမှာလဲ၊ ကျားတောင်ကုန်းက သူတွေကို သတ်နေတာ မင်းမြင်လား”

“ဒါဖြင့် . . . ကျားတောင်ကုန်းကိုတိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်

တာ ဘယ်သူလဲ . . . ”

“ကျုပ်မသိဘူးလို့ပြောပြီးပြီလေ . . . ဘယ်နှစ်ခါ ထင်ပြောရ

တာလဲ . . . ”

လူရွယ်တွေသွားသည်။

... ..

... .. အင်း

ညည်းညူသံသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

လူလင်နှင့်လူရွယ်သည် ချက်ချင်းပင် ညည်းညူသံထွက်ပေါ်

လာသည့်နေရာသို့ လွှားခနဲ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ဒဏ်ရာများရကာ သွေးသံရဲရဲနှင့် လူတစ်ယောက်သည်

ညည်းညူရင်း လူးလွန်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အနီရောင်လူငယ်က အလောတကြီး မေးလိုက်၏ ...

“ကျားတောင်ကုန်းကို ဘယ်သူက တိုက်ခိုက်သွားတာလဲ...”

ထိုလူသည် လူရွယ်၏အမေးကို ကောင်းစွာကြားသည်။

အတန်ကြာ အားယူပြီးမှ ဖြေသည်။

“စကြာသိုင်းသမား ...”

“ဟင် ...”

“ဟာ ...”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလျှင် လူလင်ကော လူရွယ်ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

လူလင်က ...

“စကြာသိုင်းသမားမဟုတ်လား၊ သူကဘာကြောင့် တောင်ကုန်းကို တိုက်ခိုက်ရတာလဲ၊ ကျားတောင်ကုန်းမှာဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“သူ ... သူနဲ့ မပူးပေါင်းလို့ပါ”

“ကျားတောင်ကုန်းပိုင်ရှင်ကော ...”

“သေသွားပါပြီ ...”

“စကြာသိုင်းသမားရဲ့ လက်ချက်မဟုတ်လား ...”

အငြိုးကြီးသူ အတ္တလူ (၁)

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုလူသည် တစ်စုံတစ်ယာ ဆက်ပြောရန်ကြိုးစားသော်လည်း မပြောနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

လူလင်နှင့် လူရွယ်တို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

လူလင်က ...

“ကျုပ်ကစကြာသိုင်းသမားမဟုတ်ဘူး၊ ကျားတောင်ကုန်းမှတ် ဆီးခံရတဲ့ကိစ္စ ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ဘူး ကျုပ်သွားတော့မယ် ...”

စကားဆုံးလျှင်ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

လူရွယ် အားမလိုအားမရဖြစ်သွားမိ၏ ...

“သူဟာ ... စကြာသိုင်းသမားမဟုတ်ဘူး၊ ကျားတောင်ကုန်းကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့လူလဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ဘယ်သူလဲ ...”

လူလင်ကား တောင်ကုန်းအောက်သို့ဆင်းသွားပြီဖြစ်သည်။

လူရွယ်က ...

“သူဘယ်သူလဲဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး၊ သူထွက်သွားတာ ကြောသိုင်းသမားကို လိုက်ရှာဖို့ဘဲဖြစ်မယ်၊ တော်ကြာ သူလက်ဦးသွားမယ်၊ မဖြစ်ဘူး ငါမြန်မြန်လိုက်သွားမှပဲ ...”

တွေးတော ရေရွတ်ရင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကာ ချက်ချင်းပင် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

နေမုန်းလွဲသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

စည်ကားနေသောလမ်းဆုံလမ်းခွဲ နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ တည်းတည်းတစ်ခုရှိသည်။

■ တက္ကသိုလ် နေထိုင်အား

ရွှင်ပျော်ပျော် တည်းခိုခန်းဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသည်။ ဆိုင်းဘုတ်မှာ အနီရောင်ဖြစ်ပြီး ကြီးမားလှ၏။ ဆိုင်းမှာ အမည်နှင့် လိုက်၏။

အမှန်လည်း ပျော်ရွှင်စရာများ ပြည့်စုံသော တည်းခိုခန်းဖြစ် သည်။

ကြီးမားသော အဆောက်အဦးကြီးအပေါ်ထပ်ကို တည်းခို ခန်း ဖွင့်ထားသည်။

အောက်ထပ်၌ စားသောက်ခန်းမဖွင့် လှစ်ထား၏။ စား သောက်ခန်းမ၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ အဆောင်ကြီးနှစ်ခုရှိသည်။

ဝဲဘက်အဆောင်၌ လောင်းကစားဝိုင်းမျိုးစုံ ရှိသည်။ ယာဘက် အဆောင်၌ ကြေးတန်းစားမယ်များရှိသည်။ ရွှင်ပျော်ပျော် တည်းခိုခန်းသည် သိုင်းလောက၌ မသိသူမရှိသလောက် ထင်ရှား သည်။

ရွှင်ပျော်ပျော်တည်းခိုခန်းနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်လျှင် သူ၏ ခြေလှမ်းများ တုန်ကန်ရပ်သွား၏။

အပြာရောင်ဝတ်ထားသော လူလင်က ရွှင်ပျော်ပျော်တည်းခို ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

လူရွယ်နှစ်ဦး ရှုံ့လိုက်မိလေ၏။ . . .

“လက်ထပ်တော့ သည်လူဟာ စကြာသိုင်းသမားကို လိုက် မရှာဘဲ သည်မှာလာပြီး အပျော်ကျူးမလိုကိုး . . .”

တည်းခိုခန်းထဲ ဝင်သွားသော အပြာရောင်ဝတ်လူလင်နှင့် နောက်က လိုက်လာသည့် အနီရောင်ဝတ် လူရွယ်တို့မှာ ကျားတောင် ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြသူများဖြစ်ကြသည်။

လူရွယ်သည် အပြာရောင်ဝတ်ထားသော လူလင်အား အထင်သေးသွားသည်။

တည်းခိုခန်းအား ကျောခိုင်းကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက် လေသည်။

တစ်လှမ်း . . .

နှစ်လှမ်း . . .

ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်း လှမ်းသွားပြီးလျှင် ဓူတ်တရက် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

မျက်လုံးလည်း ပြူးသွားသည်။

“ဟိုက် . . .”

လွတ်ကနဲရေရွတ်တာ ဆုံခနဲလျည်ပြီး တည်းခိုခန်းထဲ ပြေး ဝင်သွားလေတော့သည်။

တည်းခိုခန်းထဲ၌ လူစည်ကားနေပါသည်။

အောက်ထပ် စားသောက်ခန်းမ၏ထောင့်တစ်နေရာ၌ ဆိုင် ရွှင် လူဝကြီးက စားပွဲတစ်လုံး၌ အခန့်သားထိုင်နေ၏။

လူဝကြီး၏ ဝဲယာဘက်တစ်ချက်၌ အနက်ရောင်ဝတ်ထား သူ နှစ်ယောက်က ကျောက်ရုပ်များအလား မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေကြ သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် လူဝကြီး၏ သက်တော်စောင့်များ ဖြစ်ကြသည်။

အပြာရောင်ဝတ် လူလင်သည် လူဝကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိလ သည်။

လူဝကြီးက ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်နှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေလေး . . . ဘာများအလိုရှိသလဲပြောပါ။ လိုခွင့်

အားလုံးရပြီစေမယ်ဗျာ”

လူလင်က . . .

“ခင်ဗျားသေချာရဲ့လား . . .”

၇၀ ■ ထက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ထဲထဲထဲ . . . ကျုပ်က ဘာမဆိုတတ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို အားလုံးသိပါတယ်လေ”

“အောင်ဦး . . . ကျုပ်က စကြာသိုင်းသမားရဲ့အကြောင်းကို သိချင်တယ် . . .”

“ဟင် . . .”

လူဝကြီး၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များ ချက်ချင်းပျောက်ကယ် သွားလေတော့သည်။

သူ၏မျက်လုံးများက အေးတိအေးစက် ဖြစ်သွားသည်။

လူလင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အပြောသည် စောစောကလိုမချို့သာတော့ပေ . . .

“မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ . . .”

လူလင်က . . .

“စကြာသိုင်းသမားကို ကျုပ်တွေ့ချင်တယ်၊ သူ့ဘယ်မှာရှိတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားပြောပြနိုင်မလား . . .”

လူဝကြီးက . . .

“ကျုပ်မသိဘူး . . . မင်းဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားပဲ . . . ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တယ်ဆိုလျှင်”

“မိတ်ဆွေလေး . . . ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားပါဗျာ”

လူလင်က . . .

“ခင်ဗျား . . . ပြောပြရင် ကျုပ်သွားမယ်”

လူဝကြီး စိတ်ပျက်သွားသည်။

“မိတ်ဆွေလေးက ဘာကြောင့်ကျုပ်ကို နှောင့်ယှက်ချင်တာလဲ ဗျာ၊ ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေး နေတာပါ”

လူဝကြီး၏အပြောသည် ချို့သာသွားပြန်သည်။

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၇၁

ထိုစဉ် . . .

“ခင်ဗျားကို သူမေးနေတာဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

“ခင်ဗျားဟာ . . . သိုင်းလောကသတင်းစုံကို သိနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပေါ့ဗျာ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

အနီရောင်ဝတ်ထားသော လူရွယ်က ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ပြောသည်။

လူလင်သည် ထိုလူရွယ်ကိုမြင်လျှင် စိတ်ပျက်ကာ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားလေတော့သည်။

လူရွယ်က မည်သူ့ကိုမှ အမှုမထားဘဲ ဆိုင်ရှင်လူဝကြီးရှေ့သို့ သွားလိုက်၏။

လူဝကြီးအားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး မေးသည်။

“သိုင်းလောကရဲ့ သတင်းတွေကို ရွှင်ပျော်ပျော်တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်လောက် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူးလို့ သတင်းကြီးနေတာပဲ ခင်ဗျားက ‘စကြာ’သိုင်းသမားအကြောင်း ပြောမပြဘူးဆိုရင် ကျုပ်အဆိုးမဟုတ် တော့ဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန့်ခနဲမြည်အောင် နှိုက်ချလိုက်ရာ အပြာရောင်လူလင်ပင် လန့်ဖြန့်သွားပြီး ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

လူဝကြီးမကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်ကို . . . အော်လားငေါက်လားပြောဖို့မဆိုထားနဲ့၊ ဘယ်သူကမှ မောကြည့်ဝံ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်က ဘယ်လိုမှ သည်းခံနိုင်စရာမရှိဘူး . . .”

သူ၏ စကားအဆုံးတွင် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ

၇၂ ■ ထက္ကသိုလ် မုလင်းအောင်

ယောက် ခုတ်တခုတ်ခုတ်ထွက်လာကြပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့
၏။

အနုတ်ရောင်ဝတ်ထားသူ နှစ်ယောက်သည် ကျောက်ရုပ်များ
အလား မထွက်မထွက်ခိုနေကြရာမှ အလွန်လျင်မြန်သော အရှိန်
အထိန်းဖြင့် ခုတ်ထွက်လာကြပြီး အနီရောင်ဝတ်ထားသော လူရွယ်အား
တိုက်ခိုက် လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်လိုက်
ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဝစ် . . . ဝစ် . . .”

ဓားမြှောင်နှစ်လက်သည် လူရွယ်၏ ရင်အုံသို့ တိုးဝင်သွား
ကြသည်။

အပြာရောင်လူလင် ရင်ထိတ်သွားသည်။

“သတိထား . . .”

လွတ်ခနဲ အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်ပါသည်။

အနီရောင်ဝတ်ထားသောလူရွယ်သည် ရှောင်တိမ်းခြင်းလုံးဝ
မပြုဘဲ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်ကာ လက်ဝါးဖြင့် ပြန်လည်ရိုက်ချ
လိုက်လေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ နှစ်ယောက်၏ ဓားမြှောင်ကိုင်
ထားသော လက်ကောက်ဝတ်များကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချခြင်းဖြစ်
သည်။

“ဗျောင်း . . .”

“အား . . .”

ဇူးခွကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူနှစ်ယောက် ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်သွား
ကြလေ၏။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလ (၁) ■ - ၇၃

“ဟင်”

လူဝကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အနီရောင်ဝတ်လူငယ်က အံ့ကြိတ်ပြီးပြောသည်။

“ခင်ဗျား မပြောဘဲနေရင် ခင်ဗျားအလှည့်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

လူဝကြီး ထိတ်လန့်နေသည်။ မျက်နှာမှာလည်း သွေးဆုတ်ဖြူ
လျော်သွား၏။

“မင်းဘယ်သူလဲ . . .”

လူရွယ်က အေးစက်စွာဖြင့် . . .

“ရေရီ . . .”

“ဘာ”

“သေမင်းဝေရီဆိုတဲ့နာမည်ကို ခင်ဗျားမကြားဖူးသေးဘူး
ထင်တယ်”

“မင်း . . . မင်း . . .”

သေမင်းဝေရီ သည် သိုင်းလောကသားများပေးထားသော
အမည်မဟုတ်ဘဲ ဒေသကလမ်းသိုင်းသမားများက ခေါ်ကြသော
အမည် ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်၌ ပါဝင်သော လူငယ်
သူရွယ် သိုင်းသမား ဝေရီသည် အောက်လမ်းသိုင်းသမားများ၊ လူဆိုး
ဓားပြများ အားဆုံးမရာ၌ လက်သံပြောင်လှသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများက ‘သေမင်း’ ဝေရီဟုကင်
နှုန်းတပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အပြာရောင်ဝတ်လူလင်မှာ ဝေရီဟူသော အမည်ကြောင့်
ထိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“လက်စသပ်တော့ သေမင်းဝေရီဆိုတာ သူကိုး . . .”

သူ၏မျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းလာလေတော့သည်။

လူငယ်သိုင်းသမား ဝေရီက ...

“စက္ကသိုက်သမားက ကျားတောင်ကုန်းကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်
လို့သတင်းကြားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်လာခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်ရောက်သွား
တော့ ထူးတောင်ကုန်းဖျက်ဆီးခံထားလိုက်ရပြီ။ သည်ကိစ္စနဲ့ ပတ်
သက်ပြီး စက္ကသိုက်သမားနဲ့ စာရင်းရှင်းရလိမ့်မယ် ...”

လူဝကြီး တံတွေးမျိုချလိုက်သည်။ သူက တုန်လှုပ်စွာ ပြော
သည်။

“ကျုပ်ဘာမှ မသိပါဘူးဗျာ ...”

လူဝကြီးသည် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူနှစ်ယောက်ကို
လည်း အော်ငေါက်မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

“တောက် ... အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊ ငါ့ရှေ့က ထွက်
သွားကြစမ်း။ မင်းတို့ကို မမြင်ချင်တော့ဘူး ...”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ နှစ်ယောက်လည်း ခပ်ကုပ်ကုပ်
လေး ထွက်သွားကြသည်။

ဝေရီက ...

“ခင်ဗျား ... တကယ်မသိဘူးလား။”

လူဝကြီးက ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ...”

ဝေရီ ပြုံးလိုက်သည်။

ခမ်းနားထည်ဝါလှသော လူဝကြီးပိုင်ဆိုင်သည့် အဆောက်
အဦးကြီးကို ဝေရီကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း ... သည်အဆောက်အဦးကြီးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်
လိုက်ရင် ခင်ဗျား တော်တော်စိတ်ထိခိုက်သွားမယ်ထင်တယ် ...”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“စက္ကသိုက်သမားရဲ့ သတင်းကိုရဖို့ ကျုပ်ဘာမဆို လုပ်ရ

တယ်ကွ ...”

ဝေရီက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ရာ လူဝကြီး အလျှော့ပေး
လိုက်လေတော့သည်။

“ကောင်းပြီ ... မင်းသိချင်ယင် ခဏစောင့်ပါ။ ကျုပ်စုံစမ်း
ပေးပါမယ်”

ဝေရီခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ... အခွင့်အရေးပေးလိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်
ကို စိတ်မရှည်အောင်လုပ်မယ်ဆိုယင်တော့ ကျုပ်ကသည်းမာမဟုတ်
ဘူးနော်”

“စိတ်ချပါ ... ကျုပ် အမြန်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးပါ
မယ်”

လူဝကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထသွားလေတော့သည်။

စားသောက်ခန်းမ၏ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုနှင့် တစ်လွှတ်ရှိ
သော စားပွဲတစ်လုံး၌ လူငယ်သိုင်းသမားဝေရီ နှင့် အပြာရောင်ဝတ်
ထားသော လူလင်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုက်ကာ စားသောက်နေကြ
သည်။

သူတို့သည် ကျောက်တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြပြီး
ခွင်ရှင်ဖျော် စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် လူဝကြီးထံ၌ စက္ကသိုက်သမား၏
သတင်းကို လာရောက်စုံစမ်း ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အပြာရောင်ဝတ်ထားသောလူလင်သည်လည်း စက္ကသိုက်
သမား၏သတင်းကို သိလိုခြင်းကြောင့် ထွက်မသွားသေးဘဲ ဝေရီနှင့်
အတူ လူဝကြီးပြန်ရောက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြစ်
သည်။

ဝေရီက လူလင်အား အကဲခတ်လိုက်၏။

“ကျားတောင်ကုန်းဟာ သိုင်းလောကမှာ လူငယ်သိုင်းသမား

■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းအဖွဲ့အစည်းတခုဖြစ်ပေမဲ့ တောင်ကုန်းပိုင်ရှင်အပါအဝင် အဖွဲ့သားတစ်ယောက်မကျန် လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်ဗျာ . . . ”

အပြာရောင် လှလင်က ပြုံးလိုက်လေ၏။ လှလင်က ပြောသည်။

“စကြာသိုင်းသမားဟာတော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောချင်တာလားဗျာ . . . ”

ဝေရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူလဲဆိုတာ ကျားတောင်ကုန်းအဖြစ်မပျက်က သက်သေခံနေတာပဲ အဟုတ်လား . . . အားလုံးကို သတ်သွားတယ်ဗျာ . . . ”

လှလင်ကပြုံးလိုသည်။

“ကျုပ် . . . စကြာကလန်သွားမယ်ထင်လို့ ခင်ဗျားပြောနေတာလား . . . ”

ဝေရီဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

“စကြာသိုင်းသမားဟာ ကျော်ကြားတဲ့သိုင်းသမားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာသိုင်းလောကက ပျောက်ကွယ်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ နယ်ခြားကို ရောက်သွားပြီး မန်ချူးတွေနဲ့ပူးပေါင်းမိသွားတယ်။ သိုင်းလောကထဲကို ပြန်ရောက်လာချိန်မှာတော့ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ ဘယ်သူမှလက်မခံနိုင်စရာ ဖြစ်လာခဲ့တယ်”

ဝေရီက . . .

“စကြာသိုင်းသမားဟာ တိုင်းတစ်ပါးသားတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး သိုင်းလောကကိုလွှမ်းမိုးဖို့ကြံစည်နေတာကို မင်းပြောချင်တာလား”

“မှန်တယ် . . . ”

“သည်အကြောင်းကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိနေကြတာ

“သိုင်းလောကသားတွေ သိထားကြတယ်ဆိုပေမယ့် စကြာသိုင်းသမားဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ခုချိန်ထိ ဘယ်သူမှအသိနိုင်ကြသေးဘူးလေ။ အထက်လမ်းသိုင်းသမားတွေက စကြာသိုင်းသမားနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ဖြေရှင်းချင်နေကြတာလား . . . ”

ဝေရီက . . .

“မှန်တာပေါ့ . . . ကျားတောင်ကုန်းဖြစ်ရပ်ဟာ စကြာသိုင်းသမားဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ သက်သေပြနေတာပဲ . . . ”

လှလင်က ရှင်းပြသည်။

“ကျုပ်ကလည်း စကြာသိုင်းသမားဆို ဆော်ထုတ်ဆုံးမဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ . . . ”

ဝေရီကပြန်မေးလိုက်သည် . . .

“ခင်ဗျား . . . ကြိုးစားရင် ခုကွရောက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ကော တွေးမိရဲ့လား . . . ”

“တွေးမိပါတယ်”

“ခင်ဗျား . . . ဘာကြောင့် ခုကွရှာချင်ရတာလဲ”

“ခင်ဗျား ကကော . . . ”

လှလင်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

ဝေရီက . . .

“ကျုပ်ဟာ အထက်လမ်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူ ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် အသက်စွန့်ရမယ် ဆိုင်ရင်လည်း ဝန်မလေးပါဘူး။ ကျုပ်အသက်တာသိုင်းလောကအကျိုး၊ တိုင်းပြည်အကျိုးအတွက် အုပ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်ပါ . . . ”

“အများအကျိုး၊ သိုင်းလောကအကျိုးအတွက် စကြာသိုင်းသမားကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းရာမှာ အသက်ပေးရမယ်ဆိုရင်လည်း တျှပ် ရဲရဲခုံခုံ သေရဲပါတယ်ဗျာ . . . ”

၇၈ ■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ခင်ဗျားက သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ကိုး”

“ကျုပ်က သူရဲကောင်းဖြစ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျုပ်ရဲ့ သဘောထား ရပ်တည်ချက်ကိုပြောပြတာပါ။ ကျုပ်
သဘာဝနဲ့သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ”

“ကောင်းပါတယ် . . . ကျုပ်အိုးကျူးပါတယ်”

လုလင်က အိုးကျူးလိုက်သည်။

ဝေရီက . . .

“မင်းကော အထက်လမ်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲလား”

လုလင်က ပြုံးနေလိုက်သည်။

ဝေရီက . . .

“စကြာသိုင်းသမားကို ချေမှုန်းဖို့ မင်းကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ
ကျုပ်သိပါတယ် . . .”

“သေချာတာပေါ့ဗျာ . . .”

“မင်း . . . နောက်ဆုတ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်”

“နောက်ဆုတ်ရမယ် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . .”

လုလင်က . . .

“ကျုပ်ဘာကြောင့် နောက်ဆုတ်ရမှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး . . .”

“ခင်ဗျား . . . ဒုက္ခရောက်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

လုလင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ဝေရီ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေ၏။

“ကျုပ်က စေတနာနဲ့ ပြောတာ ပြောင်စရာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်
ကို လှောင်ပြောင်ရင် ကျုပ်ကသိပ်သည်းခံနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

လုလင်က လက်ကာပြလိုက်လေ၏။

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၇၉

“ကျုပ်က လှောင်ပြောင်တဲ့သဘောမျိုးဖြစ်သွားရင် တောင်း
ပန်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေဟာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သိထားပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် လေးစားခဲ့တာပါ။ လှောင်ပြောင်လိုတဲ့မိတ် လုံးဝမရှိ
ပါဘူး”

ဝေရီက . . .

“ဒါဖြင့် . . . မင်းက ကျုပ်ရဲ့စေတနာကို လေးစားသင့်တာ
ပေါ့”

“ကျုပ် လေးစားပါတယ်ဗျာ”

“နေပါဦး . . . လေးစားတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောနေပြီး ခုထိ
ထွက်မသွားသေးတာ ဘာသဘောလဲဗျ”

“ကျုပ်က . . .”

“ဘာလဲ . . . စကြာသိုင်းသမားရဲ့သတင်းကို စောင့်နေတာ
လား”

လုလင် အဖြေမပေးဘဲ နေလိုက်သည်။

ဝေရီဒေါသသွားလေ၏။

ထိုစဉ် . . .

ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာတာ ဆိုင်ရှင်လူဝကြီး ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လူဝကြီးက သူတို့နှစ်
ယောက်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဝေရီက ဦးအောင်မေးလိုက်သည်။

“ဘာသတင်းထူးသလဲ . . .”

လူဝကြီး မောပန်းလာပုံရသည်။

နဖူးပေါ်မှ ချွေးများသုတ်လိုက်သည်။

“စကြာသိုင်းသမားဟာ . . . ကျားတောင်ကုန်းကို ဖျက်ခင်း
ပြီးတဲ့နောက် ‘စား’ ဂေဟာကို ဆက်ပြီး ဖျက်ဆီးမယ်လို့ သတင်းကြား

ခွဲပေါက်တာ..."

"ဘေးကတော့"

"ဆုတ်ပါတယ်"

"ခင်ဗျား သတင်းသေချာတယ်နော်..."

"သေချာပါတယ်"

"ကောင်းပြီ"

ဝေရီ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

လူဝကြီးကို စိုက်ကြည့်ကာ ခပ်ထန်ထန်ပြောလိုက်သည်။

"ခင်ဗျား... လိပ်ပြောတာဆိုရင် ကျုပ်တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့"

မယ်"

စကားဆုံးလျှင် ဆိုင်ထည်းမှ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။
အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူလင်ကလည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

လူဝကြီးအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

"စကြာသိုင်းသမားက ဓားဝေဟာကို ဒုက္ခပေးမှာသေချာတယ်နော်..."

လူဝကြီးက...

"ကျုပ်... လိပ်မပြောပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့တည်းခိုခန်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာကို ကျုပ်မလိုလားပါဘူးဗျာ..."

လူလင်က ခပ်အေးအေးပြန်မေးသည်။

"ခင်ဗျား အခုလိုသတင်းပေးလိုက်လို့ စကြာသိုင်းသမားက ခင်ဗျားကို အကျေမနပ်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မတွေးမိဘူးလား"

လူဝကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"တွေးမိပါတယ်ဗျာ..."

"ဒါဖြင့်... ခင်ဗျားဘာကြောင့် အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တာလဲ"

"ကျုပ်ပြောပြီးပါပကော၊ ကျုပ်မပြောရင် သူကကျုပ်ရဲ့ တည်းခိုခန်းကို ဖျက်ဆီးပစ်တော့မယ်လေ..."

လူလင်က ရယ်မောလိုက်၏။ သူသည် မတ်တတ်ထပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် လူဝကြီးအား ပြောလိုက်သည်။

"ဒါအပြင်... ခင်ဗျားမှာ နောက်ထပ်အကြောင်းတစ်ခုရှိရဦးမှာပါဗျာ..."

လူဝကြီးမျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။

"ဟုတ်တယ်..."

"ကျုပ်ကိုပြောပြနိုင်မလား..."

"စကြာသိုင်းသမားဟာ ကြောက်စရာအတောင်ဆုံး သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး မသိကြသေးဘူး။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ယှဉ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူတွေဘဲ ဒုက္ခရောက်သွားကြလိမ့်မယ်..."

လူလင်၏မျက်နှာတည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

"ကျုပ်သိပြီ... စကြာသိုင်းသမားကို သွားပြီးရင်ဆိုင်ရင် ခေရီဆိုတဲ့လူ သေဆုံးသွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် စကြာသိုင်းသမားက ဓားဝေဟာကို ဖျက်ဆီးလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်တာ မဟုတ်လား..."

လူဝကြီးက...

"ဟုတ်တယ်... သည်အတိုင်းပဲ၊ မင်းဟာ အမှန်ကိုတွေးတာတတ်တယ်..."

"စကြာသိုင်းသမားက ဘာကြောင့် ဓားဝေဟာကိုဖျက်ဆီးမည် ခင်တာလဲ ပြောပါဦး..."

၈၂ ■ တက္ကသိုလ် မှေးလင်းအောင်

လူငါးဘာ ...

“စကြာသိုင်းသမားဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး စည်းလုံးညီညွတ်မှုအောင် ကြိုးစားနေတယ်။ သူ့ရဲ့ကြိုးပမ်းမှုကို သိုင်းလောကသားတွေ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်လေ ...”

လူလင်ပြီးလိုက်လေသည်။

“ပူးပေါင်းပါဝင်ခြင်းမရှိတဲ့ လူတွေကို သူက ရန်သူအဖြစ် သဘောထားတယ်ပါတော့။ သူ့ပေါင်းစည်းမှုက ဘီလူးသဘက်တွေ ပူးပေါင်းခြင်းမျိုးပဲဟာ ...”

“ဒါကတော့ သူကကောင်းတာလုပ်ပါလျက်နဲ့ မကောင်းဖြစ်ပြီး ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်တဲ့လူတွေက ရှိသေးတာကိုး။ သူတို့ဟာ စေတနာကို နားမလည်ဘဲ အပြစ်ပြောကြတယ်။ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ချင်ကြတယ်။ သည်လူတွေအချင်းချင်း ပူးပေါင်းပြီး ဆန့်ကျင်ကြတယ်” လူဝကြီး၏စကားကြောင့် လူလင်သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း စကြာသိုင်းသမားဟာ အတော်ကို ကရုဏာသက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ ပါလား။”

လူလင်က သရော်လိုက်၏ ...

လူဝကြီးက ...

“စကြာသိုင်းသမားဟာ ခေါင်းဆောင်ကောင်းပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဘယ်လိုအခက်အခဲ အန္တရာယ်ကြုံတွေ့ရပါစေ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင် ခိုင်မြဲရှင်းသွားမယ့်လူပါ။ သူဟာ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတာကို လက်ခံဘဲ အန္တရာယ်ပြုမယ့်လူတွေကို ကောင်းကောင်းကြီးအပြစ်ပေးဆုံးမလိမ့်မယ်။ စည်းရုံး မခံတဲ့လူဟာ အပြစ်ဒဏ်ခံကြပေါ့ ...”

လူလင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူကအခွံတိုက်

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၈၃

ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်။ ဓားရေဟာကို စကြာသိုင်း သမားဘယ်လို အပြစ်ပေးဆုံးမသလဲဆိုတာ ကျုပ်သွားကြည့်ဦးမယ်”

စကားဆုံးလျှင် လူဝကြီးအား နှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

လူဝကြီးက လူလင်၏နောက်ကျောကို ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၅)

ပက်စက်သောအကြံအစည်

လုလင်သည် တည်းခိုခန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။
ဓားဂေဟာအား စကြာသိုင်းသမားက နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးလိမ့်မည်ဟု
သတင်း ကြားရပြီးနောက် ဝေရီက အမြန်ဆုံးလိုက်သွားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါ
သည်။

ဝေရီသည် ထင်ရှားသောသိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးတော်
၌ ပါဝင်နေသူဖြစ်ရကား ဂေဟာအပေါ်ကျရောက်လာမည့်အန္တရာယ်ကို
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ရသည်။

လုလင်က ဝေရီကို စိတ်ချထားသည်။

ဝေရီသည် စကြာသိုင်းသမားကိုရင်ဆိုင်နိုင်မည်ဆိုပါလျှင်
ဓားဂေဟာအတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါ။

လုလင်စိုးရိမ်သည်က စကြာသိုင်းသမား၏အကြံအစည်ဖြစ်
သည်။

စကြာသိုင်းသမားသည် ကျားတောင်ကုန်းအားဒုက္ခပေးသော
သို့ ဓားဂေဟာကိုလည်း ဒုက္ခပေးရန်ပြင်ဆင်နေသည်။

ထို့အပြင် . . .

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအား ဒုက္ခပေးမည့်သူလည်းဖြစ်

သည်။ စကြာသိုင်းသမားကသူ၏အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်
ဖော်ရာ၌ အသုံးချ၍ရမည့်သူများကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလိမ့်မည်။

သိုင်းလောကသားတို့၏ စိတ်နေသဘောထားကလည်း
ဆူးဆန်းနေသည်။ မည်သူ့ကိုမဆို တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ဖြစ်မည်ဟု
ယူဆနိုင်ပါ။

စကြာသိုင်းသမားအား မုန်းတီးသူများရှိနေသကဲ့သို့၊ စကြာ
သိုင်းသမားအားသဘောကျနှစ်သက်သူများလည်း ရှိနိုင်သည် မဟုတ်
ပါလား။

လုလင်သည် ဓားဂေဟာဆီသို့ ဦးတည်သွားနေသည်။

ဓားဂေဟာမှာ မြို့ပြင်သို့ ထွက်ပြီး အရှေ့ဘက် ငါးမိုင်ခန့်
အကွာ ရေကန်ကြီးအနီး၌ တည်ရှိသည်။

ဓားဂေဟာပိုင်ရှင်မှာ ဓားပါရဂူ စန်းမင်းဖြစ်သည်။ စန်းမင်း
သည် သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုးဆောင်ရွက်နေသည့်
အထက် လမ်းသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဓားပညာနှင့်
စက်သက်လျှင် တစ်ဖက်ကမ်းခပ်ကျွမ်းကျင်သူဟု အများ၏ခန့်မှန်းမှု
ထူထောင်ခဲ့သည်။

ဓားဂေဟာပိုင်ရှင် ဓားပါရဂူ စန်းမင်းအား စကြာသိုင်းသမား
က သူနှင့်လက်တွဲဖို့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ဖို့ဆန္ဒပြုခဲ့သည်။

ဤသည်ကို ဓားပါရဂူစန်းမင်းက လက်မခံခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့်
စကြာသိုင်းသမားသည် ဓားပါရဂူစန်းမင်းအား ရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်
ကာဓားဂေဟာကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းပစ်မည်ဟု ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ အပြာ
ဆင်ဝတ်ထားသော လုလင်သည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်လာလျှင် တော
သမီးအတိုင်း ရှေ့ဆက်သွားလိုက်သည်။

ဝေရီက သူ့ထက်ဦးအောင် ဓားဂေဟာသို့ သွားခဲ့ပြီဖြစ်
သော်လည်း သူက အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှိနေပါသည်။

သေပြည်လေညှင်းကလေးများ ဝေရမ်းတိုက်ခတ်နေ၏။
တစ်ကလေးများက ဘာသာဘာဝတေးသီကျွေးကာ ဟိုမှ
သည် နှုတ်နေကြသည်။

ရောင်စုံတောပန်းကလေးများသည် ငွားငွားစွင့်စွင့်နှင့် ဖူးပွင့်
နေကြသည်။

“တယ်လည်းသာယာလှပပါလား . . .”

လုလင်က သဘာဝအလှအပများအားချီးကျူးလိုက်သည်။
ထိုစဉ် . . .

“ဟူး . . . ဟူး . . . ဟူး”

အဝတ်အစားလေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ အနက်
ရောင် ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာကြပြီး
လုလင်အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

လုလင်သဘောကျစွာပြီးလိုက်သည်။

သူမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပျက်လာသည်ဟု တွေး
နေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားကြသူများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ
ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသော်လည်း လုလင်အားတိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုကြ
သေးချေ။

လုလင်က . . .

“ခင်ဗျားတို့က တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေကြတာ
လားဗျာ . . .”

ထိုလူများ စကားတစ်လုံးမှ မပြောကြသကဲ့သို့ တုတ်တုတ်နှင့်
လည်း မလှုပ်ကြချေ။

လုလင်က . . .

“ကျုပ်သိပြီ . . . ခင်ဗျားတို့က လူဝကြီးကို စောင့်နေကြတာ

ဲမြစ်ရမယ်”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေ့မနှောင်းမှာပင် သစ်ပင်များကြားမှ
လူ တစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ ထိုလူမှာ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် လူဝကြီး
ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ယခု . . .

လူဝကြီးသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တတ်သူတစ်ယောက်၏
အသွင်မျိုးမရှိတော့ဘဲ သူ့အားတွေ့မြင်သူတိုင်းက ကြောက်ရွံ့ထိတ်
လန့် သွားရမည်အသွင်မျိုးရှိနေပါသည်။

လူဝကြီးတစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် လုလင်အနီးသို့
ရောက်ရှိလာသည်။

ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် သူ၏လှုပ်ရှားမှုက ပေါ့ပါး
လျင်မြန်နေသည်။

လုလင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာ တော်တော်ကောင်းတာပဲ၊
ဒါကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေက ခင်ဗျားကို ‘အရိပ်မဲ့’ လို့ခေါ်
နေကြ တာတဲ့ဖြစ်မယ် . . .”

လူဝကြီးက မဲပြီးပြီးလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ မင်းက ငါ့ရဲ့သိုင်းလောကဘွဲ့ထူးကို
ဘောင် သိနေတာကိုး . . .”

“ကျုပ် . . . သိထားတာအများကြီးပါ . . . ခင်ဗျားဟာ
တည်း ခိုခန်းပိုင်ရှင်ဟန်ဆောင်ထားပြီး နောက်ကွယ်မှာ မဟုတ်တာ
နဲ့သမျှ အကုန်လုပ်နေတာကိုလည်း သိထားတယ်ဗျာ . . .”

လူဝကြီးက . . .

“မင်းဘာတွေဘဲပြောပြော ဓားဂေဟာကို ရောက်မသွားနိုင်
သော့ပါဘူး . . .”

■ သူ့ချစ် မေးလိုက်၏

မေးလိုက်၏ . . .

“ခင်ဗျား . . . ခင်ဗျားက ဓားဝေဟာကို သွားနေတဲ့ ဝေရီကို
ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို တားဆီးနေရတာလဲပြောပါဦး”

လူဝကြီးက . . .

“ဝေရီကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီလေ . . .”

“ဪ . . .”

“ဝေရီဟာ သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်မှာ ပါဝင်တဲ့လူ
မယ်သိုင်းသမားသူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတော့ သူ့ကိုတားဆီးဖို့
အထူးစီစဉ်ထားရတာပဲ။ သူဟာစကြာသိုင်းသမားကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်
မဟုတ်လား။ ဒါတို့က ဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ”

လူလင်က မေးလိုက်၏ . . .

“ကျုပ်ကော ဘာကြောင့် ဟန့်တားရတာလဲဗျာ . . .”

လူဝကြီးက . . .

“ဝေရီ နောက်ကိုလိုက်သွားပြီး မကူညီနိုင်အောင်ပေါ့ . . .”

“ကျုပ်က . . .”

“ဝေရီကိုကျုပ်က မတားနိုင်ပေမယ့် မင်းကိုတားဆီးဖို့တော့
တာဝန်ယူနိုင်ပါသေးတယ်။ ဝေရီကို မင်းမကူညီနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တာ
ဝန်ကျေပါပြီ . . .”

“ဪ . . .”

လူလင် . . . ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“လက်စသပ်တော့ . . . ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဂရုမစိုက်တဲ့
သဘောပဲကိုး။ ကျုပ်ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ခင်ဗျားမသိသေးဘဲကိုး”

လူဝကြီးက အလေးမထားဟန့်ဖြင့် မေးလိုက်၏ . . .

“မင်းက ဘယ်သူလဲ . . .”

“မားကျန်ပင်”

အပြီးကြီးသူ အတ္ထုလု (၈) ■

“ဟာ . . .”

မားကျန်ပင် ဟူသောအမည်ကို ကြားလျှင် လူဝကြီးပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မားကျန်ပင် . . .

မားကျန်ပင်သည် သိုင်းလောက၌ လူတိုင်းကြားဖူးနေပြီး ရင်း
နှီးနေပြီဖြစ်သော နာမည်ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်၌ ပါဝင်သော လူငယ်
လူရွယ်သိုင်းသမားတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းသမား လီအင်း နှင်းမယ် ရောက်ကွမ်း ဝေရီနှင့်
မားကျန်ပင်တို့သည် သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်၌ ဖြစ်ကြ
သည်။

ထို့ကြောင့် လူဝကြီးပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေသည်။
အပြာ ရောင်လူလင်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်နေသည်။ ထိုလူရွယ်မှာ
မားကျန်ပင်ဖြစ်နေသည်ကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“မင်း . . . မင်း မားကျန်ပင် ဟုတ်လား . . .”

လူဝကြီးက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့မေးလိုက်သည်။

လူလင်ပြီးလိုက်သည်။ သူ့အပြီးကအေးဆေးလှသည်။ သူ
သည် ဘာကိုမျှ အလျဉ်စလိုလုပ်တတ်သူမဟုတ်ပေ . . .။

“ခင်ဗျား . . . မယုံဘူးလား”

“မင်းက . . .”

“မားကျန်ပင်ဟာ စကြာသိုင်းသမားရဲ့ သတင်းကိုလိုက်ပြီး
နုစမ်း နေတာအတော်ကြာပြီဗျာ။ ကျားတောင်ကုန်းကို စကြာသိုင်းသမား
ထံ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့ပေမယ့် ကျားတောင်ကုန်းက လက်မခံခဲ့ဘူး
ဒါကြောင့် တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားလိုကျတာနဲ့
ဒါပေမယ့် လက်မတင်ကလေးနောက်ကျသွားတာကြောင့် ချာ

၉၀ ■ တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

တောင်ထွန်း ထံသို့သွားရတာပဲ။ အင်းလေ . . . ပြောသာပြောရတာ ထူးလည်း ထံသို့သွားနိုင်တာပဲ . . .”

လူဝကြီး အကြိတ်လိုက်သည်။

“ငေးတာ . . . မားကျန်ပင်ဖြစ်နေရင်လည်း အရေးမကြီးပါ

ဘူး။ ဓားဝေတာကိုမရောက်အောင် ကျပ်တို့ကဟန့်တားသွားမှာပါပဲ”

မားကျန်ပင် ခေါင်းညိုလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ . . . ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက်ဟန့်တားနိုင်

လေ။ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ . . .”

စကားဆုံးလျှင် ဓားတစ်လက်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ခြွမ်း . . .”

ဝင်းလက်တောက်ပသော ဓားရောင်များထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

လူဝကြီးက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“တိုက်ကြ . . .”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများသည် ချက်ချင်းညာသံ ပေးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ကျားတောင်ကုန်း၌ သေဆုံးနေကြသော အထက်လမ်းသိုင်း သမားများအား မားကျန်ပင် မျက်လုံးထဲမြင်ယောင်လာသည်။

စကြာသိုင်းသမားဦးဆောင်သောလူစုသည် တိုင်းတစ်ပါး သားများနှင့် ပူးပေါင်းကာ သိုင်းလောကကိုဖျက်ဆီးဖို့ ကြံစည်နေကြသူ များ ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကကိုဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့လျှင် မန်ချူးများကျူးကျော်လာ ရာ၌ မိုးချစ်သိုင်းသမား ခုခံမှုကို မန်ချူးများမတွေ့ကြုံနိုင်တော့ပေ။

မိုးချစ်သိုင်းသမားတို့၏ ဂွေသတ္တိနှင့် သူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ် အား မန်ချူးများ အလေးအနက်မထားဘဲ မနေဝံ့ကြချေ။ မိုးချစ်သိုင်း

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၉၁

သမားများ၏ ခုခံမှုသည် မန်ချူးတပ်ကြီး၏ ငါးပုံတစ်ပုံမျှကို ဖျက်ဆီး နိုင်စွမ်း ရှိသည်။

မားကျန်ပင်သည် စကြာသိုင်းသမားဦးဆောင်သော တိုင်း ပြည် သစ္စာဖောက်များအား ပြတ်ပြတ်သားသား သုတ်သင်ရှင်းလင်း ပစ်ရန် သံမိဌာန်ချထားသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပြတ်ပြတ်သားသားရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ဓားရောင်များ ဝင်းလက်သွား၏။

ပြင်းထန်သော ဓားချက်များသည် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင် ထား သူများထံသို့ တိုးဝင်သွားသည်။

“အား . . .”

“အမေလေး . . .”

“သေပါပြီဗျ . . .”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တခဲနက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများမှာ မားကျန်ပင်၏ ဓားချက်မိကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လကျသွားကြသည်။

ထိုလူများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်ပုံကိုကြည့်ရင်း လူဝကြီး မျက်နှာဖျက်သွား၏။

မားကျန်ပင်၏ဓားပညာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေ ကြောင်း လက်တွေ့သိရှိသွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် . . .

“ဟိတ် . . .”

အသံတချက်ပေးကာ နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်၏။ သူတို့၏ ခိုက်ဖို့ အားယူသည်လား မားကျန်ပင်ကြည့်နေသည်။

“ဟူး . . .”

ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုကာ အဝေးသို့ ကျော့ခိုင်းထွက် ချေ

သူ့အိမ်အလင်းအောင်

ထက်မြက်သော ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ခန္ဓာ
ထိန်းနိုင် ချိတ်အောင် လှုပ်ရှားပြေးလွှားနိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်၍ အရိပ်မဲ့ဟု
အသိအောင်စားခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

လူဝဲကြီးသည် တချက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် အဝေးသို့
အောက်မှီသွားလေတော့သည်။

မားကျန်ပင်ပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လက်ကလွတ်အောင်ပြေးနိုင်ရင် ခင်ဗျားလူတော်ပဲ”
စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ထဲမှ မားကိုပစ်လွှတ်လိုက်သည်။
လူကိုယ်တိုင်လိုက်မသွားဘဲ မားကို လိုက်သွားခိုင်းခြင်း ဖြစ်

သည်။

“ဝိုး . . .”

လေတိုးသံ ဝိုးခနဲ မြည်သွားလေ၏။

မားလွင့်သွားသည့်အချိန်မှာ လူဝဲကြီးပြေးလွှားသွားသည့်
အရှိန်ထက်ပို၍ လျင်မြန်နေသည်။ လူဝဲကြီးမှာ သစ်ပင်ချုံနွယ်များ
ကြားသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထို့အတူ . . .

မားကျန်ပင်၏ မားသည်လည်း သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားသို့
တိုးဝင်သွားလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် . . .

“အား . . .”

လူဝဲကြီး၏ စူးရှသော အော်ဟစ်သံထွက်ပေါ်လာလေတော့
သည်။ မားမှာ မျက်စိမပါသော်လည်း မားကျန်ပင်၏မား၌ မျက်စိ
ပါလေသောငှါ တကား . . .

မားဂေဟာ . . .

မားဂေဟာသည် သိုင်းလောက၌ထင်ရှားကျော်ကြားသော
ဂေဟာတစ်ခုဖြစ်သည်။

မားဂေဟာပိုင်ရှင် ကျန်းချဲ့သည် အများအကျိုး၊ သိုင်း
လောက အကျိုးသည်ပိုးဆောင်ရွက်နေသော အထက်လမ်း သိုင်း
သမားကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှားသည်။ ဝေရီသည် ရေနက်ကြီး
ကို ကွေ့ပတ်ကာ မားဂေဟာရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ချောက်
ရှိလာသည်။ ဝေရီက လူဝဲကြီးထံမှ သတင်းရခဲ့သဖြင့် အမြန်ဆုံး
အရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရေနက်ကြီးကို ကွေ့ပတ်ဖြတ်ထောင့်လိုက်ပြီးလျှင် ခန်းနား
ထည်ဝါသော မားဂေဟာကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဝေရီ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

မားဂေဟာကို သေသေချာချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သာယာလှပသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မားဂေဟာသည် ခန်း
နားထည်ဝါစွာရှိနေသော်လည်း လူရိပ်လူရောင်မတွေ့ရ အသံလဲ
မကြားရပဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ဝေရီ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေ၏။

“မားဂေဟာက ဘာကြောင့်များသည်လောက်တောင် တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရတာလဲ . . .”

မားဂေဟာ၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းမျိုးကို သူသဘော
မကျချေ။

ထူးခြားမှုတခုခုရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း အလိုလို ခံစားသိ
ရှိလာသည်။

ထို့ကြောင့် သတိထားပြီး ရှေ့သို့လှမ်းသွားရသည်။ မား
ဂေဟာနှင့် တစ်စထက်တစ်စနီးကပ်သွားပြီး နောက်ဆုံး သေ

ကံသံသြ နေ့စဉ် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိသွားသည်။

ဆိုက် ...

တစ်ခုတစ်ခုတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရသကဲ့သို့ အသံဗလ်များ

မကြားရသေးချေ။

ဝေရီက ဂေဟာရှေ့၌ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ပြန်သည်။

“စကြာသိုင်းသမားများ ရောက်လာပြီးသွားပြီလား ...”

ကျားတောင်ကုန်းမှ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်မြင်
ယောင်လာသည်။

စကြာသိုင်းသမားသည် ကျားတောင်ကုန်းကို တိုက်ခိုက်ခဲ့
သောအခါ တစ်ယောက်မှ မချန်ဘဲ အားလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်သည်
မဟုတ်ပါလား ...

ယခု ...

ဓားဂေဟာကို မည်သို့စီရင်မည်နည်း ...

ဝေရီတွေးတောနေစဉ်မှာပင် ဂေဟာထဲမှ စကားသံထွက်
ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“စကြာသိုင်းသမား ... ခင်ဗျားရောက်လာပြီလား၊ ဂေဟာ
ထဲကို ဝင်လာခဲ့ဗျာ”

ဝေရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟင်း ... တော်ပါသေးရဲ့၊ စကြာသိုင်းသမား မရောက်
လာသေးဘူး”

စကားတစ်လုံးမှ အပြောဘဲ ကျောက်လှေကားထစ်များကို
ခြုတ်ကျော်ကာ ဂေဟာထဲသို့ဝင်သွားလိုက်သည်။ ဂေဟာ၏ ဧည့်ခန်း
မှာ ခန်းနားထည်ဝါစွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။

ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် ဓားသောက်ဖွယ်ရာများ အရက်များ
အလှူပယ်ခွဲသေးသည့် ဓားပွဲတစ်လုံးရှိနေပြီး ဝတ်ကောင်းစားလှရှိသူ

တစ်ယောက်ထိုင်နေ၏။ ထိုသူမှာ ဓားဂေဟာပိုင်ရှင် ကျန်းချစ်သိ
သည်။ ကျန်းချစ်သည် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူ
ဖြစ်သည်။

ဝေရီက လှမ်းဝင်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး
အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းက စကြာသိုင်းသမားဟုတ်လား ...”

သူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

ကျန်းချစ်က ဆက်ပြောလေ၏။

“စကြာသိုင်းသမားဟာ လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက်တော့
ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ...

ဝေရီပြီးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က စကြာသိုင်းသမားမဟုတ်ပါဘူး၊ စကြာသိုင်း
သမားကို ဆုံးမမယ့် ဝေရီပါ”

“ဝေရီ. . .”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျန်းချစ် အံ့သြနေသည်။

“လက်စသပ်တော့ သိုင်းလောကမှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား
လာတဲ့ သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ သိုင်းသမား
လေး ဝေရီကိုး၊ အင်း ... ကျုပ်ဆီကို ရောင်လာတာ ဝမ်းသာ
ဂုဏ်ယူမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းကိုဧည့်ဝတ်မပြုနိုင်တာကို တောင်း
ပန်ပါတယ်၊ မင်းသည်နေရာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားတာ ကောင်းလိမ့်
မယ် ...”

ဝေရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“သည်နေရာကို ကျွန်တော်လာခဲ့တာ ထွက်သွားဖို့မဟုတ်ပါ
ဘူး ခင်ဗျာ”

■ တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

“ခင်...”

“ကျွန်တော် တမင်လာခဲ့တာပါ”

သေဆုတ်သွားရင် ကျန်းချူး၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်
သွားသည်။

“ခင်က ဓားဝေဟာနဲ့ စကြာသိုင်းသမားရဲ့ သတင်းကို ကြား
သိတဲ့ ထာခဲ့တာထင်တယ်...”

ဝေရီခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျန်းချူးက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ...”

ကျန်းချူးသည် ဝေရီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

“သောက်ပါဦး...”

ကျန်းချူးက အရက်တစ်ခွက်ငဲ့ပေးသည်။

“စကြာသိုင်းသမားဟာ သိုင်းလောက ကပျောက်ဆုံးသွား
ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပါပြီ။ သူဟာနယ်ခြားဒေသကို ရောက်
သွားတာပဲ။ သိုင်းလောကထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာတော့ မန်ချူးလက်ပါးစေ
ဖြစ်နေပြီ။ ဒါဟာ ဟန်တရုတ်တွေအတွက် မကောင်းတဲ့လက္ခဏာပါ။
သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာလည်းအတော်ကို တိုးတက်လာတယ်။ သူဟာ မန်ချူး
အလိုကျ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်အောင် အကွက်ချစီစဉ်လာ
တယ်။ သူ့မှာ စီမံကိန်းရှိပုံရတယ်”

ဝေရီ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

ကျန်းချူးက ဆက်ပြောသည်။

“သိုင်းလောကသားတွေကို သူနဲ့မဟာမိတ်ဖွဲ့ဖို့ လိုက်ပြီး စည်း
ရုံးတယ်။ သူနဲ့လက်တွဲဖို့ ငြင်းဆန်တဲ့လူကို နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးအသုံး

အမျိုးမျိုးသု အတ္တလု (ပ) ■

ပြုပြီး သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်တယ်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သူနဲ့
မဟာမိတ်ဖွဲ့လိုက်ကြသူတွေ ရှိကြပေမယ့် သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကို လက်မခံဘဲ
အသက်စွန့်ရင်ဆိုင်မယ့်လူတွေလည်း ရှိနေပါသေးတယ်”

ဝေရီက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဦးကိုလေးစားပါတယ် ခင်ဗျာ...”

ကျန်းချူး မချီပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က စကြာသိုင်းသမား မဟာမိတ်အဖွဲ့ကို စည်းရုံးခဲ့ပေမဲ့
လက်မခံလိုက်ဘူး။ သူ့ကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ ကျုပ်ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်
ဆိုတာ သိလျက်နဲ့ ငြင်းလိုက်တယ်”

လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“စည်ကားသိုက်မြိုက်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဓားဝေဟာက ခုတော့
သုသာန်တစ်စပြင်လို တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့သွားခဲ့ပါပြီ”

“ဦးက ဓားဝေဟာမှာ မှီတင်းနေထိုင်တဲ့လူတွေကို ထွက်သွား
ခိုင်းလိုက်တယ် ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် မဆိုင်တဲ့သူ
တွေ ဒုက္ခရောက်စေချင်ဘူးလေ”

ဝေရီသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဦးက သည်လိုမလုပ်ဘဲ စုပေါင်းအင်အားနဲ့ စကြာသိုင်း
သမား ကိုရင်ဆိုင်သင့်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ဦးတစ်ယောက်ထဲ ရင်ဆိုင်မှာ
ထက်ပိုပြီး အကျိုးရှိနိုင်တာပေါ့”

ကျန်းချူး လက်မခံပါ။ သူက ခေါင်းခါပြလေ၏။

“ကျုပ်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် ကျုပ်လူတွေ သေဆုံးသွား
ကြမှာ။ ဒုက္ခရောက်မှာကို မလိုလားဘူး။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ
ဖြစ်ပျက်သမျှကို တာဝန်ယူသွားမယ်။ မန်ချူးလက်ပါးစေကို တူနီ
အသက်စွန့်ပြီး ကြိုးစားမယ်။ သေတယ်ရှင်တယ်ဆိုတာ လူ့အသက်

၇၀ ■ သူငယ်ချင်း မောင်အောင်

မောင်အောင်

“မောင်အောင်၊ ငါ့အတွက်လို့လုပ်ပါ။”

“ဟဲ့... သိုင်းသမားပီသတဲ့ စိတ်ထားကို ခိုးကျူးပါတယ်”

“အိပ်မက်... ”

သူငယ်စကားမဆုံးမီ ကျန်းချွန်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေးလေးလည်း ဓားဂေဟာက ပြန်သွားနိုင်ပါပြီ၊ ကျွန်

ရဲ့ ပြဿနာကို ကျုပ်ဘာသာဖြေရှင်းပါမယ်။”

ဝေရီက ...

“ကျွန်တော်မသွားနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“မောင်ရင်လေး၊ ဒုက္ခရောက်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော်သေသွားရမယ်ဆိုရင်တောင် စင်္ကြာသိုင်းသမားကိုရင်ဆိုင်သွားမှာပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်ကလည်း ဦးနုထက်တူထန်မျှပါပဲဗျာ ... ”

ကျန်းချွန်း၏မျက်နှာတွင် ထူးခြားသည့်အရိပ်အရောင်များဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

“မောင်ရင်လေးမသွားရင် ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ ... ”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာက စင်္ကြာသိုင်းသမားက ခေဟဲလူ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်ရင်လေးသူ့ကို ရင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုတော့ ကံကောင်းမှ သူ့ကိုတွေ့ရမှာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ့ကိုမတွေ့ရပဲ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ် ... ”

ဝေရီမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဦးရဲ့စကားကို ကျွန်တော် နားမရှင်းဘူးဗျ ... ”

ကျန်းချွန်းက ...

“မောင်ရင်လေးနားရှင်းအောင် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (၁) ■ ၇၁

စင်္ကြာသိုင်းသမားကို အံတုဖို့ကြိုးစားတဲ့လူတွေဟာ စင်္ကြာသိုင်းသမားကို တွေ့ချင်မှတွေ့ရနိုင်မယ်၊ စင်္ကြာသိုင်းသမားဘယ်ဆီနေမှန်းမသိရသေးပဲ အလိုလိုဒုက္ခရောက်ချင် ရောက်သွားမှာ ... ”

ဝေရီက ...

“ကိစ္စပါဘူး ... ကျွန်တော်ဒုက္ခရောက်သွားလည်း အရေးမကြီးပါဘူး ... ”

ကျန်းချွန်းရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ... မောင်ရင်လေးဒုက္ခရောက်သွားပြီလို့ မှတ်လိုက်ပေတော့ ... ”

“ဗျာ ... ”

“စင်္ကြာသိုင်းသမားကိုအံတုဖို့ကြိုးစားသူတိုင်း ဒုက္ခရောက်ရမယ်ဆိုတာ မောင်ရင်လေး လက်တွေ့သိရမှာ သေချာတယ် ... ”

ဝေရီသည် ကျန်းချွန်းကိုကြည့်ရင်း ထူးခြားမှုတစ်ခုခုရှိနေသည်ဟု စိတ်ထဲ ခံစားလာရသည်။

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ... ”

ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျန်းချွန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ သဘောမကျနိုင်အောင်ဖြစ်လာသည်။

ကျန်းချွန်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောနေသည် မဟုတ်ပါဘူး။

ဝေရီကလည်း ဟန်ဆောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လို ဒုက္ခရောက်မှာလဲပြောပါဦးဗျာ ... ”

ကျန်းချွန်းက ...

“မင်းက အဆိပ်ခတ်ထားတဲ့ အရက်ကိုသောက်လိုက်မိတော့ ဒုက္ခရောက်သွားတာပေါ့ ... ”

■ ထက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ဟာ... ”

“စောစောကမင်းသောက်ထားတဲ့အရက်ထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ထားလေ... ”

“ခင်ရင်ထိတ်သွား၏။

သို့သော်... ”

“အိမ်ထဲမှာမနေရန် စိတ်ထိန်းထားလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့် အဆိပ်ခတ်ထားတဲ့အရက်ထဲ တိုက် ရတာလဲဗျ... ”

ကျန်းချွေးက... ”

“မင်းက စကြာသိုင်းသမားကို ဒုက္ခပေးမယ့်လူဖြစ်နေလို့ပေါ့။

“ဒါဖြင့်... ခင်ဗျားကကော”

“ကျုပ်က စကြာသိုင်းသမားနဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်တကယ်တမ်းရင်ဆိုင်လိုက်တဲ့အခါ သူ့ကိုမယှဉ်နိုင်။ အရေးနိမ့်သွားတယ်လေ... ”

“ဪ... စကြာသိုင်းသမားက ဓားဝေဟာကို ရောထားပြီးပြီကွီး... ”

“မှန်တယ်... သူ့ကို ကျုပ်နှုံးသွားတယ်။ ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်မှန်း သိလိုက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း။ သူနဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ... ”

ဝေရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“စကြာသိုင်းသမားဟာ မဟာမိတ်ဖွဲ့ဖို့ ကောင်းတဲ့လူတယောက်မဟုတ်ဘူး။ ဒါ့တော့ ခင်ဗျားသိပါတယ်ဗျာ... ”

“ကျုပ်တို့အဖို့ကို သူပိုင်သွားပြီးတဲ့နောက်တော့ သူ့ကို မဟုတ်တော့ပါဘူး... ”

“ကျုပ်... အဆိပ်ခတ်လိုက်ပေမဲ့ ကျုပ်ကစကြာသိုလ်

အကြီးအကဲ အတ္တလူ (၁) ■ ၁၀၁

သမားကို ခင်ဗျားလို အညံ့ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ... ”

ကျန်းချွေးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်သိတယ်... စကြာသိုင်းသမားကလည်း မင်းတို့သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်... ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဝေရီက တဟားဟားရယ်မောလိုက်သည်။

ဓူတ်တရက်... ”

“... ဝုန်း... ”

ထိုင်ရာမှ ခုန်ထကာ စားပွဲကို တန်ကျောက်ပစ်လိုက်၏။ ခါးစားကိုလည်း လျှပ်တပြက်ဆွဲထုတ်ကာ ကျန်းချွေး၏ရင်ဝကို ထိုးသွင်းပစ်လိုက်လေသည်။

သူ၏လျှပ်ရှားမှုကား လျှပ်ပြက်သလို လျှင်မြန်နေပြီး မထင်မှတ်ဘဲ သည့်အချိန်တွင် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏စားချက်သည် လျင်မြန်သည်။ တိကျသည်။ ဓားချက်တစ်ချက်ထည်းနှင့် ကျန်းချွေးအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ဓားဦးသည် ကျန်းချွေး၏ရင်ဝသို့တည့်တည့်မတ်မတ်ထိုးသွားလေသည်။

သို့သော်... ဝေရီမှာ အဆိပ်မိထားသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ အဆိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထိုးသွင်းလိုက်သည့် ဓားချက်က အားမာန်မပါတော့ပါ။ ထို့ကြောင့်... ”

“ခြမ်း... ”

ကျန်းချွေး၏ ရင်ဝကို ထိုးမိလိုက်သော်လည်း ဓားကို ဖြည့်စွဲနိုင်တော့ပဲ လွတ်ကျသွားတော့သည်။

အခြေအနေမဟုတ်မှန်းသိလျှင် ကျန်းချွန် တုန်ပြန်
နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

သုခိသန္တာကိုယ် ဒဿိဒယိုင်ဖြစ်ကာ လဲပြိုကျမသွားစေရန်
အခြေအနေမဟုတ်မှန်းသိလျှင် ကျန်းချွန် တုန်ပြန်

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ကျန်းချွန် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ် လွတ်ကျခဲ့သည့် ဝေရီဇ် အားကို ကောက်ယူ
တာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဓားကောင်း တစ်လက်ပဲ . . .”

ဝေရီဇ်ပြင်းနေသည်။

“ခင်ဗျားကို အထင်ကြီးမိတာ ကျုပ်မှားသွားတယ်”

ကျန်းချွန်က . . .

“မင်းတို့လေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်တော့ ဓား
လောကရဲ့သတင်းကို ကြားပြီးရောက်လာနိုင်တယ်လို့ စကြာသိုင်း
သမား ကပြောခဲ့တယ်၊ ရောက်လာခဲ့ရင် ကျုပ်ရဲ့ထောင်ချောက်ထည်း
တိုးဝင်မိမှာပဲလို့ ပြောခဲ့တယ် . . .”

“တောက်”

ထို့နောက်ကျန်းချွန်က . . .

“စကြာသိုင်းသမားနဲ့ပေါင်းမှ ရန်သူကို လွယ်လင့်တကူအနိုင်
ယူတဲ့နည်းလမ်းတွေကို ကျုပ်သဘောပေါက်လာသယ်၊ မင်းအဆိပ်မီး
ထားပေမဲ့ မပူပါနဲ့၊ အသက်အန္တရာယ်မစိုးရိမ်ရပါဘူး၊ မင်းရဲ့အတွင်း
အား ပျောက်ကွယ်ပြီး သိုင်းပညာအသုံးပြုလို့မရနိုင်တဲ့ အခြေအနေ
လောက်ပဲရှိနေမှာပါ . . .”

ဝေရီဇ်က . . .

“ခင်ဗျားတ ကျုပ်ကိုမသေချင်ဘူးဟုတ်လား . . .”

ကျန်းချွန်က . . .

“ကျုပ်မဟုတ်ဘူး . . . စကြာသိုင်းသမားကပါ”

“ဪ . . . သူကဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုမသေစေချင်ရတာ
လဲ ပြောပါဦး . . .”

“မင်းက ဝေရီဇ်ဖြစ်နေလို့ပေါ့ . . .”

ကျန်းချွန်သည် ဝေရီဇ်အား စိုက်ကြည့်တာ ဆတ်ပြောလိုက်
လေသည်။

“သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်ဆိုတဲ့ လူငယ်သိုင်းသမား
တွေက သူ့လက်အောက်ကို ခိုင်ခံ့လာကြမယ်ဆိုရင် အတော်တို့
အား ကိုးအားထားပြုလို့ရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျုပ်ကိုပြောသွား
တယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ဝေရီဇ်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ကျုပ်ကိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်းချင်တာကိုး”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါကြောင့်လည်း သမားတော်စီးသင်
အထူး ဖော်စပ်ထားတဲ့ အဆိပ်ဆေးကို အသုံးပြုခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
မင်းကို ကျုပ်တို့နဲ့ လက်တွဲဖို့ ငြင်းဆန်မယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ခါတည်း
ရှင်းပစ်လိုက်ဖို့ စကြာသိုင်းသမား အမိန့်ပေးထားတယ် . . .”

ဝေရီဇ်က . . .

“ကျုပ်ကို တစ်ခါတည်းသာ ရှင်းပစ်လိုက်ပါဗျာ . . .”

“မင်း . . .”

“ကျုပ်မိတ်ဆွေ သိုင်းသမားလီအင်းနဲ့ရှောက်ကွမ်းတို့က ကျုပ်
အတွက် သွေးကြွေးဆပ်ပေးကြပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် . . . ကျုပ်သေ
သွားရမယ်ဆိုရင်လည်း ဘာမှပူစရာမရှိပါဘူး . . .”

ကျန်းချွန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“မင်းတို့ လေးယောက်ထဲမှာ လီအင်းရဲ့ သိုင်းပညာက အထက်မြက်ဆုံးပဲ။ ဒေါသကြီးတဲ့ ရှောက်ကွမ်းရဲ့ပညာလည်း မဆိုးပါဘူး ...”

ဝေရီက ...

“သူတို့က ခင်ဗျားတို့ကို ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

ကျန်းချွေးက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မင်း ... သူတို့ကို မမျှော်လင့်ဘဲနေရင် ကောင်းမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“လီအင်းကို ပေါ့ဆလို့မရတော့ စကြာသိုင်းသမားက သူတို့ယ်တိုင် တာဝန်ယူဖို့စဉ်ထားတယ် ...”

“ဪ ...”

ကျန်းချွေးက ...

“လီအင်းနဲ့ ရှောက်ကွမ်းဟာ မောင်နှမလို ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လက်တွဲလိုက်ရင် တော်ရုံလူ မယှဉ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ သိနေကြတယ်။ သူတို့ဟာ သိုင်းလောကထဲလှည့်ပြီး စကြာသိုင်းသမားရဲ့ သတင်းကို စုံစမ်းရင်း အောက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကို ချေမှုန်းနေကြတယ် ...”

ဝေရီက ...

“ဒါမှ ... သိုင်းလောက အေးချမ်းသာယာသွားမှာပေါ့ဗျာ။ လူငယ်တွေက သိတတ်ကြပြီး ခင်ဗျားတို့လို လူကြီးတွေက မသိတတ်ကြတာ အတော့်ကို ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာပဲ။ အကာပြုပြ အနှစ်မဲ့ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လို လူကြီးတွေပဲ ...”

ကျန်းချွေးက ဝေရီ၏စကားကို အမှုမထားဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“လီအင်းနဲ့ ရှောက်ကွမ်းဟာ စကြာသိုင်းသမားနဲ့ အောက်

လမ်းသိုင်းသမားတွေကို ချေမှုန်းပစ်ဖို့လောက်သာ သိကြတယ်။ အစွမ်းတန်ကြီးစားကြတယ်။ သည်အချက်ဟာ သူတို့အတွက် အန္တရာယ်ပဲဆိုတာကို သူတို့အသိကြဘူး ...”

ဝေရီက မေးလိုက်၏ ...

“ခင်ဗျားစကားက ဘာသဘောလဲဗျ ...”

ကျန်းချွေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“စကြာသိုင်းသမားက သူတို့တို့ ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ရှင်းပစ်လိုက်မှာပါ ...”

ဝေရီ နှာခေါင်းခွံလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ... စကြာသိုင်းသမားကို တော်တော်အထင်ကြီးနေတာကိုး ...”

ကျန်းချွေးက ...

“သူပြောတဲ့စကားတွေက အမြဲတမ်းမှန်တယ်။ သူ့လုပ်ရပ်တွေကလည်း တိကျတယ်လေ ...”

“သူက ... လီအင်းတို့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ရှင်းပစ်မှာ မဟုတ်လား ...”

“သေချာတာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လိုများ ထောင်ချောက်ဆင်မှာလဲ ပြေစမ်းပါဦးဗျာ”

ကျန်းချွေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းဟာ ... သေလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ပြောရမှာပေါ့လေ။ သိုင်းအဖွဲ့တစ်ခုဟာ စကြာသိုင်းသမားနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး သိုင်းလောကကို ခုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ လီအင်းတို့သိအောင် လုပ်လိုက်မယ် ...”

“လီအင်းတို့သွားပြီး ချေမှုန်းတဲ့အခါ အကောက်ကြီး လူငယ်ကြံမယ်ပေါ့ ...”

“သည်တို့ တွေ့တံ့”

“ဟု”

“အဲဒီ အံ့သြသွားသည်။”

ကျန်းချွန်က ...

“စကြာသိုင်းသမားကိုယ်တိုင်က ထင်ရှားတဲ့ အထက်လမ်း သမားတစ်ယောက်လိုရုပ်ဖျက်ပြီး လီအင်းတို့နဲ့လက်တွဲမယ်၊ နေ့သုတွေ ကို နိုင်နင်းလွယ်မယ်၊ ဒါမှ လီအင်းတို့ပိုပြီး ယုံကြည်သွားမယ် တုတ်လား၊ ယုံသွားပြီဆိုရင် ရှင်းပစ်ဖို့ဆိုတာ မခက်တော့ပါဘူး...”

ဝေရီက ...

“စကြာသိုင်းသမားကထင်ရှားတဲ့ အထက်လမ်းသိုင်းသမား အဖြစ်အယောင်ဆောင်တာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ သူတို့ချေမှုန်းမယ့် သိုင်း လောကကို ဖုကွပေးမယ့်လူတွေအဖြစ်ကော ဘယ်သူက အယောင် ဆောင်ကြမှာလည်းဗျ ...”

ကျန်းချွန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါက အယောင်ဆောင်လို့မရဘူး၊ တကယ့်ကို ဖုကွပေးမဲ့ လူတွေ၊ သူတို့ကို တကယ့်ချေမှုန်းပစ်မှာပဲ ...”

ဝေရီက ...

“စကြာသိုင်းသမားက လီအင်းကို ယုံကြည်အောင်သူရဲ့ လူတွေကို ပြန်ပြီး သတ်ပစ်မယ်ဟုတ်လား ...”

ကျန်းချွန်က ...

“ဟုတ်တယ် ... ဒီအတိုင်းပဲ၊ လီအင်းနဲ့ ရှောက်ကွမ်းကို ရှင်းပစ်နိုင်ဖို့ ကိုယ့်ဘက်က အရင်းအနှီးတော့ စိုက်ထုတ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါ တာတဖွဲ့လုံးကောင်းစားဖို့ဘဲလေ”

“နေပါဦး ... ချေမှုန်းခံရမယ့်လူတွေကကော ဘယ်သူတွေ လဲ၊ စကြာသိုင်းသမားရဲ့ အကြံအစည်အောင် သူတို့ကို စတေးတာ

ကို သဘောကျမယ်မထင်ပါဘူးဗျား ...”

“ဒါပေါ့ ... အပြစ်မှန်ကိုသိရင်တော့ ဘယ်သူမှ သဘော ကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မသိအောင် သမားတော်စီးယင်နဲ့ စကြာသိုင်းသမားက တိုင်ပင်ပြီး ပိပီခိုခိုစဉ်ထားတာပေါ့”

ဝေရီ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

“သည်လောက်ထင်ရှားတဲ့သမားတော် စီးယင်တာ စကြာ သိုင်းသမားရဲ့လူဖြစ်နေပြီဆိုတာ ကျုပ်တော့ အံ့သြတယ်ဗျာ”

ကျန်းချွန်က ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ကျင်းလိပ်မြို့စား ရောင်ဝင်းထင်လို လူစားဖို့တောင်မှ စကြာ သိုင်းသမားနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်သေးရင် သမားတော်စီးယင်က ဘာ ကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ သူဟာစကြာသိုင်းသမားရဲ့ လူဖြစ်နေတာ ကြောင့် သူရဲ့အဆိပ်ဆေးကို ကျုပ်ကိုအသုံးပြုနိုင်တာပေါ့၊ ကဲ မင်း ယုံပြီလား”

ဝေရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ယုံပါပြီဗျာ ... ဒါထက်ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပူးပေါင်းမယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်အတွက် အဆိပ်ပြေဆေးရနိုင်မလား”

ကျန်းချွန်က ...

“သိပ်ရတာပေါ့ ... ကျုပ်မှာအဆင်သင့်ရှိတယ်”

အနီရောင် ဆေးလုံးလေးများပါရှိသော ဆေးပုလင်းလေး တစ်လုံး ထုတ်ပြလိုက်သည်။

ဝေရီက ...

“အင်း ... အဆိပ်ဆေးတော့ လိုချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပူးပေါင်းနိုင်တာ ခက်တယ်”

ကျန်းချွန်က လျှောင်ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ... မင်းသေသွားမှာပေါ့”

■ သူ့သိပ် မကောင်းဘူး

ထိုင်း သူ့သိပ်ကောင်းပြန်သည်။

“သိပ်ပြန်ပြန် စကြာသိုင်းသမားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတော်

မကောင်း ချုပ်ချုပ်ဆိုဆိုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ကျန်းချူး လက်မခံပါ။

“အဲဒါက သေရမယ့်လူဆိုတော့ ကျုပ်ကစေတနာနဲ့ ပြောပြ

ချင်တာပါ။ ဒါမှ မင်းအသေပြောင့်မယ်အဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို ကျေးဇူး

တင်စရာ မလိုပါဘူး။”

ဝေရီက ...

“ကျုပ်က မသေနိုင်သေးဘဲ စကြာသိုင်းသမားအကြောင်း

သိလိုက်ရတာ အမြတ်ထွက်သွားတယ်ဆိုရင်ကောဗျာ ...”

“ဒါမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ...”

ဝေရီက ...

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကို ကူညီ

မယ့် လူတစ်ယောက် ရှိနေလို့ပါပဲ ...”

“ဟင် ...”

ကျန်းချူး ရင်ထိတ်သွား၏။

ဝေရီ၏စကားအဆုံး၌ ခြေသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို

ကြားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား ...

ကျန်းချူး လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထား

သော လူလင်တစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

လေ၏။

ထိုလူမှာ မားကျန်းပင် ဖြစ်လေတော့သတည်း။

ဝေရီသည် အဆိပ်ဖြေဆေးကို သောက်လိုက်ရသဖြင့်

အသက် ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ကျန်းချူးသည် မားကျန်းပင်အား ဝေရီကဲ့သို့ အကောက်

ကြံ၍ မရသဖြင့် ဓားရေးယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရသည်။

မားကျန်းပင်၏ဓားသိုင်းက ဓားဝေဟာ၏ဓားသိုင်းထက်ပို၍

စွမ်းနေခြင်းကြောင့် အရေးနိမ့်ကာ အမှိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားသည်။

သူတစ်ပါး၏ကျွန်ဖြစ်ရခြင်းထက် သေရသည်တခြားသည်ကို ကျန်းချူး

မဝေခွဲနိုင်ခဲ့ချေ၊ အသက်ကြီးသော်လည်း အချိန်မစီးခဲ့ချေ။

ဝေရီသည် မားကျန်းပင်နှင့် ကျန်းချူးတို့၏ယှဉ်ပြိုင်မှုကို ကြည့်

ကာ တစုံတသြဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားက မားကျန်းပင် ဟုတ်လား ...”

မားကျန်းပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ...”

ဝေရီ ... ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားမှန်းမသိပဲ အထင်သေးသလိုပြောဆိုဆက်ဆံ

မိခဲ့တာကို တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ...”

မားကျန်းပင် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကလည်း ... ခင်ဗျားကိုဝေရီလို့ ရွတ်တရက်မထင်ခဲ့

မိဘူး၊ နောက်မှ သိရတာ လူဝကြီးက စကြာသိုင်းသမား၊ ဓားဝေဟာ

ကိုလာမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို လွယ်လွယ်ကူကူပြောလာကတည်းက

ထောင်ချောက်တခုဖြစ်နိုင်မှန်းရိပ်မိပြီး နောက်ချန်နေရစ်ခဲ့မိတာ၊ သည်

နေရာကို အချိန်မီရောက်လာနိုင်တာကံကောင်းလှပြီး ...”

ဝေရီက ...

“လီအင်းနဲ့ ရှောက်ကွမ်းတို့ဟာ ကျုပ်နဲ့သွေးသားရင်ချားဟာ

လိုခင်မင်ရင်းနှီးနေကြပါပြီ၊ သူတို့ပြောပြောနေလို့ ခင်ဗျားကိုတွေ့ခွင့်

တာကြာပါပြီဗျာ ...”

မားကျန်းဝင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လီအင်းနဲ့ ရှောက်ကွမ်းက ကျုပ်အကြောင်းခင်ဗျားကို ပြောခဲ့
သလို၊ ဆီးပွားကြောင်းလည်းကျုပ်ကိုပြောပြခဲ့ကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့
မိသားစုမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ပဲ မဆုံမိကြသေးတာပါ . . .”

“ခုတော့ . . . ဆုံမိပြီပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် . . . သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်ဟာ
အတယ်ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေလိုဖြစ်သွားကြပြီပေါ့ဗျာ၊ ဦးတည်
ချက်တူတဲ့ လူလေးယောက်ဟာခုလိုပဲ ခင်ခင်မင်မင်ရှိသင့်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား တဟားဟားရယ်မောလိုက်ကြ၏။ သိုင်း
လောကပျော်သိုင်းလေးဖော် စည်းလုံးညီညွတ်စွာ အတူလက်တွဲကာ
ရင်ဆိုင်သွားကြမည်ဆိုလျှင် စကြာသိုင်းသမားအား ဆုံးမနိုင်လိမ့်မည်
မှာ သေချာနေမိတော့သည်။

ဝေရီက မေးလိုက်လေ၏။

“ကျန်းချူ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ခင်ဗျား ကြားခဲ့တယ်
မဟုတ်လား”

မားကျန်းပင်က . . .

“ကြားတယ် . . . အတော်ကိုထိတ်လန့်စရာကောင်းတယ်။
သမားတော်စီးယင်နဲ့ ကျင်းလိမ်မြို့ကစား ရှောင်ဝါးထင်ကိုတောင်
စကြာသိုင်းသမားနဲ့ ပတ်သက်နေပြီဆိုရင် အလွယ်တော့ဘူးဗျာ၊ သိုင်း
လောကအတွက် အတော်ကို အန္တရာယ်ကြီးနေပြီဗျာ . . .”

ဝေရီကပြောသည်။

“ကျုပ်ကလီအင်းကို လိုက်ရှာပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြရင်
ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

မားကျန်းပင် ပြုံးလိုက်လေ၏။

“သိုင်းလောကကို နှောင့်ယှက်ဖို့ စကြာသိုင်းသမားနဲ့လက်တွဲ

ပြီး ကြစည်နေတဲ့ သိုင်းအဖွဲ့တစ်ခုအကြောင်း လီအင်းနဲ့ရှောက်ကွမ်းကို
သဲလွန်စရာပြီး ချေမှုန်းဖို့ သွားနေကြတယ်။ အဲသည်ကစွဲပြီးရင် ကျင်းလိမ်
မြို့ကို လာကြမှာသေချာတယ်။ အဲဒါ ကျုပ်သိထားတဲ့သတင်းပဲ . . .”

ဝေရီ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သိုင်းလောကတစ်ခွင် လှည့်လည်ပြီး
စကြာသိုင်းသမားနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ အောက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကို
နှိမ်နင်းနေတာမှန်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လက်စွမ်းပြနိုင်ကြလိမ့်မယ်
လည်း ကျုပ်ယုံကြည်ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ကျင်းလိမ်
မြို့ကို သွားကြမယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ အကြောင်းထူးရှိနေ
ပြီထင်ပါတယ် . . .”

မားကျန်းပင်က . . .

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ . . . ကျင်းလိမ်မြို့စားကြီး ရှောင်ဝါး
ထင် . . . ပင်”

“ဘာ စကြာသိုင်းသမားနဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ထားလိုက်ပြီ
လို့ သိရပါတယ်။ ရှောင်ဝါးထင်နဲ့ စကြာသိုင်းသမားဟာ စည်းရုံးသိမ်း
သွင်းဖို့ ခက်ခဲတဲ့ အထက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်း
ပစ်ဖို့ လျှို့ဝှက်ကြတယ်။ တားကြတယ်”

“ပြောပါဦး . . .”

“ကျင်းလိမ်မြို့စား ရှောင်ဝါးထင်က သိုင်းလောကသား
တွေကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး သိုင်းပြိုင်ပွဲတစ်ခု ကျင်းပပေးလိမ့်မယ် . . .”

ဝေရီပိုပြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။

သိုင်းလောကသားများသည် သိုင်းပြိုင်ပွဲဆိုလျှင် အလွန်
ဝါသနာပါကြသည်။ အလွန်စိတ်ဝင်စားကြသည်။ သိုင်းပြိုင်ပွဲခင်
ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း မပြုကြလျှင်ပင် သွားရောက်ကြည့်ရှုတတ်ကြသူ
များဖြစ်သည်။

၁၁၂ ■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ရှောင်ဝါးထင်က အထက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကို မိတ်ခေါ်ပြီး လုပ်ကြလိမ့်မယ်။ သည်သတင်းကို လီအင်းနဲ့ ရှောက်ကွမ်းလည်း ကြားတယ်။ ဒါကြောင့် . . . ကျုပ်တို့ ကျင်းလိမ့်မြို့မှ သွားပြီးစောင့်နေကြမယ်ဆိုရင် လီအင်းတို့နဲ့ တွေ့ရမှာ သေချာတယ် . . .”

ဝေရီက . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ကျင်းလိမ့်ကိုတို့ အရောက်သွားပြီး ရှောင်ဝါးထင်ရဲ့ အကြံအစည်ကို ဟန့်တားရမှာပဲ။ ရှောင်ဝါးထင်ကလည်း အထက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အောက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကို ခေါ်ထားမယ်ထင်တယ်။ ဒါမှလည်း သူတို့လုပ်ကြနိုင်မှာ”

“သေချာတာပေါ့ဗျာ . . . မင်းသားတုစန်း၊ ကြိုးဆက်တုတ်သိုင်းသမားလိုကိုထန်၊ သိုင်းသမားဆိုးရှောင်အင်းစတဲ့ အောက်လမ်းထိပ်သီးသိုင်းသမားတွေဟာ ရှောင်ဝါးထင်ဘက်ကရပ်တည်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် သတင်းရထားတယ်ဗျ”

ဝေရီ မျက်နှာပျက်နေသည်။

“အောက်လမ်း သိုင်းထိပ်သီးဖြစ်တဲ့ မုန်တိုင်းလက်ဝါးလူးခိုဟာ သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးခဲ့ပေါင်းများပြီ။ သူ့တပည့်သိုင်းသမားဆိုးရှောင်အင်းက ဆရာထက်တောင် လက်စွမ်းထက်သေးတယ်။ အထက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကို ဒုက္ခပေးတဲ့နေရာမှာ စံတင်ထိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ရှောင်ဝါးထင်က သည်လူတွေကို စုထားတယ်ဆိုရင် သိုင်းပြိုင်ပွဲရဲ့ နောက်ကွယ်က လျှို့ဝှက်ချက်ကို မသိဘဲ ကျင်းလိမ့်မြို့ကို သွားမိတဲ့ အထက်လမ်းသိုင်းသမားတွေအားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြတော့မှာပဲ . . .”

မားကျန်းပင်က . . .

“ကျုပ်တို့ အချိန်မီ လိုက်သွားပြီး ရှောင်ဝါးထင်နဲ့ အောက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကို ဟန့်တားကြတာပေါ့ . . .”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (၁) ■ ၁၁၃

“ကောင်မလေး”
ဝေရီက အာတုလိုက်လေ၏။

ကြောင့် သိုင်းလောကသို့ ဆင်းလိုစိတ် ပြင်းပျနေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ရှောက်ကွမ်းနှင့် ဘယ်တော့မှ နီးစပ်မည်မဟုတ်။ သူမ၏ မေတ္တာကို ဘယ်တော့မှ ရနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ရှောက်ကွမ်း၏ ဆရာမှာ သီလရှင်တစ်ပါးဖြစ်ပြီး ရှောက်ကွမ်းအား တစ်သက်လုံးတိမ်ထောင်မပြုရဟု အမိန့်ထုတ်ကာ တားမြစ်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ကိုရှောင်သည် ရှောက်ကွမ်း စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန် သူ၏မေတ္တာကို ရင်ထဲ၌ သိမ်းဆည်းထားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ပြုဖြစ်ပါသည်။

ရှောက်ကွမ်း၏ သတင်းကို ကြားသိခဲ့ပြီးနောက် ညီမလေးတစ်ယောက်ဟူသော သဘောထားတော့မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ကိုရှောင် သိုင်းလောကသို့ဆင်းလိုသည့် အဓိကရည်ရွယ်ချက်မှာ သိုင်းလောကပျော်သိုင်းလေးဖော်တွင် ပါဝင်ကာ သိုင်းငါးဖော် ဖြစ်စေလိုခြင်းပင်တည်း။

ယနေ့ . . .

သိုင်းပညာပြည့်စုံပြီဖြစ်၍ သိုင်းလောကသို့ဆင်းတော့မည်ဖြစ်ရာ နှုတ်ဆက်ပွဲကလေး ကျင်းပနိုင်ရန် လက်စွမ်းပြကာ ချက်ပြုတ်နေခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကိုရှောင်က ယနေ့အဖို့ ကံကောင်းသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။

တိုက်ဆိုင်တိုက်ဆိုင်ပင် သိုင်းဆရာလင်းထုန်၏ အရင်းနှီးဆုံး ခုတ်ဆွေ သမားတော်စီးယင် အလည်အပတ်ရောက်လာခဲ့သည် ဆိုက်ပါလား . . .

အခန်း (၆)

သစ္စာဖောက်

ကိုရှောင်သည် မီးဖိုချောင်သို့ဝင်ကာ နံနက်စာချက်ပြုတ်နေသည်။ ယနေ့ သူလက်စွမ်းပြရမည့်အချိန် ဖြစ်သည်။

သူ၏ဖွဲ့၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယရှိမှုကြောင့် ဆရာဖြစ်သူ သိုင်းဆရာလင်းထုန်ထံမှ ပညာကုန်ရရှိခဲ့ပြီး သိုင်းပညာပြည့်စုံသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့သော ဆရာမျိုးကရှားလှပါဘိ။

“ကိုရှောင် . . . မင်းကို ငါထပ်သင်ပေးစရာမရှိတော့ဘူး။ ငါတတ်တဲ့ ပညာအားလုံးမခွင်းမချန်သင်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ငါ့ရဲ့ပညာကို မင်းရသွားပြီဆိုတာ ငါယုံကြည်လိုက်ပြီ။ ဒါကြောင့်သိုင်းလောကထဲဆင်းပြီး အတွေ့အကြုံရှာဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်မယ်”

ဆရာလင်းထုန်၏ ချီးကျူးစကားက ကိုရှောင်၏ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့ပါသည်။

ပညာစုံလျှင် သိုင်းလောကသို့ဆင်းကာ လီအင်း၊ ရှောက်ကွမ်းတို့နှင့်လက်တွဲပြီး အများအကျိုးဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူသည် ရှောက်ကွမ်းအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်မိခဲ့ခြင်း

■ ဆွေထိုက် အလင်းအောင်

တို့ရောင်က ဆရာနှင့် သမားတော် စီးယင်တို့အရသာတွေ
ပြီး နှာထည်သွားစေရန် အစွမ်းကုန်ချက်ပြုတ်နေလေတော့၏။

တို့ရောင်သော ဟင်းနုများသည် တစ်အိမ်လုံးကြိုင်လှိုင်နေ
သည်။ တို့ရောင်၏လက်စွမ်းကို ဤရနံ့များကသက်သေပြနေ၏။

တို့ရောင်က မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ချက်ပြုတ်နေသည်။
သိုင်းဆရာလင်းထုန်နှင့် သမားတော်စီးယင်တို့သည် ဧည့်

သန်းထဲ၌ ထိုင်ရင်း ရေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားလက်ဆုံကျနေ
သည်။

သူတို့၏စကားသံများသည် တချက်တချက် မီးဖိုချောင်ထဲသို့
တိုင် လွင့်ပျံ့လာသည်။

“ဆရာ . . . ဗိုက်ဆာနေတော့မှာပဲ။ မြန်မြန်ချက်မှ . . .”
ကိုရှောင်သည်လည်း သူလက်စွမ်းပြထားသော အကောင်

ဆုံး လက်ရာ ဟင်းလျာများကို ကျွေးမွေးလိုသဖြင့် စိတ်ထည်းလော
နေသည်။

ထိုစဉ် . . .
“ဒါ . . . ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး . . .”

လင်းထုန်၏ အသံကိုကြားလိုက်ရ၏။
သိုင်းဆရာလင်းထုန်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာအနီးကပ်နေ

ထိုင်လာခဲ့သော ကိုရှောင်သည် လင်းထုန်၏အသံကိုကြားရသည်နှင့်
အလွန်ပင် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုလိုက်မိသည်။

ကိုရှောင် အံ့ဩသွားသည်။
“ဆရာ . . . ဘာတွေများ စိတ်ဆိုးနေပါလိမ့် . . .”

အမှတ်တမဲ့ဖြစ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်မိ
လေသည်။
သိုင်းဆရာလင်းထုန် နှင့် သမားတော်စီးယင်တို့ စကားများ

နေကြပါသည်။
“ဒါဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စကြာသိုင်းသမားဟာ တိုင်း

တစ်ပါးသားတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး သိုင်းလောကတို့ဖက်ဆီးမယ်၊ တိုင်းပြည်
ကို ဒုက္ခပေးမယ်၊ ဒီလိုလူစားမျိုးနဲ့ မိတ်ဖွဲ့လက်တွဲဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်း

နဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး . . .”
လင်းထုန်ဒေါကြိုးမောကြိုးဖြင့် ပြောနေသည်။

သမားတော်စီးယင်က . . .
“စကြာသိုင်းသမားနဲ့ပူးပေါင်းလိုက်ရင် သိုင်းလောကတစ်ခု

လုံး ကျုပ်တို့ခြေဖဝါးအောက်ရောက်သောခေတ်ဆိုတာဟာ ခင်ဗျား
မစဉ်းစားမိဘူးလား၊ တခြားတိစ္ဆာတွေ စေ့တော့အသိရှိ ထိုသို့တိစ္ဆာလဲ

ကိုယ်စဉ်းစားပါဦး . . .”
လင်းထုန်က . . .

“သိုင်းလောက ခြေဖဝါးအောက်ရောက်သောဟော
ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ သစ္စာဖောက် လူယုတ်မာမဖြစ်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်၊

ခင်ဗျားဟာ စကြာသိုင်းသမားနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားလိုက်ပြီဆိုရင် ထူးစွာ
လမ်းခွဲကြဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့ . . .”

လင်းထုန် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။
သမားတော်စီးယင်က . . .

“ကျုပ်က . . . ခင်ဗျားကို ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်ဖြစ်နေလို့ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောခဲ့တာ၊ ခုတော့ ခင်ဗျားက

သဘောမတူတဲ့အပြင် ကျုပ်ရဲ့အကြောင်းကို သိသွားပြီ ဆိုတော့ခက်
ပြီ”
လင်းထုန်က . . .

“ခင်ဗျားက မဟုတ်တာလုပ်ချင်နေတာကိုး၊ ခင်ဗျားကို ဘာ
အားနာမနေနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားအကြောင်း၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး

၁၁၆ ■ အကြောင်းအရာ

အောင် ဆုတ်ဆုတ်ရောပဲ”

“ဟာ . . . သည်လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

ကိုရှောင်သည် ကြားလိုက်ရသော စကားများကြောင့် ရင်
သီးသီးသွားသည်။

“ဒုက္ခပဲ . . . သမားတော်စီးယင်ဟာ စကြာသိုင်းသမားနဲ့
ပူးပေါင်းဖို့ ဆရာကိုလာပြီး စည်းရုံးနေတာကိုး။ သူဟာ သစ္စာဖောက်
တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါလား။ တော်တော်ဆိုးတဲ့ကိစ္စပဲ။ သမားတော်ကြီး
ဘယ်လိုဖြစ်သွားပါလိမ့် . . .”

ကိုရှောင်ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ သမားတော်စီးယင်သည်
သူ၏အကြောင်းကို ဖော်ထုတ်ခြင်းမပြုရန် လင်းထုန်အား ခြေသလုံး
ဖက်မတတ် တောင်းပန်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဆရာကလည်း အင်မတန် ပြတ်သားတဲ့လူဆိုတော့ ခက်
နေပြီ . . .”

သူတွေးတေးနေစဉ်မှာပင် . . .

“အား . . .”

လင်းထုန်၏ စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟာ . . .”

ကိုရှောင် ထိတ်လန့်သွားသည်။

ချက်ချင်းပင် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ပြေးထွက်သွားလိုက်လေသည်။

သမားတော်စီးယင်သည် တောင်းပန်သလိုလိုနှင့် သိုင်းသမား

လင်းထုန်အား အငိုက်ဖမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သည် မဟုတ်ပါ။

အငိုက်မိသွားသော လင်းထုန်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးခွင်

ချင်းနီခဲ့ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဆရာ . . .”

အကြောင်းအရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိ (၁) ■ ၁၁၉

ကိုရှောင်ကပြော၍ ဖေးမလိုက်သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

သမားတော်စီးယင် ဟားတိုက်ရယ်မောလေ၏။

ကိုရှောင်က . . .

“ခင်ဗျား . . . ယုတ်မာလှချည်လား၊ စကြာသိုင်းသမားနဲ့

ပေါင်းပြီး ကျုပ်ဆရာအပေါ် အကောက်ကြံတယ်ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား
ခင်ဗျား . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား၊ မင်းတို့ ဆရာတပည့်
နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့လက်က မလွတ်တော့ပါဘူးကွာ . . .”

သမားတော်စီးယင်က ဓားတစ်လက်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် . . .

“ကိုရှောင် . . . သူ့ကို အလွတ်မပေးနဲ့၊ သူဟာ တိုင်းပြည်
သစ္စာဖောက် . . .”

လင်းထုန်က အားယူကာ အော်ပြောပြီးနောက် ခေါင်းငိုက်
စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ကိုရှောင် ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်သွားသည်။

“သိကြသေးတာပေါ့ဗျာ”

ချက်ချင်းပင် သမားတော်စီးယင်ထံသို့ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေတော့သည်။

သမားတော်စီးယင်မှာ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးဖြစ်သည့်အပြင်
သိုင်းဆရာလင်းထုန်အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဝင့်ကြွား
နေပါသည်။

သူ၏အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ရလေအောင် ကိုရှောင်က
သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကောင်လေး . . . မင်းက ငါ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်

လာရုံကတော့ ငါ့သဘောကျပေမဲ့ မင်းဆရာရဲ့ ဖိုက်မိမှုကြောင့် ခင်မောင်ရဲ့ ခုခံကလေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး . . .

ကိုရှောင်က . . .

“တတယ်တမ်း ဖိုက်မိတာက ခင်ဗျားပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ တိုင်း ခြေခံမဟုတ်ဘူး။ သိုင်းလောကရဲ့သစ္စာမဟုတ် . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ငါဟာ စင်္ကြာသိုင်း သမား နဲ့ ပေါင်းပြီး မကြာခင်မှာ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးနိုင်တော့မယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ဆရာကိုစေတနာနဲ့လာခေါ်တာ၊ မင်းဆရာက လက် ခံတဲ့အပြင် အကြောင်းဖော်ထုတ်ဖို့တောင် ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်”

ကိုရှောင်က . . .

“ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ဘယ်သူကမှ လက်မခံကြဘူးဆို တာ မှတ်ထား၊ ကျုပ်ကလဲ အများသိအောင် ကြေငြာရမှာပဲ . . .”

သမားတော်စီးယင်က . . .

“လက်မခံလို့မရတော့ဘူး . . . ကျင်းလိမ်မြို့စားကြီး ကိုယ် တိုင်က ငါတို့နဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်ပြီကွ၊ ကျင်းလိမ်မြို့မှာ သိုင်းပြိုင်ပွဲဟန် ပြကျင်းပပြီး ရောက်လာတဲ့ အထက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကို သုတ် သင်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ၊ မင်း . . . မင်း . . . မင်းအထင်ကြီးနေတဲ့ သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်လည်း မကြာခင် သေဆုံးသွားတော့ မှာပါ”

“ဘာဗျ . . .”

“လီအင်းနဲ့ရှောက်ကွမ်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ သမားတော်ကျေးရွာက စင်္ကြာသိုင်းသမားနဲ့ ပူးပေါင်းနေတယ်ဆိုတာ သတင်းရသွားကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ချေမှုန်းဖို့ ရောက်လာကြတယ်၊ စင်္ကြာသိုင်းသမားက အထက်လမ်းသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး သူတို့ ကို ကူညီခဲ့တယ်”

ကိုရှောင် ချက်လုံးပြန်သွားသည်။

“စင်္ကြာသိုင်းသမားက လီအင်းတို့ကို ထောင်ချောက်ဆင်မှာ ပေါ့ဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့ . . . ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ ရှောက်ကွမ်းတို့ယုံ ကြည်အောင် အထက်လမ်းသိုင်းဆရာကြီးလို ရုပ်တုထားတဲ့ စင်္ကြာ သိုင်းသမားဟာ ကျုပ်ရဲ့ကျေးရွာကို တကယ်ပဲ ချေမှုန်းမယ်လို့မယ့်၊ ဒါမှ လီအင်းနဲ့ ဗေရှောက်ကွမ်းတို့က သူ့ကို ယုံကြည်သွားကြလေ မဟုတ် လား”

ကိုရှောင်က . . .

“သူက လီအင်းတို့ရဲ့ ယုံကြည်မှုကို လွယ်လွယ်နဲ့ မရနိုင်ပါ ဘူးဗျာ”

သမားတော်စီးယင် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မင်းမှားနေပြီ . . . စင်္ကြာသိုင်းသမားဟာ လူအများအပြား သူ့ ကိုယုံကြည်လာအောင် ဟန်ဆောင်နိုင်တယ်ကွ . . . ၊ အခု လီအင်းနဲ့ ရှောက်ကွမ်းကိုယ်တိုင် လေးစားတဲ့သိုင်းဆရာကြီးအဖြစ် ရုပ်တုဟန် ဆောင်မဲ့အပြင် ကျင်းလိမ်မြို့မှာ ကျင်းပတဲ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲစင် ဟာ အထက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကို ထောင်ချောက်ဆင်ထားတဲ့ အကြောင်းပြော ပြီးစည်းရုံးသိမ်းသွင်းလိုက်ရင် လီအင်းတို့မယုံဘဲ နေနိုင်ပါတော့မလားကွာ၊ အင်မတန် ပီရိသေသပ်တဲ့ ထောင်ချောက် ကွ . . .”

ကိုရှောင် ဝိုင်သွားသည်။

သမားတော်စီးယင်က . . .

“စင်္ကြာသိုင်းသမားဟာ သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားပြီဆိုမှ လီအင်းနဲ့ ရှောက်ကွမ်းကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိမ့်မယ်၊ မင်းစိတ် ချထားဟေ့”

ကိုရောင် အကြိတ်လိုက်သည်။

“သည်လိုပြန်အောင် ကျုပ်ကာကွယ်တားဆီးသွားမယ်၊ လိ
အပ်၊ ဆရာတို့ကို လိုက်ရှာပြီး အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြမယ်၊ ဒါဆိုရင်
အိပ်မက်က ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သမားတော်စီးယင် လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်
သည်။

“မင်းဘယ်လောက်များ အစွမ်းအစရှိလို့လဲ . . . မင်းရဲ့
ဆရာ တောင်မှ မခံနိုင်တာ၊ မင်း . . .”

သူစကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရချေ။

“ယား . . .”

ကိုရောင်က ညာသံပေးကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်
လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

သမားတော်စီးယင်လည်း ဓားတစ်လက်အသုံးပြုကာ ပြန်
လည်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ကိုရောင်နှင့် သမားတော်စီးယင်တို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြ
သည်။

သမားတော်စီးယင်သည် ကိုရောင်အား အနိုင်ရရှိလိမ့်မည်
ဟု ယုံကြည်ထား၏။

သို့သော် . . .

တကယ်တမ်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြသောအခါ ကိုရောင်၏
အိုင်တညာ မခေဘဲ လွယ်လွယ်နှင့် အနိုင်မရနိုင်မှန်း သဘောပေါက်
လာရသည်။

သမားတော်စီးယင် ခံပြင်းသွား၏။

“မင်းဆရာနောက်ကို လိုက်သွားပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ဓားဖြင့်ခုတ်ချလိုက်သည်။

“သွားစမ်း”

ကိုရောင်က ဓားချက်ကို ရှောင်တိမ်းပြီး ခြေတစ်ဖက်ဆန့်
ထုတ် ကန်ကျောက်လိုက်လျှင်

“ဝုန်း . . .”

သမားတော်စီးယင် လူတခြား၊ ဓားတခြားဖြစ်တာ အဝေးသို့
လွင့်စင်သွားသည်။

ကိုရောင်က . . .

“ခင်ဗျားဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ . . .”

သမားတော်စီးယင် လွတ်ကျခဲ့သည့်ဓားကို ကောက်ယူကာ
ပြေးလိုက်သွား၏။

သမားတော်စီးယင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

ကိုရောင်အား မယုံနိုင်စွာကြည့်လိုက်၏။

“မင်း . . . မင်း . . .”

ကိုရောင်က . . .

“ဘာလဲ . . . ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကဆုံးမနိုင်တယ်ဆိုတာကို
ခင် ဗျားမယုံဘူးလား”

ဆရာလင်းထုန်ထံမှ ပညာကုန်ရပြီးပြီဖြစ်ရကား ကိုရောင်
သည် သမားတော်စီးယင်အား လုံးဝမမူတော့ချေ။

ကိုရောင်က . . .

“ကဲ . . . သည်တစ်ခါ ကျုပ်အလှည့်ပဲ၊ ရှောင်နိုင်ရင်ရှောင်
ပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ဓားဝေယမ်းတိုက်ခိုက်တော့သည်။

သမားတော်စီးယင်ကလည်း ချက်ခြင်းပြန်လည်ခုခံသည်။

■ သူ့ရဲ့ နားထောင်

ပြေးလာတိုက်ပွဲကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲမှ အိမ်ထောင်ပရိ
သားများ ဖမ်းမိခြင်းကုန်တော့သည်။ အချို့ပစ္စည်းများဆိုလျှင်
အပိုင်းပိုင်း ကျိုးပြတ်ကုန်တော့သည်။

ကိုရှောင်၏ သိုင်းပညာကို လက်တွေ့ သိလိုက်ရသော
အခါမှာ အခြေအနေမဟန်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်
သည်။ နောက်ဆုတ်ဖို့ အချိန်မရတော့ပါချေ။

“ဝှစ် . . . ဝှစ်”

ပြင်းထန်သော ဓားချက်များ၊ မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ အဆက်
မပြတ် ကျရောက်လာလျှင် . . .

“ဟား . . .”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံလျက်သား လဲကျ
သွားလေတော့သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ယခုတစ်ကြိမ် ကျယ်လောင်စွာရယ်မောလိုက်သူမှာ ကိုရှောင်
ဖြစ်သည်။

ကိုရှောင်သည် လက်ထဲမှ ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။ သူ၏
သိုင်းပညာအပေါ် သူယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိသွားလေပြီ။ သိုင်းလောကသို့
ခြေမချမှည့် ကိုရှောင်အဖို့ ဤအချက်မှာ အရေးကြီးလှသည်။

သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသော
သမားတော် စီးယင်အား လွယ်လွယ်နှင့် အနိုင်ယူ၍ မရနိုင်ပါ။

ယခုတော့ သူက အနိုင်ရလိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

သမားတော်စီးယင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲနေ၏။ ခက်ရာများ ရရှိ
ထားတာ မျက်စိဖျက် မျက်နှာဖျက် ဖြစ်နေသည်။

“မင်း . . . မင်း”

“ခင်ဗျားပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး”

“ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးရင် စကြာသိုင်းသမားက မင်းကိုလည်း
ချမ်းသာပေးမှာ” မဟုတ်ဘူး”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား ၊ တူစ်တလည်း စကြာသိုင်း
သမားကို ချမ်းသာမပေးပါဘူးဗျာ”

ကိုရှောင်က လှောင်ပြောင်ပြောင်ဆိုလိုက်လေသည်။

သမားတော်စီးယင်က . . .

“လီအင်းနဲ့ရှောက်ကွင်းကို သုတ်သင်ခွင့်လည်းရှိတာနဲ့ မင်း
အလှည့်ရောက်လာမှာပဲ မှတ်ထားသိ”

ကိုရှောင်က ရယ်တောလေ၏။

“ကျုပ် . . . သိုင်းပညာသင်ယေချိတတည်းက တူစ်အသက်
ကို ဆရာကို ပေးအပ်ထားလိုက်ပြီဗျာ သေသေခွင့်ခွင့် ထူစိတ် ခု
မစိုက်ဘူး၊ ဆရာအကျိုး၊ အများအကျိုး၊ တိုင်းပြည်အတိန် ဆောင်ရွက်
ရင်း အသက် သေသွားရင်လဲ မြတ်တယ်လို့ ကျုပ်ကယူဆထားတာ”

ကိုရှောင်က ဆက်ပြော၏။

“အခုတော့ ကျုပ်အလှည့်မရောက်ခင်၊ ခင်ဗျားအလှည့်ပေါ့”
ပြောရင်း ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“အလွတ်မပေးနဲ့” ဟူသော သူ့ဆရာစကားကိုလည်း နားထဲ
ကြားနေမိသည်။

သမားတော်စီးယင် မရှောင်နိုင်တော့ပါ။

ဓားဦးက သူ၏ရင်ဝကို ဖောက်ထွင်းသွားတော့သည်။

“မင်း . . .”

သမားတော်စီးယင် ဒယ်ဒယ်ယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွား၏။
အမှိုက်ဇာတ် သိမ်းရတော့မည့်အချိန်တွင် နောက်ဆုံးအရေးကြီး
စကားကို ပြောသွား၏။

၁၂၆ ■ ဆွေသိင်္ခ မုလင်းအောင်

“ဆရာ... သိုင်းဆရာလင်းထုန်အဖြစ်၊ စကြာသိုင်း
မင်း... ရှင်းနိုင်ရင်ရှင်းပေတော့”
ဆိုနောက်...

“ရုံး...”

ကြမ်းမြင်ပေါ် အရပ်ကြီးပြတ်လဲကျကာ အသက်ပျောက်
သွား လေတော့သည်။

သမားတော်စီးယင်မှာ မလှုပ်မယှက် လဲကျသေဆုံးနေ
လေပြီ။

“မြွှား”

ကိုရှောင်က ဓားကို အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

သိုင်းဆရာလင်းထုန်အား သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ကြည်
ညိုလေးစားကြောင်း သမားတော်စီးယင်နှင့် စကြာသိုင်းသမားတို့ သိ
ရှိထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် စကြာသိုင်းသမားသည် သိုင်းဆရာလင်းထုန်
အဖြစ် ဟန်ဆောင်ကာ လီအင်းနှင့် ရှောက်ကွမ်းကို ဒုက္ခပေးရန် ကြံ
စည်ခြင်းဖြစ်သည်။

လီအင်းတို့က သိုင်းဆရာလင်းထုန်အား ရှိသေလေးစား
သူများ ဖြစ်ရကား လှည့်ကွက်ထဲဝင်မိကာ ဒုက္ခရောက်ကြရပေမည်။

စကြာသိုင်းသမားသည် နောက်ထပ်ပြီး သိုင်းလောက
သားများအား ဒုက္ခပေးဦးမည်သာဖြစ်ရာ သိုင်းဆရာ လင်းထုန်
နာမည်ပျက်ရပေတော့မည်။

သိုင်းလောကသားများလည်း အလိမ်ခံရကာ ဒုက္ခရောက်ကြ
ရပေလိမ့်မည်...။

“တောက်...”

ကိုရှောင် ခံပြင်းစွာ တက်ခေါက်လိုက်လေသည်။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၁၂၇

“မဖြစ်ဘူး... လီအင်းတို့နောက်ကို လိုက်သွားပြီး ကူညီရ
မယ်၊ စကြာသိုင်းသမားရဲ့ အကြံကို ဖော်ထုတ်ပြီး အချိန်မီ တားစီးရ
မယ်”

ချက်ချင်းပင် ခရီးထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၂)

သိုင်းမြိုင်ပွဲအကြို

မြင်းစီးသမားသုံးယောက်တို့သည် တောလမ်းအတိုင် ခရီးနှင့်နေကြ၏။

ထိုလူသုံးယောက်ကား သိုင်းလောကဖျော် သိုင်းလေးဖော်၍ ပါဝင်သည့် သိုင်းသမားလီအင်း၊ ရှောက်ကွမ်းနှင့်သိုင်းဆရာလင်းထုန်တို့ဖြစ်ကြသည်။

သိုင်းဆရာလင်းထုန်အစစ် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ ယခုသူတို့နှင့် လိုက်ပါလာသူမှာ သိုင်းဆရာလင်းထုန်အတူဖြစ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လီအင်းနှင့် ရှောက်ကွမ်းတို့ မသိကြချေ။

ဖုန်ထူသောတောလမ်းမှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြပြီး အရိပ်ကောင်းသော တောအုပ်တစ်ခုသို့ရောက်လာကြသည်။

“ကျွန်မတို့ ခဏနားကြရင်ကောင်းမယ်”

ရှောက်ကွမ်းက အကြံပြုလိုက်သည်။

“ဟေး . . .”

လီအင်းက မြင်းငေါက်ကာ ချက်ခြင်းရပ်တန့်လိုက်သည်။

သိုင်းဆရာလင်းထုန်ကလည်း ရပ်တန့်လိုက်ပြီး အရေပြား

သောသတင်းကို ပြောပြလေ၏။

“ကျုပ်တို့ ကြာကြာအနားယူလို့တော့မဖြစ်ဘူး၊ ကျင်းလိမ့်မြို့ကိုအရောက် သွားရမယ်၊ ရှောင်ဝါးထင်က သိုင်းမြိုင်ပွဲကြင်းပပေးမယ်ဆိုပြီး အထက်လမ်း သိုင်းသမားတွေကို ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်”

ရှောက်ကွမ်းက . . .

“ကျွန်မ . . . သူတို့ကို ဆုံးမသွားမှာပါ”

လီအင်းသည် ညီမလေးသဘွယ်ဖြစ်နေသော ရွှေတက်ကွမ်းကို ကရုဏာသက်နေပါတော့သည်။

မကြာသေးမီက သမားတော်မိုသင်သည် မကြာသီသမားနှင့် ပူးပေါင်းလိုက်သည်ဟု သတင်းရခဲ့သည်။ သမားတော်မိုသင်နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

သိုင်းလောကအနဲ့ ခရီးမရပ်မနားသွားခဲ့ရပြီး တို့တိပွဲများအကြိမ်ကြိမ်ဆင်နွှဲခဲ့ရခြင်းကြောင့် ရှောက်ကွမ်းမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီဖြစ်ပါသည်။

တချက်ကလေးအနားမယူနိုင်ပဲ နောက်ထပ်တိုက်ပွဲဝင်ရန် ကျင်းလိမ့်မြို့သို့ သွားရဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။

လီအင်းသည် ရှောက်ကွမ်းအား ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ညီမ . . . အေးအေး ဆေးဆေး အနားယူပါ။ ကျုပ်တို့ ကျင်းလိမ့်မြို့ကို အချိန်မီရောက်သွားမှာပါ။ မားကျန်ပင်နဲ့ ဝေရီတို့လည်း ရှောင် ဝါးထင်ရဲသတင်းကို ကြားပြီးကြလောက်ပါပြီ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ရောက်နှင့်ပြီး အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မှာ သေချာပါတယ်”

ရှောက်ကွမ်းပြုံးလိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်နှင့်နေမယ်ဆိုရင် သိပ်ပြီးစိတ်မပူ
... ထဲ ... ကျွန်မတို့ သွားကြပါစို့ရှင်”

လီအင်းက ...

“ညီမ ပင်ပန်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့် အနားယူလိုက်ပါဦး၊ ခဏ
လောက် အနားယူလိုက်တာနဲ့ ပိုပြီးထူးခြားလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရှောက်ကွမ်းက ...

“တော်ပါပြီရှင် ... သည်လောက် အနားယူရတာနဲ့
လုံလောက်ပါပြီ၊ စကြာသိုင်းသမားကို ဆုံးမပြီးမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး
အနားယူ ပါတော့မယ်”

လီအင်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သိုင်းဆရာလင်းထုန်က ဝင်ပြောလာ၏။

“သွားမယ်ဆိုရင်လည်း သွားကြတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့သိပ် အနား
ယူနေရင် အချိန်သိပ်ကုန်သွားလိမ့်မယ် ... ”

လီအင်းသဘောတူလိုက်ရသည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သုံးယောက်သား အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးအောက်မှ
ထွက်ကာ ရွှေဆက်ခရီးနှင့်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ကျင်းလိမ်မြို့ ...

ကျင်းလိမ်မြို့သည် အထင်ကရမြို့တော်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။

ကျင်းလိမ်မြို့စား ရှောင်ဝါးသည် စကြာသိုင်းသမားနှင့်
ပေါင်းကာ အထက်လမ်းသိုင်းသမားအား ဒုက္ခပေးတို့ ကြံစည်ထား
ဖြစ်သည်။

ကျင်းလိမ်မြို့၌ သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီး ကျင်းပပေးမည် ဆိုကာ
အထက်လမ်းသိုင်းလောကသားများအား ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။

ဟန်ပြသိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ ရောက်လာကြမည့် အထက်လမ်းသိုင်း

လောကသားများအား လုပ်ကြံရန် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည်။

ရှောင်ဝါးထင်၏ အကြံကို မရိပ်မိသည့် အထက်လမ်းသိုင်း
လောကသားများက ကျင်းလိမ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ အထက်လမ်းသိုင်းသမားများ စုရုံး
ရောက်ရှိလာခြင်းသည် ရှောင်ဝါးထင်နှင့် စကြာသိုင်းသမားတို့၏
ထောင်ချောက်ထဲသို့ဝင်မိကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စကြာသိုင်းသမားအား ချေမှုန်းလိုသည့် အထက်လမ်းသိုင်း
သမားများသည် သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ ဦးတည်ကာ ကျင်းလိမ်မြို့သို့လာခဲ့ကြ
သလို၊ စကြာသိုင်းသမားနှင့် ရှောင်ဝါးထင်တို့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထား
သော အောက်လမ်းသိုင်းသမားများသည်လည်း ကျင်းလိမ်မြို့သို့ ဦး
တည်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

+++

“ဟုန်ဆင်း” တည်းခိုခန်း ...

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်း၏ ဆိုင်းဘုတ်သည် ရွှေရောင်စာလုံး
များဖြင့် လှပခန့်ညားစွာရှိနေ၏။

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းသည် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံတစ်ခု
ဖြစ်ပြီး အခန်းပေါင်းမြောက်များစွာကို ရှည်လျားသည့် စကြိုလမ်းဖြင့်
ဖွဲ့စည်းထား၏။

အပေါ်ထပ်တွင် ခရီးဝေးညွှန့်သည်များ ညအိပ်ညနေတည်း
ခိုရန်ဖြစ်ပြီး အောက်ထပ်တွင်မူ စားသောက်ဆိုင်နှင့် အရက်ဆိုင်တွဲ၍
ဖွင့်ထားသည်။

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းမှရောင်းချသော အရက်စားသောက်
ဖွယ်ရာများနှင့် ဆက်ဆံရေးပြေဖြစ်မှုကြောင့် အမြဲလိုလိုပင် လူခည်
တားနေတတ်၏။

ထို့အပြင် ...

■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းသည် ကျင်းလိမ်မြို့၏ အဓိကကျသော
မေ့ရောင် တည်ရှိသည်မဟုတ်ပါလော။

ဤသို့ဆိုလျှင် . . .

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းမှာ ကျင်းလိမ်မြို့၏ ထင်ရှားကျော်စော
သည့် နေရာအနီးတစ်ဝိုက်တွင်ရှိနေသည်လော။

သို့မဟုတ် . . .

မြို့လယ်ခေါင်တွင် ရှိနေသည်လော . . .

မဟုတ်ပါ။

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းသည် ကျင်းလိမ်မြို့၏ လူစည်ကား
သောနေရာများနှင့် အလှမ်းကွာဝေးပြီး ချောင်ကျကျတစ်နေရာတွင်
တည် ရှိနေပါသည်။

ထို့အပြင် . . .

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းအနီးတဝိုက်တွင် မြေကွက်လပ်သာဖြစ်
ပြီး သဘာဝအလျောက် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ ဝန်းရံပေါက်ရောက်နေ
သည်။

ထို့ကြောင့် . . .

မြို့တော်အတွင်း၌ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ချောင်ကျသည်ဟုဆို
မည်မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် . . . ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်း
တွင် လူများပြည့်ကြပ်စွာဖြင့် စည်းကားနေသည်။ အဘယ်ကြောင့်
နည်း။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတနေရာရှိ မြေကွက်
လပ်ပေါ်တွင် ရှောင်ဝါးထင်က သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ပွဲအတွက် စင်
တည်ဆောက်နေသောကြောင့်ပေတည်း။ ရှောင်ဝါးထင်သည်

လောကမှ အထက်လမ်း သိုင်းသမားများနှင့် အနက်ရောင်သိုင်းသမား
များ အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်ကာ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို ပြုလုပ်မည်
ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသားများအချင်းချင်း သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ပွဲပြု
လုပ်ပေးပြီး သိုင်းလောက၏နိပါတ်တစ်နေရာအား ရွေးချယ်မည်ဖြစ်
သည်။

ထို့အပြင် . . .

အမှတ်တစ်မှ တစ်ဆယ်အထိကို လတ်ရွှေစင်ထိပ်တန်း
သိုင်းသမားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမည်ဟု ကြေညာထားသည်။

အမှတ်စဉ်တစ်မှ တစ်ဆယ်အထိ ရရှိသူများအားဆုလာဘ်
များ ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ပြီး သိုင်းလောက၏ ခေါင်းဆောင်များအဖြစ်
အသိအမှတ် ပြုခြင်း ခံရမည်ဖြစ်သည်။

အမှတ်စဉ်တစ်မှ တစ်ဆယ်အထိ ရရှိသူများသည် နန်းတွင်း
သို့ဝင်ထွက်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို ရရှိမည်ဖြစ်ပြီး သိုင်းလောကသား
များအား ချုပ်ကိုင်ရန် နန်းတွင်း၏ အကူအညီကို ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် . . .

သိုင်းလောက၏ ထိပ်သီးဆယ်ယောက် ရွေးချယ်ပွဲအား
အထက်လမ်းသိုင်းသမားထက် အောက်လမ်းသိုင်းသမားက ပို၍
စိတ်ဝင် စားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အချို့ပါရင်သိုင်းသမားကြီးများကမူ သိုင်းလောကထိပ်သီး
ဆယ်ယောက်ရွေးချယ်ပွဲသည် ထောင်ချောက်တစ်ခုဖြစ်ပြီး သိုင်း
လောက အချင်းချင်း ရန်တိုက်လှုံ့ဆော်ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်ဟု
သဘောပေါက်ထားကြ၏။

ထို့အပြင် . . .

သိုင်းလောကထိပ်သီးဆယ်ယောက် ရွေးချယ်ပွဲကို

သိန်းလောကသားများမှာ မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ ကျင်းလိမ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေတော့သည်။

သိန်းလောကသားများ ကျင်းလိမ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြသည့် တစ်ပြိုင်နက် သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ပွဲနှင့် မနီးမဝေးရှိသည့် တည်းခိုခန်းတည်းခိုခန်းမှာ တည်းခိုသူများဖြင့် ပြည့်ကြပ်သွားရတော့သည်။

မည်မျှတည်းခိုသူများပြားလာသနည်းဆိုသော် ...

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းနှင့် မနီးမဝေးရှိအိမ်များသည်ပင် တည်းခိုခန်းအဖြစ် ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်ကြသည်အထိ ဖြစ်လာတော့သည်။

သုံးရက် ...

သိုင်းလောကထိပ်သီး ဆယ်ယောက် ရွေးချယ်မည့် အကြောင်း ကြေညာချက် ထုတ်ပြန်ပြီး သုံးရက်အကြာတွင် သိုင်းလောကသားအများ အပြားရောက်ရှိလာကြသည်။

ထို့ကြောင့် ...

မြို့တော်တစ်ခုလုံးတွင် သိုင်းလောကသားများ ခြေချင်းလိမ်မှု ရွပ်ထွေးသွားသည်။

သိုင်းလောကသားများ စုရုံးရောက်ရှိလာကြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှောင်ဝါးထင်၏ အိမ်တွင်လည်း လူဝင်လူထွက် သိသိသာသာ မှားပြားလာသည်ကို သတိပြုကြည့်လျှင် သိနိုင်သည်။

ရှောင်ဝါးထင်၏ အိမ်ဂေဟာသို့ ဝင်ထွက်နေကြသည့် လူများကို ဆေးသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လျှင် ထိုသူများသည် သိုင်းလောကမှ တွေ့ကြားသည့် အောက်လမ်းသိုင်းသမားများဖြစ်ကြသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ရှောင်ဝါးထင်သည် မြို့စားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်သူက အောက်လမ်းသိုင်းလောကသားများနှင့် ဆက်သွယ်နေရပါသနည်း။

အကယ်၍ ...

ရှောင်ဝါးထင်၏ မျက်နှာကိုမြင်တွေ့နိုင်မည်ဆိုပါက ရှောင်ဝါးထင်၏ မျက်နှာမှာ နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သဖြင့် ပြုံးရွှင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ရှောင်ဝါးထင်ကဲ့သို့လူတစ်ယောက် ရွှင်လန်းသောအပြုံးမှာ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးအား မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်သွားစေနိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလော။

မည်သို့ဆိုစေ ...

ရှောင်ဝါးထင်က နှစ်သိမ့်သဘောတရား ပြောနေကြောင်း တွေ့သိလိုလျှင် ...

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှာ အမှန်ပင်မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်ရတော့မည်လော။

ရှောင်ဝါးထင်က ပြုံးနေ၏။

သိုင်းလောကထိပ်သီးယှဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ မည်သည့်အချိန်တွင် ပြီးဆုံးပါမည်နည်း။

လခြမ်းကလေးသည် ကောင်းကင်ပေါ်၌ ကွေးကွေးကလေး ခွဲနေ၏။

လခြမ်းကလေးရှိနေသောကြောင့် ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ မှန်ဝါးအလင်းရောင်ကိုသာ ပေးစွမ်းနိုင်သည်။

သို့သော် ... လခြမ်းကဲ့သို့ ကိုယ်ပိုင်အလင်းမှောင် မှောင်

သော်လည်း တစ်ဆင့်ခံ အလင်းရောင်အား ပြန်လည်ထုတ်လွှတ်ပေး တတ်သည့် ကြယ်တလေးများ၏ အလင်းရောင်ကရှိနေသောကြောင့် နေထွက်တစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မိုက်သည်ဟု မဆိုသာချေ။

ထို့ကြောင့် . . .

မြို့တော်တစ်ခုလုံးမှာ သာသာယာယာရှိနေသည်။ စည်ကား နှိုးလှည်းရေထူထပ်သော မြို့တော်တစ်ခုဖြစ်သည့်အတိုင်း ညဉ့်နက်လာ ပြီးဖြစ်သော်လည်း လူများဖြင့် စည်စည်ကားကား ရှိနေသေး၏။

အထူးသဖြင့် . . .

မြို့တော်၏ အချက်အချာကျသော လမ်းဆုံလမ်းခွများတွင် ညည့်နက်သန်းခေါင်အထိ လူစည်ကားနေတတ်သည်။

‘ဟုန်ဆင်း’ တည်းခိုခန်း၌လည်း လူများစည်စည်ကားကား ရှိနေသေးသည်။

လေပြည်လေညှင်းများ ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။ ရှည် လျားစွာ ပေါက်ရောက်နေသော မြက်ပင်များမှာ လေယူရာယိမ်းနွဲ့သွား ကြသည်။

လေပြည်လေညှင်း ဝေယမ်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် သစ်ပင်ပေါ် မှသစ်ရွက်ခြောက်များကလည်း တဖျောက်ဖျောက်ဖြင့် ကြွေကျလာ၏။

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းမှာ ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်သော်လည်း ငါး ရောင်များဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိနေသည်။ မီးရောင်များထိန်ထိန် လင်းနေသည့်အပြင် ဆူညံစွာ စားသောက်နေသောအသံများ၊ ဇွန်းသံ ပန်းကန်သံများ၊ စကားသံများဖြင့် ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် . . .

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းအနီးရှိ လူအများက ဟုန်ဆင်းတည်းခို ခန်းပိုင်ရှင်မှာ ငွေကြေးအမြတ်အစွန်း မြောက်များစွာရရှိလောက် အောင်ပင် အဆင်ပြေနေပြီဟု ယူဆကြသည်။

သာမန်ဧည့်သည်များ၊ စားသောက်သူများထက် အဝေးမှလာ ကြသည့် ခရီးသွားများကို ဈေးမြင့်ရောင်းချခြင်းဖြင့် အမြတ်အစွန်း ပိုမို ရရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

မှန်သည် . . .

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်း ပိုင်ရှင်မှာ အမြတ် အစွန်းမြောက်များစွာ ရရှိထားပြီဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် . . .

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဖန်သို့တူ ဟုန်ဆင်းတည်းခို ခန်းအား ပိတ်ပစ်လိုသည့် စိတ်ကူးမျှသာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ဖန်းယိုက အဘယ်ကြောင့် တည်းခိုခန်းပိတ်ပစ်လိုသည် အထိ စိတ်ညစ်နေရပါသနည်း။

အကြောင်းမှာ ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြ သည့် ဧည့်သည်များမှာ သိုင်းလောကမှ လူပေါင်းစုံဖြစ်နေသောကြောင့် ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သိုင်းလောကသားများ တစ်စုတရုံး ရောက်ရှိလာသော ကြောင့် ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်း ဖန်ယိုက ဆိုင်ပိတ်လိုသည်အထိ စိတ်ညစ်နေရသည်မှာ ထူးဆန်းသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။

သို့သော် . . .

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းသို့ များစွာရောက်ရှိလာကြသော သိုင်း လောကသားများ၏ အကြောင်းကိုသာ သိရှိထားပါလျှင် အမြန်ဆုံး တည်းခိုခန်းပိတ်ပစ်ရန် ဖန်းယိုစဉ်းစားသည်မှာ မမှားဟုဆိုရပေမည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် . . .

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသူများမှာ မည်သူများ ဖြစ်ကြပါသနည်း။

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်လာသူများမှာ . . .

တုန်းကတည်းခိုခန်း၏ ဆိုင်းဘုတ်သည် လေထဲ၌ ဟိုသည် လှုပ်ရှားနေ၏။

တည်းခိုခန်းအဆောက်အအုံရှေ့တွင် တိုင်တစ်တိုင်စိုက်ထူ ထူ ဦးအိပ်တစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထား၏။

ထိုတိုင်ပေါ်တွင် ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းဆိုင်းဘုတ်အား တွဲ ဆောင်းချိတ်ဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် . . . လေတိုက်ခတ်လိုက်သည်နှင့်ဆိုင်းဘုတ်မှာ သိမ်းနှိုးနေပြီး ဝါကျင့်ကျင့်မီးအိမ်မှာ ပို၍လင်းလက်တောက်ပလာသည် ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

တည်းခိုခန်း၏တံခါးသည် အသင့်ဖွင့်ထားသဖြင့် တည်းခို ခန်းအတွင်းမှ စကားပြောသံများ၊ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံများက အပြင်သို့ လွင့်ပျံ့လာနေသည်။

တည်းခိုခန်း၏တံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် အတွင်းသို့ဝင်လိုက် သည်နှင့် တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံးမှာ လူများပြည့်ကြပ်စွာရှိနေပြီး ကိုယ့် အုပ်စုနှင့်ကိုယ် စားသောက်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် . . .

တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စားသောက်နေကြသူများကိုလည်း တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ တွေ့မြင်နိုင်ရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ . . .

ဤမျှများပြားလှသည့် ဧည့်သည်များအား ဧည့်ဝတ်ကျေပွန် နိုင်စေရန် မလွယ်ကူပါချေ။

ထို့ကြောင့် . . .

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဖန်းယွဲ့မှာ ဧည့်တာဝန် မကျေ ပွန်သော အလုပ်တစ်ခုအား လုပ်မိခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အလုပ်အား မှား

သည်ဟု ယနေ့တိုင် ခွဲခြားသိနိုင်စွမ်းမရှိပဲဖြစ်နေ၏။

ဖန်းယွဲ့က မည်သို့သော ဧည့်ဝတ်မကျေသည့်အမှားမျိုးကိုပြု လုပ်ခဲ့ပါသနည်း။

“ခွပ် . . . ခွပ် . . . ခွပ်”

အဝေးမှမြင်းခွာသံတစ်သံက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ သည်။

ဖန်းယွဲ့၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

သူ၏ကောင်တာပေါ်သို့ ငိုက်စိုက်ချထားသည့် ဦးခေါင်းမှာ လည်း ကြောက်စရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသကဲ့ သို့ ဆက်ကန့် မော့လာသည်။

ဖန်းယွဲ့က ဦးခေါင်းထောင်လိုက်သည်နှင့် မြင်းခွာသံက ပို၍နီး ကပ်လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်၏။

ဖန်းယွဲ့က ယင်းသို့တွေးနေစဉ်မှာပင် မြင်းခွာသံမှာတစ်စ ထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာပြီး နောက်ဆုံးတည်းခိုခန်းရှေ့၌ ရပ်တန့် သွားကြောင်းသိရှိလိုက်ရသည်။

ဖန်းယွဲ့က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

ယခု . . . သူ၏တည်းခိုခန်းမှာ လူများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေပြီ ဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် . . .

နောက်ထပ် ဧည့်သည်လက်ခံရန် နေရာမရှိတော့ပါ။

ထို့အပြင် . . . လာရောက်တည်းခိုနေကြသည့် ဧည့်သည် များအတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင်ဆင်ပေးရသည့် ဆိုင်လှလင် မှာလည်း ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အလုပ်ထွက်လိုကြောင်း သူ့ကိုပြောဆို လာပြီဖြစ်သည်။ ထွက်လိုသူများကို မထွက်ရန် တောင်ပန်ထားချဉ်း အခကြေးငွေများကိုလည်း ပိုပေးထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

■ ကတ္တလီလ် ငယ်လင်းအောင်

နောက်ထပ်ရောက်ရှိလာသည့် ဧည့်သည်များအား သူက လက်ခံတော့ထိုဟု တတ်လည်းပေးထားခဲ့ပါသည်။ အကယ်၍ သူ၏ နှိုင်းလှည့်သော နတ်ထွက်သွားလျှင် နောက်ထပ်ဆိုင်လုလင်များ နောက်ထပ်ရောက်လာစေကာမူ လက်မခံတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခက်အခဲကြောင့် . . .

ဖန်းယိုကိုယ်တိုင် လောဘကြီးသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အမြတ်အစွန်း ငွေကြေးများရရှိနိုင်သော ဧည့်သည်များ နောက်ထပ်ရောက်လာစေကာမူ လက်မခံတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်တကယ်လည်း နောက်ထပ်ဧည့်သည်မှာ လက်ခံရန် နေရာမရှိတော့ပါချေ။

ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်း၏ အပေါ်ထပ် အခန်းများအပြင် အောက်ထပ်နေရာလွတ် အခန်းများလည်း ပြည့်ကျပ်နေပြီး မြင်းစောင်း အတွင်းတည်းခိုနေကြသော ဧည့်သည်များ ပင်ရှိနေကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ဖန်းယိုက လက်မခံတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်စဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက်က အသင့်ဖွင့်ထားသော တည်းခိုခန်းတံခါးပေါက်မှ အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဖန်းယိုက ပါးစပ်ဟထား၏။

သို့သော် . . . သူက စကားတစ်လုံးမျှ ပြောမထွက်ခဲ့ပါချေ။

အကြောင်းမှာ သူက စကားပြောချိန်မရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့လှမ်းဝင်လာသူသည် အနက်ရောင်ကိုယ် ကြပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးခေါင်းပေါ်တွင်ကြီးမားသော ခမောက်တစ်လုံး ဆောင်းထား၏။ ထူးခြားနေသည်မှာ ထိုလူသည်

တခြားလူများကဲ့သို့ ကျောနှင့်ခါးပေါ်တွင် ဓားချိတ်ဆွဲထားခြင်း မရှိခြင်း ပင်တည်း။

ထိုလူသည် ဖန်းယိုထိုင်နေသော တောင်တာအနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး လက်တစ်ဖက်က ဓားပွဲပေါ်ခိုက်ချလိုက်၏။

“ဖြန်း”

ကနဲမြည်အောင် ကောင်တာပေါ်သို့ ခိုက်ချလိုက်သည်။ သူက လေသံမာမာနှင့် ပြောလေ၏။

“ကျုပ်သီးသန့်အခန်းတစ်ခု လိုချင်တယ်”

သူ၏စကားသံမှာ အနိမ့်အမြင့်မရှိဘဲ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဖန်းယိုမှာ တောမင်းသွားသည်။

ထိုလူသည် ခမောက်ဆောင်းထားသောကြောင့် သူ၏ မျက်နှာအား သေချာစွာ တွေ့မြင်ရခြင်း မရှိချေ။

သို့သော် . . . သူ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ဖန်းယိုတချက်ချင်းပင် နားလည်လိုက်မိသည်။

သူသည် ဖန်းယိုအား အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူး . . . မင်းသွားမှာသာသွား၊ နောက်လာတဲ့လူ

တွေကို ကျုပ်မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ဖန်းယိုက သူတို့နှစ်ယောက်၏ အခြေနေကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသည့် ဓားသောက်ခန်းမအတွင်းရှိ လူများဘက်သို့ တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်၏။

“တကယ်လို့ . . . ဆိုင်ထဲမှာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်

က ခင်ဗျားကို နှောင့်ယှက်လာရင်ကော”

ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူက သဘောကုသော ပြောလိုက်

ပြီးမှ . . .

“သည်အတွက် စိတ်ချပါဗျာ၊ ဘယ်သူကမှ ကျုပ်ကို နှောင့်
သွတ်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ သည်လိုပြောနိုင်ရတာလဲဗျ”

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကမောင်းထုတ် ပစ်တာကို သူတို့ကလက်
မိုက်ကြည့်နေကြမှာပဲ၊ ကျုပ်ကိုနှောင့်ယှက်ချင်ရင် သည်အတိုင်း ထိုင်
နေကြမှာမဟုတ်ဘူး။”

သူ၏စကားကြောင့် ဖန်းယိုက စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။

သို့သော် . . . သူက ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မျက်နှာကို ခပ်
တင်းတင်းထားလိုက်ပြီး . . .

“ကောင်းပါပြီ . . . ခင်ဗျား ကောင်တာပေါ်မှာ အိပ်နိုင်ပါပြီ
ဗျာ”

“မင်းက အပြင်ထွက်သွားတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဖန်းယိုက . . .

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် . . . မင်းက မသွားသေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ရပ်နေရတာ
လဲ”

ဖန်းယိုက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်
အတွင်းမှ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် စားသောက်ဆိုင်တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိ
သွားသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျား . . . တစ်ခုတော့ သတိထားစေချင်တယ်ဗျ”

ခမောက် ဆောင်းထားသူက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး
ရေခွတ်လိုက်၏။

“မင်း . . . လျှာတော်တော်ရှည်ပါလား”

ဖန်းယိုက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်က . . . စေတနာနဲ့ ပြောတာပါဗျာ”

ခမောက်ဆောင်းထားသည့်သူက မျက်မှောင် ကုပ်သွားပြီး
အမိန့်ပေးလေ၏။

“ကဲ . . . မြန်မြန်ပြောစမ်း”

“တကယ်လို့သာ ဆိုင်ထဲမှာရှိတဲ့လူတွေက တစ်ခုခုခိုင်းချင်
လို့ ခင်ဗျားကိုခေါ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူက မှတ်လုံးပြုတ်တုတ်သွား
သည်။

“ကျုပ်ကို ခိုင်းမယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျားက ကောင်တာပေါ်မှာရှိနေတာ၊
ခင် ဗျားကို မခိုင်းလို့ ဘယ်သူ့ကို ခိုင်းရမလဲ၊ ကောင်တာထိုင်တဲ့ လူ
ကလုပ် ပေးရမယ်လေ”

ခမောက်ဆောင်းထားသည့် လူက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်
သည်။

ဖန်းယိုက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“အမှန်ပြောရရင် ကျုပ်က သည်ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားချင်တာ
ကြာပါပြီဗျာ”

“သူသည် ပြောရင်း စားသောက်ဆိုင်အတွင်းမှ အကဲခတ်
ကြည့် နေသူများအား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်
သည်။

“ဒါပေမဲ့ . . . ဆိုင်ထဲမှာရှိနေကြတဲ့လူတွေက ကျုပ်ထွက်
သွားမှာကို မလိုလားကြဘူးဗျ၊ အခုတော့ ကျုပ်အစား ခိုင်းရမယ့်လူတစ်
ယောက် ရှိနေပြီမို့ ကျုပ်ကသွားလို့ရပါပြီဗျာ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်း

၁၄၄ ■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ထွက်လိုက်တော့သည်။

“နေဦး . . . ”

ခမောက်ဆောင်းထားသည့် လူကဟန်တားလိုက်သည်။

ဖန်းယိုက . . .

“ခင်ဗျားက စိတ်ထားပြောင်းလဲသွားပြီလား။”

ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူက . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားထွက်သွားမယ်ပေါ့”

ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီးပြော

သည်။

“ကျုပ်ထွက်မသွားပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် . . . ခင်ဗျားဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကျုပ်လဲ ထွက်မသွားဘူး၊ မင်းလဲထွက်မသွားရဘူး”

သူ၏ စကားကြောင့် ဖန်းယိုမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား

ဖြစ်သွားရသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူက စကားဆက်လိုက်လေ၏။

“သူများခိုင်းစရာရှိရင် လုပ်ပေးဖို့မင်းက အသင့်ရှိနေရမယ်

မဟုတ်လား။”

ဖန်းယိုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“အင်း . . . ကောင်တာမှာ လူနှစ်ယောက်ဆိုတော့ သူများ

ခိုင်းတာကို ပိုပြီးလုပ်ပေးနိုင်တာပေါ့ဗျာ”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်

လိုက်လေ၏။

သူ၏ခြေလှမ်းများက ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်လို့

သည်နှင့်တပြိုင်နက် . . .

အပြီးကြီးသူ အတ္တလှ (၁) ■ ၁၄၅

“ဟေ့ . . . အရက်မြန်မြန် ပေးစမ်း”

ဟူသော အသံတစ်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ

သည်။

ဖန်းယိုက ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အနိုင်ရပေတော့မည်။

မကြာမီ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခု တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း

သူက သဘောပေါက်လေတော့သည်။

အခန်း (၈)

ပို့မဝင်ပီ

ခမောက်ဆောင်းထားသူ၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆက်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

သူသည် အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ခန္ဓာကိုယ် ၀၀ဖိုင်ဖိုင်လူအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး လက်ဝါးဖြန့်ကာ တောင်းနေသော ဖန်းယွဲ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ဖန်းယွဲ့က . . .

“ခင်ဗျားက အရက်ကို လိုချင်တယ်ဆိုရင် ပိုက်ဆံအရင်ပေးရမယ်ဗျ”

သူ၏စကားကြောင့် ၀၀ဖိုင်ဖိုင်လူ၏ မျက်ခုံးမွှေးအုံ့မှာ နဖူးပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။

သူသည် ဖန်းယွဲ့အား မျက်လုံးပြုစု၍ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ပိုက်ဆံအရင်ပေးရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်စားသောက်ပြီးမှ ပိုက်ဆံရှင်းပေးနေကျမဟုတ်လား။ သည်တနေ့မှ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်ပိုက်ဆံအရင် တောင်းရတာလဲ”

ဖန်းယွဲ့က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး . . .

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၁၄၇

“အရင်ကတော့ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အခုပိုက်ဆံအရင်တောင်းရတာက တော်ကြာခင်ဗျားက ပိုက်ဆံပေးနိုင်မှာမဟုတ်တော့လို့ပါ”
သူ၏စကားကြောင့် ၀၀ဖိုင်ဖိုင်လူက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်း . . . ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ခင်ဗျား ပိုက်ဆံပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ပြောတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားကသေသွားတော့မှာမို့ပါ”

ဖန်းယွဲ့၏စကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ၀၀ဖိုင်ဖိုင်လူသည် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ သူ၏အမည်မှာ ဟန်ကျူးဖြစ်ပြီး မြောက်ပိုင်းနယ်မှ သံမဏိလက်သီးအမည်ဖြင့် တောကြားနေသည့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဟန်ကျူးသည် မြောက်ပိုင်းတခွင်၌ မိန့်မိန့်တုန်အောင် တောကြားပြီး လူအများ၏ လေးစားကြည်ညိုခြင်းခံရသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ဖန်းယွဲ့က သူ့အား သေမည်ဟုပြောဆိုလိုက်သောအခါ ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

သူသည်ထိုင်နေရာမှ ‘ဝုန်း’ ခနဲ ထလိုက်ပြီး . . .

“မင်းက . . . ကျုပ်ကိုစော်ကားတာလား” -

ဟု အသံကျယ်လောင် စွာဖြင့် ဟိန်းဟောက်လိုက်၏။

ဖန်းယွဲ့က ကပျာကယာ လက်ကာပြလိုက်ပြီး . . .

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ဗျာ”

“ဒါဖြင့် . . . ဘာဖြင့်လို့ကျုပ်ကို သေမယ်လို့ပြောရတာနုန်း”

“ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဖန်းယွဲ့၏စကားကြောင့် ဟန်ကျူးက မျက်မှောင်ကုပ်သွား

(၆) ...

“အိမ်က ကျုပ်ကိုလိမ်လို့ရမယ်ထင်လို့လား”

ဖုန်းယိုကကောင်တာဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီး ကောင်တာဘက်သို့ အိပ်နေသည့် ခမောက်ဆောင်းထားသောလူအား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

“သူပြောတာပါ”

သူ၏စကားကြောင့် ဟန်ကျူး မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး ...

“သူအိပ်နေတာ မင်းမြင်တယ်မဟုတ်လား၊ သူမပြောဘူးဆိုတာလည်း ... လုံးသိကြတယ်”

ဖုန်းယိုက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဝါပေမဲ့ ... ဘယ်သူမဆို စိတ်ချလက်ချ အိပ်ချင်တယ်ဆိုရင် အရက်မူးသမားတစ်ယောက် အနားမှာရှိနေတာကို ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် ဟန်ကျူးဒေါသထွက်သွား၏။ သူသည် ဖုန်းယိုအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာထဲ ရှုံ့မဲ့လိုက်ကာ ...

“လက်စသတ်တော့ မင်းက ရန်တိုက်ပေးနေတာကိုး”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို နှော့ဆန်ထုတ်လိုက်ကာ ဖုန်းယိုအား ဖမ်းရန်ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

ဖုန်းယိုက အထိတ်တလန့်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွား၏။ သူက နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်နှင့် ကောင်တာနှင့် ကျောကပ်မိသွားလေသည်။

ဖုန်းယိုတို့က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသောကြောင့် ကောင်တာပေါ်မှ ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူက ဆက်၍အိပ်ရန် မပြုနိုင်

တော့ချေ။

ခမောက်ဆောင်းထားသည့်သူက ကောင်တာပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ ဆက်ခနဲထထိုင်လိုက်ပြီး အေးစက်စက်ပြေးလိုက်၏။

“မင်း ... သေချင်လို့နဲ့တူတယ်”

ဖုန်းယိုက မချိုးပြုံး ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“သေချင်တာက ကျုပ်မဟုတ်ဘူးဗျ”

သူသည်ပြောရင်း ဟန်ကျူးဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ကာ ...

“သေချင်တာက သူပဲ”

သူ၏စကားကြောင့် ဟန်ကျူးထိတ်လန့်သွားသည်။

သို့သော် သူကချက်ချင်းပင် အိပ်မက်မဖြစ်နိုင်တော့ ...

“မင်းက အတော်အတင့်ရဲပါလား”

သူသည် ယင်းသို့ဟိန်းဟောက်လိုက်ပြီး ဖုန်းယိုအနီးသို့ လှုပ်တစ်ပြက် ခုန်ပေါက်ရောက်ရှိသွားကာ လက်သီးတစ်လုံး ထိုးချလိုက်လေသည်။

ဟန်ကျူးသည် သံမဏိလက်သီးဟု ကျော်ကြားနေသော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် သူ၏လက်သီးတစ်ချက် ခံသွားပါက ဖုန်းယိုမှာ အစိုးများပင် ကြွေမှုသွားမည်ဖြစ်၏။

ဆိုင်အတွင်းရှိ စားသောက်နေကြသည့်သူများနှင့် တည်ခိုနေကြသူများမှာလည်း ဖုန်းယိုအတွက် စိုးရိမ်သွားကြသည်။ သို့သော် ... ဟန်ကျူး၏လက်သီးက ဖုန်းယို၏ရင်ဝသို့ထိုးချ မိလိုက်ခြင်းမရှိပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ကောင်တာပေါ်တွင်ရှိနေသော ခမောက်ဆောင်းထားသည့်သူက လှုပ်တစ်ပြက် ဖုန်းယို၏လည်ဂုတ်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး အတော်

နိဗ္ဗာန် အသက်ချမ်းသာရာရရှိသွားသည်။

အန်တနီ လက်သီးမှာလည်း . . .

“ဝုန်း” ကနဲ ကောင်တာပေါ်သို့ ထိုးချမိသည်။

ကောင်တာတစ်ခုလုံးမှာ ကျိုးပဲ့ကြမ္မသွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကောင်တာပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ခမောက်
ဆောင်း ထားသောသူမှာ ကောင်တာပေါ်တွင် ဆက်လက်ထိုင်နေရန်
မဖြစ်နိုင် တော့ချေ။

သူသည် ကောင်တာပေါ်မှ အောက်သို့ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

သူက ကောင်းတာပေါ်မှ စောက်သို့ခုန်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟန်ကျနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေ၏။

ဟန်ကျူမှာ သူ၏လက်သီးက ဖန်းယိုအားထိုးချွေလိုက်ခြင်း
မရှိသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ရင်ထိတ်သွား၏။

ထို့အပြင် . . . ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူမှာ သိုင်း
ပညာ မခေကြောင်း သူ့အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် . . . ခမောက်ဆောင်းထားသည့်သူအား
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လက်နှစ်ဘက် ဆုပ်လိုက်ကာ တောင်းပန်လိုက်၏။

“အခုလို မတော်တဆဖြစ်သွားတာကို အားနာပါတယ်ဗျာ”

ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူက အေးတီအေးစက်လေသံ
ဖြင့် မေးသည်။

“မင်း . . . မတော်တဆလုပ်တာလား၊ တမင်လုပ်တာလား”

“ကျွန်ုပ် . . . ဆိုင်ရှင်ကိုထိုးလိုက်တာဗျ”

“အင်း . . . ဆိုင်ရှင်ကို ထိုးလိုက်ပေမဲ့ ကျုပ်အိပ်နေတဲ့

အငြင်းပွားသည့် အတွက် (ပ) ■ ၁၅၁

နေရာ သာ ဖျက်စီးသွားတယ် မဟုတ်လား”

သူ၏ စကားကြောင့် ဟန်ကျူးပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

ဟန်ကျွန်း လက်သီးဒဏ်ကြောင့် ကောင်တာမှာ ကျိုးပဲ့ကြေ
မ့်သွားသဖြင့် ခမောက်ဆောင်းထားသည့်သူက ဆက်၍ အိပ်ရန် မဖြစ်
နိုင်တော့ချေ။

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူက ဟန်ကျအား အေးတိ
အေးစက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကျုပ်က . . . ဆိုင်ရှင်ကို သဘောမကျပေမဲ့ သူပြောတဲ့ စကားက မှန်တယ်လို့ ထင်တယ်ဗျ”

ဟန်ကျ မျက်မှောင်တုပ်လိုက်ပြီး ပြန်လာသည်။

“ဘာမှန်တာလဲ”

“တကယ်လို့သာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပေးချိန် အရင် သမားတစ်ယောက်ကို အရင်မောင်းထုတ်ဝင်လိုက်တာအောင်ပေး မဟုတ်လား”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဟန်ကျွေးမှာ ခုတ်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

သုသည် လူအများရှေ့၌ စော်ကားခံလိုက်ရသောကြောင့် ဒေါ သာမဏ် ချောင်းချောင်းထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား . . . ကျုပ်ကို မောင်းထုတ်မယ်ဟုတ်လား”

“မင်းက အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်
မျှော်လင့်ပါတယ်”

သူ၏စကားသံ ဆုံးသွားသောအခါ ဟန်ကျွန်းက ခံပြင်းစွာ တဟားဟားရယ်မောလိုက်လေသည်။ သူလည်း မြောက်ပိုင်း ဟန်ကျွန်း ပေတည်း။

သူသည် အတန်ကြာရယ်မောလိုက်ပြီး ခမောက်သွား၏။

၁၅၂ ■ ကမ္ဘာ့လှိုင်း နေ့စဉ်အောင်

ထားသည့် လူအား ခိုက်ကြည့်လိုက်ကာ . . .

“မင်းဘုရား . . . ကိုယ့်မျက်နှာတောင်မှ ဖော်မပြရဲတဲ့လူ တစ်ယောက်က ကျုပ်ကိုမောင်းထုပ်ပစ်မယ်ဆိုတာ ရယ်စရာပြောတာ နဲ့ အထူးထူးပါပဲ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြန် သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူက အေးတိအေးစက်ဖြင့် “ကျုပ်မျက်နှာကို မြင်ရရင် မင်းလန့်ဖြန့်ပြီး သေသွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခမောက်ဖုံးထားတာကွ . . .

သူ၏စကားကြောင့် ဟန်ကျူးက ရယ်မောရာမှ တစ်ဝက် တစ်ပြက်ဖြင့် ရပ်တန့်သွား၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မင်း . . . မယ့်ဘူးလား”

ဟန်ကျူးက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး . . .

“မယ့်ဘူး . . .”

“မယ့်ရင် . . . ကျုပ်ခေါင်းပေါ်က ခမောက်ကို လာချွတ် ကြည့်”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ အခန်းတွင်းရှိ လူများက ရင်ထိတ်သွားသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူက ဟန်ကျူးအား စိန်ခေါ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ပင် သူတို့နှားလည်လိုက်သည်။

ဟန်ကျူးက မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက စိန်ခေါ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သူက မည်သို့မျှ ရှောင်တိမ်း၍ မရတော့ချေ။ အမှန်မှာ သူက သိုင်းလောက ထိပ်သီးဆယ်ယောက် ရွေးချယ်ပွဲသို့ တက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၁၅၃

ထို့ကြောင့် . . . ယှဉ်ပြိုင်ပွဲမစမှီ ရန်သူယှဉ်ပြိုင်ဘက်တစ် ယောက် အားသုတ်သင်ပစ်လိုက်လျှင် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက် လျော့သွားနိုင် သည် မဟုတ်ပါလား။

ဟန်ကျူးက သူ၏ကြီးမားသော လက်သီးများကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင်ဆုပ်လိုက်ပြီး . . .

“ကောင်းပြီ . . . မင်းရဲ့ မျက်နှာကို ကျုပ်ကြည့်ရသေးတာ ပေါ့”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် လက်သီးနှစ်လုံးဖြင့် ခမောက် ဆောင်းထားသူ၏ရင်ဝသို့ ပြိုင်တူ ထိုးချလိုက်သည်။

သူသည် လက်သီးထိုးချရာ၌ အားတုန်အသုံးပြုထားသော ကြောင့် သူ၏လက်သီးဖြင့် ထိုးချခံလိုက်ရပါက နှုတ်တစ်ထောင်မင် လဲ ကျစွားနိုင်သည်။

သို့သော် . . . ခမောက်ဆောင်းထားသူက နှားတစ်ထောင် မဟုတ်ချေ။

သူသည် ဟန်ကျူးက လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်သည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်နှင့် ဘေးသို့ယိမ်းနွဲ့ကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လှသည်။

ထို့ကြောင့် ဟန်ကျူး၏လက်သီးချက်များမှာ လွဲချော်သွားရ သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ခန့်လိုက်၏။

“မင်းက လူတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် ထိအောင်မတိုက်ခိုက် နိုင်ဘူးလားကွ”

ဟန်ကျူးမှာ တိုက်ခိုက်မှုလွဲချော်သွားသဖြင့် ဒေါသထွက် သွားသည်။

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ပြောတာ လက်သီးဖြင့် ထပ်မံထိုးသွင်းပြန်သည်။
အတစ်ကြိမ် သူ့၏လက်သီးချက်မှာ ပို၍ပြင်းထန်လာ
သည်။ ပြင်းထန်သောလက်သီးထိုးချက်ကြောင့် လေတိုးသံများပင်
သိပ်သည်း ပြည်သွား၏။

ဟန်ကျူးက . . .

“မင်းရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်စမ်း”

သူက တိုက်ခိုက်ရင်းမှ ပြောလိုက်သေး၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက . . .

“သည်လက်သီးထိုးချက်လောက်တော့ ကျုပ်ကမမူသေးပါ

ဘူး”

ပြောရင်းလက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ဆန့်ထုပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ . . . သူ့၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ဟန်ကျူး၏

လက်သီးနှစ်လုံးက တညှိမတ်စွာထိုးချမိလိုက်သည်။

“ဖျောက်”

“အား”

အရိုးကျိုးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဟန်ကျူး၏စူးစူး
သော အော်ဟစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် . . .

ဟန်ကျူးမှာ နောက်သို့ဒဏ်ဒဏ်ဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားရလေ
တော့သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် ဟန်ကျူး၏မျက်နှာအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်

ပြီး

“မင်းထွက်သွားတော့မလား”

ဟန်ကျူးက ထိတ်လန့်စွာဖြင့် . . .

“ခင် . . . ခင်ဗျားက”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက အေးတိအေးစက်ဖြင့် . . .

“လျှာရှည်တဲ့လူက အသတ်တော့ မရွည်နိုင်ဘူး”

သူ၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဟန်ကျူး၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်

ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် သူသည် ခမောက်ဆောင်းထားသူသည် လူအား
လှည့်ပင်မကြည့်တော့ပဲ ချာခနဲလှည့်ကာ စားသောက်ဆိုင်အပြင်သို့
ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

မှောင်မိုက်နေသောညဟု ဆိုသောပေါ်။

သို့သော် ဟန်ဆင်းတည်းခိုခန်းအတွင်းရှိ လူများ၏ခိတ်သံ၌

ကကြည်မလင် ဖြစ်သွားကြသည်။

ဟန်ကျူးထွက်ပြေးသွားပြီးနောက် ထိုသို့ခန်းအတွင်းဖြစ်
သည်။

ဟန်ကျူးက စားသောက်ဆိုင် အတွင်းမှ ထွက်ပြေးသွားပြီး
နောက် ကျင်းလိမ်မြို့မှ ထွက်ခွာသွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းက
သဘောပေါက်ထားကြသည်။

ထို့အပြင် . . .

ဟန်ကျူးဆိုသည် အမည်သည် သိုင်းလောကမှ လုံးဝပင်
ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

လက်နှစ်ဖက်ကျိုးသွားသည့် လူတစ်ယောက်၏လက်သီး
သည် မည်သို့မျှ အရာဝင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဟန်ကျူးမှာ အသက်သေဆုံးသွားခြင်း မရှိသေး
သော်လည်း သူ၏အမည်မှာမူ သေဆုံးသွားသည့်အလား တိမ်မြုပ်
ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသော လူက သက်ပြင်းတစ်ချက်

ချသည့်။
သူသည် ဆိုင်အတွင်း မည်သည့်အဖြစ်အပျက်မျိုးမျှ မဖြစ်ခဲ့
သည့်အား အေးဆေးစွာဖြင့် ဖုန်းယိုဘက်သို့ လှည့်ကာ မေးလိုက်
သည်။

“အခန်းလွတ်တစ်ခုရှိသွားပြီ မဟုတ်လား”

မှန်ပါသည်။

ဟန်ကျူသည် ဟန်ဆင်းတည်းခိုခန်းသို့ စောစီးစွာ ရောက်ရှိ
လာသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် . . . ဟန်ကျူက ဟန်ဆင်းတည်းခိုခန်းမှ အခန်း
တစ်ခုအား ငှားရမ်းရရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ဟန်ကျူက ဟန်ဆင်းတည်းခိုခန်းမှ ထွက်ပြေး၍ သွားလျှင်
ဟန်ကျူငှားရမ်းထားသော အခန်းသည် အလိုအလျောက်
အခန်းလွတ် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ဖုန်းယိုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိသေးဘူး”

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖုန်းယိုက . . .

“ဟန်ကျူက တစ်ယောက်ခန်းကို ရထားတာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဟန်ကျူက လေးယောက်ခန်း ငှားရမ်းထားတာပါ”

သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ခမောက်ဆောင်း
ထား သူ၏ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပေါ်နေသည့်မျက်လုံးများတွင် အရောင်
တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟန်ကျူက လေးယောက်စာအခန်းတစ်ခုကို ငှားရမ်းထား

တယ် မဟုတ်လား”

ဖုန်းယို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက . . .

“သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ လေးယောက်စာအခန်းကို ယူထား
တာဟုတ်လား”

ဖုန်းယို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား
သည်။

သူသည် ဖုန်းယိုအား အေးစက်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း . . . ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်း”

ဖုန်းယိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ . . .

“ဟန်ကျူက လေးယောက်စာအခန်းကို ငှားထားတယ်ဆို
တာ လူလေးယောက်အတွက်ပါ”

“ဒါဖြင့် ဟန်ကျူကထွက်သွား ပေမဲ့ နောက်ထပ်သုံးယောက်
ကျန်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်က သူတို့နဲ့အတူတူ လေးယောက်စာအခန်းမှာ အိပ်လို့
မရဘူးလား”

ဖုန်းယို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရဘူး”

ခမောက်ဆောင်းထားသူ ထပ်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖုန်းယိုက . . .

“သုတေသန လက်ခံမှာမဟုတ်လို့ပါ”

“သုတေသန လက်ခံဘူး ဟုတ်လား”

“အတိအကျ”

“မင်းက သည်လိုပြောနိုင်တာ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိရမယ်”

ဖန်းယို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သည်လူသုံးယောက်က ဟန်ကျွန်းရဲ့ မိတ်ဆွေ

ဖြစ်နေလို့ပါ”

သူ့၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ဆိုင်အတွင်းရှိနေသည့် လူများ အနက် ဝဲဘက်ခြမ်းရှိ စားပွဲတစ်လုံးမှ လူသုံးယောက်က ‘ဝန်း’ ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

လေတိုက်ခတ်မှုသည် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

ဆိုင်၏အတွင်းဘက်ရှိ အသင့်ထွန်းညှိထားသည့် မီးအိမ်များ မှာလည်း ရောင်မှေးမှိန်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။ တစ်ဆိုင်လုံးမှန်းကြပ်သွားလေ၏။

ထိုအပြင် . . . တစ်ခန်းလုံးတွင် လူများပြည့်ကြပ်နေသော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိသည့်အလား တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

အခန်းတွင်းရှိ မီးရောင်က မှေးမှိန်သွားသည်ဟု မဆိုသာချေ။

သို့သော် . . . ယင်းကဲ့သို့ မှေးမှိန်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည့်အကြောင်းရင်းမှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသော လူသုံးယောက်၏ အဝတ်အစားများက တောက်တောက် ပြောင်ပြောင် နှိုနေသောကြောင့် ဖြစ် ပါသည်။

နေကျကျတောက်ပူနေသည့်နေရာမျိုး၌ ထိုလူသုံးယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရပါက မျက်စေ့များ ကျိမ်းစပ်သွားသည်ကို ခံစားကြရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်သောကြောင့်အခန်း

တွင်းရှိ လူများ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် လေးနက်တည်ကြည်သော ဟန်အမူအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။

မှန်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် ဟန်ကျွန်းထက် ကြောက်စရာကောင်းသည့် လူများဖြစ်ကြောင်း လူအားလုံးက သဘောပေါက်လက်ခံထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူ သုံးယောက်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသော်လည်း ခမောက်ဆောင်းထားသူက သူတို့အား မတွေ့မမြင်လိုက်ရသည့်အလား ဖန်းယိုဘက်သို့ လှည့်မေးလိုက်၏။

“ဟန်ကျွန်းရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဟုတ်လား”

ဖန်းယို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက မေးလိုက်၏။

“ဟန်ကျွန်းရဲ့ မိတ်ဆွေတွေက ဘယ်သူလဲ၊ နာမည်ကို မင်းသိသလား”

ဖန်းယိုက ပြေးလိုက်ပြီး . . .

“တချို့ကတော့ အဲသည် သုံးယောက်ကို ငွေရောင်မင်းသားလေး သုံးပါးလို့ခေါ်ကြတယ်”

“တချို့ကတော့ ‘ငွေရောင်လုလင် သုံးဖော်’ လို့ခေါ်ကြတယ်”

“သူတို့က တော်တော်အစွမ်းထက်သလား”

ဖန်းယိုက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်းဘယ်သိပါ့မလဲဗျာ၊ ကျုပ်က တည်းခိုခန်း ဖွင့်ထားတဲ့လုပ်”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက . . .

“ဟန်ကျွန်းနဲ့စာရင် သူတို့သိမ်းပညာက ဘယ်လိုနေမလဲ”

■ တစ်သိန်းလေးအောင်

“ခါးလည်း ကျပ်မသိဘူးလို့”

သူတို့နှစ်ယောက်အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေသည့် စကားကြား
လိုက်ရသောအခါ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည့် လူသုံးယောက်၏မျက်
နှလုံး နှိမ့်သွားကြသည်။ အခန်းတွင်းရှိ လူများကလည်း အံ့သြသွား
ကြ၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမား တစ်
ယောက် ဖြစ်သည်ကို အားလုံးက ရိုဝ်စားမိထားကြသော်လည်း
ဆိုင်ရှင်ဖုန်းယို မှာမူ မည်သို့သော လူစားဖြစ်သည်ကို အကဲခတ်မရဘဲ
ဖြစ်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် . . . ဖုန်းယိုအား ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘော
ထား၍ မဖြစ်မှန်းရိုဝ်မိလိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသော လူသုံးယောက်က လျှပ်စစ်
စံပြတ် လှုပ်ရှားလိုက်ကြရာ ခမောက်ဆောင်းထားသည့် လူရှေ့သို့
ရောက်ရှိ သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူသုံးယောက်က ရှေ့သို့
ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ခမောက်ဆောင်းထားသူက ဖုန်းယိုဘက်သို့
လှည့်လိုက်ပြီး မေးသည်။

“မင်းပြောတာ သူတို့သုံးယောက်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းပြီ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ပြောပြီးသည်နှင့် ငွေရောင်
ဆင်ထားသူ သုံးယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး
သည်။

“မဆိုးဘူးဟေ့”

“ဘာမဆိုးမှန်း မသိချေ”

ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ သုံးယောက်အနက် အလယ်မှ
ရပ်နေ သူက အသံသြသြဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို မဆိုးဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျားက ခေမဲ့လူ
တစ်ယောက်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး . . .”

ဝဲဘက်မှလူက . . .

“ဟန်ကျူကို နိုင်လို့ ဘဝင်မြင့်နေတာလို့”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက . . .

“စိတ်ချ . . . မင်းတို့တို့ တွက်တာ မောင်းထုတ်မယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို
ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

သူက လက်ဝါးနှစ်ဖက်အား ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် နီးကပ်စွာ ရပ်လျက်ရှိသော ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ
သုံး ယောက်က လူချင်းလဲလိုက်ကြလေသည်။

အလယ်မှလူသည် ဝဲဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ဝဲဘက်မှ
လူက ယာဘက်သို့ရောက်ရှိသွား၏။

ယာဘက်မှလူမှာမူ အလယ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူတို့၏
လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်လျင်မြန်နေသောကြောင့် လှုပ်ရှားလိုက်သည်
နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငွေရောင်များ ပြီးခနဲ ပြက်ခနဲ ဝင်းလက်သွားပြီး
လူချင်းလဲပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ထို့အပြင် . . .

ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူ၏ တိုက်ကွက်အားကလို့
အလျောက် ပယ်ဖျက်ပြီးသားလည်း ဖြစ်သွားသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူသည် ဦးတည်ချက်ပျောက်သွားသည်။

လက်ဝါးမီးသတ်အား ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်ရသည်။

သူက လက်ဝါးကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ငွေ
ချောင်းထုလုပ် သုံးယောက်က လက်ဝါးခြောက်ဖက်ကို ရွှေသို့ပြိုင်တူ
သန်ထုတ်လိုက်ကြကာ ခမောက်ဆောင်းထားသူအား ရိုက်ချလိုက်ကြ
သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူက ရင်ထိတ်သွား၏။ သူက
နောက်သို့ဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

သို့သော် . . . ငွေရှောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူလင်သုံး
ယောက် က အလွတ်မပေးဘဲ ထပ်မံတိုက်ခိုက်လာကြသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ထိတ်လန့်သွားပြီး နောက်သို့
ထပ် မံဆုတ်သွားရ၏။ ထိုလူလင်သုံးယောက်၏လက်ဝါးကိုမူ သူက
ရင်မ ဆိုင်ဝံ့ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

ထိုလူလင်သုံးယောက်၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်သည် အခြား
သိုင်းသမားများကဲ့သို့မဟုတ်ပဲ ထူးခြားနေ၏။ သူတို့၏ လက်ဝါးရိုက်
ချက်များသည် လူတစ်ယောက်လျှင် လက်ဝါးနှစ်ချက်စီ ရိုက်ချလိုက်
ခြင်း မျိုးဖြစ်ပြီး ဝဲဘက်ကရိုက်ချလိုက်ပြီးမှ ယာဘက်က ရိုက်ချလိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် . . . ဟာကွက်ဟူ၍ လုံးဝရှာမရပဲ ပြည့်စုံ၍
အစွမ်းထက်မြက်သော လက်ဝါးသိုင်းကွက်များဖြစ်နေ၏။

သူတို့၏ အတွင်းအား အဆင့်မည်၍ မည်မျှရှိနေသည်ဟု
ခန့်မှန်းမရသောကြောင့် ခမောက်ဆောင်းထားသောလူက ခုခံဝံ့ခြင်း
မရှိပဲ နောက်သို့ဆုတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် . . . သူကနောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်
နက် သူ၏နောက်ကျောသည် နံရံနှင့်ထိကပ်သွား၏။ ခမောက်ဆောင်း

ထား သူက ရင်ထိတ်သွားသည်။ ငွေရှောင်လူလင် သုံးယောက်၏
လက်ဝါး ရိုက်ချက်အား ရှောင်တိမ်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့မှန်းသူက
သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် . . .

“ယား”

ဟု ညာသံတစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး လျှပ်တပြတ် အပေါ်သို့ခုန်
တက်လိုက်၏။

ထို့နောက် . . . ဝဲယာခြေထောက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ငွေရှောင်
လူလင် များထံသို့ ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

တဆက်တည်းမှာပင် . . .

ခြေထောက်ကန်ချက်တို့ အားဖြင့်လိုက်ပြီး ရွှေသို့ပြိုင်တူ
သွား၏။

တဖန်အချိန်အတွင်း ခမောက်ဆောင်းထားသူ၏ လက်ဝါး
မှူက ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာပြီး တိုက်ကွက်သုံးကွက်တိတိ ထုတ်တော်
တိုက်ခိုက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ငွေရှောင်လူလင်များက ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူအား
ဟန့်တားနိုင်စွမ်းမရှိပါချေ။

သူတို့သည် ပြင်းထန်သော ခြေကန်ချက်အား ရှောင်
တိမ်းပေးလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခမောက်ဆောင်းထားသူက
လွတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။

“ရှီ . . .”

လေချွန်သံတစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး နောက်သို့ပြိုင်တူ လျှပ်
လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် . . . သုံးဘက်သုံးတန်လျင်မြန်စွာ လူစုခွဲ ထိတ်
ကြ၏။

■ သူ့အိမ် မလင်းအောင်

ဆိုကြောင့် . . . ခမောက်ဆောင်းထားသူက ကြမ်းပြင်ပေါ်
သို့ ခြံထည်ခြေချမိလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ငွေရောင်လူလင်
သဘာဝတံ တြိဂံပုံသဏ္ဌန် စိုင်းထားလိုက်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့်
“မင်းတို့ သေချင်ကြပြီတယ်”

ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူလင်သုံးယောက်အနက်
အရပ် အရှည်ဆုံးသောလူလင်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားက ပြောင်ပြန်ပြောနေပြီ သေရမှာက ခင်ဗျားပဲဗျ”

ခမောက်ဆောင်းထားသောလူက . . .

“ကျုပ်က မင်းတို့ကို သတ်ချင်ရင် လွယ်လွယ်လေးပါပဲ”

“ခင်ဗျား သေချင်လို့လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ . . . မင်းတို့သုံးယောက် လက်ဝဲ
ရိုက်ထုတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းက လုံခြုံနေတာ
မှန်ပေမယ့် ကျုပ်ကမင်းတို့ရဲ့အောက်ပိုင်းကို တိုက်ခိုက်လိုက်မယ်ဆိုရင်
ဖရိုဖရဲဖြစ် သွားနိုင်တာပေါ့”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ ငွေရောင်လူလင်သုံးယောက်
မျက်နှာဖျက်သွားကြသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက . . .

“မင်းတို့က ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားတာနဲ့ မင်းတို့ဆင်ထားတဲ့ ကြိတ်
သိုင်းပညာဟာ အလိုလိုပျက်စီးသွားမှာပဲ၊ အဲသည်အခါ မင်းတို့ဖို့ဖို့
သေချာသွားပြီမဟုတ်လား”

ငွေရောင်လူလင်များအနက် အရပ်ရှည်သောလူက . . .

“ခင်ဗျားက အောက်ပိုင်းကို တိုက်ခိုက်တာနဲ့နိုင်မယ်ထင်ရင်
မှားသွားမှာပေါ့”

“ဘာလဲ . . . မင်းတို့က ခြေထောက်ကို အသုံးပြုနိုင်တယ်”

ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းတို့ခြေထောက် အသုံးပြုဖို့ လှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်က
တိုက်ကွက်ပြောင်းပြီး ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို တိုက်ခိုက်လိုက်မယ်ဆို
ရင်ကော”

ထိုလူပါးစပ်ပိတ်သွားလေသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက . . .

“မင်းတို့ အခုနေထွက်သွားကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ဟန့်တား
မှာမဟုတ်ဘူး”

ငွေရောင်လူလင်သုံးယောက် သတ်ပြင်းချလိုက်၏။

ထို့နောက် . . . အရပ်ရှည်သောလူလင်က ခံပြင်းသောလေ
သံဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားနဲ့ နောက်တစ်ခါတွေ့ဖို့ မျှော်လင့်ပါတယ်ဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ထွက်သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်က ထရပ်လာပြီးနောက် ဟန့်သည်။

“ဟေ့ . . . သတိထား”

ငွေရောင်လူလင်သုံးယောက် ကြောင်းအမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြ
သည်။

ထိုလူသည် အကောက်ကြံနိုင်သည့်အချက်ကို ကြိုတင်တွေး
မိပုံရသည်။

ထိုစဉ် . . .

“သေပေတော့”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက အော်ငေါက်ကာ လျှပ်တစ်ပြစ်
တိုက်ခိုက်လာတော့သည်။

“ဟာ” . . .

ငွေရောင်လှလှလှလှလှလှ ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

မောက်ဆောင်းထားသူက သူတို့ရှောင်ထွက်သွားရန် ပြောသည်။ သူတို့ကလည်း ရှောင်ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ ထိုကြား၌ မောက်ဆောင်းသူက တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့က ကုပျာကယာ ရှောင်းတိမ်းလိုက်ကြသော်လည်း နောက်ကြသွားပြီဖြစ်လေတော့သည်။

“ဝုန်း . . . ”

“အား . . . ”

“အမယ်လေး . . . ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ငွေရောင်လှလှလှလှလှလှ သုံးဖော်မှာ အရှုပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ငွေရောင်လှလှလှလှလှလှ သူ၏ပြင်းထန်လှသော လက်ဝါး ရိုက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ ငွေရောင်လှလှလှလှလှလှ သုံးဖော်သေဆုံးသွားသည်နှင့် သူတို့အားသတိပေးပြောဆိုလိုက်သူက ပြန်ထိုင်ချလိုက်၏။

ထိုလူမှာ ရသေ့တစ်ပါးပင်ဖြစ်သည်။

ဖန်းယိုက ပြောလိုက်၏။

“သူဟာ . . . ဝူတန်ဂိုဏ်းက ပုရပိုဒ်တွေစောင့်ရှောက်ရတဲ့ ရသေ့ ကြီးမယ့်ပဲပေါ့”

မယ့်ဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အခန်းတွင်းရှိ လူများက မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် . . .

မယ့်၏သိုင်းပညာသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း

အောင်ပင် ထက်မြက်နေသည် မဟုတ်ပါလော။ ရသေ့မယ့်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မောက်ဆောင်းထားသူမှာ ဒုက္ခနှင့် တွေ့ကြုံရတော့မည် ဖြစ်သည်ဟု အခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံးက လက်ခံယုံကြည်ထားကြသည်။

မောက်ဆောင်းထားသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မသိမသာတုန်ခါသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော ဖန်းယိုက သဘောကျစွာ ပြုံးပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . . ခင်ဗျားကြောက်နေပြီလား သူ့ကားမှာ မခံ ချင်အောင် ဆွပေးလိုက်သည့်ကားဖြစ်သည်။

မောက်ဆောင်းထားသူက အေးတိအေးတိပြင်း . . .

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ကြောက်သွားလဲ”

ဖန်းယိုက ခပ်အေးအေးပြောသည်။

“ခင်ဗျားလိမ်ပြောတာတွေ ပေါ်သွားတော့မယ် ဟုတ်လား”

မောက်ဆောင်းထားသူက မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး ပြန်ပြောလေ၏။

“ရန်သူနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့နေရာမှာ နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး အနိုင်ယူလို့ ရတယ်မဟုတ်လား”

ဖန်းယို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် . . . ”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ”

ဖန်းယိုက . . .

“ခင်ဗျားလိမ်ပြောတာကို မကျေနပ်တဲ့လူရှိနေတယ် မဟုတ်သေး။ ဒါကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

သူကပြောပြီးသည်နှင့် မယ့်ဘက်သို့ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မောက်ဆောင်းထားသူ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“သူတို့နှစ်ယောက်လဲ ကျုပ်ကဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ”

သူ၏တေးဆုံးသွားသည်နှင့် ရသေ့မုယုံက သက်ပြင်းတစ်ခုခုလိုလိုပြီး . . .

“တကျပ်ကတရားမျှတမှုကို မြတ်နိုးသူတစ်ယောက်ပါ။ ထို့ကြောင့် ငွေရောင်လူလင်းသုံးဖော်ကို အချိန်မီ သတိပေးလိုက်တာပါ”
ဖုန်းယုံက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဒါပေမဲ့ . . . ငွေရောင်လူလင်းသုံးဖော်က သူများပြောစကားကို အလွယ်တကူ ယုံတတ်တယ်ဆိုတာ ရသေ့ကြီး သိထားဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ငွေရောင်လူလင်း သုံးယောက်ကသာ သူများ ပြောစကားကို အလွယ်တကူ မယုံတတ်ကြရစ် သေသွားမဲ့လူက မင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ရသေ့ မုယုံက ခမောက်ဆောင်းထားသောလူအား လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မုယုံ၏စကားကြောင့် ခမောက်ဆောင်းထားသောလူ မျက်နှာကွက်ခနဲ ဖျက်သွားသည်။

သူသည်ရသေ့မုယုံအား ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရသေ့ကြီး သည်လိုထင်တာ မှားနေပြီ”

ရသေ့မုယုံ ခေါ်ခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ် . . . မမှားဘူး၊ တကယ်လို့သာ ငွေရောင်လူလင်း သုံးယောက်က မင်းပြောတဲ့စကားကို မယုံရင် မင်းကအလွယ်တကူ သူတို့ကို သတ်ပစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မှန်ပေသည်။

ငွေရောင်လူလင်းသုံးယောက်၏ သိုင်းပညာသည် သိုင်းလောကတွင် ဗျိုင်ခံရှားလောက်အောင်ပင် ထက်မြက်သူများဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် . . .

သူတို့တွင် ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုရှိနေသည်မှာ သူများပြောသည့် စကားကို အလွယ်တကူ ယုံကြည်တတ်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ငွေရောင်လူလင်းသုံးဖော်အား အနိုင်ရရှိရန် မလွယ်ဟု သဘောပေါက်လိုက်သောကြောင့် သူတို့ စိတ်ဓာတ် ကြဆင်းသွားစေရန် သူတို့၏သိုင်းကွက်များက ဟာကွက်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ဟု လိမ်ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ခမောက်ဆောင်းထားသူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

သူတို့၏ တိုက်ကွက်များတွင် ဟာကွက်များဖြစ်ပေါ်နေပါက ရန်သူအားအလွယ်တကူ ဖွဲ့နွဲ့မိသွားနိုင်သည် ဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် . . . ခမောက်ဆောင်းထားသူနှင့် ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက် ခြင်းမပြုတော့ပဲ ရှောင်တိမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူကလည်း ငွေရောင်လူလင်း သုံးဖော်၏ ပျော့ကွက်ကို အဓိဖမ်းကာ ယခုကဲ့သို့ သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့က သေသွားကြပြီမဟုတ်လား”

မုယုံပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

ဖုန်းယုံက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“သူတို့သေသွားပြီဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက လေးယောက်စာအခန်းကို တစ်ယောက်တည်းယူလို့ရပါပြီဗျာ၊ ဒါပေမယ့် . . . ”

သူသည် ပြောရင်း ရသေ့ကြီး မုယုံအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်၏။

“ရသေ့ကြီး မုယုံက ကျေနပ်ပါ့မလား မသိဘူးဗျ”
ရသေ့ကြီးမုယုံက လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီး . . .

“သုခသံသရာတို့ထဲကို ဝင်မစွတ်ဖက်ချင်ပါဘူးဗျာ”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်တာ ထည့်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ သူ၏ ဦးနှောက်သည် ထိပ်တန်းအဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် လှုပ်တပြတ်အချိန်အတွင်းမှာပင် တည်းခိုခန်းအပြင်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားပြီး ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက ဟန့်တားခြင်းမပြုချေ။ သူသည် ရသေ့ကြီးမယ့် ထွက်သွားသည်ကို မတွေ့မြင်လိုက်သည့်အလား မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

ဖန်းယွိုက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“အင်း . . . ခင်ဗျားလာမှပဲ ကျုပ်တို့တည်းခိုခန်းလည်း လူတွေ လျော့သွားတော့တာပဲ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် သဘောကြံစွာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသူက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ပြောသည်။

“သည်လောက် . . . လူတွေများများ ကျန်နေသေးတာ လူဆောင်သွားတယ်လို့ မပြောနိုင်သေးဘူးဗျ”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ အခန်းတွင်းရှိလူများက ဒေါသထွက်သွားကြသည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသည်လူသည် အခန်းတွင်းရှိလူများအား အကြောင်းမဲ့ ရန်စနေသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ့ ရန်စလိုသောစိတ်ထားရှိပုံရသည်။

သို့သော် . . . ခမောက်ဆောင်းထားသောလူ၏ သိုင်းပညာမှာ မခေကြောင်း သိရှိထားကြသဖြင့် သူတို့ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရန် ခက်ခဲနေကြ

သည်။

ထိုစဉ် . . . ခမောက်ဆောင်းထားသူနှင့် အနီးကပ်ဆုံး စားပွဲတွင် ထိုင်နေသောလူတစ်ယောက်က မတ်တတ်ရပ်လာသည်။

သူက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဝါရပ်ပြုလေ၏။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုလေးစားပါတယ်ဗျာ”

ထိုလူမှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ခရီးရောင် အဝတ်အစား များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ထိုလူမတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ ဦးညှော်အနီးသို့ပြုလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဖန်းယွိုက မုတ်လုံးဖြူတူသွား၏။

သူသည် ခမောက်ဆောင်းထားသူအား တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး အရေးတကြီး လေသံဖြင့်ပြော၏။

“ခင်ဗျား သူနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်မယ်ဆိုရင် အကုန်ပျက်သလား”
ခမောက်ဆောင်းထားသူက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ပြန်မေးလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖန်းယွိုက . . .

“သူနဲ့သာ ပေါင်းလိုက်ရင် သိုင်းလောကထိပ်သီး ဆယ်ယောက်ထဲကို အလိုလိုပါသွားနိုင်တယ်ဗျ”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက . . .

“ဟုတ်လား . . . သူက သည်လောက်တောင် စွမ်းသလား”

ဖန်းယွိုက သဘောကျစွာဖြင့်ပြောသည်။

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဝံပုလွေလူ (ဝါ) မင်းသားလေး”
သူနဲ့ဆိုရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ခေါင်းကိုက်ကြရတာ ခင်ဗျားသည်းသိပါတယ် ဗျာ”

■ တက္ကသိုလ် မောင်းအောင်

ခွန်သည်။

ခမောက်ဆောင်းထားသည့်လူအား ဦးညွတ်လိုက်သူမှာ မင်း

တမား ထုစန့် ဝင်ပြန်ပါသည်။

မင်းသားလေးတုစန့်က ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်က ... မိတ်ဆွေတို့လောက် နာမည်မကြီးသေးပါ

သူတို့နဲ့

သူ၏စကားကြောင့် ဖန်းယိုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး ပြန်
မေးသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲဗျ”

မင်းသားလေးတုစန့်က ပြန်ဖြေလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကို ပြောတာပါ”

ဖန်းယိုက မျက်လုံးဖြူးကျယ်သွားပြီး ...

“ကျုပ်တို့ ဟုတ်လား”

မင်းသားလေးတုစန့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ခမောက်ဆောင်းထားသူက အေးတိအေးစက်ဖြင့်မေးသည်။

“မင်းက ကျုပ်ကိုသိထားတယ် ဆိုပါတော့”

မင်းသားလေးတုစန့်က ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားက ကြိုးဆက်တုတ် သိုင်းသမား ‘လိုကိုထန်’ ဆိုတာ
ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

“ဟင် ...”

“ဟာ ...”

သူ၏ စကားကြားလိုက်သောအခါ အခန်းတွင်းရှိ လူအများ
မှာ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

လိုကိုထန်ဆိုသူမှာ အလွန်ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားတစ်

ယောက်ဖြစ်ပြီး သိုင်းလောကတွင် လင်းယုန်ဝါ သိုင်းသမား လီအင်းမှ
လွဲ၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ နှိုးနှိမ့်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသေးချေ။

လိုကိုထန်သည် လီအင်းကို နှိုးနှိမ့်သွားပြီးနောက် သိုင်းလော
ကမှ လုံးဝအနားယူသွားခဲ့သည်။

သို့သော် သူ၏တပည့်များ၏ သိုင်းပညာရပ်များကို လီအင်း
က ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သောကြောင့် လိုကိုထန်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားပြီး
လီအင်းနှင့် သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ရန် သိုင်းလောကသို့ ပြန်လည်
ခြေချလာခြင်းဖြစ်သည်။

လိုကိုထန်က သိုင်းလောကသို့ ပြန်လည်ပြန်လှောက်သည်နှင့်
တပြိုင်နက် သိုင်းလောကထိပ်သီးဆယ်ယောက် ချွေးချယ်၍လုပ်မည့်
သတင်းနှင့် ထိုယှဉ်ပြိုင်ချွေးချယ်ပွဲ၏ နောက်ကွယ်တွင် လျှို့ဝှက်သော
အကြံအစည်များရှိနေနိုင်သည်ကို သူက သဘောပေါက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျင်းလိမ့်မြို့သို့ ဦးတည်ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်
၏။

သူက ကျင်းလိမ့်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သိုင်း
လောက ထိပ်သီး ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရန် လေးရက်မျှသာ လိုတော့
သည်ကို သိရှိလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူက သိုင်းလောကထိပ်သီး ယှဉ်ပြိုင်ပွဲသို့ အချိန်
မီ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းသားကလေး တုစန့်ကဲ့သို့ အရေးပါသောသူများနှင့်
ဆုံတွေ့ခွင့် ရရှိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လိုကိုထန် သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ... သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ခမောက်အား ခွတ်ချ
လိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၉)

ဟုန်ဆင်းအကြပ်အတည်း

ခမောက်ဆောင်းသူ၏ . . .

ပင်ကိုယ်ရှုပ်သွင်က ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ့၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပါးရေများတွန့်နေပြီး ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာလည်း ဆံပင်များ ပြုပွေးနေ၏။

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏ အသွင်မှာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မင်းသားလေးတုစန်းက လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်လိုက်ပြီး ဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ကို ကြားဖူးတာ ကြာပါပြီဗျာ၊ အခုမှပဲတွေ့ရတော့တယ်”

လိုကိုထန်က ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“မင်းက နေပြည်တော်မှာ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းနေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကလည်း လေးစားပါတယ်”

သူသည် ပြောရင်း ဖန်းယိုဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မင်းသားလေးတုစန်းအား မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသူ့ကို သိသလားဗျ”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (၁) ■ ၁၇၁

မင်းသားလေးတုစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သိတယ်”

ထို့နောက် . . .

ဖန်းယိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ လေးစားသောဟန်မူရာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဆရာ ကျမ်းကျမ်းမာမာရှိရဲ့လားဗျ”

ဖန်းယို၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။ သူသည် မင်း သားလေးတုစန်းအား စူးရဲသောမျက်လုံး အနုဖြင့် ခိုက်ကြည့်လိုက်၏။

မင်းသားလေးတုစန်းကလည်း ပြန်လည် ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ ဖန်းယိုကပြုံးပြီး တစ်လုံးခြင်းပြောလာ၏။

“ကျုပ်က ရုပ်ဖျက်ထားပေမယ့် မင်းကမှတ်မိနေတာကိုး”

မင်းသားလေးတုစန်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်တော်လို့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မြို့စားကြီးရှောင်ဝါးထင်က ခင်ဗျားကိုသွားပြီး ဆက်သွယ်ရမယ်ဆိုလို့ ကျုပ်လာခဲ့တာပါ”

ဖန်းယိုက . . .

“မင်းက မြို့စားကြီးဆီရောက်သွားခဲ့တာကိုး”

မင်းသားလေးတုစန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်က သူ့ဆီအရင်ဝင်ခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ၊ သူကအရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား . . .”

လိုကိုထန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး မေးလိုက်လေ၏။

“မင်းသည်ကို ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူးပေါ့”

မင်းသားလေးတုစန်းက ဝန်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျားနဲ့ ရှေ့ဆင့်၊ နောက်ဆင့်မဗျ”

■ ထက္ကလီလ် နေလင်းအောင်

လိက္ခံထန် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဖန်းယိုဘက်လှည့်လိုက်ကာ . . .

“ကျုပ်ရောက်လာတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့
သူတို့တွေကို ရန်တိုက်ပေးရတာလဲ၊ ကျုပ် . . . သဘောမပေါက်
ဘူး”

လိုက္ခံထန်က မေးလိုက်၏။

ဖန်းယိုက ပြုံးပြီး ရှင်းပြလေ၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ဟန်ပန်ကိုကြည့်ရင် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား တစ်
ယောက်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရန်သူတွေနဲ့ ရန်တိုက်မေးလိုက်
တော့ ကျုပ်အစား ခင်ဗျားက စာရင်းရှင်းလိုက်ရင် ကျုပ်သက်သာသွား
မယ်မဟုတ်လား”

သူ၏စကားကြောင့် လိုက္ခံထန်က ပါးစပ်ပိတ်သွားရလေ
တော့သည်။

မင်းသားလေးတုစန်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ထို့နောက် ဖန်းယိုအား စေ့စေ့ကြည့်ကာမေးလိုက်မိသည်။

“ဟန်ကျူ၊ ငွေရောင်လှလင်သုံးယောက်နဲ့ ရသေ့ကြီးမုယ့်တို့

က ခင်ဗျားရဲ့ရန်သူတွေ ဟုတ်လား”

ဖန်းယိုခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

သူက မင်းသားလေး တုစန်းအားကြည့်ကာ နှာခေါင်း
တစ်ချက် ရှုံ့ပြီး မေးလိုက်လေ၏။

“မင်းရဲ့ရန်သူတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ကော မင်းပြောနိုင်သလား”
ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ . . .

မင်းသားလေးတုစန်ပါ ပါးစပ်ပိတ်သွားရလေတော့သည်။

ဖန်းယိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သိုင်းလောကမှာ အထက်လမ်း သိုင်းထိပ်သီးတစ်ဦးရဲ့ ဖိတ်
ကြားချက်အရ သူတို့က ကူညီဖို့ရောက်လာကြတာ၊ သူတို့လူမစုနိုင်ခင်
မှာ ကျုပ်တို့က ဖြုတ်ပစ်ရမယ် မဟုတ်လား အခုကျုပ်က ဖြုတ်ပစ်လိုက်
တာပဲ . . . ”

သူ၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အခန်းတွင်းမှ ငြိမ်သက်စွာ
ထိုင် နေကြသူများအနက် လူဆယ်ယောက်ခန့်မှာ ‘ဝုန်း’ ခနဲ ခတ်တတ်
ထ ရပ်လိုက်ကြသည်။

ထိုလူများ၏မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာသောအောင်
ခက်ထန်နေကြ၏။

ထို့အပြင် မင်းသားလေးတုစန်း လိုက္ခံထန်နှင့် ပန်းသို့တို့အား
မုန်းတီးရှုံ့ရှာစွာ စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့၏ဝတ်စုံမှာ တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် ကွဲပြားခြားနားနေသော ဂိုက်အဖွဲ့အစည်း အသီးသီး
မှ လူများဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်သည်။

ထိုလူများ ထရပ်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့်
ဖန်းယိုက ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

သူကမဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“သူတို့ကို လီအင်းနဲ့ မာကွန်းပင်တို့က ကယ်တင်သွားလို့
ကျုပ်လက်ထဲက လွတ်သွားဖူးတယ်၊ အခုအချိန်မှာတော့ နောက်ထပ်
လွတ်သွားဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ပါဘူးဗျာ”

သူ၏စကားကြောင့် မင်းသားလေးတုစန်းက မတ်တတ်ရပ်
လိုက်ကြသူများအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သူများမှာ နဂါးအာမခံဌာနခေါင်း
ဆောင် ‘ယန်ဂှ’သည် မြို့စားကြီး ရှောင်ဝါးထင်၏ လက်ရုံးအားဖြစ်
သော မုန်တိုင်းလက်ဝါး လူးချီ၊ တပည့်ရှောင်အင်းတို့နှင့် ရန်ကြီးခေါ်
စ ရှိသူဖြစ်သည်။

၁၇၈ ■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သိုင်းလောက ထိပ်သီးဆယ်ယောက် ရွေးချယ်ပွဲတွင် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရနိုင်သည်ကို သဘောပေါက်ထားသောကြောင့် သိုင်းလော ကမှ အထက်လမ်း ထိပ်သီးသိုင်းသမားများဖြစ်ကြသော ဟန်ကျူ၊ ငွေရောင်လှလင်သုံးယောက်နှင့် ရသေ့ကြီးမယုတို့အား အကူအညီတောင်းကာ တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု . . .

သူတို့လူစုထက် သိုင်းပညာသာသည့် ဟန်ကျူတို့မှာ အချို့က ထွက်ပြေးသွားပြီး အချို့က သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယန်ဝှာက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး လိုကိုထန်နှင့် မင်းသားလေးတုစန်းတို့အား တိုက်ခိုက်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ယန်ဝှာက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် သူ၏ ရောင်းရင်း ယဲခေးကျင်နှင့် ကျန်လူများကလည်း ဆက်ခနဲ မတ်တတ် ရပ်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖန်းယို၏ စကားကြားလိုက်ရသော အခါ သူတို့လူစုမှာ အထိတ်အလန့်ဖြစ်သွားကြ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖန်းယိုသည် မုန်တိုင်းလက်ဝါး 'ထူခိုး' သို့မဟုတ် သူ၏တပည့် 'ရှောင်အင်း' ဖြစ်နေနိုင်သည် မဟုတ်လား။

ယန်ဝှာတို့လူသိုက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ဖန်းယိုက ပြေးလိုက်ပြီး သူ၏မျက်နှာပေါ်မှ မျက်နှာတုအား ဆွဲခွာလိုက်သည်။ မျက်နှာဖုံးကျွတ်သွားသည်နှင့် သွေးရောင်ပင်မရှိပဲ ဖြူပတ်ပြူပတ် ရောင်ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာတစ်ခုက ပေါ်လွင်လာ၏။

ထိုမျက်နှာအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ယန်ဝှာ၏ အကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

“ရှောင်အင်း”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (၁) ■ ၁၇၉

သူက အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်မိလေတော့သည်။

ညသည် တစ်စထက်တစ်စ နက်နှိုင်းလာသည်။ သာသာယာယာရှိသော အလင်းရောင်ကို ဖေ့စွမ်းနေသော လခြမ်းကလေးမှာ တိမ်ညိုတိမ်မည်းများအကြားသို့ တိုးဝင်ဖောက်ကွယ်သွားသည့် အခိုက်အတန့်ဖြစ်သောကြောင့် ပို၍ နက်နှိုင်းမည်းမှောင်သည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

သို့သော် ဟန်ဆင်းတည်းခိုခန်းအတွင်း၌ မီးရောင်များဖြင့် ထိန် ထိန်လင်းနေ၏။

ထို့ကြောင့် ဟန်ဆင်းတည်းခိုခန်းအတွင်း၌ ထူမှောင်မှက်နှာကို သေချာစွာတွေ့မြင်နိုင်သည်။ သိုင်းလောကထိပ်သီး ဆယ်ယောက် ရွေးချယ်ပွဲကို တက်ရောက်လာကြသည့် သိုင်းလောကသားအများစုမှာ ကျင်းလိမ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြပြီးဖြစ်သည်။ ရောက်ရှိလာကြသည့် သိုင်းလောကသားများမှာ အလွန်များပြားနေသဖြင့် နေရာထိုင်းအခက်အခဲတွေ့ကြုံရသည်။

ဟန်ဆင်းတည်းခိုခန်း၌သာမက အခြားသောတည်းခိုခန်းများ၊ စားသောက်ဆိုင်များတွင် သိုင်းလောကမှ အထက်လမ်းသိုင်းသမားများနှင့် အောက်လမ်းသိုင်းလောကသားများဖြင့် ပြည့်ကြပ်နေ၏။

သို့သော် ထိုကဲ့သို့လူများ ပြည့်ကြပ်နေသည့်အထဲ၌ဟန်ဆင်းတည်းခိုခန်းမှာ အနည်းငယ် ထူးခြားနေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အကြောင်းမှာ ဟန်ဆင်းတည်းခိုခန်းတွင် တည်းခိုနေကြသူများမှာ များသောအားဖြင့် အထက်လမ်းသိုင်းသမားများ ဖြစ်နေသောကြောင့် ပင်တည်း။

အထက်လမ်းသိုင်းလောကသားအများစုမှာ မြို့စားကြီးရှောင် ဝါးထင်၏ မုန်းတီးအမျက်သို့မူကို ခံနေကြရသူများဖြစ်၏။

၁၈၀

■ ကမ္ဘာ့သီတင်းသင်္ဃာတော်

တုန့်ဆင်းတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည့် အထက်လမ်း သိုင်းသမားများကလည်း အမြဲတစေ သတိချပ်လျက်ရှိနေကြသည်။

အထက်လမ်းသိုင်းသမားများသည် ရှောင်ဝါးထင်၏ ခြေထွမ်းတို့ စောင့်ကြည့်နေကြပြီးမှ လှုပ်ရှားကြရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။ ယခု ရှောင်ဝါးထင်၏ လူစုဘက်မှ စတင်လှုပ်ရှားလာပြီဖြစ်ပါသည်။

ရှောင်ဝါးထင်၏ လူစုဘက်မှ စတင်လှုပ်ရှားလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာကောင်းသော တိုက်ပွဲများ ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းက သဘောပေါက်ထားကြ၏။

တိုက်ပွဲများဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေကြသော စကြာသိုင်းသမားနှင့် သမားတော် စီးယင်တို့သည် ပုန်းလျှိုးမနေနိုင်ကြတော့ပဲ ပါဝင်ဆင်နွှဲလာရမည်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှ အထက်လမ်းသိုင်းသမားများက အံ့ကြွလာပြီး ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲများဖြစ်ပေါ်လာတော့ မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အထက်လမ်းသိုင်းလောကသားများ။ အောက်လမ်း သိုင်းလောကသားများနှင့် နယ်ချဲ့သစ္စာခံသိုင်းသမားများအားလုံးမည် သူကမျှ အမှားမခံဝံ့ကြပဲ အနိုင်ရရှိရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကြမည် ဖြစ် သည်။

ထိုအခါ မည်သူက အနိုင်ရရှိနိုင်ပါမည်နည်း။ တရားသော အထက်လမ်း သိုင်းသမားတို့က မိမိတို့ဘက်မှ အနိုင်ရရှိမည်ဟု သိန္နိဋ္ဌာန် ဆိုမှတ်ထားကြ၏။

ထို့အပြင် အနိုင်ရရှိရေးအတွက် မိမိတို့အသက်များတိုက်

စွန့် လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းတွင် လိုက်ထန်က ငွေရောင်လုလင် သုံးယောက်အား သတ်သတ်လိုက်ပြီး သံလက်သီးဟန်ကျူးနှင့် ရသေ့ကြီး မုယုတို့အား မောင်းထုပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယန်ဂှာက မနေနိုင်တော့ပဲ လိုက်ထန်အား တိုက်ခိုက်သုတ်သတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် . . . ရှောင်အင်းအား မချောင့်လင့်ဘဲ ဆွေဆုံလိုက်ရသော အခါ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။ ရှောင်အင်း နှင့် သူ၏ဆရာ မုန်တိုင်းလက်ဝါး လူးချီတို့ရှိနေပါက သူတို့၏အသက် များသည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဆေးဆုံးသွားနိုင်သည် ဟုတုတ်ပါလား။

ယန်ဂှာ မျက်စိ မျက်နှာဖျတ်နေ၏။ ရှောင်အင်းသို့ ထူရအား သုတ်သတ်ပစ်ရန် အကူအညီ အလျင်အမြန်ရောက်ရှိလာပါစေဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။

သို့သော် . . . သူ၏ဆုတောင်းက မပြည့်ဝခဲ့ပေ။ သူတို့စုအား အကူအညီမပေးသည့်အပြင် ဒုက္ခပေးမည့် လူတစ်စုကသာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

ယန်ဂှာ၏ မျက်နှာက မည်းမှောင်နေ၏။ အခန်းတွင်း၌ ထွန်းညှိထားသော ဝါကျင့်ကျင့် မီးရောင်က သူ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ဘေးတိုက်ကျရောက်လျက်ရှိနေသဖြင့် လေတိုက်၍ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ထိုအခါမှာ ယန်ဂှာ၏မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလာသည်ဟု ထင် မှတ်လိုက်ရသည်။

သို့သော် . . . ရှောင်အင်းကမူ ယင်းကဲ့သို့မထင်ချေ။ ယန်ဂှာ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပြီး အခန်းအတွင်းမှ ယခုချက်ချင်း ပြေးလွှားသွားလိုသည့် အရိပ်အယောင်အား

၁၈၂ ■ စက္ကလီယံ နေလင်းအောင်

ဟေ့သွင်နေသည်ဟု သူက သဘောပေါက်ထားသည်။
 လိုက်ထန်က ယန်ဝှာအား အေးတိအေးစက်ဖြင့် ကြည့်လိုက်
 ဦး ရှောင်အင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ မေးလိုက်၏။
 “သူတို့က လီအင်းရဲ့မိတ်ဆွေတွေဟုတ်လား”
 ရှောင်အင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်”
 လိုက်ထန်က ...
 “သူတို့လူစုထဲမှာ ဘယ်သူက ခေါင်းဆောင်လဲ”
 ရှောင်အင်းက ယန်ဝှာအား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီးပြော
 သည်။

“သူပါ”
 လိုက်ထန်က ယန်ဝှာအား သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်ခွ
 လိုက်သည်။
 ထို့နောက် အေးတိအေးစက်ဖြင့် ...
 “အင်း ... သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာကို ကျုပ်ကဖျက်ဆီးပစ်
 လိုက်ရင် လီအင်းက တော်တော်ဒေါသထွက်သွားမှာပဲ”
 ရှောက်အင်းက ...
 “ဟုတ်တယ်”
 မင်းသားလေးတုစန်းက ...
 “လီအင်းတို့နဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတော့ ယန်ဝှာကို ဒုက္ခပေးလိုက်ရင်
 လက်ပိုက်ကြည့်နေကြမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”
 သူ၏စကားကြောင့် ရှောင်အင်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။
 လိုက်ထန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး ...
 “လီအင်းက မကျေမနပ်ဖြစ်သွားနိုင်တယ် ဟုတ်လား အဲဒါ
 သေချာသလား။ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့မှာပေါ့ ... ”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၁၈၃

“ဟုတ်တယ်”
 “ကောင်ဖြီ ... သည်အတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်သူတို့ကို
 ချစ်သာမ ပေးနိုင်တော့ဘူး”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 လိုက်ထန်က ...
 “သူတို့ကို သတ်ပစ်လိုက်ရင် လီအင်းက ကျုပ်ကိုရင်ဆိုင်ဖို့
 ထွက်လာမယ် မဟုတ်လား”
 “ကျိန်းသေတာပေါ့ဗျာ”
 လိုက်ထန်က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာဖြင့် ...
 “ဒါကြောင့် ... လီအင်းထွက်လာအောင် သူတို့ကို သတ်
 ပစ်ရ မယ်”
 မင်းသားလေးတုစန်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး ...
 “ခင်ဗျား လီအင်းကို မုန်းတီးနေတယ်ဆိုပါတော့”
 လိုက်ထန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။
 “ဟုတ်တယ်”
 မင်းသားလေးတုစန်းက ...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။
 လိုက်ထန်က အေးစက်သောလေသံဖြင့် ...
 “သူက ကျုပ်တပည့်တွေရဲ့ သိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်
 လို့ဗျ”
 သူ၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မင်းသားလေးတုစန်း
 ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။
 ယခု ... လီအင်းအား သတ်လိုသော လိုက်ထန်ကို
 တွေ့လိုက် ရပြီဖြစ်လေသည်။
 လိုက်ထန်သည် သိုင်းလောကမှ ထိပ်သီးသိုင်းသားတစ်

ယောက်မြင်၏။

ထို့ကြောင့် . . . လိုကိုထန်၏ အကူအညီရရှိပါက လီအင်းအား သုတ်သင်ပစ်ရန် ပို၍ လွယ်ကူလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။ လီအင်းအား သုတ်သင်ပစ်ရန် ရှောင်ဝါးထင်၏ အမိန့်ဖြင့် ထောက်ချောက်အမျိုးမျိုး ဆင်ထားပြီးဖြစ်သော်လည်း လီအင်း၏ သွေးသောက်မိတ်ဆွေ မာကွန်းပင်တစ်ယောက်မှာမူ အစအနရှာမရဘဲ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက် ကွယ်နေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ . . . လိုကိုထန်အား ကူညီ၍ယန်ဂှာတို့ လူစုအား သုတ်သင်ပစ်လိုက်လျှင် မာကွန်းပင်နှင့် လီအင်းတို့လူစုက အလိုအလျောက်ထွက်ပေါ်လာနိုင်သည်။ ဤအချက်ကတော့ သေချာလှသည်။

ယင်းကဲ့သို့ စဉ်းစားမိလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ရုတ်တရက် လက်ခုပ်တီးလိုက်လေ၏။

“ဖျောင်း . . . ဖျောင်း . . . ဖျောင်း”

တိတ်ဆိတ်နေသည့်ဖြစ်သောကြောင့် လက်ခုပ်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ လက်ခုပ်သံထွက်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် အခန်းတွင်းရှိလူများအနက် လူတစ်စုက မတ်တတ်ရပ်လာကြ သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူစုသည် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ယန်ဂှာတို့လူစုအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

လိုကိုထန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး မင်းသားလေးတုစန်းအား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲဗျ”

မင်းသားလေးတုစန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် လိုကိုထန်အား အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ တစ်ချက်ကြည့်

လိုက် ပြီး . . .

“ခင်ဗျား . . . လီအင်းကို သတ်ပစ်ချင်တယ် မဟုတ်လား”
လိုကိုထန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

မင်းသားလေးတုစန်းက . . .

“ကျုပ်ကလည်း လီအင်းကို သတ်ပစ်ချင်လို့ပါ”

လိုကိုထန် အံ့သြသွား၏။

“ခင်ဗျားက လီအင်းကို သတ်ပစ်ချင်တယ်ဟုတ်လား”

မင်းသားလေးတုစန်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

လိုကိုထန်က ပြန်လည်မေးမြန်းလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မင်းသားလေးတုစန်းက သူ၏ အံ့မေးကို ပြန်လည်ဖြေကြား

ခြင်းမရှိချေ။

သူသည် ယန်ဂှာတို့လူစုအား ဝိုင်းရံထားကြသည့်လူများဘက်သို့ တစ်ချက်ရေကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“သူတို့က ရှောင်ဝါးထင်ရဲ လက်ရွေးစင် သိုင်းသမားတွေပါဗျာ၊ ဒါကြောင့် ယန်ဂှာတို့လူစုက အတောင်ပံပါလာရင်တောင်မှ ထွက်ပြေးလို့မဖြစ်တော့ပါဘူး”

လိုကိုထန်က မေးပြန်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဗျ”

မင်းသားလေးတုစန်းကပြုံးလိုက်သည်။ သူ၏အမူအရာမှာ အေးတိအေးစက်ဖြစ်နေပြီး အကြံပိုင်သော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ သူသည် လိုကိုထန်အားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး လေးသံခပ်အေး အေးဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားက လီအင်းကို သတ်ပစ်ချင်တယ်၊ ကျုပ်ကလဲ လီအင်းဆိုသတ်ပစ်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အကြံတူနေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ထုတ်တယ်”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းရင် ပိုပြီးမကောင်းဘူးလားဗျ”

မင်းသားလေးတုစန်း၏စကားသည် လိုကိုထန်၏ နားထဲသို့ လျော့ကနဲ ဝင်သွား၏။

မင်းသားလေးတုစန်းက စကားဆက်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျားက ယန်ဝှာတို့လူစုကို သုတ်သင်ပစ်မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကအကူအညီပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါဗျာ”

လိုကိုထန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လီအင်းမှာ သိုင်းပညာ အလွန်မြင့်မားကြောင်း သူက သိရှိထား ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် . . . လီအင်းအားသုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်လိုလျှင် မင်းသားလေးတုစန်း၏ အကူအညီရယူသည်က ပို၍ကောင်းမွန်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် မင်းသားလေးတုစန်းအား ကျေးဇူးတင်သော အကြည့် ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျား . . . ကျုပ်နဲ့ပူးပေါင်းပြီး လီအင်းကိုသုတ်သင်ပစ်မယ် ဆိုရင် ကျုပ်ကဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ ကြိုဆိုပါတယ်”

သူ၏ စကားကြားလိုက်ရသောအခါ မင်းသားလေးတုစန်းက ဝမ်းသာသွား၏။

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းမိရင် လီအင်းဘာခံနိုင်မှာလဲ” ထိုစဉ် . . .

“မင်းမှားနေပြီထင်တယ်”

ရှောင်အင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်ကို ကြား လိုက်ရသည်။

မင်းသားလေးတုစန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး ပြန်မေးသည်။

“ကျုပ်မှားနေတယ် ဟုတ်လား”

ရှောင်အင်းက . . .

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းလို့ လီအင်းကိုနိုင်ပါ့မလား ကျုပ်ကတော့ နိုင်မယ်လို့မထင်ဘူး”

မင်းသားလေးတုစန်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ရှောင်အင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး . . .

“မင်းတို့ လီအင်းကို သုတ်သင်ပစ်စရာမလိုပါဘူး သူ့ရဲ့ဗီဇဆွေတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ကို အံတုဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ အထက်လမ်းသိုင်းသမားတွေကို သုတ်သင်ပစ်လိုက်ရင် လုံလောက်ပါပြီ”

သူ၏စကားကြောင့် မင်းသားလေးတုစန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဗျ”

ရှောင်အင်းက . . .

“မင်းတို့ လီအင်းကို သုတ်သင်စရာမလိုတော့ဘူးလို့ ပြောတာပါ”

မင်းသားလေးတုစန်းက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှောင်အင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး . . .

“လီအင်းဆို သုတ်သင်ပစ်မယ့် လူတွေက အသင့်ရှိနေလို့ပါ
ဗျာ”

“ဗျာ . . .”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ မင်းသားလေးတုစန်းမှာ
မင်း စစ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

လိုကိုထန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး . . .

“လီအင်းကို သုတ်သင်ပစ်မယ့်လူတွေ အဆင်သင့်ရှိနေပြီ
ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ် . . .”

“ဘယ်သူလဲ . . .”

ရှောင်အင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“စင်္ကြာသိုင်းသမား . . .”

ယခုတစ်ကြိမ် လိုကိုထန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

မင်းသားလေးတုစန်းက လီအင်းကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့ အသင့်
ရှိနေပြီဆိုတော့ လီအင်းကသည်ကို ဦးတည်လာနေပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . .”

“လီအင်းမှာ မိတ်ဆွေတွေရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား”

“မာကွန်းပင် ကို ဆိုလိုချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ် . . .”

“သည်အတွက် မပူပါနဲ့ကွာ၊ မာကွန်းပင်က လီအင်းကို ကူညီ
ဖို့ရောက်လာတာနဲ့ သူလည်းသေသွားရမှာပါ”

“ခင်ဗျားက ပိုင်လှချည်လား”

ရှောင်အင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ပိုင်ဆို ရှောင်ဝါးထင်က သေသေချာချာအကွက်ချပြီး ပိစဉ်

ထားတာကိုးဗျ”

မင်းသားလေးတုစန်းက . . .

“ဒါထက် စင်္ကြာသိုင်းသမားက လီအင်းနဲ့ မာကွန်းပင်တို့နှစ်
ယောက်ကို နိုင်ပါ့မလားဗျ”

ရှောင်အင်းက . . .

“စိတ်ချ . . . နိုင်ကိုနိုင်စေရမယ်”

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ သည်လိုပြောနိုင်တာလဲ”

ရှောင်အင်းက . . .

“လီအင်းကို မာကွန်းပင်က ကူညီသလို စင်္ကြာသိုင်းသမားကို
ကူညီမဲ့လူတွေရှိနေလို့ပါ”

မင်းသားလေးတုစန်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဘယ်သူတွေလဲ”

ရှောင်အင်းက အေးစက်သောလေသံဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

“မင်းက ကျုပ်ဆရာကို မေ့နေပြီလား”

သူ၏ စကားကြောင့် မင်းသားလေးတုစန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ
တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

ရှောင်အင်း၏ ဆရာဖြစ်သူ မုန်တိုင်းလက်ဝါး လူးချီမှာ
အလွန် ပင်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း

သူက သိရှိထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ရှောင်အင်းက မင်းသားလေးတုစန်း၏ အမူအရာကို
တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဆရာအပြင် သမားတော် စီးယင်လည်း ရှိပါသေးတယ်
ဗျာ”

ရှောင်အင်းနှင့် မင်းသားလေးတုစန်း၏ စကားများကို
လိုက်ရသောအခါ ယန်တုတို့ လူစုမှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်သိမ်းနေကြသည်။

၁၉၀ ■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

လုပ်သွားကြလေ၏။

ယခု . . . သူတို့၏ အခြေအနေမှာ အလွန်ဆိုး ဝါးနေသည့် အပြင် လီအင်းမှာ ရောက်လာသည်နှင့် ရန်သူ၏ ထောင်ချောက် အတွင်းသို့ ကျရောက်သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ဝှာက မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။ သူတို့လူစုသည် ရှောင်အင်း၊ မင်းသားလေးတုစန်းနှင့် လိုက်ထန်တို့အား ဆုံးမဖို့ မဆိုထားနှင့် ထိုလူတို့၏ သတ်ဖြတ်ခြင်းမခံရအောင်ပင် မနည်းကြိုးစားရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အခြေနေမဟန်သည့်အတူတူ ဟန်ဆင်းတည်းခိုခန်းမှ ထိုးဖောက်ထွက်ခွာသွားသည်ကပို၍ ကောင်းမွန်နေသည် မဟုတ်ပါ လား။

ဟန်ဆင်းတည်းခိုခန်းမှ ထိုးဖောက်ထွက်ခွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ယန်ဝှာအား သူတို့လူစုအား မသိမသာ ဝိုင်းရံထား ကြသည့်လူများအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူတို့အသက်ရှင်လျက် ဟန်ဆင်းတည်းခိုခန်းမှ ထွက်ခွာသွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း ယန်ဝှာက သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့အား ဝိုင်းရံထားကြသည့် လူများမှာ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်သောကြောင့် တည်း။

မှန်ပါသည်။

ယန်ဝှာတို့လူစုအား မင်းသားလေးတုစန်း၏ အမိန့်ဖြင့် ဝိုင်းရံထားကြသူများမှာ ကျန်ဟုန်း၊ ကျန်လီ၊ ကျန်အိနှင့် ထင်းအိအိတို့ ညီအစ်ကိုမြောက်ယောက်တို့ ဖြစ်နေကြသည်။

ငှင်းတို့၏ အနောက်ဖက် မလှမ်းမကမ်းတွင် နေနှင့်ညီ

အကြီးကြီးသူ အက္ကလူ (၁) ■ ၁၉၁

သမားနှစ်ယောက်ကလည်း အသင့်ခိုနေကြပြန်သည်။

မင်းသားလေးတုစန်းက ပြောလိုက်လေ၏။

သူသည်အကြပ်ခိုက်နေသည့် ယန်ဝှာအား ကရုဏာသက်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားတို့လူစု ဒီတစ်ခါလာခိုကြတာ မှားပြီထင်တယ်ဗျ”

ယန်ဝှာ ခံပြင်းသောလေသံဖြင့် . . .

“ကျုပ်တို့ကို လွယ်လွယ်နဲ့ဖမ်းလို့ရမယ်များ ထင်နေသလား၊ သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် အသင့်ခိုနေကြသော လှံထောင့်တို့လူစုအား တိုက်ခိုက်ရန် မျက်စိပြလိုက်သည်။

ယန်ဝှာက အချက်ပေးလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော ယုံ စေးကျင်တို့လူစုမှ အသက်စွန့်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီး လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြ၏။

မင်းသားလေးတုစန်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး . . .

“ခဏနေကြပါအုံး . . .”

ယန်ဝှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး . . .

“မင်းဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့ အသက်စွန့်တိုက်ခိုက်ပေမယ့် အကျိုးမရှိဘူးလို့ ကျုပ်က သတိပေးချင်လို့ပါ”

ယန်ဝှာက မဲပြုံးပြုံးကာ . . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ တကယ်လို့ အသက်စွန့်သေဆုံးသွားကြရမယ်ဆိုရင်တောင် ခင်ဗျားတို့လူစုလည်း မသက်သာဘူးမဟုတ်လား”

သူ၏စကားကြောင့် မင်းသားလေးတုစန်းကတွေ့ရသွား၏။

ယန်ဝှာတို့လူစုမှာ ဆယ်ယောက်ထိတိရှိနေပြီး သိုင်းပညာထင်မြင် ကြသည့်လူများ ဖြစ်နေ၏။

၁၉၂ ■ ထွေထွေလဲလှယ်အောင်

ထို့ကြောင့် . . . ယန်ဂွာတို့လူစုက အသက်စွန့်၍ ပြင်းပြင်ထန်ထန် ပြန်လည်ခုံမံ တိုက်ခိုက်လာလျှင် သူတို့ဘက်မှ အကျအဆုံး ပြေးလာနိုင်စေရန်ကြောင်း မင်းသားလေးတုစန်းက သဘောပေါက်သည်။

မင်းသားလေးတုစန်းက တွေဝေနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ လိုကိုထန်က မနေနိုင်တော့ပဲ . . .

“ခင်ဗျားတို့က ပြန်ပြီးခုံခံနိုင်မယ် ထင်နေလို့လား”

ယန်ဂွာက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် . . ကျုပ်တို့လူစုက အနည်းဆုံးခင်ဗျားကိုတော့ သတ်ပစ်နိုင်သေးတယ်ဗျ”

ယန်ဂွာက မည်သူ့အား ပစ်မှတ်ထား၍ တိုက်လိုက်ရန် ယဲ့စေး ကျင့်တို့အား အသိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လိုကိုထန်သည် လီအင်း၏ ရန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် လီအင်းပြုလုပ်သမျှ ကိစ္စအဝဝကို လိုက်လံဖျက်ဆီးပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသူမဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် . . . လီအင်းအလွယ်တကူ လှုပ်ရှားစေနိုင်ရန် နှင့် သူ၏အကြံအစည်များကို နောက်ယှက်ဖျက်ဆီးသူ ကင်းလွတ်စေရန် လိုကိုထန်အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယန်ဂွာ၏ စကားကြောင့် လိုကိုထန် ဒေါသထွက်သွားပြီး

“မင်းတို့က ကျုပ်ကိုသတ်ပစ်နိုင်တယ် ဟုတ်လား”

ယန်ဂွာက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် . . .”

“မင်းမှားသွားပြီဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အကြီးကြီးသူ အတ္တလု (၈) ■ ၁၉၃

“မင်းတို့ မလှုပ်ရှားခိုင်းခင် မင်းတို့အားလုံးကို သတ်ပစ်နိုင်လို့ပါ”

သူ၏စကားကြောင့် ယန်ဂွာ၏မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကျုပ်တို့ကို သတ်ပစ်နိုင်တယ်ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး . . .”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ . . .”

“သူပါ . . .”

ထိုစကားကြောင့် ယန်ဂွာ၏မျက်နှာမှာ ပျက်သွားသည်။

ရှောင်အင်းကသာ အမှန်တတယ် သူတို့လူစုကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်လိုက်ပါက လိုကိုထန်ကြောသည့်အတိုင်း သူတို့က ထွက်ခွာမှုမပြုနိုင်မီမှာပင် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်လိုက်နိုင်သည် ဟုဆိုလိုသော ယန်ဂွာက မည်သို့ပြောရမှန်းမသိပါ။ ဝါးစပ်ပိတ်ထား လိုက်လေသည်။

လိုကိုထန်က မင်းသားလေးတုစန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား သူတို့ကို လက်ရဖမ်းချင်နေတယ်ဟုတ်လား”

မင်းသားလေးတုစန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

သူသည် ယင်းသို့ဝန်ခံရင်း သူ၏အကြံအစည်ကို ကြိုတင်နိုင်စားမိထားသည့် လိုကိုထန်အား အံ့သြစွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

လိုကိုထန် ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“သူတို့က အသာတကြည် အဖမ်းခံမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားသူတို့ကို သတ်ပစ်မလား”

သူ၏ စကားကြောင့် မင်းသားလေးတုစန်းက အံ့သြသွားပြီး

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

၁၉၄ ■ ထက္ကသိုလ် မုလ်အောင်

“သူတို့ကိုမင်းပြီး ရှောင်ဝါးထင်ကို ဆက်သလိုက်ရင် ခင်ဗျား
တ ဆုလာဘ်တွေရနိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက သူတို့ကိုသတ်ပစ်
ခင်နေတယ် မဟုတ်လား”

လိုကိုထန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်စိတ်ထား ပြောင်းသွားပြီဗျ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလီအင်းကို ရင်မဆိုင်တော့ဘူးလား”

ရုတ်တရက် . . .

လိုကိုထန်၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွားပြီး . . .

“စိတ်ချ . . . ကျုပ်က လီအင်းကို သတ်ပစ်မှာပါ”

မင်းသားလေးတုစန်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်တော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူးဗျ”

လိုကိုထန်က အေးတိအေးစက်ဖြင့် . . .

“လီအင်းကလာနေပြီ မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး . . . သူ့ကို
သုတ် သင်ပစ်မယ့်သူတွေ စုရုံးရောက်ရှိနေကြပြီဆိုတော့ ကျုပ်က
သူတို့လူစုကို အသုံးချဖို့ မလိုတော့ပါဘူးဗျ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် မင်းသားလေးတုစန်း၏ မျက်လုံး
များဝင်းလက်သွားသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိလိုက်ဟန်
ဖြင့် လက်ဖျစ် တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ . . . ”

သူက အသံကျယ်လောင်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

လိုကိုထန်က ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျား စဉ်းစားမိပြီလား”

မင်းသားလေးတုစန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ယန်ဝှာတို့
ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ကာ . . .

အိုးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၁၉၅

“သူတို့ကို ကျွန်ုပ်မင်းသွားမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားသဘောတူတယ်
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . ”

“သဘောတူတဲ့အပြင် ခင်ဗျားက တူညီငယ်လေးလို ကျပ်ထင်
တယ်”

သူ၏စကားကြောင့်လိုကိုထန်က သဘောမတူဘဲ ထွက်
ဟား ရယ်မောလိုက်၏။

ယခုအခြေအနေမှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားသည့် လိုကိုထန်က
လီအင်းအား စိန်ခေါ်သည်သဘောဖြင့် လိုကိုထန်တို့လူစုအား
သတ်ဖြတ် ပစ်လိုက်မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သေး၏။

သို့သော်လီအင်းအား သုတ်သင်ပစ်ရန် စဉ်းစားသော
သူ မားတော်စီးယင်နှင့် အခြားတော်ကြွားသည့် သိုင်းသားတို့
နေပြီဖြစ် သောကြောင့် သူကယန်ဝှာတို့လူစုအား သတ်ဖြတ်လိုက်ပြီး
လီအင်းအား စိန်ခေါ်ရန် မလိုအပ်တော့ချေ။

မင်းသားလေးတုစန်းအနေနှင့်လည်း ယန်ဝှာတို့လူစုအား
ဖမ်း ဆီးလိုသည်။

ထို့ကြောင့် လိုကိုထန်နှင့် ပူးပေါင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လို
ကိုထန်က ယန်ဝှာတို့လူစုနှင့် မည်သို့မျှ ပတ်သက်စရာအကြောင်း ရှိ
မနေတော့သော်လည်း မင်းသားလေးတုစန်းအား ပြန်လည်အကူအညီ
ပေးတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့် အခြေအနေက ဤကဲ့သို့ ပြောင်းပြန်
အနေအထားသို့ ရောက်သွားရပါသနည်း။ မင်းသားလေးတုစန်းက
လိုကိုထန် အား သဘောကျစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုကူညီရင် ရှောင်ဝါးထင်က ခင်ဗျားကိုသ
ဘောကျလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားယူဆထားသလား”

■ အထွတ်အမြတ် နေလင်းအောင်

လို့ထိုက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် . . . သူသည် သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟား ခေါ်ဝေါ်လိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်က သဘောကျတဲ့အပြင် ဆုလာဘ်တွေ ခိုးမြင့်လိမ့်မယ် လို့ ကျုပ်ယူဆထားပါတယ်ဗျာ”

မင်းသားလေးတုစန်းက လိုကိုထန်အား တစ်ချက်စိုက်ကြည့် လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားက ဆုလာဘ်ထက်ပိုပြီး မျှော်လင့်ထားလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ယူဆထားပါတယ်ဗျာ”

လိုကိုထန်က ပြုံးလျှက် ငြိမ်သက်နေသော မင်းသားလေးတု စန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး . . .

“ရှောင်းဝါးထင်က သဘောကျသွားရင် ဆုလာဘ်အပြင် ရာ ထူးတွေကိုတောင်ရနိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား”

သူသည်ပြောရင်း လိုကိုထန်အား ခိုးကျူးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“တကယ်တော့ ခင်ဗျားက အခြေအနေကို နားလည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် သဘောကျစွာဖြင့် တဟား ဟားရယ်မောလိုက်သည်။

လိုကိုထန်ကလည်း အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။ သူတို့နှစ် ယောက်၏ ရယ်မောသံသည် ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းအတွင်း ကျွဲ လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယခုသူတို့နှစ်ယောက်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာက သိကျွမ်းသော ကြသူများအလား မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြသည်။

လိုကိုထန်နှင့် မင်းသားလေးတုစန်းတို့၏ အခြေအနေ

တွေ မြင်လိုက်ရသောအခါ ယန်ဂျာ၏ရင်တွင်း၌ တစ်စထက်တစ်စ လေးလံ လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ရှောင်အင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောနေကြသော မင်းသားလေးတုစန်းနှင့် လိုကိုထန်တို့အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုရယ်နေရုံတော့ လိုကိုထန်က သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် မင်းသားလေးတုစန်းနှင့် လိုကိုထန်တို့မှာ ရယ်မောနေရာမှ ရပ်သွားကြလေ၏။

မှန်ပါသည်။ သူတို့ ရယ်မောနေရုံမျှဖြင့် ယန်ဂျာတို့လူစုအား ဖမ်းမိနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

မင်းသားလေးတုစန်းက ယန်ဂျာတို့လူစုဘက်သို့ ထူညှစ်လိုက် သည်။ ယခု သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရယ်မောပြုံးရွှင်နေသည့် အနိပ်အ ရောင်များ လုံးဝမရှိတော့ပဲ အေးတိအေးစက်ဖြင့် လူသတ်လိုသော ဟန် ဗူရာများ ပေါ်လွင်လာသည်။

မင်းသားလေး တုစန်းက ပြန်လည်လှည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယန်ဂျာ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆက်ခနဲ တွန့်သွားသည်။

တိုက်ပွဲခေါ်သံက စတင်လာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ မင်းသား လေးတုစန်းက ယန်ဂျာတို့လူစုအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ အသာတကြည် အဖမ်းခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား”

ယန်ဂျာက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက ဒီလိုထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက အဖမ်းမခံဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့လူတစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လဲ အသက် ခွင်လျက်တော့ မင်းတို့ဖမ်းရမှာ မဟုတ်ဘူး”

၁၉၈ ■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့်တပြိုင်နက် လက်တစ်ချက်တွေ ယမ်းပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ကျန်းဟုန်းတို့လူစုနှင့် ထင်းအမျိုးအနွယ် ညီအစ်ကိုများအား တဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ယန်ဝှာက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ယုံခေးတောင် တို့လူစုကလည်း မနေနိုင်ကြတော့ပဲ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းအတွင်း ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

မင်းသားလေးတုစန်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

သူသည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်လျှက်ရှိနေသော ရှောင်အင်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားက လက်ပိုက်ကြည့်နေမယ်ဟုတ်လား”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသော်လည်း ရှောင်အင်းက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။

သူသည် မျက်လုံးစူးရှစွာဖြင့် တစ်နေရာသို့သာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ မင်းသားလေးတုစန်းက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ရှောင်ဝါးထင်ရဲ လက်အောက်မှာ သစ္စာခံထားဘယ်မဟုတ်လား၊ ရှောင်ဝါးထင်ကို အံ့တုမယ့်သူတွေကို မျက်မြင်တွေ ခေးလျှက်သားနဲ့ မလှုပ်ရှားဘူးဆိုရင် ရှောင်ဝါးထင်က သဘောကျမှာမဟုတ်ဘူး”

ရှောင်အင်းက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။

“မင်းက ယန်ဝှာတို့လူစုကို ဖမ်းချင်တယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ စကားရှည်နေတာလဲ”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၁၉၉

မင်းသားလေးတုစန်းက ရှောင်အင်းအား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားအကူအညီမပေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“မင်းတို့ကို အကူအညီပေးဖို့ထက် တျှပ်က ဘယ်သူ့ အကူအညီယူရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေတာကွ”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ မင်းသားလေးတုစန်းက မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူသည်ရှောင်အင်းအား နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့် လိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျား . . . ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ယန်ဝှာ တို့လူစုကို အနိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ မင်းယူဆထားသလား”

“ကျုပ်တို့ ကျိန်းသေအနိုင်ရလိမ့်မယ်”

“မင်း ဒီလိုထင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့”

မင်းသားလေးတုစန်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

ရှောင်အင်း၏စကားက သူ့အား ပူပန်သွားစေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရှောင်အင်းက . . .

“သူတို့လူ့ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲဆိုတာ မင်းသိရဲလား”

မင်းသားလေးတုစန်းက ယန်ဝှာတို့လူစုဘက်သို့ တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“သူတို့လူ ဆယ်ယောက်တိတိ ရှိတယ်”

ရှောင်အင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး . . .

“ဆယ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် မင်းသားလေးတုစန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ယန်တုတ်တို့လူစုအား သူက သုံးကြိမ်တိတိ ရေတွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

သုံးကြိမ်စလုံးပင် ယန်တုတ်တို့စုမှာ ဆယ်ယောက်တိတိရှိနေ သည်ကို သူတရေတွက်သိရှိခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

မင်းသားလေးတုစန်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် . . .

“ဆယ်ယောက်မကဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . .”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“ဆယ်နှစ်ယောက်ဗျ”

မင်းသားလေးတုစန်းက ရင်ထိတ်ပြီး မေးလိုက်၏။

“နောက်ထပ် နှစ်ယောက်က ဘယ်မှာလဲ”

ရှောင်အင်းက . . .

“သူတို့နှစ်ယောက် ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေကြပါတယ်ဗျာ”

သူ၏ စကားကြားလိုက်ရသောအခါ မင်းသားလေးတုစန်းက နောက်သို့ခြေလှမ်း ဆုတ်သွားသည်။

“ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတာလဲ”

သူက တစုံတပြု မေးလိုက်လေ၏။

ရှောင်အင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့် အသိပေးသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က အခြေအနေကို အကဲခတ်နေကြပါ တယ်ဗျာ၊ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားက သူတို့ကို သတိပြုမိလိုက်တာနဲ့ သူတို့က လှုပ်ရှားလာကြတော့မှာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် မင်းသားလေးတုစန်းက အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်ပြီး . . .

“သူတို့သေချင်ရင် လာကြပါစေ”

ရှောင်အင်းက မင်းသားလေးတုစန်းအား မျက်မှောင်ကုပ်၍

ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။ သူ့လေသံက မာကြောနေ၏။

“မင်းက သူတို့ကို သတ်ပစ်မယ် ဟုတ်လား”

သူ၏အမေးကြောင့် မင်းသားလေးတုစန်း လန့်သွားသည်။ ယခုအချိန်သည် သိုင်းလောကမှ ထိပ်တန်းသိုင်းသမား အမြောက် အမြား စုရုံးရောက်ရှိလာသောအချိန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် . . . လှုပ်ရှားခြင်း၊ မရှိသေးသည့် လူနှစ်ယောက် မှာ ယန်တုတ်တို့လူစုထက် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သော လူများဖြစ်နေည် ဟု သူက ယုံကြည်ထားသည်။

ထို့အပြင် . . . ထိုလူနှစ်ယောက်သည် အချိန်တန်သေး သဖြင့် လှုပ်ရှားမှုမပြုသေးဘဲ အချိန်တန်လာလျှင် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် လှုပ် ရှားလာကြမည်ကို သူက နားလည်ထားသည်။

ထိုလူများ လှုပ်ရှားလာလျှင် သူတို့အနေဖြင့် ချက်ချင်းလှုပ်ရှား နိုင်ကြပါမည်လော။

မင်းသားလေးတုစန်းက ရှောင်အင်း၏မျက်နှာအား မသိမသာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရှောင်အင်း၏ မျက်နှာတစ်ခု လုံးမှာ လေးနက်တည်ကြည်၍နေပြီး စိုးရိမ်ကြောင့်ကျဟန် ပေါ်လွင် နေသည်။

ထို့ပြင် . . . ခံပြင်းဒေါသထွက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းများဖြင့် ရောယှက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။

ထိုစဉ် ရှောင်အင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူ သည် မင်းသားလေးတုစန်းအား အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ပြော လိုက်၏။

“မင်း . . . သူတို့ကို သတ်ပစ်ဖို့မပြောနဲ့၊ သူတို့ရဲ့ အကျိုးကို တောင် ထိအောင်တိုက်ခိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် မင်းသားလေးတုစန်း၏ မျက်နှာမှာ ညည်း

၂၀၂ ■ တက္ကသိုလ် မူလင်းအောင်

မှောင်သွားလေသည်။

သူသည် ရှောင်အင်းအားမကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကာ

“သည်လူတွေ ဒါလောက်တောင်မှ အစွမ်းထက်နေသလား။

ထွက်တော့ မယ့်ဘူး”

ရှောင်အင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းမယ့်မရှိနဲ့”

မင်းသားလေးတုစန်းက . . .

“ခင်ဗျားသူတို့ကို သိထားတယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . .”

“ဒါဖြင့် သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ရှောင်အင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့် တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်

သည်။

သူ၏ ရယ်မောသံသည် ရယ်မောသံဟုပင် ထင်မှတ်စရာမရှိ

ပါချေ။

ခြောက်သွေ့အက်ကွဲနေပြီး ခံပြင်းနေဟန်ရှိနေသည်။

ထို့နောက် . . .

“မင်း . . . မကြာခင်မှာ သူတို့ကို တွေ့ရမှာပါကွာ၊ ဒါပေ

မယ့် . . .”

သူသည် ပြောရင်းစကားကို တစ်ပိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်

ပြီး မင်းသားလေးတုစန်းအား ကရုဏာသက်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

မင်းသားလေးတုစန်းက မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ခပ်မာမာပြန်အေး

လိုက်၏။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

ရှောင်အင်းက အသံတိုးတိုးဖြင့် . . .

“မင်း . . . သူတို့ကို တွေ့တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်ထွေ

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၂၀၃

ရုန်းပြီး ပြေးဖို့ လိုလိမ့်မယ်ကွ”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်လှုပ်

ရှားလိုက်ကာ ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်း အပြင်ဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး

ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်ပင်လျှင်မြန်နေသဖြင့် မင်းသား

လေးတုစန်းနှင့် လိုက်ထန်တို့က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရှောင်အင်းမှာ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီးဖြစ်ပါ

သည်။

မင်းသားလေးတုစန်းက ဟန့်တားလိုက်သော်လည်း မမီ

တော့ပေ။

“ဟေ့ . . . ခင်ဗျားဘယ်သွားမလို့လဲ”

ရှောင်အင်း၏ အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

မင်းသားလေးတုစန်းက ပခုံးတွန့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဒီလူ ခေါင်းမှ ကောင်းသေးရဲလား မသိဘူး”

လိုက်ထန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူက ကျွပ်တို့ထက် ဦးနှောက်ကောင်းတာ

တော့ သေချာတယ်”

သူ၏ စကားကြောင့် မင်းသားလေးတုစန်းက ရင်ထိတ်သွား

သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

လိုက်ထန် အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့်ပြောသည်။

“ကျွပ်တို့ ရှောင်အင်းရဲ့ စကားကို နားထောင်လိုက်နှင့်

ကောင်းမယ်ဗျ”

မင်းသားလေးတုစန်းက အံ့သြသွားပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကျွပ်တို့တတွေ ရှောင်အင်းရဲ့စကားကို နားထောင်ရအောင်

၂၀၄ ■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဟုတ်လား”

လိုကိုထန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

မင်းသားလေးတုစန်းက . . .

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးသွားသင့်
ထင်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

မင်းသားလေးတုစန်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

လိုကိုထန် သက်ပြင်ချကာပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့တွေ့ရမယ့်လူက တော်တော်ကို ကြောက်စရာ
ကောင်းနေလို့ပါ”

မင်းသားလေးတုစန်းက ကြောင်းအမ်းအမ်းဖြစ်သွားရ၏။

ရှောင်အင်းမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဟုန်ဆင်းတည်းခို

ခန်းမှ ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်သည်။

ယခု . . . လိုကိုထန်ကလည်း ရှောင်အင်းကဲ့သို့ပင် ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ်သော ဟုန်မူရာများ မျက်နှာပေါ်တွင်ပေါ်လာနေသည်။

ထို့ကြောင့် . . . လိုကိုထန်နှင့် ရှောင်အင်းတို့မှာ ဟုန်ဆင်း
တည်း ခိုခန်းအတွင်း လှုပ်ရှားမှုမရှိသေးသည့် လူနှစ်ယောက်အား
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြသည်။ ပထမတွင် လိုကိုထန်မှာ ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ်သောဟုန်မူရာများ ရှိနေသော်လည်း ရှောင်အင်း ထွက်ပြေး
သွားပြီး နောက်ပိုင်းမှ အနည်းငယ်စိုးရိမ်ကြောင့်ကြလာဟန် ရှိနေ
သည်။

အတန်ကြာမှ . . . မင်းသားလေးတုစန်းက စဉ်းစားချင့်ချိန်
စွာဖြင့် ပေးလိုက်၏။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၂၀၅

“ခင်ဗျားက သူတို့တတွေဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိထားပြီ
ဟုတ်လား”

လိုကိုထန် မချီပြီး ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် . . .”

မင်းသားလေးတုစန်းက . . .

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ရှောင်အင်းလိုပဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး ထွက်
ပြေးသွားတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ၏စကားကြောင့် လိုကိုထန်က တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်
သည်။

ပြီးနောက် . . . အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး သွားစေ
သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကျုပ်က သည်နေရာကနေ ခြေတစ်လှမ်းတောင် ရွှေ့သွားမှာ
မဟုတ်ဘူး”

သူ၏ စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် . . .

“ခင်ဗျားက သည်နေရာကနေ မသွားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။
ထွက်ပြေးဖို့အချိန်မရတဲ့အတွက် မပြေးတာကို ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါဗျာ”

ရုတ်တရက် အေးစက်သော စကားသံတစ်ခုက ထွက်ပေါ်
လာလေတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

အသက်စွန့်သူ

အေးစက်သော စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုအသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် လိုကိုထန်၏ မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွားသည်။

အသံသည် မင်းသားလေးတုစန်း၏နောက်ကျောမှ ပေါ်လာသဖြင့် ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ . . . ချောင်ကျကျ စားပွဲတစ်ခုမှ လူနှစ်ယောက်က မတ် တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် မင်းသားလေးတုစန်းမှာ အခန်းတွင်းမှ ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်ပြေးလိုသော စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဝို . . . ဝို . . . ဝို”

လေသည် တဖြည်းဖြည်း တိုက်ခိုက်လာလေ၏။ မွန်းကျပ်နေသော အခန်းကို ရေအေးအေးနှင့် ပက်ဖျန်းသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

သို့သော် . . . အခန်းတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အကြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၁) ■ ၂၀၇

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ လေကအေးစိန်လာလေသည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် အအေးဓာတ်နှင့် တိတ်ဆိတ်မှုတို့က

ကြီးစိုးထားသည်။

သို့သော် . . . မင်းသားလေးတုစန်း၏ နဖူးပေါ်တွင် ချွေးများ စိုနေ၏။

သူ၏ ရင်တွင်း၌လည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသည်။

သူသည် ရှောင်အင်းအား သတိရနေမိသည်။

ယခု ရှောင်အင်း၏စကားမှာ မှန်ကန်နေပြီဖြစ်ပါတော့သည်။ အကယ်၍သာ သူက ရှောင်အင်းနှင့်အတူ လိုက်ပါတွက်ပြေးသွားလျှင် အခြေအနေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

သူခေါ်ဆောင်လာသည့် ထင်းအမျိုးအနွယ်ခြောက်ယောက်နှင့် ကျန်းဟုန်တို့လူစုအပါအဝင် နေ့ညသိုင်းသမားများမှာလည်း မျက်နှာ ပျက်နေကြ၏။

သူတို့သည် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အလား သူတို့၏ မျက်နှာများပေါ်တွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေကြသည်။

မှန်ပါသည်။

မင်းသားလေးတုစန်းနှင့် အပေါင်းအပါများ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားရခြင်းမှာ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသူနှစ်ယောက်အား သူတို့က သိရှိထားခြင်း ကြောင့်သာဖြစ်ပါသည်။

ယဉ်စာတို့၏ တိုက်ပွဲကား ရပ်တန့်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ယဉ်စာတို့လူစုမှာ ဝမ်းသားအားရဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် နောက်မှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကြသော လူနှစ်ယောက်အနီးသို့ ဝိုင်းဝန်းသွားကြသည်။

၂၀၈

■ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ခင်ဗျားတို့လည်း ရောက်နေကြတာကိုး”

“အတော်ပဲဗျို့။ ခင်ဗျားတို့ရောက်လာမှတော့ ကျုပ်တို့ရန်သူ တော်သတ္တကို ရှင်းပေးခဲ့ပါဦး . . .”

“မာကွန်းပင်နှင့် ဝေရီတို့ ရောက်လာမှတော့ ဘယ်သူက ဘျှပ်တို့ကို ဖမ်းနိုင်အုံးမှာလဲ”

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုလိုက်ကြသည်။
မှန်ပါသည်။

နောက်ဆုံးမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ကြသူ နှစ်ယောက်မှာ ‘မာ ကွန်းပင်’နှင့် ‘ဝေရီ’ တို့ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ သူတို့သည် ခမောက် ကြီးများကို တစ်ချိန်လုံး ဆောင်းထားကြပြီး အရက်ကိုသာ တစ်ချိန်လုံး ငုံ့သောက်နေကြသည်။ သူတို့၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာလည်း အခြား သူများနှင့် မခြားနားလှသဖြင့် သူတို့အား မာကွန်းပင်နှင့် ဝေရီဟူ၍ မည် သူမျှ ချက်ချင်း မသိနိုင်ကြချေ။

(ပထမပိုင်း ပြီး၏)

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အခန်း(၁၀)

အသက်စွန့်သူ

ထိုအခါ ဆိုင်အတွင်း၌ အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင် ပင်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

သစ္စာမြို့စား ရှောင်ဝါးထင်သည်။ အထက်လမ်း သိုင်းသမား
များအား ချေမှုန်းရန်အတွက်ချ စီစဉ်ပြီးမှ သိုင်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲ စတင်မကျင်းပ မယှဉ်ပြိုင်မီ အထက်လမ်းနှင့်
အောက်လမ်း သိုင်းသမားများသည် ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်း၌ ဆုံတွေ့
မိကာ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

မင်းသားလေးတုစန်းတို့သည် ရောက်ရှိလာကြသော အထက်
လမ်း သိုင်းသမားများအား ထောင်ချောက်ဆင်ကာ သုတ်သင်
ပစ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ မြို့စားကြီး ရှောင်ဝါးထင် ကိုယ်
တိုင်က သူတို့အား ကျောထောက်နောက်ခံ ပြုထားလေသည် မဟုတ်
ပါလား...

သို့သော်...

အထက်လမ်း သိုင်းသမားများဘက်မှ အမြဲလိုပင် မားမား
မတ်မတ်ရပ်တည်လေ့ရှိသောသိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးအော်သည်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာသောအခါ သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေး

ဖော်တွင် အောက်လမ်းသိုင်းသမားများအတွက် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သော သိုင်းသမားလီအင်းနှင့် မိန်းမချောကလေး ရှောင်ကွမ်းတို့အား ရှောင်ဝါးထင်က တားဆီးဖို့ စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ သိုင်းသမား လီအင်းတို့ ကျင်းလိမ့်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာဖို့ မလွယ် တော့ပါ။ . . .

ထိုအတွက် စိတ်အေးရမည့် ထင်မှတ်ထားချိန်မှာပင် သိုင်း လောကပျော် သိုင်းလေးဖော်မှ မာကွန်ပင်နှင့် ဝေရီ တို့သည် ဟုန်ဆင်း တည်ခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မင်းသားလေး တုစန်းသည် မာကွန်ပင်နှင့်ဝေရီတို့ ရောက်ရှိ နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ကဗျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

ဝေရီနှင့် မာကွန်ပင်တို့အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ရှောင် ဝါးထင်သည် သိုင်းလောကသားများအား ချုပ်ကိုင်ဘို့ စကြာ သိုင်းသမား နှင့်ပူပေါင်းထားပြီး စကြာသိုင်းသမား၏ အမိန့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

စကြာသိုင်းသမားသည် သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော် တွင် နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်သော သိုင်းသမားလီအင်းအား သုတ်သင် ရှင်းလင်းရန် ကိုယ်တိုင်တာဝန်ယူမည့်သဘောရှိကြောင်း မင်းသားလေး တုစန်း ပြောခဲ့သော စကားများကို အဓိပ္ပါယ် ကောက်ယူနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် . . . ဝေရီက မာကွန်ပင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“လီအင်း ကျင်းလိမ့်မြို့ကို လာမယ့်ခရီးမှာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပေးဖို့ သူတို့ ကြံစည်ထားတာ ခင်ဗျားကြားရဲ့လား။”

မာကွန်ပင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး

“ကြားပါတယ်ဗျာ”

ဝေရီက . . .

“ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

မာကွန်ပင် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထို့နောက် . . .

မင်းသားလေး တုစန်း ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

“သူတို့လီအင်းကို ဘယ်လိုဒုက္ခပေးကြမလဲ ဆိုတာနဲ့ သိုင်းလောက ထိပ်သီးဆယ်ယောက်ရွေးချယ်ပွဲကို ရောက်ရှိလာတဲ့ သိုင်းလောကသားတွေကို ဘယ်လိုချောက်တွန်းကြမလဲဆိုတာ သူ့ကို မေးကြည့်ယင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ သူတို့ဟာအားလုံးကို ဒုက္ခပေး မဲ့လူတွေပဲ . . .”

မာကွန်ပင်၏ စကားကြားလိုက်ရသောအခါ မင်းသားလေး တုစန်းက မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့သည်။

သူတို့အတွက် ဒုက္ခဆိုသည်မှာ အလျှင်အမြန်တွေ့ကြုံ ရပေ တော့မည်။ မာကွန်ပင်တို့၏ စကားချီးမှာသူတို့အား တိုက်ခိုက်ရန် နိဒါန်းပျိုးလိုက်ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလိုက်သဖြင့် ခါးစည်းကြိုးတွင် ထိုးထားသည့် ယပ်တောင်ကို ကဗျာကယာ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အလျှင် အမြန် အမိန့်ပေးလေတော့သည်။

“တိုက်ကြ”

သူသည် ယင်သို့ အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး ရှေ့သို့လျှပ်တပြက်ခုန်ထွက်လိုက်ကာ မာကွန်ပင် အားတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မင်းသားလေး တုစန်းက တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ညို့ကိုထန်နှင့် ကျန်လူများကလည်း မနေနိုင်ကြတော့ပဲ တဟုန်ထိုး ငင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။ မာကွန်ပင် ၊ ဝေရီ နှင့် ယင်တို့တို့ သူတို့မှာ အချင်းချင်းမျက်ရိပ်ပြလိုက်ကြပြီး မင်းသားလေးတုစန်းတို့ အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မကြာမီ...

တိတ်ဆိတ်သည့် ညဉ့်ယံတွင် ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းမှ ပြင်းထန်သောတိုက်ခိုက်သံများက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှောင်မည်းနေ၏။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ရှိနေသော လခြမ်းကလေးမှာ ခပ်ပါးပါးသဏ္ဌာန် အသွင်သို့ပြောင်းလဲသွားပြီး ကောင်းကင်၏အနောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိလုနီးပါးဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့်...

သေချာစွာဂရုပြု ကြည့်မည်ဆိုပါက အမှောင်ထုသည်ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်မည်း နေခြင်းမရှိဘဲ ခပ်ပါးပါးဖြစ်လာကာ အရောင်များပျော့လျက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

သို့သော်...

ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်ပါက မိမိနှင့် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာအဝေးအား သေချာစွာတွေ့မြင်နိုင်စွမ်းမရှိသေးသောကြောင့် မှောင်မည်းနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရမည်သာဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

တစ်ညတာအချိန်သည်ကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့်နု၏အလင်းရောင်က ရောက်ရှိလာမည်သာဖြစ်သည်။

ထို့နည်းတူ...

မတရားမှုအမိုက်မှောင်က ကုန်ဆုံးသွားပြီး တရားမျှတ၍သာယာဝပြောသည့် နေ့တစ်ခု၏ အားမာန်အပြည့်ရှိသော အလင်းရောင်က ရောက်ရှိလာရပြီ ဓမ္မတာသာဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား...

မာကွန်ပင်တို့ လူစုသည် တူညီသောစိတ်ထား ရဲ့ဝံသောခွန်အားဖြင့် အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်နေကြလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲကားပြင်းထန်နေ၏။

မာကွန်ပင်၊ ဝေရီနှင့် ယန်တာတို့လူစုသည် ကိုယ်စီကိုယ်စီတိုက်ပွဲဝင်နေကြပြီဖြစ်သည်။

မင်းသားလေးတုစန်းနှင့် သူ၏ နောက်လိုက်များ ဖြစ်ကြသော တင်းအမျိုးအနွယ် ညီအစ်ကိုများ၊ ကျန်ဟုန် တို့သုံးယောက်နှင့် နေနှင့်ည သိုင်းသမားနှစ်ယောက်မှာလည်း ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်မှုနှင့် တွေ့နေပြီဖြစ်သည်။ မင်းသားလေးတုစန်းတို့မှာ အင်အားများ၏။ အင်အားသည် အရည်အချင်းတစ်ခုမဟုတ်ပေ။

လို့ကို့ထန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

မာကွန်ပင် ၏ သိုင်းပညာမှာ သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်း ရှိနေကြောင်း သိထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူကလုံးဝ မပေါ့ရဲဘဲ သူ၏ အားထားရသည့် ကြိုးဆက်တုတ်တိုယူလိုက်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ရုတ်တရက် လူရိပ် တစ်ခုကသူ၏ ရှေ့သို့လျှပ်တစ်ပြက် ချောက်ရှိလာသည် ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

မာကွန်ပင်ဖြစ်သည်။

မာကွန်ပင်က လို့ကို့ထန်၏ ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လို့ကို့ထန်က မဲပြုံးပြုံး လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ပြန်တွေ့ပြန်ပြီနော်”

မာကွန်ပင်က...

“ခင်ဗျားကသာ လမ်းမှန်ကို လျှောက်မယ်ဆိုယင် ကျုပ်တို့နဲ့ မင်ဆိုင်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ”

လို့ကို့ထန်က မာကွန်ပင်အား အေးစက်စွာခိုက်ကြည့်လိုက်

၁၀ ၁၉ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ပြီး...

“စိတ်ချ ကျုပ်ကမင်းတို့ကို ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုယင်လဲ မမူသေးပါဘူး”

မာကွန်ပင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ခင်ဗျားလီအင်းကို မကျေနပ်တာနဲ့ သိုင်းလောကကို သစ္စာမောက်တာ တခြားစီပါဗျာ ဒါကြောင့်ခင်ဗျားကို အချိန်မီပြုပြင်ဖို့ ကျုပ်သတိပေးချင်ပါတယ်”

သူ၏စကားကြောင့်လို့ကို့ထန် ဒေါသအမျှန်ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

“မင်းကကျုပ်ကိုဖောင်းဖွဖို့ မလိုဘူးကွ၊ မင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ဆရာမဟုတ်ဘူး”

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ထဲမှာအသင့်ရှိနေသည့် ကြိုးဆက်တုတ်အားတစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ကာ မာကွန်ပင်ထံသို့ လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မာကွန်ပင်က နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှားမယ် ၊ ကျုပ်က တိုင်းပြည် မျက်နှာထောက်ဖို့ ပြောနေတာဗျ... ”

လို့ကို့ထန်က ဒေါသကြီးစွာပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး ကျုပ်မင်းကို သတိပစ်လိုက်တာအမှန်ဆုံးပဲလို့ ယူဆထားတယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည် နှင့် တပြိုင်နက် နောက်ဆုတ်သွားသည့် မာကွန်ပင်အား အလွတ်မပေးဘဲ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လံ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မာကွန်ပင် အမြဲတမ်းရှောင်မနေနိုင်ချေ။

သူသည် လို့ကို့ထန်နှင့် တစ်ကြိမ် သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ဖူး

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (၃) ၁၉ ၁၁

သဖြင့် လို့ကို့ထန်၏ သိုင်းပညာ အတိမ်အနက်ကိုနားလည်သဘောပေါက်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

မပေါဆတဲ့ဘဲ လို့ကို့ထန်အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရ၏။

မင်းသားလေးတုစန်းမှာမူ မာကွန်ပင်ကသူနှင့် တိုက်ခိုက်နေရာမှ လျှပ်တစ်ပြက် လို့ကို့ထန်၏ ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး လို့ကို့ထန်အား ဘက်ပြောင်းတိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

မည်သို့ဆိုစေ...

မာကွန်ပင် မှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု သူကသိထားသောကြောင့် လို့ကို့ထန်အား ကူညီတိုက်ခိုက်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ လက်ထဲမှ ယပ်တောင်ဖြန့်လိုက်ပြီး မာကွန်ပင်ထံသို့ ခုန်ဝင်သွားလေတော့၏။

သို့သော်...

သူက လို့ကို့ထန်အားကူညီ၍ မာကွန်ပင်အား တိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

သူက လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့်စပ်တပြိုင်နက် သူဝင်သွားရာအမ်းသို့လူတစ်ယောက်က ပိတ်ဆို့ဟန့်တားလိုက်သောကြောင့် ခြစ်ပါသည်။

မင်းသားလေးတုစန်းက ရင်ထိတ်သွားပြီး ထိုလူအား သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာသူ၏ ရှေ့မှလူမှာ ဝေရီ ဖြစ်နေသည်ကို ဆွဲလိုက်ရသည်။

မင်းသားလေးတုစန်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် ဝေရီအားခက်ထန်စွာကြည့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက် ၏။

“မင်းက သေချင်ပြီနဲ့ အတယ်”

ဝေရီကပြောလိုက်သည်။

“မင်းမှားနေပြီ”

သူသည် ပြောရင်း မင်းသားလေးတုစန်းအနီးသို့ လျှပ်တစ်ပြတ် တိုးကပ်သွားလိုက်ပြီး...

“သေရမှာမင်းကွ”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အဆက်မပြတ်ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

“ဟင်...”

မင်းသားလေးတုစန်း ရင်ထိတ်သွား၏။

သူသည်လက်ထဲမှ ယပ်တောင်ဖြင့် ကဗျာကယာ ခုခံပေးလိုက်ပြီး နောက်သို့ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်ရသည်။

သို့သော်...

ဝေရီ၏တိုက်ခိုက်မှုမှ လွက်မြောက်အောင်ရှောင်တိမ်းသွားနိုင်စွမ်းမရှိပါချေ။

ဝေရီ၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်သည် ရုတ်တရက် လက်ဝါးပုံသဏ္ဌာန်မှ လက်သီး ပုံဟန်ပြောင်းသွားပြီး မင်းသားလေးတုစန်း၏ ကာရံထားသော ယပ်တောင်ကို ထိုးချမိလိုက်လေသည်။

“ဟင်...”

ဝေရီ၏ လက်သီးဖက်ကြောင့် ယပ်တောင်မှာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ပဲ့ကြွေသွားသည်။

သို့သော်...

သူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ခြေတစ်ချက်ဆောင်လိုက်ပြီး အပေါ်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်ကာ မင်းသားလေးတုစန်းထံခုန်အုပ်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင်...

သူ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် မင်းသားလေးတုစန်းကို ကန်လိုက်၏။

မင်းသားလေးတုစန်းပည် သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

သူသည် ရှောင်၍မလွတ်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်သောကြောင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်စွန့်စားသည့်အနေဖြင့် လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ကာ ခုန်အုပ်လာသော ဝေရီထံသို့လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပစ်လွှတ်မိလေ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်ခန္ဓာကိုယ်ရှေ့သို့ဝမ်းလျှားထိုး မှောက်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပြေပေါ်သို့ လိုင့်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်...ဝှစ်...”

လက်နက်ပုန်းများကဝေရီထံတိုးဝင်လာသည်။

ဝေရီ မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

အော်ငေါက်ယင်းလေထဲတွင်ပင်တပတ်ကျွမ်းပစ်လိုက်ပြီး အပေါ်သို့ထပ်မံခုန်တက်လိုက်သည်။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် တိကျမှန်ကန်နေသောကြောင့် မင်းသားလေး တုစန်းပစ်လွှင့်လိုက် သော ဓားပျံ နှစ်လက်မှာ သူ၏ခြေထောက်အောက်မှပွတ်ကာသိကာ လွဲချော်သွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဝေရီ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အပေါ်မှနေ၍ စွန့်တစ်ကောင် အစာချီရန် အောက်သို့ထိုးစိုက်ဆင်းလာသည့် အလားထိုးကျလာ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လူးလိုင့်ရှောင်တိမ်း သွားသည့် မင်းသားလေး တုစန်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

မင်းသားလေးတုစန်းက ကြက်သေသေသွား၏။

သူ၏ တိုက်ကွက်များသည် ထိရောက်ခြင်းမရှိသည့်အပြင် အန္တရာယ်အားဖိတ်ခေါ်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေသည်မပုတ်ပါလော့။

၁၄ နွေ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သူသည်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ဝမ်းလျာထိုးအနေအထား ရှိနေသော ကြောင့်ဘေးလွတ်ရာသို့ ရှောင်တိမ်းရန်မဖြစ်နိုင်တော့ချေ ရုတ်တရက် . . .

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ပက်လက်အနေအထားသို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်အပေါ်မှမိုး၍ တိုက်ခိုက်လာ သောဝေရီထံသို့ဆတ်ခနဲ ကန်ထုတ်လိုက်သည်။

ဝေရီက မင်းသားလေးတုစန်း၏ တိုက်ကွက်အားတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ မင်းသားလေးတုစန်းမှာ သိုင်းပညာမခေကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။

သူက မင်းသားလေးတုစန်းအား သုတ်သင်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် . . .

မည်နည်းနှင့် မျှနောက်ဆုတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။ ရုတ်တရက် . . .

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က မင်းသားလေးတုစန်း၏ အပေါ်သို့ ခုန်တုတ်မိရန် အနည်းငယ်မျှအလိုတွင် ကိုယ်ထိုတစ်ပတ်တွန့်လိမ့်ကာ မင်းသားလေးတုစန်း ကန်ချလိုက်သော ခြေထောက်ကန်ချက်အား ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် . . .

လက်နှစ်ဖက်က ကန်ချက် လွဲချော်သွားသော မင်းသားလေးတုစန်း၏ ခြေထောက်ပေါ်သို့ ခပ်စွေစွေ ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်ပင် မြန်နေပြီးသူ၏ ခြေထောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြန်လည် မတွေ့ထိမီ လေထဲ၌ပင် တိုက်ကွက်ပြောင်းကာတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်”

မင်းသားလေးတုစန်း မျက်နှာ ကွက်ခနဲမျက်သွား၏။ သူ၏ခြေထောက်ကန်ချက်လွဲချော်သွားသည်နှင့်တပြိုင်နက် သူ့အတွက် အခြေအနေမဟန်တော့ကြောင်း သူသတိပြုမိလိုက်သည်။ အကယ်၍သာ . . .

သူကခြေထောက်အား အနောက်သို့ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်မိတ ဝေရီ၏ လက်ဝါးစောင်းခုတ်ချက်ကြောင့် ခြေနှစ်ဖက်စလုံးကျိုးသွားနိုင်ကြောင်း သူက သဘောပေါက်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် . . .

ရှေ့သို့ဆန်တန်းကန်ထုတ်လိုက်သော ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကိုပြန်လည် ရုပ်သိမ်းခြင်းမပြုဝံ့ဘဲ အားယူလိုက်ကာ ကြမ်းပြင်နှင့် ထောင့်ကပ်ထားရာမှ အားယူခုန်ထလိုက်သည်။

မင်းသားလေးတုစန်းသည် သိုင်းပညာနှင့် အတွင်းအား ကိုထူးလေ့ကျင့်ခဲ့သည့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ခြေထောက်ကိုအားယူ၍ခန္ဓာကိုယ် လှုပ်ရှားရသည်မှာ ခဲယဉ်းခြင်းမရှိချေ။ သို့သော် . . .

သူကယင်းသို့လှုပ်ရှားလိုက်သည်မှာ မဟာအမှားပင်ဖြစ်၏။

ဝေရီက ခန္ဓာကိုယ် တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေချလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

သူက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေချလိုက်မိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တရက် အားယူရန် ထလာသောမင်းသားလေးတုစန်းထံသို့ ခြေထောက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ ကန်ချလိုက်သည်။

မင်းသားလေးတုစန်းမှာ ခန္ဓာကိုယ် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှကြွလာ ဖြစ်သောကြောင့် မည်သို့မျှ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိပါချေ။

သူသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လွန်းသဖြင့် ကြံရာမဖြစ် တစ်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဝေရီ ၏ခြေထောက်အားဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

ဝေရီ၏ နောက်ထပ် ခြေထောက်တစ်ချောင်းကအပေါ်သို့ မြောက်တက်လာပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုကန်ချလိုက်မိလေသည်။

“ဝုန်း . . .”

မင်းသားလေးတုစန်းမှာ အသံပင်မထွက်နိုင်ဘဲ အဝေးသို့လွင့် စဉ်သွားသည်။

အမှန်မှာ . . .

ဝေရီက ခြေထောက်ဖြင့်ကန်ချလိုက်သောအခါ မင်းသားလေး တုစန်းက ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့သဖြင့် လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် ဖမ်း ဆုပ်ထားလိုက်၏။

ထိုတဒဂ်အချိန်အတွင်းမှာပင် ဝေရီက ဖမ်းဆုပ်ခြင်းခံရသော ခြေထောက်ပေါ်သို့ ခန္ဓာကိုယ်တန်ချက်အဖြစ် အားယူလိုက်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရပ်လျက်ရှိသောနောက်ထပ် ခြေထောက်တစ်ဖက်အား အကန့်ရှိစွာ အသုံးချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု . . .

ဝေရီက အနိုင်ရရှိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မင်းသားလေးတုစန်းမှာမူ အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ လွင့် စင်သွားပြီး ပြန်ထလာနိုင်စွမ်းမရှိတော့ချေ။

သူသည် အသက် သေဆုံးသွားခြင်းမရှိသေးသော်လည်း ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် နောက်ထပ် မတရားမှု များဆက်လက်ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ အမှိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားသည်။

မင်းသားလေး တုစန်း ရှုံးနိမ့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိုက်ပွဲ၏ အခြေအနေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားလေတော့ သည်။

လို့ကို့ထန်၏ နဖူးပေါ်မှ ခွေးများက စီးဆင်းကျလာနေ၏။

သူ၏ကြိုးဆက်တုတ်သည် ခိုင်ခန့်သောတံတိုင်းကြီးတစ်ခု သဖွယ် မာကွန်ပင် ၏ တိုက်ခိုက်မှုကိုခုခံနိုင်ခဲ့ပြီး တစ်ဖန်ပြန်လည် ရှိပင်တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။ သူ၏သိုင်းပညာမှာလည်း မာကွန် ပင်နှင့် မကွာလှသဖြင့် အကြိတ်အနယ် ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် . . .

ယင်းအခြေအနေမှာဝေရီရောက်မလာသေးမီ ဖြစ်နေ၏။

ဝေရီက မာကွန်ပင်အား ကူညီရန်ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ၏ ကြိုးဆက်တုတ်သည် တိုက်ခိုက်ရန်မဆိုထားနှင့် ခုခံရန်ပင် မလွယ်ကူတော့ချေ ။ သူ့စစ် သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။

ထိုကြောင့် . . .

သူကနောက်သို့ တစ်စထက်တစ်စ ဆုတ်သွားရလေတော့ သည်။

မာကွန်ပင်က အားတက်သွား၏။

သူ၏ပခုံးနှင့် နောက်ကျောပေါ်တွင် ဒဏ်ရာအချို့ရရှိထား ပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် သူကအလျှော့မပေးဘဲ လို့ကို့ထန်အား တရကြမ်း ပင် တိုက်ခိုက်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဝေရီက သူတို့အနီး သို့ပြေးလွှားရောက်ရှိလာ ပြီးဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့် မာကွန်ပင်မှာ အသက်ရှူ ချောင်သွားရသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တိုက်ရသည်ထက် နှစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းတိုက်ရသည်က ပို၍လွယ်ကူသည် မဟုတ်ပါလား။

လို့ကို့ထန်အား ပို၍ပင် ဖိအားပေးတိုက်ခိုက်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သိုင်းကွက်ပေါင်း တစ်ရာကျော်မျှ တိုက်ခိုက်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။

သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်လာသည်နှင့်အမျှ လို့ကို့ထန်၏
တိုက်ကွက်များမှာ တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းထန်လာနေကြောင်း သူက
သတိ ပြုမိလိုက်သည်။

အကယ်၍သာ...

ဝေရီက အချိန်မီမရောက်လာပါက မိမိနဲ့နိမ့်သွားနိုင်ကြောင်း
မာကွန်ပင်က တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထား၏။

ဝေရီ ရောက်ရှိလာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်သူသည် ခွန်လွန်
တောင်၏ ထူဆန်းထက်မြက်သော ဓားကွက်များနှင့် လက်ဝါးကွက်
များအားပူပေါင်းကာ အသုံးချလေတော့သည်။

ထိုအခါ နောက်ထပ်သိုင်းကွက် သုံးဆယ်ခန့်သို့ ရောက်ရှိ
လာသည်။

လို့ကို့ထန်မှာ နောက်သို့ တစ်ဆုတ်တည်း ဆုတ်နေရတော့သည်။

ယခု...

မာကွန်ပင် နှင့် ဝေရီက အသားစီးရရှိလိုက်ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ်သိုင်းကွက်အနည်းငယ်မျှ ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်
သောအခါ တံတိုင်းသဖွယ် ကာရံထားသော လို့ကို့ထန် ၏ကြိုးဆက်
တုတ်သိုင်းကွက်အား ပယ်ဖျက်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း မာကွန်ပင်
နှင့် ဝေရီတို့က ယုံကြည်ထားကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူတို့နှစ်ယောက်က အားမာန်ပို၍စိုက်ထုတ်လိုက်ကြကာ
လို့ကို့ထန်အားဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

မာကွန်ပင် ၏ ဓားရှည်သည် သိုင်းကွက်တစ်ကွက် ထုတ်
ဖော်လိုက်သည် နှင့် တပြိုင်နက် သိုင်းကွက် ငယ်ပေါင်းမြောက်များစွာ
အဖြစ်သို့ပြောင်းလဲသွားပြီး လို့ကို့ထန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသို့လွှမ်း ခြုံထား
လိုက်သည်။ ဓားရိပ်များစွာ ဖြစ်ပေါ်လာနေသောကြောင့် လို့ကို့ထန်က

မည်သို့ ခုခံရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။

မည်သည်ကဓားကွက် အတု မည်သည်ကဓားကွက်အစစ်
တူ၍ ခွဲခြားသိနိုင်စွမ်းရှိတော့မည် မဟုတ်ပါ။

မာကွန်ပင်က သိုင်းကွက်ပြောင်းလဲ တိုက်ခိုက်လိုက် သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက်ဝေရီက ပြုံးလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဘက်တွင် အတွင်းအား
စုစည်း လိုက်ကာ လို့ကို့ထန်ထံသို့ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ၏တိုက်ခိုက်ပုံမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် သိုင်း
ပညာဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်က ဟန်ပြဓားကွက်များ ဓားကွက်အစစ်များ ဖြင့်
မျက်စိရှုပ်အောင် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ မှူးအဟုန်
ပြင်းသောအတွင်းအားကို ပို့ဆောင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟင်...”

လို့ကို့ထန် ရင်ထိတ်သွား၏။

မာကွန်ပင် နှင့်ဝေရီတို့၏ တိုက်ကွက်မှာ ဟာကွက်မရှိပြည့်
စုံ နေသောကြောင့် သူကမည်သို့ရှောင်တိမ်းရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်သွားလေ
တော့သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူ့သေကိုသေ တိုက်ခိုက်မှသာဖြစ်နိုင်မည်ဟု သဘော
ပေါက်လိုက်သောကြောင့် အဆက်မပြတ် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက် နေသော
ကြိုးဆက်တုတ်အားရှုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး လက်ဖဝါးမှတစ်ဆင့် ကြိုးဆက်
တုတ်ပေါ်သို့ အတွင်းအား ပို့ဆောင်ကာရှေ့သို့ ဆတ်ခနဲဆန့်ထုတ်
လိုက်သည်။

ကြိုးဆက်တုတ်သည် ပြင်းထန်သောအားအရှိန် ဖြင့်မြွေကဲ့
သောအလား ဆတ်ကနဲရှေ့သို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေ၏။

ကြိုးဆက်တုတ်က ရှေ့သို့ တန်းလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

လွှမ်းခြုံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော မာကွန်ပင်၏ ဓားရိပ်များက ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သို့သော်...

သူကခုခံရန်နှင့် နောက်ဆုတ်သွားရန်ရည်ရွယ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကြိုးဆက်တုတ်က မြွေတစ်ကောင်အလား ရွှေသို့ဆန့်ထုတ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်မာကွန်ပင်၏ ဓားကဆန့်ထုတ်လာသည့် ကြိုးဆက်တုတ်အတိုင်းကပ်လျက် ရွှေလျှားသွားကာ လို့ကို့ထန်၏ ရင်ဝသို့ ခုတ်ချလိုက်သည်။

လို့ကို့ထန်က သဘောကျသွား၏။

မာကွန်ပင်မှာ သူဆင်ထားသော ထောင်ချောက်သို့ ရောက်လာပြီမဟုတ်ပါလော။

မာကွန်ပင်၏ ဓားက ကြိုးဆက်တုတ်အတိုင်းကပ်လျက် ရွှေလျှားပြီး အဆုံးသို့ရောက်ကာနီးတွင် လို့ကို့ထန်က လျှပ်တပြက်လက်ထဲမှကြိုးဆက်တုတ်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ခါးကြားမှ ဓားပါးလေးတစ်လက်အား ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ထိုနောက်...

မာကွန်ပင် ၏ ရင်ဝသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခိုက်ချလိုက်သည်။

မာကွန်ပင်က ရင်ထိတ်သွား၏။

သူသည် ကြိုးဆက်တုတ်ပေါ်သို့ ဓားဖြင့် ဖိကပ်ကာ လို့ကို့ထန်အားဖိတိုက်လိုက်စဉ်က လို့ကို့ထန်ကကြိုးဆက်တုတ်ကို လွှတ်လိုက်မည် မဟုတ်ဘဲ သိုင်းကွက်တစ်မျိုးပြောင်းလဲကာ သူကိုတိုက်ခိုက်လာမည် ဟု သူမျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။

သူမျှော်လင့်ထားသလိုဖြစ်မလာခဲ့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လို့ကို့ထန်က ကြိုးဆက်တုတ် အားလက်လွှတ်လိုက်သောကြောင့်တည်း။

ထို့အပြင်...

သူ၏ ရင်ဝသို့ဓားပါးငယ်ဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်ပြီမဟုတ်ပါလော။

မာကွန်ပင် မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး မည်သို့ရှောင်တိမ်းရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်။ သူနဝေတိမ်တောင်ဖြစ်သွားသည်။ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများအဖို့ နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်ခြင်းမှာသေခြင်းပင်တည်း။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဖယ်စမ်း”

ကျယ်လောင်သောအော်ငေါက်သံနှင့် အတူလူတစ်ယောက်က သူတို့နှစ်ယောက်အကြားသို့ လျှပ်တစ်ပြက် တိုးဝင်လာသည်ကို သိရှိလိုက်လေ၏။

ထိုလူသည် သူတို့နှစ်ယောက်အကြားသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့်တပြိုင်နက် လက်တစ်ဘက်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသော မာကွန်ပင်အား အဝေးသို့တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က တိုက်ခိုက်လာသော လို့ကို့ထန်အား လက်ဝါး ဖြင့်ခိုက်ချလိုက်သည်။

အဖြစ်အပျက်များသည် အလွန်လျင်မြန်နေပြီး မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် လို့ကို့ထန်က ထိတ်လန့်သွား၏။

သူသည် ယင်းကဲ့သို့ အခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားမည်ဟု မထင်မှတ်ပဲ အပိုင်တွက်ထားသဖြင့် နောက်ဆုတ်ရန် အချိန်မရှိတော့ပါချေ။

နောက်ဆုတ်ရန်အချိန်မရ လိုက်သကဲ့သို့ မာကွန်ပင်၏ သို့ဦးသွင်းလိုက်သော ဓားပါးငယ်ကိုရုပ်သိမ်းရန်လည်း အချိန် မရခဲ့ပါချေ။

ထို့ကြောင့်...

ကြားမှဝင်ရောက်လာသူ၏ လက်ဝါးက သူ၏ရင်ဝသို့ ရိုက်ချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏လက်ထဲမှဓားပါးငယ်က မာကွန်ပင်၏ ကိုယ်စားကြားဝင်လာသည်။ ရင်ဝသို့ စိုက်မိလိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသောအသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာပြီး လို့ကိုထန် ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

သူ၏ရင်ဝသို့ ရိုက်ချခံလိုက်ရသောလက်ဝါးဒဏ်မှာ အရှိန်ပြင်းထန်နေသဖြင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့ နှစ်လံ ကျော်ကျော်မျှ လွင့်စင်သွားပြီး ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်း နံရံနှင့် ဆောင့် မိသွားလေသည်။

ထိုသို့ဆောင့်လိုက်မှသူ၏ကိုယ်မှာ အရှိန်ရပ်တန့်သွား၏။

လို့ကိုထန် ပြန်လည်လူးလှိမ့်ထလိုက်သော်လည်း သူ၏မျက်ခမ်းမှ သွေးများကျလာပြီးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားသည်။

မာကွန်ပင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ယခု လို့ကိုထန် က သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

သူသည် မိမိ၏အသက်ကိုအချိန်မီဝင်ရောက် ကယ်တင်လိုက်သူအားကြည့်လိုက်သောအခါ ဝေရီဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဝေရီက မာကွန်ပင်အားပြုံးပြလိုက်သည်။

သို့သော်...

သူ၏အပြုံးမှာ ဝိသသောအပြုံးဖြစ်မလာပါချေ။ မာကွန်ပင်

ရင်ထိတ်သွားပြီး

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား ဒဏ်ရာရသွားတယ်မဟုတ်လား”

ဝေရီခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အားအင်ချိနဲ့သောလေသံဖြင့်...

“မင်းတို့သည်က မြန်မြန်လေးထွက်သွားကြပါ”

သူသည် ပြောယင်း မင်းသားလေးတုစန်းဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီးဆက်ပြောသည်။

“သိုင်းသမားလီအင်းကို ဘယ်လိုထောင်ချောက်ဆင်ထားသလဲဆိုတာသူ့ကို ရအောင်မေးပြီး လီအင်းကိုကယ်တင်ပါ”

သူသည် ပြောရင်း ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွားကာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

မာကွန်ပင်က ရင်ထိတ်သွား၏။

သူသည်ဝေရီမှာ အခြေအနေမဟန်မှန်း သိလိုက်သဖြင့် ဖေးမရန်အနီးသို့ လျင်မြန်စွာချဉ်းကပ်သွားစဉ်မှာပင် ဝေရီ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယိမ်းယိုင်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဝေရီ”

မာကွန်ပင် ၏ အသံက စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သို့သော်...

ဝေရီကကြားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါချေ။ တိုင်းပြည်အတွက် သူ့အသက်ကို ပေးအပ်သွားလေပြီ။

သူ၏ရင်ဝ၌ လို့ကိုထန်၏ ဓားပါးငယ်က အရိုးထိ စိုက်ဝင်

၂၄ နိဗ္ဗာန် တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

နေပြီဖြစ်သည်။

မာကွန်ပင်သည် ဝေရီ၏ ရင်ဝမှ တစ်ဖုံစိမ့် ယိုးကျနေ သော
သွေးများအားကြည့်လိုက်ပြီးမိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ သွေးများ
ကုန်ခန်းသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

အခန်း(၁၀)

ရုပ်ဖျက်သူ၏နိဂုံး

အမှောင်ထုသည် လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်စပြုလေပြီ။
 အရှေ့ဘက်မှနေဝန်းသစ်က ထွက်ပေါ်လာရန်ဟန်ပြင်လို့
 နေဆဲ ကာလဖြစ်သည်။
 အရုဏ်ဦးရောင်ခြည်များသည် အမှောင်ထုအား စစ်ခင်း
 သွက်ကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ အောင်မြင်စွာရောက်ရှိလာနေ၏။
 ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးမှာ ကြည်ပြာရောင် သန်းနေပြီး နီဝါ
 ရောင် သန်းနေသည်ဟုလည်း ထင်မှတ်ရ၏။
 အဝေးမှ ကြက်တွန်သံများက ဟိုမှာ တစ်ချက် သည်မှာ
 တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာနေပြီဖြစ်သည်။
 မကြာမီ မိုးလင်းတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။
 ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းသည် အရုဏ်ဦးရောင်ခြည် အောက်၌
 ခန့်ချေပြင် အလားပကတိ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလေသည်။
 ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်းနှင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာမူ တိတ်ဆိတ်
 သက်သေသော်လည်း ဟုန်ဆင်းတည်းခိုခန်း အတွင်းရှိလူများ၏
 စိတ်ကွင်း၌ ဗလောင်ဆူနေကြလေတော့သည်။
 ယခု...

ဝေရီမှာ တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားခဲ့သည်။

မမျှော်လင့် မထင်မှတ်ဘဲ တန်းဖိုးနည်းစွာ သေဆုံးသွားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပေးရသောတန်ဖိုးနှင့် ရရှိသော အကျိုးမှာ မမျှတချေ။

ဝေရီသေဆုံးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ယူကျွေးမရဖြင့် အချိန်ကုန်နေမည့်အစား ဝေရီ မှာကြားခဲ့သည့် စကားများကို အကောင်အထည်ဖော် လိုက်သည်က ပို၍ ကောင်းမွန်ကြောင်း မာကွန်ပင် သိသည်။

မာကွန်ပင်က ဝေရီ၏ အလောင်းကို ရင်ခွင်ထက်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ငြင်သာစွာ ချလိုက်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည့် မင်းသားလေးတုစန်းထံသို့ လျှောက်သွားသည်။ မင်းသားလေးတုစန်းမှာ အသက်ပြင်းထန်စွာ ရှူရှိုက်လျက် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေ၏။

သူသည် တိုက်ပွဲ အခြေအနေကို တွေ့မြင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

သူ၏ ဘက်တော်သားများသည် တိုက်ပွဲတွင် တစ်ယောက်မကျန် ကျဆုံးသွားကြပြီ။ မိမိတစ်ယောက်သာ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ယခု...

မာကွန်ပင်က မျက်လုံးပြူးကျယ်စွာဖြင့် သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသော မင်းသားလေးတုစန်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မေးခွန်းထုတ်သည်။

“လီအင်း ဘယ်မှာလဲ”

သူ၏အသံက အေးစက်မာကျောနေသည်။

အကယ်၍သာ...

မင်းသားလေးတုစန်းက သူ့မေးခွန်းကို လိမ်ညာ၍ဖြေဆိုသည်ဖြစ်စေ ပြန်လည် ဖြေကြားခြင်းမပြုသည်ဖြစ်စေ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် သူက မင်းသားလေးတုစန်းအား ချက်ချင်းသတ်ပစ်လိုက်မည်မှာ သေချာလှသည်။

သို့မဟုတ်...

သူ့အား အခံရခက်လောက်အောင် နှိပ်စက်မည်မှာ သေချာလှသည်။

ထို့ကြောင့်...

မင်းသားလေးတုစန်းက လိမ်ညာပြောဆိုရန် မဝံ့ရဲ တော့ချေ။ သူ့အနေဖြင့် အသေခံလျှင်ခံ အသေမခံနိုင်လျှင် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံ၊ ဝါပဲရှိသည်။ သူသည် အောက်လမ်းသိုင်းသမား ဖြစ်သော်လည်း အသက်ကိုတော့ခင်တွယ်သည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရန် သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဖုံထူထပ်သော လွင်စန်းတောင်ခြေသည် အဝေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

လွင်စန်းတောင်ခြေ ဒေသတဝိုက်ကို ကျော်လွန်လာသည်။ နှင့်တပြိုင်နက် နေကျကျ တောက်ပူပြီး ခြောက်သွေ့နေရာမှ စိမ်းစိမ်းလန်းလန်းသော သစ်တောအုပ်များကို စတင်တွေ့မြင်လာရသည်။

မကြာမီ...

လီအင်း ၊ ရောင်ကွမ်းနှင့် သိုင်းသမားလင်းတို့သည် စမ်းလန်းစိုပြေသော သစ်တောအုပ်များအတွင်း သို့ရောက်ရှိ လာကြ

၂၈ နဂါး တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

လေတော့သည်။ အပူရှိန် ပြင်းထန်သောတောင်ခြေတစ်ဝိုက်မှ အေးမြသော အရိပ်အာဝါသ ရှိသည့် သစ်တောအုပ်တစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်လာကြသောအခါ လီအင်းနှင့် ရှောင်ကွမ်းတို့ မှာ စိတ်ရွှင်လန်းသွားကြ၏။

စိတ်ရွှင်လန်းလာသည်နှင့် တပြိုင်နက် အနားယူလိုသောစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သို့သော်...

သူတို့က အနားယူရန်မဖြစ်နိုင်ချေ။

ကျင်းလိမ်မြို့သို့ အချိန်မီရောက်ရှိနိုင်ရန်အရေးကြီးနေသည် မဟုတ်ပါလား...

ထို့ကြောင့်...

လီအင်းနှင့် ရှောင်ကွမ်းတို့ကညည်းညူခြင်းမပြုကြဘဲ ခရီးပြင်းဆက်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော်...

သူတို့အတန်ကြာ ခရီးသွားလိုက်မိသည်နှင့် ခရီးဆက်သွားရန်မဖြစ် နိုင်တော့ချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

သူတို့၏ သွားရာလမ်းပေါ်၌မြင်းတစ်စီးက ပိတ်ဆို့ရပ်တန့်ထားနေသည် မဟုတ်ပါလော့...။ လီအင်း ရှောင်ကွမ်းနှင့် သိုင်းသမား လင်းထုန်တို့က မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ကြရလေသည်။

သူတို့သည် မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လမ်းပိတ်ဆို့ရပ်တန့်ထားသူအား သေချာစွာတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူအားတွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်နှင့် တပြိုင်နက် လီအင်း

နှင့် ရှောင်ကွမ်းတို့က ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ကိုရှောင်” ဟု

ပြိုင်တူလွှတ်ခနဲခေါ်မိလိုက်လေတော့သည်။

ကိုရှောင်က မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

သူသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခါးမှ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူဟန်ပန်ကရန်လိုသည်ဟန်ပန်ဖြစ်နေ၏။

ကိုရှောင်ကို မတွေ့ရသည့်မှာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကိုရှောင်မှာ ပို၍ ယောက်ျားပီသလာပြီး ရဲဝံ့သော လူလင် တစ်ယောက်၏ ပုံဟန်ပေါက်လာသည်ဟု ထင်မှတ်မိလိုက်သည်။

သို့သော်...

ကိုရှောင်၏မျက်နှာမှာ ခက်ထန်နေပြီး လက်ထဲတွင် ဓားကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသောကြောင့် ကိုရှောင်၏ အပြုအမူကိုသူ သဘောမပေါက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ကိုရှောင်မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး သူတို့အနီးသို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သိုင်းသမား လင်းထုန်က မဲပြုံးပြုံး လိုက်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

“လက်စသတ်တော့ မင်းက သည်ရောက်နေတာကိုး”

ကိုရှောင်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားကို လာစောင့်နေတာပါဗျာ”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ ရှောင်ကွမ်းနှင့် လီအင်းတို့မှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားကြရသည်။

အမှန်ဆိုရင် ကိုရှောင်က သိုင်းသမားလင်းထုန်ကား ‘ဆရာ’

၃၀ နန္ဒ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဟုခေါ်ဆိုသင့်သည် မဟုတ်ပါလော။

သိုင်းသမား လင်းထုန်က . . .

“မင်းရိပ်မိသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သမားတော် စိယင်းကော”

“သူသေသွားပါပြီဗျာ”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ သိုင်းသမားလင်းထုန်၏ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ သူသည် ကိုရှောင်အားမယုံ ကြည်နိုင်စွာ ကြည့်နေသည်။ သူ့စကားကို ယုံရမည်လောဟု တွေ့ဝေ နေပုံရသည်။

“သူသေသွားပြီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူလက်ချက်လဲ”

ကိုရှောင်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

“ဘယ်သူလက်ချက်လဲ ဆိုတာခင်ဗျားသိမှာ ပေါ့ဗျာ”

သူသည် ပြောယင်းသိုင်းသမားလင်းထုန်အား ရွှံ့ရှာမုန်းတီး စွာကြည့်လိုက်ကာ . . .

“ခင်းဗျားဟန်ဆောင်ထားတဲ့ သူရဲ့ လက်ချက်ပေါ့ဗျာ”

ဟုတစ်လုံးချင်းပြောချလိုက်သည်။

သူ၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် သိုင်းသမားလင်းထုန်က တဟားဟားရယ်မောလိုက်သည်။

သူ၏ရယ်မောသံသည် စူးရှပြီး အခံရခက်လှပေသည်။ သိုင်းသမားလင်းထုန်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်းသောအရိပ် အရောင်

အကြီးကြီးသော အတ္တလု (ဒု) နိဗ္ဗာန် ၃၁

များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူသည်လျှပ်တပြက်ဆိုသလိုမှာပင်ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ရှားလိုက်ကာ လီအင်းနှင့် ရှောင်ကွမ်းတို့ အနီး ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“ခင်းဗျားတို့မြန်မြန်ပြေးကြပါ”

သူကအော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။

သို့သော် . . .

လီအင်းနှင့် ရှောင်ကွမ်းတို့က တုတ်တုတ်မျှပင်မလှုပ်ပါချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည်မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်ဘဲ ကိုရှောင်

အား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

ကိုရှောင်က ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ကျုပ်ပြောနေတာမကြားဘူးလား မြန်မြန်ထွက်”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် သိုင်းသမားလင်းထုန်က မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ ကိုရှောင်ထံသို့ချဉ်းကပ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ကိုရှောင်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ခင်းဗျားကို ကျုပ်ကြောက်နေတယ်များထင်သလား”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လင်းထုန် ထံသို့ တိုက်ခိုက်ရန် တန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ရပ်လိုက်”

လီအင်းက ဟန်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် . . .

ကိုရှောင်က ရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိပါချေ။

လီအင်းက မျက်မှောင်ကုန်သွားသည်။

သူသည် မြင်းပေါ်မှ လျှပ်တပြက် ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး...

“ရပ်လိုက်လို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

သူ၏ စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှပင် ကိုရှောင်က လင်းထုန်အား တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

လီအင်းက ဒေါသထွက်သွား၏။

မိမိ၏ ဆရာဖြစ်သူကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သော လူသည် မည်သို့မျှ လူကောင်းတစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

သူသည် ယင်းသို့ တွေးမိလိုက်သော်လည်း မည်သို့လုပ်ရ မှန်းမသိ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ကိုရှောင်က လင်းထုန်အားပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်နေရာမှ အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ထွက်မပြေးကြသေးဘူးလား”

လီအင်းက မျက်နှာမဲ့လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျား ကိုယ့်ဆရာကိုပြန်တိုက်ခိုက်သူပဲ ခင်ဗျားစကားကို ဘယ်သူကနားထောင်မှာလဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် ကိုရှောင်၏ တိုက်ကွက်ကို အသာအယာ ရှောင်တိမ်းပြီး ကိုရှောင်အားပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေသည့် လင်းထုန် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ကိုရှောင်က နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းလျှပ်တစ်ပြက် ဆုတ် သွားပြီး

“သူ့ကိုဘယ်သူကကျပ်ဆရာလို့ပြောသလဲ ကျပ်ဆရာထ သေသွားပြီဗျ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ လီအင်းနှင့် ရှောင်ကွမ်းတို့

မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

သူတို့က...

“ရှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ကျုပ်ဆရာကသမားတော်စီယင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရင်း သေသွားတယ်ဗျ”

“ရှင့်ဆရာ တကယ်သေသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကျုပ်တောင် ကံကောင်းလို့ အသက်မသေတာ”

သူ၏စကားကိုကြားလိုက်ရမှပင် ကိုရှောင်မှာတိုက်ပွဲအတွင်း မှလွတ်မြောက်လာ သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အချို့နေရာများတွင် အဝတ် အစားများစုတ်ပြုနေပြီး လက်တစ်ဘက်တွင် သွေးများ ပေကျဲနေ သည်ကို သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။

လီအင်းက ရင်ထိတ်သွားပြီးကိုရှောင်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသော လင်းထုန်အား ကြည့်လိုက်ကာ...

“ခါဖြင့် သူကဘယ်သူလဲ”

“စကြာ သိုင်းသမား”

ကိုရှောင်၏ စကားကြားလိုက်ရသောအခါ လီအင်းနှင့် ရှောင်ကွမ်းတို့ ထခုန်မိမတတ် ထိတ်လန့်အံ့သြသွားကြသည်။ သူတို့ သည် တစ်လျှောက်လုံး သိုင်းသမားလင်းထုန် အဖြစ်ဆက်ဆံခဲ့ကြ သည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုစဉ်မှာပင် ကိုရှောင်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသော လင်းထုန်က နောက်သို့ လျှင်မြန်စွာ ဆုတ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူသည် တိုက်ပွဲ မှ လွတ်ရှာသို့ ဆုတ်ခွာသွားပြီး သဘော

ကျွန်ုပ်တို့ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကာ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်နှာဖုံးစွပ် အား ခွာချလိုက်သည်။

ယခု...

မျက်နှာတုက ကွာကျသွားပြီဖြစ်လေသည်။

မျက်နှာတု ကွာကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသက် ငါးဆယ်ခန့် ရှိပြီး ဥပမိ ရုပ်တည်ကြည်ခုံညားသော အဘိုးအို တစ်ယောက်၏ မျက်နှာအားတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ အံ့သြသွားကြသည်။

ထိုအဘိုးအို၏မျက်နှာပေါ်မှ မျက်နှာဖုံးကွာသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုရှောင်က တစ်လုံးချင်းပြောချလိုက်လေ၏။

‘စကြာသိုင်းသမား ကောင်းပင် ဆိုတာသူပါပဲခင်ဗျာ’

ကိုရှောင်၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လီအင်းနှင့် ရှောင်ကွမ်း တို့မှာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောအုပ် အတွင်းရှိသစ်ပင်တစ်ပင် ထက်မှ ငှက်တစ်ကောင်က အလန့်တကြားထ၍ပျံသန်းသွား၏။

ငှက်ပျံသန်းသွားသည် နှင့် တပြိုင်နက် စေးစိန်သော လေက တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာလေသည်။

ရှောင်ကွမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ် မှာ မသိမသာ တစ်ချက်တုန်ခါ သွား၏။

ယခု သူမတို့သည် သိုင်းလောကမှ လူတိုင်းလိုလိုက ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ နေကြသည့် စကြာသိုင်းသမားကောင်းပင် နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူမတို့ သုံးယောက်သည်။ စကြာ သိုင်းသမားကောင်းပင် လက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ပါမည်လော။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ကောင်းပင်က အေးစက်စက် တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ပြီး

“မင်းတို့ ကျုပ်လက်က ပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး”

လီအင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

ယခု...

သူသည်ကိုရှောင်၏ စကားကို ယုံကြည်လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

စကြာသိုင်းသမား ကောင်းပင်နှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံလိုက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် သူသေကိုယ်သေတိုက်ခိုက်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ကျောက်ဆောင်အလားခိုင်မာသည်။

သို့သော်...

တိုက်ပွဲမဖြစ်ပွားမီ သူသိချင်သော အချက်အလက်များ အားစုံစမ်းမေးမြန်းရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ...

ကိုရှောင်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး

“ဝါထက် ခင်ဗျားဆရာသေဆုံးသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

ကိုရှောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသော ဟန်အမူ အရာများပေါ်လွင်လာသည်။

လီအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဆရာက သမားစောစီယင်းလက်ချက်နဲ့သေဆုံး

၃၆ နွေ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သွားတာဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

လီအင်းနှင့် ရှောင်ကွမ်းတို့က သက်ပြင်းပြိုင်တူချလိုက်ကြသည်။ စကြာသိုင်းသမားလောက် နာမည်ကျော်ကြားခြင်းမရှိသော သမားတော်စီယင်းအားချေမှုန်း သုတ်သင်ရာတွင် သိုင်းသမားလင်းထုန်ကသေဆုံးသွားခဲ့သည်။ သူတို့က စကြာသိုင်းသမားကိုချေမှုန်းသုတ်သင်မည်ဆိုပါက...

လီအင်းဆက်မတွေးရဲတော့ချေ။

ထိုစဉ်မှာပင်

ကောင်းပင်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်

“မင်းတို့အသာတကြည်အညံ့ခံမယ်ဆိုယင်ကျုပ်က မင်းတို့ကို

မသတ်ဘူးဆိုတာကတိပေးတယ်”

ကိုရှောင်ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ခါးသီးစွာပြောသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကိုလွယ်လွယ်နဲ့ရမယ်ထင်နေသလား”

“မင်းတို့က ခုခံမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ကျုပ်တို့ရဲ့အလောင်းကိုပဲ ရနိုင်မယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်က ခင်ဗျားလို အောက်တန်းမကျဘူး”

ကောင်းပင် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းရဲ့ဆရာတောင်မှ သမားတော်စီယင်းကိုမနိုင်တာဘဲ မင်းတို့က ကျုပ်ကိုအနိုင်ရမယ်လို မျှော်လင့်ပြီးနေသလား”

“သမားတော် စီယင်းက တရားသောယှဉ်ပြိုင်ခြင်းနဲ့ ကျုပ်ဆရာကို နိုင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားက လိမ်ညာလို့မရတော့ဘူး ဒါကြောင့် ကျုပ်က မမျှတာပေါ့”

အမြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နွေ ၃၇

သူ၏စကားကြောင့် စကြာသိုင်းသမားက လက်ဆယ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ရဲ့လက်ချောင်းကလေးတွေက လူဆယ်ယောက်ထက် ပိုပြီးကြောက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းမသိလို့ သည်လို ပြောတာ ဖြစ်ရမယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ရှောင်ကွမ်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ရှင်ကဓားကိုအသုံးပြုမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“တခါတလေ အသုံးပြုပါတယ်ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကို ဓားအသုံးပြုဖို့ မလိုဘူးလို့ ကျုပ်ထင်လို့ပါ”

လီအင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီဓားကို အသုံးမပြုလို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိရမှာပေါ့”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကောင်းပင်ထံသို့ လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လီအင်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည် ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ရှောင်ကွမ်း ကလည်းမနေနိုင်တော့ပဲ ခါးမှဓားရှည်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့် ကိုရှောင်ရင်ထိတ်သွားသည်။

သို့သော်...

သူကလည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ...

“သတိထားပြီးတိုက်ကြ” ဟုအော်ဟစ် သတိပေးလိုက်ကာ ကောင်းပင်ထံသို့တဟုန်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်နေ၏။

၃၈ နိဗ္ဗာန်သီလ နေလင်းအောင်

စိမ်းလန်းစိုပြည်လျက်ရှိသော တောအုပ်ကလေးအတွင်း ရှိသစ်ပင်များမှ သစ်ရွက်များသည် အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ်ဖြင့် မြေပေါ်တွင် ပလူယုံအောင် ကြွေကျနေသည်။

ရှောင်ကွမ်း၏ ဓားချက်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ရှောင်ကွမ်း၏ ဓားချက်က သစ်ရွက်များကိုသာအပိုင်းပိုင်း ပြတ်တောက်သွားစေခဲ့သော်လည်း ကောင်းပင် ၏အင်္ကျီကိုပင်ထိနိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။

ကိုရှောင်ကလည်း ထူးခြားထက်မြက်သည့်သိုင်းကွက်များကို အိတ်သွန် ဖာမှောက်အသုံးချကာတိုက်ခိုက်နေသည်။

ယခု...

သူ၏ သိုင်းပညာသည် များစွာတိုးတက်နေပြီဖြစ်ပြီး လီအင်းနှင့် မတိမ်းမယိမ်းအဆင့်သို့ ရောက်ရှိ၍လာပြီဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်...

သူ၏တိုက်ကွက်များသည် အသက်ကို ပဓာနမထားပဲ ရန်သူ၏သေကွက်များကို ဦးတည်တိုက်ခိုက်နေသောကြောင့် လီအင်းထက် ပိုပြီး အစွမ်းထက်မြက်သည် ဟုထင်မှတ်ရသည်။

လီအင်းကလည်း သူ၏အကျွမ်းကျင်ဆုံး သိုင်းကွက်တစ်ရာ ခြောက်ကွက်ဖြင့် ကောင်းပင်၏ တကိုယ်လုံးသို့ လွှမ်းခြုံတိုက်ခိုက်နေသည်။

သူ၏မျက်နှာသည် တည်ကြည်လေးနက်ပြီး ကောင်းပင်အားသုတ်သင်ပစ်ရန် အလွန်အရေးကြီးသည်ဟု ယူဆထားဟန် ရှိလေသည်။

ကောင်းပင်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များပျောက်ကွယ်

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နိဗ္ဗာန်သီလ ၃၉

သွားပြီဖြစ်ပါသည်။ ကျေနပ်အားရဟန်များလည်း ပျောက်ကွယ် သွားပြီ။

သူသည် တိုက်ပွဲစဉ်က ပြုံးရယ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း တစ်စထက် တစအပြုံးရိပ်များပျောက်ကွယ် သွားပြီးမျက်နှာမှာ တည်ကြည် လေးနက်လာသည်။

ယခု...

သူသည်ထိပ်တန်းသိုင်းသမားလူငယ်သုံးယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီး အစွမ်းထက်မြက်သည့်သိုင်းပညာသုံးမျိုး၏ စုပေါင်း တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုခံ နေရပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူကမပေါ့ဆဝံ့ဘဲ သတိကြီးစွာထားကာ ပြန်လည် တိုက်ခိုက်နေရသည် ။ အစပထမပိုင်းကတော့ ဤသို့မဟုတ်ခဲ့ပေ။

အမှန်မှာ...

သူ၏ သိုင်းပညာသည် သိုင်းလောကတွင် ပြိုင်းစံကင်းမဲ့ လောက်အောင်ပင် ထူးချွန်ထက်မြက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် သုံးယောက်တစ်ယောက်ပင် တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း ကောင်းပင်က အသာစီးရရှိလာသည်။

လီအင်းနှင့် ကိုရှောင်တို့မှာတဖြည်းဖြည်း ပင်နောက်ဆုတ်နေရသည်။

ရှောင်ကွမ်းမှာမူ ကောင်းပင်ကပြန်လည်၍ပြင်းထန်သော တိုက်ကွက်များဖော်ထုတ်လိုက်သည်နှင့် လျှင်မြန်စွာ ဆုတ်ခွာရသည်။

ယခု...

ရှောင်ကွမ်း သည် တိုက်ပွဲ အပြင်သို့ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

ထို့ကြောင့်...

သူမသည် ကြိရာမရဘဲ ဖြစ်သွားရသည်။

သို့သော်...

လီအင်းနှင့် ကိုရှောင်တို့က နောက်သို့တစ်စတစ်စ ဆုတ်နေရသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ သူမ မနေနိုင်ပဲ လက်ထဲမှ ဓားရှည် ကိုဝှေ့ ယမ်းကာ တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြန်သည်။

ရှောင်ကွမ်းက ဓားရှည် ကိုဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး သိုင်းကွက်သုံးကွက်တိတိ ထုတ်ဖော်တိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့်လီအင်းနှင့် ကိုရှောင်တို့အသက်ရှူချောင်သွားရသည်။

လီအင်းက လက်သီးသိုင်းကွက်များကိုအသုံးပြုလိုက်သော်လည်း ကောင်းပင်အားမည်သို့မျှ မထိချေ။ စကြာသိုင်းသမား၏ အစွမ်းကအံ့မခန်းပါတည်း ။

ထို့ကြောင့်...

တိုက်ခိုက်နေရာမှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်များ တစ်စထက်တစ်စ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူသည်အပေါ်စီးမှရရှိလာသည် နှင့် တပြိုင်နက် အလွတ်မပေးတော့ပဲ လက်နှစ်ဖက်ကို အသုံးပြုကာ လီအင်း၊ ရှောင်ကွမ်းနှင့် ကိုရှောင်တို့အားဖိ၍တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကိုရှောင်မှာ ကောင်းပင်နှင့် လက်ဝါးချင်းဆိုင်၍ ခုခံခံခြင်းမရှိပဲ နောက်သို့ ကပျာကယာ ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

အလစ်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သော ရှောင်ကွမ်းထံသို့ ကောင်းပင် က လျှပ်တပြတ်လက်ဝါး နှစ်ဖက် ပူးကပ်ကာ ရှိခိုးသည်

ဝံ့ဟန်ဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

“ဝုန်း...”

ရှောင်ကွမ်းရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမ၏ခြေလှမ်း သည် ရန်သူနှင့် နီးကပ်စွာခြေကွဲမိနေသော

ကြောင့် နောက်ဆုတ်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

နောက်သို့ ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်ရန်တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းမှာ နောက်သို့ တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်ကာ ခုန်ထွက်လိုက်ရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

ရှောင်ကွမ်းက နောက်သို့ တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်၍ ရှောင်တိမ်းဝံ့ခြင်းမရှိပါချေ။

အကြောင်းမှာ ကောင်းပင်ကဲ့ သို့လူတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက် နေရသောအခါ ခန္ဓာကိုယ်လေထဲတွင် အတွယ်အတာမဲ့ နေလျှင် ပို၍အန္တရာယ် များနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ရှောင်ကွမ်းက အခက်တွေ့ကြုံနေရသော အခါ လီအင်းက နေနိုင်တော့ဘဲ...

“ရပ်လိုက်”

ဟုကျယ်လောင်စွာဖြင့် ကြုံးဝါးလိုက်ကာ ကောင်းပင်ထံသို့ ခုန်အုပ်လိုက်လေသည်။ ကောင်းပင်က ပြုံးလိုက်သည်။ အမှန်မှာ သူက ရှောင်ကွမ်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည် မှာဟန်ပြသဖြစ်၏။

သူအနေဖြင့် တကယ်တမ်းရှင်းလင်းပစ်လိုသူမှာ လီအင်းသာဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍သာ သူကလီအင်းအား အသေမဟုတ်ဘဲ

အသက်ရှင်လျက်မင်းမိန့်ပါက ကိုရှောင်နှင့် ရှောင်ကွမ်းတို့မှာ အလိုလို
ရုံးနိမ့်သွားမည် ဟုသူသဘောပေါက်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် လီအင်းက ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လာသည်
ကိုတွေ့မြင်လိုက်သည် နှင့် တပြိုင်နက် ရုတ်တရက် ရှောင်ကွမ်းအား
လက်ဝါးဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကိုချာကနဲ လှည့် လိုက်ကာ
လီအင်း၏ တိုက်ခိုက်လာသော လက်ဝါးစောင်း နှစ်ဘက် အားလက်
ချောင်းများဖြင့်ဖမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

အဖြစ်အပျက်သည် တဒဂ် အချိန်အတွင်းလျင်မြန်စွာ
ဖြစ်ပျက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ရှောင်ကွမ်း က ပြင်းထန်သောလက်ဝါး အရှိန်ကို မခုခံဝံ့ဘဲ
နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်သည့် အချိန်ကလေးမှာပင် ကောင်းပင်
၏ လက်ချောင်းများက လီအင်း ၏ လက်ကောက်ဝတ် နှစ်ဖက်အား
ဖမ်းဆုပ်မိလိုက်ပြီဖြစ်လေသည်။

လီအင်းမှာ နာကျင်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးရှုံ့မဲ့သွား
သည်။

အကယ်၍ ကောင်းပင်က အနည်းငယ်အားစိုက်၍သူ၏
လက်နှစ်ဘက်ကိုညှစ်ချလိုက်ပါက သူ၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ သွင်သွင်
ကျိုးသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“လွတ်လိုက်စမ်း”

ကျယ်လောင်စွာအော်ငေါက်လိုက်သောအသံ နှင့် အတူ
ကိုရှောင်က ကောင်းပင်အားခုန်တုပ်လိုက်သည် ကိုတွေ့မြင်လိုက်
လေသည်။

ကောင်းပင် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းကသေချင်လို့လား”

သူသည် ပြောသင်းလီအင်း၏ လက် တစ်ဖက်ကို လွှတ်ပေး
လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားကာ လွတ်သွားသော
လက်ဖြင့် ကိုရှောင်ထံသို့ ရိုက်ချလိုက်သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်ပင် လျင်မြန်ပြီး ထိပ်တန်း သိုင်း
သမား ဝိသလှသည်။

အကယ်၍သာ ကိုရှောင်က နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်
မည်ဆိုပါက ကောင်းပင်က လီအင်း၏ လွတ်သွားသောလက်ကို
ပြန်လည်ဖမ်းမိနိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကိုရှောင်က နောက်သို့ခုန်ဆုတ်သွားလိမ့်မည်ဟုကောင်းပင်
တတထစ်ချယုံကြည်ထားသည်။

သို့သော်...

ကိုရှောင်မှာ ကောင်းပင်ထင်သလို နောက်ဆုတ်သွားခြင်း
မရှိချေ။ တကယ်သူရဲကောင်းဖြစ်သည်။

သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုက်ချလာသည့် ကောင်းပင်
၏ လက်ဝါးကို ပြန်လည် ၍ခုခံပေးလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဝုန်း...”

“အား...”

စူးရှသော အသံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာလွှတ်ပေါ်လာ
ပြီး ကိုရှောင်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းပင်မှာလည်း လီအင်း၏ လက်တစ်ဘက်ကို ဖမ်းဆုတ်ထားရာမှ လွတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

လီအင်းမှာ ဖမ်းချုပ်ထားရာမှ လွတ်မြောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

မြေပေါ် လဲကျသွားသောကိုရှောင်အနီးသို့ ပြေးလွှားကာ ကဗျာကယာ ပွေ့ထူလိုက်လေသည်။

ကိုရှောင်ကပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းမှ သွေးများကယိုစီးကျနေ၏။

သို့သော်...

သူကပြုံးနိုင်သေးသဖြင့် လီအင်းကအံ့သြသွားလေသည်။

သူသည် ကိုရှောင်အားအသာအယာ ဖေးမရင်း စိတ်ထိခိုက်စွာ မေးလိုက်မိလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုတိုက်ခိုက်ရတာလဲဗျာ”

ကိုရှောင်မှာ ဒဏ်ရာရရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ကောင်းပင်က သဘောကျစွာပြုံး လိုက်ပြီး ဝင်ပြောသည်။

သူ့အသံကလှောင်ပြောင်သံဖြစ်ပါ၏။

“သူကမင်းကိုလေးစားတယ်ဆိုတာ သက်သေပြချင်လို့ပေါ့ကွာ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ လီအင်း၏ မျက်နှာမှာ ခက်ထန်သွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ကိုရှောင်က လူးလှိမ့်ထလိုက်လေသည်။

သူကမြေပေါ်တွင်ကောင်းစွာရပ်နိုင်စွမ်း မရှိသေးချေ။

မည်သို့ဆိုစေ ကိုရှောင်သည် တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ကာ အသက်သေဆုံးပါစေ ရန်သူအားလက် မမြှောက်ဘူးမထောက်ပဲ တိုက်ခိုက်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားဟန်ရှိသည်။ ကိုရှောင်က မတ်တတ်ရပ်လာနိုင်သည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လီအင်းက ကောင်းပင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ကောင်းပင်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

လီအင်းကအံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာပြောလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါခင်ဗျားသတိထားပေတော့...”

ထို့နောက်...

ကောင်းပင်ထံသို့ လျှပ်တပြက်ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ကောင်းပင်က...

“မင်းဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ဟုပြောကာပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုစဉ်...

ကောင်းပင်၏ လက်ဝါးဒဏ်ကြောင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားရသောရှောင်ကွမ်းကလည်း ရှေ့သို့လျင်မြန်စွာ တိုးကပ်လာပြီး ကောင်းပင်အား တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သို့သော်...

ကိုရှောင်မှာ တိုက်ပွဲအတွင်း ပါဝင်လာနိုင်စွမ်း မရှိသောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။

ကိုရှောင်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး တိုက်ပွဲ အတွင်းဝင်ရောက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။

သူကဒဏ်ရာရရှိထားပြီဖြစ်သောကြောင့် ပါဝင်တိုက်ခိုက်

ရန်မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

ကိုရှောင်ကဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းမရှိလျှင် လီအင်းနှင့် ရှောင်ကွမ်းတို့မှာ သိုင်းကွက်တစ်ရာပြည့်အောင်ပင် ခုခံနိုင်စွမ်း ရှိကြ တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ရုတ်တရက်

ကိုရှောင်၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားသည်။

သူသည်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်ပြီးဖြေပေါ်၌ ရှိနေသော ကျောက်တုံးကလေးကျောက်ခဲလေးများအား ကောက်ယူလိုက်ကာ ကောင်းပင်ထံသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ. . .

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲလေး သုံးလုံး၏လေတိုးသံကြောင့် ကောင်းပင် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကိုရှောင် ပစ်လွှတ်လိုက်သည်ကို သတိပြုမိခဲ့သောကြောင့် လီအင်းတို့ဘက်မှ ကူညီရန်လူများရောက်ရှိလာပြီဟုထင်မှတ် သွားကာ နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်. . .

လီအင်းက လက်နှစ်ဘက်ကိုကြက်ခြေခတ်ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ကောင်းပင်၏ရင်ဝသို့ ချိတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ကောင်းပင်က လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့်ပြန်လည်ခုခံပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ရှောင်ကွမ်းက လက်ထဲမှ ဓားရှည်ဖြင့် လျှပ် တစ်ပြက် ဝင်ရောက်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ကောင်းပင်ရင်ထိတ်သွား၏။

သူက ဟန်ချက်ပျက်သွားသောကြောင့် ရှောင်တိမ်းမှသာ

ပြစ်နိုင်ပေတော့မည်။

ထိုစဉ်. . .

ကိုရှောင်က နောက်ထပ်ကျောက်တုံးကလေး သုံးလုံး ပစ် လိုက်ပြန်သည်။

“ဝိုး”

“ဝိုး”

“ဝိုး”

လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာသည်။

ကောင်းပင် အခက်ကြုံသွားရတော့သည်။

သူသည်အလျင်မြန်ဆုံး လက်တစ်ဘက်ကိုငွေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ခိုရှောင်ပစ်လွှင့်လိုက်သော ကျောက်တုံးကလေးများအား ဖမ်းယူ သိုက်သည်။

ကျန်လက်တစ်ဖက်က လီအင်း၏ ရိုက်ချလိုက်သော လက် ခြီးနှစ်ဖက်ကို လျှပ်တစ်ပြက်ခုခံပေးလိုက်သည်။

သူ၏ထိုတဒင်္ဂကထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီး၏ အရှုံးတဒင်္ဂ ခြစ်လေသည်။ မထင်မှတ်သောအချိန်ကလေးတွင် တိုက်ကွက် နှစ်ခုကို ချက်ပစ်လိုက်နိုင်ခဲ့သော်လည်း သူ၏ ရင်ဝသည် ဟာကွက် တစ်ခုဖြစ် သွားသည်။

ရှောင်ကွမ်း၏ မျက်နှာဝင်းလက်သွား၏။ သူမသည် ရရှိ သော အခွင့်အရေးကိုလက်လွှတ်မခံပဲ လျှပ်တစ်ပြက် ရွေ့သို့ ခြစ်တစ်လှမ်း တိုးလိုက်ကာ ကောင်းပင်၏ရင်ဝသို့ ဓားဖြင့် ထိုးသွင်း ချိတ်ပါတော့သည်။

ကောင်းပင်ကချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ခန္ဓာကိုယ် အားယို၍

၄၈ နဂါး တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သောကြောင့် သူမ၏ဓားများက ကောင်းပင်၏ ရင်ဝသို့ထိရုံမျှသာထိနိုင်ခဲ့သည်။

ဤထွင်. . .

ကောင်းပင်က ဖမ်းယူ ရရှိလိုက်သော ကျောက်တုံးကလေးများဖြင့် ရှောင်ကွမ်းထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက် လေသည်။

ရှောင်ကွမ်းထိတ်လန့်သွား၏။

သို့သော်. . .

မည်သို့မျှရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါချေ။

သူမသည် မကြာမီကျိန်းသေ သေဆုံးသွားရတော့မည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သဖြင့် မျက်လုံးစုံမှိတ်လိုက်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ရှေ့သို့ တိုးဝင်ပြီးဓားကို ထိုးချသည်။

ထို့ကြောင့်. . .

ကောင်းပင်ပစ်လွှင့်လိုက်သော ကျောက်တုံးကလေးများက ရှောင်ကွမ်း၏ရင်ဝသို့တိုးဝင်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှောင်ကွမ်း၏ ဓားက ကောင်းပင်၏ရင်ဝအားထိုးဖောက်သွားလေတော့သည်။

“အား”

ကောင်းပင်စူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်သည်။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ကပျာကယာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး ရှောင်ကွမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အားတွန်းဖယ်လိုက်သည်။

ရှောင်ကွမ်း အံတင်းတင်းကြိတ်ပြီးသူမ၏ ထိုးသွင်းထားသော ဓားကို မလွှတ်ဘဲ တအားဖိသွင်းထားသည်။ ဓားရှည်ကား ကောင်းပင်၏ ရင်ဝသို့ အဆုံးထိဝင်ရောက်သွားချေပြီ။

“အား. . .”

အငြိုးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နဂါး ၄၉

ကောင်းပင်မှာ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်နေ၏။

သူ၏ မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေသည်။

လူသတ်ရဲသူကြီးသည် ဤတခါတော့ မသေရဲသူကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဖယ်. . . ဖယ်စမ်း”

သူက သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် အော်ဟစ်နေ၏။

ခန္ဓာကိုယ်အားမလွှတ်စတမ်းဖက်ထားသော ရှောင်ကွမ်းကိုလည်း အတင်းပင်တွန်းဖယ်နေ၏။

ရှောင်ကွမ်းက လုံးဝမလွှတ်ပါချေ။

ကောင်းပင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသည်။

သူကဆွဲဖယ်နေသော်လည်းကြာကြာမလှုပ်နိုင်တော့ပါ။

မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်လူ့လွန်ကာ မြေပေါ်ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့သည်။

အခန်း(၁၂)

အကာအကွယ်ပေးသူ

စကြာသိုင်းသမား ကောင်းပင် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်လေပြီ။

တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက်များ၏ နိဂုံးကား ဤသို့ပင်တည်း။

မြို့စားကြီး ရှောင်ဝါးထင် နှင့် အပေါင်းပါများသည်လည်း သိုင်းလောကသားများ၏ ဖယ်ထုတ်ခြင်းခံရပြီး နေပြည်တော်မှ ထိုက်ထိုက်တန်တန် အပြစ်ပေးအရေးယူသွားမည်မှာသေချာနေ၏။

အောက်လမ်းသိုင်းသမားဆိုးများ၊ သစ္စာဖောက်များမှာ ချေမှုန်းခံခဲ့ရပြီးဖြစ်ရာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး အေးချမ်းသာယာ သွားမည်မှာသေချာနေပါတော့သည်။

သစ္စာဖောက်များအား ချေမှုန်းသုတ်သင်ရာ၌ပေးဆပ်ခဲ့ရ သောအရင်းအနှီးကလည်းမသေးလှပါချေ။

သိုင်းလောကဖျော်လှူငယ်သိုင်းသမားလေးဖော်မှ ဝေရီ နှင့် ရှောင်ကွမ်းတို့အသက်စွန့်သွားကြရသည် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့သည် တကယ့်သူရဲကောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ အသေခံပြီး ရန်သူများကို ရှင်းလင်းခဲ့သည်။ကိုရှောင်နှင့် သိုင်းသမားလီအင်းတို့ ၏ မျက်နှာများ တွင်ဝမ်းနည်းကျေကွဲသည့် အသွင်အထင်းသာ ပေါ်လွင်နေပါသည်။

ကိုရှောင်က ရှောင်ကွမ်းအတွက် ခံစားနေရခြင်းဖြစ် သည်။ ရှောင်ကွမ်း ဆိုသောဝိန်းမချောလေးသည် သူ့အပေါ် သံယောဇဉ် ငြိတွယ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ကိုရှောင်သည် ရရှိထား သောဒဏ်ရာများကိုပင် အမှု ထားပဲရှောင်ကွမ်း၏အလောင်းကိုအေးမြသော အရိပ်အာဝါသရှိသည့် သစ်ပင်ကြီးတပင်အောက်၌ မြှုပ် နံ့သပြိုက်ပေးခဲ့ပါသည်။

“ညီမရယ် အေးချမ်းစွာနဲ့ ထာဝရ အနားယူပါတော့ သိုင်း လောကကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမယ့် လူတွေနောက်ထပ် မပေါ်ပေါက် ရအောင် ကျုပ်တို့ ဆက်ပြီး ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်သွားပါမယ်”

သိုင်းသမားလီအင်းက...

“စကြာသိုင်းသမားကိုနှိမ်နင်းနိုင်လိုက်တာ သိုင်းလောက အောင်ပွဲပါပဲ”

ကိုရှောင်က

“ရှောင်ဝါးထင်တို့လူစုလည်းချေမှုန်းခံလိုက်ရပါပြီဗျာ ဘာမှ စိတ်ပူစရာမလိုတော့ပါဘူး၊ မာကွန်ပင် နဲ့ဝေရီ တို့ရောက်သွားတော့ သူတို့ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။

သိုင်းသမားလီအင်းပြုံးလိုက်သည်။

“မြို့စားကြီး ရှောင်ဝါးထင်ရဲ့ထောင်ချောက်ထဲရောက်နေတဲ့ အထက်လမ်းသိုင်းသမားတွေနဲ့ ဝေရီတို့ကို ကျုပ်တို့စိတ်ပူကြသလိုပဲ ဝေရီနဲ့ မာကွန်ပင်ကလည်း စကြာသိုင်းသမားရဲ့လှည့်ကွက်ထဲကို ရောက်နေတဲ့ ကျုပ်တို့ကို စိတ်ပူနေကြမှာပဲ”

ကိုရှောင်က...

“အားလုံးပြီးဆုံးသွားပါပြီဗျာ ဘာမှ စိတ်ပူစရာ မလိုတော့ ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပေးဆပ်လိုက်

၅၂ နိ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ရတာပဲမဟုတ်လား... တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ပေးဆပ်ရတာ တိုင်းပြည်အတွက်ပါ... ”

သိုင်းသမားလီအင်းလက်ကာပြလိုက်သည်။

“သည်လိုတော့သိုင်းလောကကြီး အေးချမ်းသွားပြီလို့ ယတ် ပြတ်ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကကိုလွှမ်းမိုးဖို့ကြံစည် နေတယ်လို့သတင်းထွက်ပေါ်ခဲ့တာ အတော်ကြာနေပြီမဟုတ်လား၊ စကြာသိုင်းသမားသတင်းက ပိုထွက်နေတော့ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက သတင်းမြှုပ်နေတာပဲ”

ကိုရှောင်၏ မျက်နှာတည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။ သိုင်း လောကအားလွှမ်းမိုးဖို့ကြိုးစားနေကြသူများတွင် စကြာသိုင်းသမား သည် ထိပ်ဆုံးမှပါဝင်နေသော်လည်း သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကိုလည်း လျော့တွက်၍ မရချေ။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်သည် သူ၏သိုင်းပညာသာလျှင် သိုင်း လောက၌အတော်ဆုံးဖြစ်သည်ဟု ခံယူထားကာ ခက်ထန်မောက်မက် ပြီး သိုင်းလောကသားများကို အထင်အမြဲသေးစွာ ဆက်ဆံနေ ရှိသည်။

အခွင့်အရေးရလျှင်ရသလို သိုင်းလောကပထမနေရာကိုရသလို ဘို့ကြံစည်နေသူဖြစ်သည်။

သူသည် စကြာသိုင်းသမား၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု ဖိတ်ခေါ်မှုကိုပင်လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ စကြာသိုင်းသမား ကြောင့် သိုင်းလောကသားများ အလုပ်ရှုပ်နေကြချိန်၌ သိုင်းတံခွန်

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (ဒ်) နိ ၅၃

ဂိုဏ်းသည် ဂူတန်းဂိုဏ်းအားနှစ်ကြိမ် တိုင်တိုင် နှောင့်ယှက်ခဲ့သည် ဟု သတင်းထွက်ပေါ်ခဲ့သည် ကို သိုင်းသမား လီအင်း ကြားသိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဂူတန်းဂိုဏ်းမှာ သိုင်းလောက၌ အစဉ်အလာကြီးမားသော ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်ပါသည်။

သိုင်းသမားလီအင်းဆက်၍ပြောသည်။

“စကြာသိုင်းသမား ကိုချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ပေမယ့် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း တခေါင်းထောင်လာယင် အခက်ကြုံရဦးမယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူတို့ကိုသွားပြီး အကဲခတ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

ကိုရှောင်ရယ်မောလိုက်သည်။

လီအင်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ကိုရှောင်က...

“ဒါကြောင့် သိုင်းလောကမှာ သိုင်းသမားလီအင်း နာမည်ကြီး နေတာပဲကိုး သိုင်းလောက ကိစ္စဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ အသေးအဖွဲ့ ကလေးကအစ စိတ်ဝင်စားတာပဲ...”

“ကျုပ်က”

“ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝဟာအသက်နဲ့အချိန်တွေအားလုံး သိုင်းလောက အတွက် ပုံပေးထားတာပဲလားဗျာ”

လီအင်းပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ ဒါကြောင့် သိုင်းလောက အားလုံး ထမ်းဆောင်နေတာပါဗျာ ”

ကိုရှောင်က...

“ခင်ဗျားဟာသိုင်းလောကပျော်သိုင်းလေးဖော်ထဲမှာ ပါဝင်နေပြီးအကျော်ကြားဆုံးဖြစ်ခဲ့တာကိုး အင်းကျော်လည်းကျော်ကြားထိုက်ပါတယ်...။

လီအင်းက...

“ကျုပ်ကို ချီကျူးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျုပ်ကလည်းခင်ဗျားကိုချီကျူးရဦးမယ်”

“ဟု...။”

ကိုရှောင်မျက်လုံးပြူးသွား၏။ သူသည် ယခုမှသိုင်းလောကထဲဝင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

“ခင်းဗျားဟာ သိုင်းလေးဖော်လို နာမည် မကျော်ကြားသေးပေမယ့် သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုးကို တကယ်ကို စွမ်းစွမ်းတမန်ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပါပဲ...။”

ကိုရှောင်က အဝေးသို့မျှော်ကြည့်ရင်း အေးဆေးစွာပြောသည်။

“မကျော်ကြားရင်နေပါစေဗျာ၊ ကိုယ့်မှာတာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်းဆက်ပြီးလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားရမှာ”

“ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ထားကိုလေးစားပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ထာဝရမိတ်ဆွေတစ်ဦးလို့ သတ်မှတ်ထားလိုက်ပါမယ်။ ဝေရီနဲ့ ညီမလေးရှောင်ကွမ်းတို့ မရှိတော့လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရချိန်မှာ ခင်ဗျားထွက်ပေါ်လာတာ တကယ်ကိုအားရစရာပါပဲ”

ကိုရှောင်သည် ရှောင်ကွမ်း၏ မျက်နှာလေးကိုမြင်ယောင်လာပြီး ဆွေးသွားသည်။

ရှောင်ကွမ်းသည် ဆရာ၏အမိန့်ကြောင့် တစ်သက်လုံး

အိမ်ထောင်ပြုခွင့်မရှိသဖြင့်သူတို့နှစ်ယောက်လည်း နီးစပ်ဖွဲ့မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေသက်သက်ဆက်ဆံရုံမှအပ အခြားဘာမျှမတတ်နိုင်တော့ပေ။

ယခုတော့...

ရှောင်ကွမ်းက အပြီးတိုင်လမ်းခွဲသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့သည် ရှင်ကွဲကွဲ နေရာမှ သေကွဲကွဲခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

လီအင်းက...

“ခင်ဗျားသာ အချိန်မီရောက်မလာရင် စကြာသိုင်းသမားရဲ့ ထောင်ချောက်မီး ကျုပ်တို့ ဂုဏ်ရောက်ရမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့်ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်သေးတယ်”

ကိုရှောင်က...

“သည်ကိစ္စတွေပြီးဆုံးသွားပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်လဲလုပ်ထိုက်တာကိုလုပ်တာပါပဲ...”

လီအင်းက ကိုရှောင်ကို ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား... ရှောင်ကွမ်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်ထင်ပါရဲ့...”

ကိုရှောင်က...

“ဟုတ်ပါတယ်... ရှောင်ကွမ်းလို တန်းဖိုးရှိတဲ့ လူတွေ နောက်ထပ်မဆုံးရှုံးရလေအောင် အစွမ်းကုန်းကြိုးစားဆောင်ရွက်သွားရမှာပေါ့ဗျာ...”

“အင်း...”

ရှောင်ကွမ်းနဲ့ ဝေရီတို့ သေဆုံးသွားခဲ့ကြပေမဲ့ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက သူတို့ကို ဘယ်တော့မှာ မေ့သွားကြမှာမဟုတ်ပါဘူး။

၅၆ နေ့ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ကိုရှောင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အမှန်တော့ . . .

သူသည် ရှောင်ကွမ်း သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် စိတ်ထဲ
သောကများ ခံစားနေရကြောင်း တွေးမိသည်။

သူပြောသည် စကားများလည်း အသက်မပါဘဲ ဖြစ်နေ၏။

လီအင်းက ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

“ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းရဲ့ အခြေအနေကို ကျုပ်သွားပြီး စုံစမ်း
ချင်တယ်၊ ညီလေးလိုက်နိုင်ရင် လိုက်ခဲ့ပါလား. . . ”

ကိုရှောင်ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“ ခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် မလိုက်သေးပါဘူး. .
နောက်တော့တွေ့ကြသေးတာပေါ့. . . ”

“ ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါ ”

“ ကောင်းပါပြီဗျာ ”

လီအင်းသည် ကိုရှောင်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည်။
ကိုရှောင်က ငူငူကြီးရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုစဉ် . . .

“ ဂျိန်း. . . ”

မိုးခြိမ်းသံထွက်ပေါ်လာသည်။

လျှပ်နွယ် လျှပ်ပန်းများ ပြီးခနဲ ပျက်ခနဲ ဝင်းလက်သွားသည်။
လေပြင်းများက တဟူးဟူးမြည်ကာ ဖိတ်ခတ်လာသည်။ ကောင်းကင်

ကြီးတစ်ခုလုံး ပြိုကျလာတော့မည်ကဲ့သို့ မည်းမှောင်လာသည်။

ထိုနောက်. . .

“ ဟူး . . . ဟူး . . . ဟူး . . . ”

အဖြိုးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) ၅၇

“ ဝေါ . . . ဝေါ . . . ဝေါ . . . ”

မိုးသက်လေပြင်း ကျရောက်လာလေတော့သည်။

ကိုရှောင်သည် တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေများစိုရွာသွားတော့မှ သတိ
ဝင်လာသည်။

သူသည် လီအင်းနှင့် လမ်းခွဲပြီးနောက် ရှောင်ကွမ်းအား
သတိရသောစိတ်များ ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ယခုအခါ ဆရာဖြစ်
သူနှင့် သံယောဇဉ်ဖြစ်မိသော ရှောင်ကွမ်းတို့ သေသွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်. . .

သူ၏ဘဝသည် လောကတွင် တွယ်တာရမည့်သူ မရှိဘဲ
ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ သူဘယ်ဆီဘယ်သောင်ကမ်း ဆိုက်တော့မည်မသိ
ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ခြေဦးတည်ရာ သွားနေတော့သည်။ ခိုက်ခိုက်
တုန်အောင် ချမ်းလာတော့မှ သတိဝင်လာသည်။ ကိုရှောင်သည် မျက်နှာ
ပေါ်မှ မိုးရေစက်များကို သုတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်၏။ ထိုအခါ အလွန်သာယာလှပသောတောင်တစ်လုံး အနီး၌
ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။ ဆောက်တည်ရာမရ
စစ်နေသော ကိုရှောင်၏ စိတ်အစဉ်သည်ထိုသာယာ လှပသော တောင်
ကြီး၏ ညှို့ယူဖမ်းစားခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့သည်။

“ မိုးထဲ လေထဲမှာတောင် အတော့်ကို သာယာလှပနေပါ
လား. . . ”

ကိုရှောင်သည် ထိုသာယာလှပနေသော တောင်ကြီးဆီသို့
သွမ်းသွားမိလေတော့သည်။

မိုးကပိုသည်းလာ၏။ တောတောင်အလှကို မိုးကန်လှန်းကာ
ဖိတ်ဖုံးကာဆီးလိုက်သလိုရှိသည်။

၅၈ နန္ဒ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူသူအရိပ်အရောင်ပင်မတွေ့ရပါ။ မည်သည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိနေမှန်းလည်း ကိုရှောင် မသိတော့ပါ။
ထိုစဉ်...

“ဟူး... ဟူး... ဟူး...”

အဝတ်အစားလေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူရိပ်များ ပြေးလွှားလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ကိုရှောင်ပိုပြီး အံ့သြသွား၏။

“တောထဲ တောင်ထဲမှာ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေကြတာ ဘယ်သူတွေပါလိမ့်၊ ဒီလောက်မိုးသဲသဲကြီးထဲမှာ သူတို့မို့ ပြေးလွှားနေကြတယ်...”

ဒါပေမဲ့...

ထူးခြားမှုတစ်ခုရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူတွေ့မိသည်။

ကိုရှောင်အက်ခတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင်...

“မလွတ်စေနဲ့...”

“တိုက်ကြ...”

ညာသံပေးသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ခြမ်း... ခြမ်း... ခြမ်း...”

“ဝုန်း...”

“အား...”

“အမလေး...”

လက်နက်အချင်းချင်း ထိတွေ့မိသောအသံများ စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ချက်တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နန္ဒ ၁၉

“ဟင်း...”

ကိုရှောင် ရင်ထိတ်သွားလေ၏။

လူတစ်ယောက်အား လူတစ်စုက ဝိုင်းရန်တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အများနှင့် တစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကိုရှောင်မှာ ကူညီလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“အား...”

အများ၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းခံလိုက်ရသူသည် စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ်လဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကိုရှောင်လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။ လူကောင်းဖြစ်စေ လူဆိုးဖြစ်စေ အများ၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခံရခြင်းမှာ မတရားဟု ယူဆထားခြင်းကြောင့်...

“ရပ်လိုက်”

အော်ငေါက်ကာ တိုက်ပွဲအတွင်း ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှာ မြေပေါ်လဲကျသွားသောသူမှာ ရသေ့တစ်ပါး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုရသေ့မှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်အရတော့ အောက်လမ်းသိုင်းသမား မဖြစ်နိုင်ချေ။

ရန်သူများ၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်မှုခံရသဖြင့် ထိုရသေ့မှာ အဝတ်အစားများ စုတ်ပြဲကာ တုတ်ကိုယ်လုံးသွေးချင်းချင်းနီရဲနေသည်။

၆၀ နှစ် တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ကိုရှောင်က ရသေ့ရှေ့၌ မားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီး ကာကွယ်ပေးထားလိုက်သည်။ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့သူများကိုလည်း အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်နဲ့ အများမတရားလုပ်တာ ကျွန်ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံဘူး...။ ခင်ဗျားတို့က လူစုလူဝေးနဲ့ အနိုင်ကျင့်နေဒါပဲ...”

ထိုလူများက အနက်ရောင် အဝတ်စားဝတ်ကာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး ရုပ်ဖျက်ထားကြသည်။ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက် ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသဖြင့် သိုင်းလောကသားများဖြစ်ကြောင်းကား ထင်ရှားနေ၏။ မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားသဖြင့် လူသိမခံလိုကြောင်း ထင်ရှားနေရာ ထိုလူများသည် သိုင်းလောက၌ နာမည်ရှိသူများ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေတော့သည်။

“ဝင်ရှုပ်တာ သေချင်လို့ပဲဖြစ်မယ်... ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကို ဝင်မရှုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ အေးအေးနေစမ်း...”

“သည်ကောင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်”

သူတို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောလိုက်ကြသည်။

ထိုနောက်...

“သတ်ပစ်”

“ယား...”

ညာသံပေးကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာကြလေတော့သည်။ ကိုရှောင်က မားမားမတ်မတ် ရပ်နေ၏။

သူသည် ကျောက်တောင်ကြီးအလား ထီးထီးမားမားရပ်နေသည်။ မည်သည့် ရန်ကိုမျှ မမှုဟူသော အနေအထားပင်တည်း။

အငြိုးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နှစ် ၆၁

သူသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အတွင်းအား စုစည်းထားသည်။ ရန်သူများအနီးသို့ ရောက်လာတော့မှ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း...”

အော်ငေါက်ရင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်လေ၏။

အတွင်းအား ထည့်သွင်းအသုံးပြုလိုက်ခြင်းကြောင့် လေတိုးသံများ တဟူဟူ မြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟူး... ဟူး... ဟူး...”

“ဝုန်း...”

“အား...”

မျက်နှာဖုံးစွပ် ရန်သူများကားလူတစ်ခြား လက်နက်တစ်ခြား ဖြစ်ကာ အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားကြသည်။ ထိုလူများ၏ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်ရှိသူက ဒေါသထွက်သွားသည်။

“တောက် သိကြသေးတာပေါ့”

ငယ်သားများအခြေအနေ မဟန်သည်ကို မြင်သောအခါ သူသည် ဓားတစ်လက်ဆွဲကာ ခုန်ဝင်လာသည်။

“ဝုစ်... ဝုစ်...”

ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များထွက်ပေါ်လာ၏။ ပြင်းထန်သော ဓားချက်များသည် ကိုရှောင်၏ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်း ခြုံသွားသည်။

ကိုရှောင်ကလည်း ခန္ဓာကိုယ်ကိုယ်စီနဲ့ ကာ ရှောင်တိမ်းရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သည်။

တစ်ချက်ကလေးမှားယွင်းမိသည်နှင့် ဒုက္ခရောက်ရမည်ဖြစ်

၆၂ နန္ဒ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ကြောင်း ကိုရှောင်နားလည်ထားသည်။ ပြင်းထန်သော ဓားချက်များ ကို ရှောင်တိမ်းယင်း ရှေ့တိုးပြီးလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်ရိုက်ချ လိုက်သည်။

“ ဝုန်း . . . ”

မျက်နှာဖုံးစွပ်တို့ ခေါင်းဆောင်မှာ အပေါ်မြောက်တက်သွား ပြီး မြေပေါ်ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

လူတစ်ခြား ဓားတစ်ခြား မြေပေါ်ရောက်သွားပြီး တုတ်တုတ် မျှမလှုပ်တော့ချေ။

“ ဟင်း ”

“ ဟာ ”

ထိုလ၏လက်အောက်ငယ်သားများသည် အခြေအနေ မဟန်မှန်း သိသည်နှင့် ထိတ်လန့် တကြားအော်ဟစ်ကာ ထွက်ပြေး ရှောင်တိမ်းသွားကြလေတော့သည်။

အခန်း(၁၃)

သစ္စာရှိသူ

မိုးကသဲကြီးမဲကြီးရွာသွန်းနေပါသည်။

ကိုရှောင်သည် မြေပေါ်လဲကျနေသော ရသေ့အား ဖေးမ လိုက်သည်။ သူ၏ အပြုအမူ၌ ကြင်နာခြင်းအပြည့်အဝ ပါရှိသည်။ ရသေ့မှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရထားသည့် အပြင် ခိုက်ခိုက် တုန်အောင် ချမ်းနေသည်။

ကိုရှောင်စိတ်ပူသွားမိသည်။ ရသေ့အား ပူနွေးသော ပြုစုမှု လိုအပ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ သည်အတိုင်းဆို ရသေ့ကြီးအတွက် အခြေအနေမကောင်း သူး . . . ”

ရသေ့ကြီးအား ကူညီလက်စဖြင့် ဆက်၍ကူညီရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ဤသည်မှာ သူ၏ မူလစိတ်ဓာတ်ပင်ဖြစ်သည်။

“ အင်း . . . အင်း . . . ”

ရသေ့သည် မျက်လုံးဖွင့်ကာ ညည်းတွားလိုက်၏။ သူ့အားရန်သူများလက်မှ ကိုရှောင်ကူညီခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ကောင်းစွာသိရှိထားပုံတော့ရသည်။

“ ကျွန်ုပ်ကို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

၆၄ နေ့ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ကြိုးစား အားယူကာ ကျေးဇူးတင်စကားပြောလေ၏။ အတူ အညီပေးသူကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိနေ၍ ယဉ်ကျေးမှုရှိ သူလည်းဖြစ်နေ၏။ ကိုရှောင်အား ပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ ရသေ့ကြီးဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့။ ရသေ့ကြီးကို ကျုပ်ကူညီပါမယ်..”

သူသည် ရသေ့ကြီးကို ပုခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်ပြီး ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရထားသော ရသေ့ကြီးမှာ ကိုရှောင်ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားရတော့သည်။

ကိုရှောင်သည် မိုးထဲရေထဲ အတန်ကြာအောင် ပြေးလွှားသွားပြီးနောက် ကံကောင်းထောက်မစွာပင် တောင်ခြေတစ်နေရာ၌ သစ်လုံးအိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် ထိုသစ်လုံးအိမ်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်ကာ ပြေးလွှားသွားလိုက်သည်။

မိုးကောင်းနေဆဲပင်။

သူသစ်လုံးအိမ်ကလေးရှေ့သို့ရောက်ရှိသွားသောအခါ အိမ်ရှင်များကို အော်ခေါ်သည်။

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့..”

သူ၏ခေါ်သံများက မိုးသံလေသံကို ထိုးဖောက်ကာထွက်ပေါ်လာသည်။

သို့သော်.....

သူ့အားပြန်ကြားမည်သူမရှိပါချေ။

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့..”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (ဒ) နေ့ ၆၅

ကိုရှောင်က ထပ်မံခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

အိမ်ကလေးထဲမှတုံ့ပြန်သံမကြားရသကဲ့သို့ လူရိပ်လူရောင်လည်း မတွေ့ရချေ။

လူသူမနီးသည့် အိမ်ကလေးတစ်လုံးသို့ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကိုရှောင်နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် တံခါးတွန်းဖွင့်ကာအိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲ၌ အမှန်ပင်လူမရှိချေ။ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ကောင်မျှမရှိပေ။

အမဲလိုက်သမားများ သစ်ခုတ်သမားများတောထဲ တောင်ထဲ ရောက်လာချိန်၌ ခေတ္တစခန်းချနေထိုင်ရန်ဆောက်လုပ်ထားသည် အိမ်ကလေးမျိုးဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ... .

မိုးခိုစရာ နေရာရလိုက်သဖြင့် ကိုရှောင်ဝမ်းသာသွားသည်။

မိုးသည် သဲကြိုးမဲကြိုးရွာချနေသဖြင့် ဒဏ်ရာရထားသော ရသေ့ကြီးအတွက် မကောင်းလှချေ။

‘အိမ်ထဲ၌ ရှင်းလင်းပြီးရသေ့ကြီး အတွက်နေရာ ထိုင်ခင်းစီစဉ် ပေးလိုက်သည်။’

တဖန်... .

အသင့်ဆောင်ထားသော အသက်ကယ်ဆေးတစ်လုံးကို ထုတ်ကာ ရသေ့ကြီးအား တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။

ဒဏ်ရာများအနီးတဝိုက် ရှိသွေးများကိုလည်း ပိတ်ပေးလိုက်သဖြင့် သွေးထွက်လွန်ခြင်းမရှိစေရန် ကြိုတင်ကာကွယ်ထားလိုက်ပြီးဖြစ်သွားသည်။

ရသေ့ကြီး၏ကျောပြင်ရှိ လွှဲသွေးကြောများမှတစ်ဆင့်

အတွင်း အားပို့ဆောင်ပေးကာတတ်စွမ်းသလောက်ကုသပေးလိုက်သည်။

ကိုရှောင်ပြုရသည်မှာလိုလေသေးမရှိပေ။ ပြုသင့်သမျှ အကုန် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်...

အင်း

ရသေ့ကြီး အနည်းငယ်သက်သာလာပြီးညည်းတွားကာ မျက်လုံးပွင့်လာ၏။

ကိုရှောင်အားကျေးဇူးတင်စကားပြောပြန်သည်။

“မောင်ရင်လေးရဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်လိုပြန်ဆပ်ရမုန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်...”

ကိုရှောင်က...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ သည်လူတွေကရသေ့ကြီးကို ဘာကြောင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာလဲဗျာ သိနိုင်ခွင့်ရှိရင်တော့ သိချင်ပါတယ်”

ရသေ့ကြီး အတွက်စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာမေးလိုက်မိလေသည်။

ရသေ့ကြီးမှာ အနည်းငယ်သက်သာလာပြီဖြစ်၍...

အကျိုးမကြောင်း ရှင်းပြလာနိုင်သည်။

“ကျုပ်က ဝူတန်းဂိုဏ်းက ချင်းယီရသေ့ပါ အရှေ့ အဆောင်မှ ကျွဲရသေ့ရဲ့လက်အောက်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေပါတယ်...”

ကိုရှောင်အံ့သြသွားသည်။

“လက်စသပ်တော့ ရသေ့ကြီးဟာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော် ကြားနေတဲ့ ဝူတန်းဂိုဏ်းကကိုး”

ဝူတန်းဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောက၏ အထင်ကရသိုင်းဂိုဏ်း ကြီးတစ်ခုမဟုတ်ပါလား။

ရှောင်လင်၊ ဝူတန်း၊ ဝူကီ၊ ငိုမီး၊ ထိုက်ကျီစသည့် သိုင်းဂိုဏ်

ကြီးများသည် သိုင်းလောက၏ အဓိက မဏ္ဍိုင် သိုင်းအဖွဲ့အစည်း ကြီးများဖြစ်ကြသည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်း မှရသေ့ကြီးတစ်ပါး အားမျက်နှာဖုံးစွပ်ထားကြ သူများက လုပ်ကြံတဲ့ ဘာကြောင့်ကြီးစားခဲ့ကြသနည်း။

ရသေ့ကြီးက စကားဆက်ပြောသည်။

“အရှေ့ဘက် အဆောင်ဟာ ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ အထင်ကရ နေရာတစ်ခုဖြစ်တာကို လူတိုင်းသိကြပါတယ်”

ကိုရှောင်က...

“ဟုတ်ပါတယ် အရှေ့ဘက်ဆောင်ဟာ ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေနဲ့ သိုင်းကျမ်းတွေ သိမ်းဆည်း ထားတဲ့ နေရာတစ်ခုဆိုတာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသိ ထားကြပါ တယ်။ ဒါကိုရသေ့ကြီးမပြောလဲ ကျွန်တော်သိပါတယ် ခင်ဗျာ...”

ချင်းယီရသေ့က...

“ကျုပ်နဲ့ စုယီရသေ့ဟာ အရှေ့အဆောင် ကိုတာဝန်ယူရတဲ့ အဆောင်မှူး ကျွဲရသေ့ရဲ့လက်ရုံးနှစ်ဆူအဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ ကြပြီ ယုံကြည်အားကိုးမှုများကို ခံယူရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

သည်နှစ်ထဲမှာ အရှေ့ဘက်အဆောင်မှာ ပြဿနာဖြစ်ပေါ်လာတော့ သူပဲတို့အားလုံးဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြပါတယ်”

ကိုရှောင်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘယ်လိုများအခက်ကြုံခဲ့ရတာလဲဗျာ”

ချင်းယီ ရသေ့က...

“အရှေ့အဆောင်မှာ ထိမ်းသိမ်းထားတဲ့ဝူတန်းရဲ့ အထွဋ် မြတ်စုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းကျမ်းပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တာပါ။ အဲဒီ ကျမ်း

ဝူတန်းရဲ့အသက်ပါ။ အသဲနှလုံးပါ...”

“ဗျာ...”

၆၈ နေ့ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ကိုရှောင်ထိတ်လန့်သွားသည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်း၏ ခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းကျမ်းသည် ရှောင်လင် တာဝို သိုင်းကျမ်းကဲ့သို့ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ထင်ရှားကျော်ကြားသည်။

“ဝူတန်းဂိုဏ်းက ခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းကျမ်းပျောက်ဆုံးသွား တယ်၊ ဟုတ်လား...”

“ပျောက်ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ မသမာသူတွေခိုးယူသွားတာ ပါ။

“ဪ... ”

“ဝူတန်းဂိုဏ်းကိုအခဲ မကျေတဲ့လူတစ်စုရှိနေတယ် သူတို့ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ထိပ်ဆုံးနေရာကိုလိုချင်နေကြပေမယ့် ဝူတန်းရဲ့ ခုနစ် စင်ကြယ် ပညာကိုမယှဉ်နိုင်ကြဘူး ဒါကြောင့် သိုင်းကျမ်းကိုခိုး ယူပြီး လေ့လာကြည့်ဘို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတာပဲလို့ ကျုပ်တို့ ဆရာကျို့ ရသေ့က သတ်မှတ်ခဲ့တယ်”

ကိုရှောင်သည် လီအင်းပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာလေသည်။

သိုင်းလောက ၌ထိပ်ဆုံးရောက်လိုနေသည့် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း သည် ဝူတန်းဂိုဏ်းနှင့်ပြဿနာဖြစ်ပေါ်နေသည်ဆိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုရှောင် ကမေးလိုက်လေ၏။

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းရဲ့လက်ချက်လို့ရသေ့ကြီးထင်မှတ်နေ တာလား ဗျာ၊ ကျွန်တော် တို့က သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းရဲ့ မောက်မာမှုတွေ ကိုကြားထားပါတယ်။

ချင်းယီရသေ့က...

“အနက်ရောင် ဝတ်မျက်နှာဖုံးစွပ် ရုပ်ဖျက်ထားသူတွေထဲ ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့အရှေ့ဆောင်ကို တိတ်တဆိတ်ခိုးဝင်ပြီး သိုင်းကျမ်းကို လေ့လာပြီး ချို့ယွင်းချက်တွေရင် ဘယ်လိုချေဖျက်ရမယ်ဆိုတဲ့နည်း

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နေ့ ၆၉

လမ်းဖော်ထုတ်နိုင်မယ်လို့သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ တကယ်တော့ သူဟာ ဒီလိုလူသိရှင်ကြားမပြောသင့်ဘူး...၊ ပြောတော့ ဘာ ဖြစ်သလဲ...၊ အရှေ့ဆောင်က ခုနစ်စင်ကြယ် သိုင်းကျမ်း ပျောက် သွားတဲ့ကိစ္စမှာ သူ့တာဝန် မကင်းဘူးလို့ သိုင်းလော ကသားတွေ ကယူဆလိုက်ကြတာပေါ့၊ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကအတွက် အန္တရာယ်လို့ အများကယူဆကြတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်တွေဟာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကဆိုတာ သေချာနေတာပေါ့”

ချင်းယီရသေ့က...

“ဟုတ်ပါတယ် သူတို့ပဲ ဖြစ်ဖို့များပါတယ်”

ကိုရှောင်က...

“သူတို့ လက်ထဲ သိုင်းကျမ်းပါသွားတယ်ဆိုတော့ ရသေ့ကြီး တို့...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ချင်းယီရသေ့က ကြားဖြတ်ပြောလိုက် သည်။

“ကျို့ရသေ့ဦးဆောင်ပြီး ကျုပ်ရယ်စုယ်ရသေ့ရယ် ငယ်သား ဆယ်နှစ်ယောက်ဟာ မျက်နှာဖုံးစွပ် တွေ့နေတာကို လိုက်ခဲ့ကြပါတယ် ချက်နှာဖုံးစွပ်တွေကလည်းအခြေအနေမဟန်လို့ လူစုခွဲပြီး ထွက်ပြေး ကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ လည်းလူချင်းခွဲ ပြီးလိုက်ခဲ့ပါတယ်”

ကိုရှောင် ၏ မျက်လုံးများဝင်းလက်သွားသည်။

“ရသေ့ကြီးက သိုင်းကျမ်းခိုးယူသွားတဲ့ လူတွေကို ခြေရာခံမိ ခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်က သိုင်းကျမ်းကို ရအောင် ပြန်ယူလာ နိုင်ခဲ့ပါတယ်”

ကိုရှောင် ဝမ်းသာသွားသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းရဲ့လက်ထဲ ရောက်သွားရင် မလွယ်ဘူး ထင်တယ် အားလုံးအတွက် အန္တရာယ်ပါပဲ”

“ရသေ့ကြီးဟာ သိုင်းကျွမ်းကို ပြန်ရလာပြီဆိုတော့...”

“သူတို့က ကျုပ်ကိုအလွတ်မပေးပဲ သဲကြီးမဲကြီးလိုက်ကြတာပေါ့... ကျုပ်နဲ့အတူပါလာတဲ့ငယ်သားလေးယောက် သေဆုံးခဲ့ရတယ် ကျုပ်လည်း ဒဏ်ရာရပြီး မောင်းရင်လေးနဲ့သာ မတွေ့မီမစဉ်းစားဝံ့လောက်အောင်ပါပဲ ကျုပ်ကို ကယ်တင်တဲ့ မောင်ရင်လေးရဲ့ ကျေးဇူးဟာ တကယ်ပဲ ကြီးမားလှပါတယ်...”

ကိုရှောင်က အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“ရသေ့ကြီး မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဝူတန်းဂိုဏ်းကို ရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ် မောင်ရင်လေးရယ်”

ချင်းယီရသေ့သည် ကိုရှောင်အား အလွန်ပင်ကျေးဇူးတင်သွားသည်။

ကိုရှောင်က...

“ရသေ့ကြီး သက်သာသွားအောင် သည်နေရာမှာပဲ ခဏလောက် အနားယူပါဦး ရာသီဥတုကောင်းမွန်တော့မှ ဝူတန်းဂိုဏ်းကို သွားကြတာပေါ့။ အခုတော့ မိုးကသိပ်သဲလွန်းတယ်... ဒီတော့ ဒီတောင်ရဲ့အလှတောင် မိုးသဲသဲ အောက်မှာ ပျောက်ကွယ်သွား တယ် ကျွန်တော်ဒီလှပမှုကို စိတ်ဝင်စားပြီး ကြည့်မိလို့ ရသေ့ကြီးထံ မျက်နှာဖုံးစွပ်တွေဝိုင်းတိုက်တာ တွေလိုက်ရတာပါ။ မိုးရွာတာကတော့ တကယ်ကိုကြောက်စရာ ကောင်းပါတယ်။”

“ကောင်းပါပြီကွယ်...”

ချင်းယီရသေ့သည် ဝူတန်းဂိုဏ်းသို့ အမြန်ဆုံးပြန်သွား သော်လည်း အခြေအနေအရ မည်သို့မျှမပြန်နိုင်ခြင်းကြောင့် လက်

လိုက်သည်။ မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေခြင်းကြောင့် အေးစိမ့်နေသည်ဖြစ်ရာ ကိုရှောင်က မီးပုံတစ်ခုပြုလုပ်ပေးလိုက်သည်။

သစ်လုံးအိမ်ကလေးထဲမှ မီးလင်းမိတွင်မီးမွှေးကာ မီးဖိုလိုက်သည် နှင့် အိမ်ထဲ၌အလင်းရောင်လုံလောက်စွာ ရလာသည့်အပြင် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလာ၏။

သို့သော်...

မီးရောင်ထွက်ပေါ်လာခြင်းက အန္တရာယ်ကို လက်ယပ်ခေါ်သလိုလည်း ရှိနေပါတော့သည်။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင်းငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

နေရောင်ခြည် ပျောက်ကွယ်သွား သျှင်တောထဲတောင်ထဲ၌မှောင်မှောင်မည်းမည်းဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သို့သော်...

သစ်လုံးအိမ်ကလေး၌ မီးရောင်များထွက်ပေါ်ကာ လင်းလင်းချင်းချင်းရှိနေ၏။

မီးရောင်ကိုအဝေးမှပင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

မိုးသက်လေပြင်းလည်းရပ်တန့်သွားပြီဖြစ်သည်။

သဉ်းပိုးကောင်မွှားကောင်းလေးများ၏ အော်မြည်သံများက စိမ့်ညနေသဖြင့် တောတောင်အတွင်း တိတ်ဆိပ်ငြိမ်သက်နေသည်ဟုမဆိုနိုင်ပေ။

ချင်းယီရသေ့ကား ပင်းပန်းနွယ်နယ်ပြီး ဒဏ်ရာများရခဲ့သည့် အပြင်ချင်းယီရသေ့ နှင့်အတူပါလာသော ခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းကျွမ်းကို တောင့်ရှောက်ရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းကျွမ်း...

ထိုသိုင်းကျွမ်းအားတတ်မြှောက်မည်ဆိုလျှင် သိုင်းလောက၌

ပြိုင်ဘက်ကင်းသိုင်းသမားဖြစ်လာမည်မှာသေချာ လှသည်။
ခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းကျမ်းသည် ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ် တစ်
ယောက်သာ လေ့လာခွင့်ရှိသည့်ကျမ်းလည်းဖြစ်သည်။ ဝူတန်း
ဂိုဏ်းသားများ လေ့ကျင့်ဖို့မဆိုထားနှင့် ဖတ်ရှုလေ့လာခွင့်ပင် မရှိသော
တားမြစ်ထားသော သိုင်းကျမ်းဖြစ်သည်။

ယခု...
ထိပ်သီးသိုင်းကျမ်းတစ်ဆူသည် ကိုရှောင်နှင့် လက်တစ်ကမ်း
အကွာ၌ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...
ကိုရှောင်က ရယူဖို့မဆိုထားနှင့် စိတ်နှင့်ပင် ပစ်မှားလိမ့်
မည်မဟုတ်ချေ။ သူ၏စိတ်ဓာတ်မှာ သိုင်းသမားများစံပြုထိုက်သည့်
စိတ်ထားပင်ဖြစ်လေတော့သည်။

မပစ်မှားသည့်အပြင်ချင်းယီ ရသေ့နှင့် ခုနစ်စင်ကြယ် သိုင်း
ကျမ်းကို စောင့်ရှောက်ကာဝူတန်းဂိုဏ်းသို့ အရောက်စောင့်ရှောက်
ပို့ဆောင်ပေးရန်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

ကိုရှောင်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် သတိထားပြီး စောင့်ရှောက်
ခဲ့ရာ တစ်ညတာ အချိန်ကို ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့
ကြလေတော့သည်။

“အောက်အိ... အီး... အွတ်”
တောကြက်တွန်သံများဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။
အရှေ့ဘက်တွင် ရောင်နီများပျို့အန်လာ၏။

အမှောင်ထုသည် နောက်ဆုတ်သွားပြီး အလင်းရောင်များ
ချင်းနင်း ဝင်ရောက်လာသည်။

မကြာမီ မိုးစင်စင်လင်းတော့မည်ဖြစ်ပေသည်။ ကိုရှောင်
သည် မိုးလင်းကာနီးမှ မွေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။

သို့သော်...
မွေးခနဲဖြစ်သွားသည့် တစ်ခဏတာအချိန်လေးမှာပင်...
“မောင်ရင်လေး ထ... ထ”
ချင်းယီရသေ့က လှုပ်နှိုးလာလေသည်။
ကိုရှောင်ချက်ချင်းပင်နိုးလာ၏။
“ဪ ရသေ့ကြီး တောင်နိုးနေပြီကိုး ဒဏ်ရာတွေ သက်
သာရဲ့လား သိုင်းကျမ်းကော...”

ချင်းယီ ရသေ့က...
“မောင်ရင်လေးရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ကျုပ်သက်သာလာပါပြီ
သိုင်းကျမ်းလည်းလုံလုံခြုံခြုံရှိပါတယ်၊ မောင်ရင်လေးကိုနိုးလိုက်ရတာ
အပြင်ဘက်ကလူသံကြားရလို့ပါ”

“ဟင်...”
ကိုရှောင်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။
ထိုအချိန်မှာပင်...
“ဟူး... ဟူး”

အပြင်ဘက်မှ အဝတ်အစားလေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။
ကိုရှောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်လာနေပြီ မျက်နှာဖုံးစွပ်
ဆွဲပုံဖြစ်မယ်ထင်တာ... ဒီကောင်တွေ သိုင်းကျမ်းကို လက်လွှတ်ခံ
မဟုတ်ဘူး...”

သိုင်းကျမ်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။
“မောင်ရင်လေးသိုင်းကျမ်းကို ဝူတန်းဂိုဏ်းကို ရောက်အောင်

၇၄ နွေ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ပို့ပေးပါ ကျွန်ုပ်က ရန်သူတွေကို ဟန့်တားထားပါမယ်”

ကိုရှောင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ရန်သူကိုမဟန့်တားနိုင်လို့သွားချင်းသွားရင်
ရသေ့ကြီးသွားရမှာပါ။ ကျွန်တော်အသက် သေချင်သေသွားပါစေ
ရန်သူတွေကို ဟန့်တားထားပါမယ်”

ချင်းယီ၏ မျက်နှာတွင်ထူးခြားသောအရိပ်ရောင်များ ဖြစ်ပေါ်
လာလေသည်။

“မောင်ရင်လေးဟာကျုပ်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးရှိနေပေမဲ့
မောင်ရင်လေးဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာမမေးမိခဲ့ဘူး”

ကိုရှောင်က...

“ကျုပ်နာမည် ကိုရှောင်လို့ခေါ်ပါတယ်”

သူ၏ဆရာမှာ သိုင်းသမားလင်းထုန်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြော
လိုက်သည်။

“လက်စသပ်တော့ မောင်ရင်လေးဟာသိုင်းသမား လင်းထုန်
ရဲ့ တပည့်ဖြစ်နေတာကိုး ဒါကြောင့်လည်း မောင်ရင်လေးရဲ့ သိုင်းပညာ
ထက်မြက်တဲ့အပြင်မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ထားလည်းရှိနေတာကိုး တော်
တန်ရှုံ လူဆိုယင် ကျွန်ုပ်ကိုလုပ်ကြံပြီး သိုင်းကျမ်းယူသွားပြီပေါ့၊ လွယ်
လွယ်ကလေးလုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား”

ကိုရှောင်ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ညက မီးရောင်ကိုသည်ဘက်မှာ တွေ့တာလူရှိတာ
မှန်နေပြီ”

“ထင်းခုတ်သမားတွေအားလုံးအသုံးပြုနေတဲ့ အိမ်ကလေး

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နွေ ၇၅

တစ်လုံးရှိနေတယ်...”

အပြင်ဘက်မှ စကားသံများထွက်ပေါ်လာကာ လူတစ်စု
ရောက်ရှိလာကြသည်။

ကိုရှောင်က...

“ရသေ့ကြီး အနောက်ဘက်ကထွက်သွားပါ။ ရန်သူကို
ကျွန်တော် ဟန့်တားထားပါမယ် ဒီကောင်တွေကို ဟန့်တားနိုင်စွမ်း
ရှိမယ်လို့လဲ ကျွန်တော်ယုံတယ်...”

အိမ်ရှေ့သို့လှမ်းထွက်ရန် ဟန့်ပြင်လိုက်၏။

“နေဦး”

ချင်းယီရသေ့က ဟန့်တားလိုက်သည်။

ကိုရှောင်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ချင်းယီရသေ့၏
မျက်နှာပြုံးရွှင်နေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ရသေ့ကြီး
ပြုံးရွှင်နေရပါသနည်း။ သူလွတ်အောင်ပင်မနည်းပြေးရပေမည်။

ကိုရှောင်အံ့သြသွားသည်။

“ရသေ့ကြီးဘာဖြစ်လို့လဲ...”

ချင်းယီရသေ့က...

“ရန်သူတွေမဟုတ်ပါဘူး ဝူတန်းဂိုဏ်း ကလူတွေပါ သူတို့
ပြောဆိုနေတဲ့ စကားသံတွေကြားတာနဲ့ကျုပ်သိပါတယ်၊ စုယီခေါင်း
ဆောင်တဲ့အဖွဲ့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...”

“ထိုစကားကြားလျှင် ကိုရှောင်ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့တာဝန်
လျော့ပါးသွားပြီမဟုတ်ပါလား”

“ဝူတန်းဂိုဏ်းကလူတွေရောက်လာပြီဆိုရင် သိပ်ကောင်း
တာပေါ့ဗျာ ကျုပ်အခုမှခေါင်းပေါ်သွားတော့တယ်”

၇၆ ခု တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ကဲ...လာ ကျုပ်တို့အပြင်သွားကြစို့”

ချင်းယီရသေ့ ဦးဆောင်ကာ ထွက်သွားသဖြင့်ကိုရှောင်
လည်းလိုက်သွားသည်။

အိမ်အပြင်ဘက်ရောက်လျှင်ဝူတန်းဂိုဏ်းမှလူများ ရောက်ရှိ
နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အခန်း (၁၄)

ဆုလာဘ်

ဝူတန်းဂိုဏ်းမှ အရှေ့ဆောင်မှူးကျိုရသေ့ ၏ လက်ရုံးစုယီ
ရသေ့ဦးဆောင်သော ဝူတန်းဂိုဏ်းသားလေးယောက်ရောက်ရှိလာ
ကြသည်။

ချင်းယီရသေ့ သည်စုယီ ရသေ့ကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာသွားပြီး
ပျော်ရွှင်စွာ သွားရောက်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“စုယီ နောင်ကြီးလိုက်လာတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

စုယီ ရသေ့က...

“ညီလေးချင်းယီ အတွက် ကျုပ်တို့စိုးရိမ်နေတာ ကျုပ်တို့
လူစုခွဲပြီး လိုက်ရှာကြတာ သိုင်းကျမ်းခိုးယူသွားတဲ့ မျက်နှာဖုံးစွပ် တွေကို
ညီတော်တွေပြီး သိုင်းကျမ်းကို ပြန်ရအောင်ယူနိုင်ခဲ့တယ်လို့ သတင်း
ကြားမိတယ်”

ချင်းယီရသေ့က ဟုတ်မှန်ကြောင်းဝန်ခံ လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် နောင်တော် မျက်နှာဖုံးစွပ်တွေကိုဆုံးမပြီး
သိုင်းကျမ်းကို အရပြန်ယူလာနိုင်ခဲ့ပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ နောက်
လိုက်လေးယောက်ဟာ ရန်သူ့လက်ချက်နဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါတယ်”

စုယီက...

“အင်းဝူတန်းဂိုဏ်းအတွက် အသက်ပေးသွားတဲ့ သူရဲ

ကောင်းတွေပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိုင်းကျွန်းကို ပြန်ရလာတာ ကံကောင်းတယ်။ ဝူတန်းဂိုဏ်းကို ပြန်အပ်ပြီးမှ မျက်နှာပုံးစွပ်တွေအကြောင်းကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပြီး ဆုံးမရမယ်”

ချင်းယီရသေ့က...

“ကောင်းပါတယ် ကိုယ်တော်”

စုယီက ကိုရှောင်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သူက...”

ချင်းယီရသေ့က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူဟာ သိုင်းသမားလင်းထွန်ရဲ့တပည့်ပါ သူကူညီခဲ့လို့”

ချင်းယီက သစ္စာရှိသူ ကိုရှောင် အကြောင်းကို အစအဆုံးရှင်းပြလိုက်သည်။

စုယီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်နားထောင်နေ၏။ ချင်းယီ

၏ စကားဆုံးသွားတော့မှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါလား”

ချက်ခြင်းပင် ကိုရှောင်၏ရှေ့သို့လှမ်းသွားလိုက်၏။

ကိုရှောင်အားလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“မောင်ရင်လေးရဲ့ကျေးဇူးဆပ်မကုန်နိုင်တော့ပါဘူး ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ အရှက်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မောင်ရင်လေးကယ်တင်ခဲ့တာပါပဲ”

“အို... ကျွန်တော်က...”

ချင်းယီကို အားတုန့်အားနာဖြစ်ကာ ဂါရဝပြုသည်ကို လက်မခံဝံ့ဘဲ နောက်ဆုတ်ရန် ဟန်ပြလိုက်စဉ် မှာပင်ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

စုယီရသေ့က ကိုရှောင်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ သွေးကြောပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မမျှော်လင့်ပဲ ခံလိုက်ရသဖြင့် ကိုရှောင်မှာမရွှောင်နိုင်တော့ပဲ သွေးကြောပိတ်ခံရကာ မလှုပ်မယှက်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ချင်းယီလည်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

“နောင်တော်ဒါက...”

သူလည်းစကားဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရချေ။ စုယီရသေ့က သက်ဝါးဖြင့် လျှပ်တပြက်ခုတ်ချလိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဝုန်း...”

“အား...”

ချင်းယီရသေ့မှာ ဇူးရှွာအော်ဟစ်ကာ မြေပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

ကိုရှောင်မှာ သွေးကြောပိတ်ခံရသဖြင့် မလှုပ်ရှားနိုင်သော်လည်းစကားပြောနိုင်ပါသေး၏။

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့်သည်လိုလုပ်ရတာလဲ”

ကိုရှောင်သည် စုယီရသေ့အားနားမလည်နိုင်စွာမေးလိုက်သည်။

စုယီရသေ့ရယ်မောလိုက်၏။

“ခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းကျွန်းဆိုတာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာတစ်ပါးဆိုတာ မင်းနားမလည်သေးဘူးထင်တယ်”

“ဘာဗျ...”

“ကျွန်ုပ်သာမကဘူး လူတိုင်းကလိုချင်နေကြတာပဲ သိုင်းတံခွန်တိုင်းဟာ ခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းကို မယှဉ်နိုင်တာကြောင့် သိုင်းလောကလှည့်မိုးမိုးဘို့ခက်နေတော့ ကျွန်ုပ်ကသူတို့ကို ကူညီလိုက်မယ် ဆိုရင် သူတို့အောင်မြင်သွားမယ်ဒါဆိုရင် ကျွန်ုပ်အတွက်လည်း ဘာမှ ပြောမလိုတော့ဘူးပေါ့”

ကိုရှောင်က...

“နေပါဦး ခင်းဗျားဝူတန်းဂိုဏ်းမှာနေရာရထားတဲ့လူ တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ အရှေ့ဆောင်ဟာခင်းဗျားတို့ရဲ့ သစ္စာခံ ကြောင့်လုံခြုံနေတာမဟုတ်လား...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ကျုပ်ဟာ ရသေ့ဝတ်ပြီး ဝူတန်းဂိုဏ်းမှာ တစ်သက်လုံး သူများခိုင်းတာလုပ်နေရမှာလားကွာ မင်းမို့ ပြောရက်ပလေတယ်...”

စုယီရသေ့၏စကားကြောင့် ကိုရှောင်၏ ရင်ထဲလေးလံလှ လေတော့သည်။

“ခင်ဗျာဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ ကျုပ်သဘောပေါက် သွားပါပြီ။ ခင်ဗျားဟာ ဝူတန်းဂိုဏ်းသား မပီသဘဲ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အတ္တသမား သစ္စာမေက် တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကိုး” စုယီရသေ့က...

“မင်း ဘယ်လိုပြောပြော ခုချိန်မှာ ကျုပ်လက်ခုပ်ထဲက ဖြစ်နေပြီ ကျုပ်က သိုင်းကျမ်းကို ရပြီဘယ်သူ့ကိုအမှုထားရမှာလဲ မင်းသာမျက်စိမိတ်ပြီး ဆုတောင်းပေတော့...”

“ခင်ဗျားဟာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းတို့လည်း သိုင်းကျမ်းသွား ပေးမယ့်လူမဟုတ်ပါဘူး...”

“ဝူတန်းဂိုဏ်းကို သစ္စာဖောက်တဲ့လုပ်ရပ်က ခင်ဗျား ဘယ်လို လူလဲဆိုတာ ဖော်ပြနေတာပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ ဒီခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းကျမ်းကို သွားပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား အတ္တသမားဟာ... ကိုယ်ကျိုးအတွက်ပဲ အသုံးချမှာပဲ မဟုတ် လားဗျ...”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ ဟား... ဟား... ဟား... သူ့ကို ရှင်းပစ်လိုက်စမ်း”

စုယီသည် နောက်လိုက်ငယ်သားလေးယောက်အား အမိ

ထေးလိုက်သည်။

ငယ်သားလေးယောက် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြချေ။

စုယီရသေ့က...

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာခိုင်းနေတာလဲ မင်းတို့”

အော်ငေါက်ကြိမ်းမောင်းလိုက်သော်လည်း သူ၏အသံ တစ်ဝက်တပျက်ဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

သက်ပြင်းချသံ တစ်ချက်ကိုကြားလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ် လေ၏။

ကိုရှောင်လည်းကြားလိုက်သည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်မုတ်ဆိတ်ဖြူများရှိသော ရသေ့ကြီး တစ်ပါးလှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ထို့အခါ စုယီရသေ့ မျက်နှာပျက်သွားလေတော့သည်။

သူသည် အော်ပြောလိုက်ပြီး မြေပေါ်ကပျာကယာ ဒူး ထောက်လိုက်သည်။ ရောက်ရှိလာသည် မုတ်ဆိတ်ဖြူရသေ့ကြီးကား ဝူတန်းဂိုဏ်း၏ အရှေ့ဆောင်မှူး ကျီရသေ့ ဖြစ်လေ၏။

ကျီရသေ့သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။

“အရှေ့ဆောင်ထဲ တိတ်တဆိတ်ဝင်ပြီး ခုနစ်စင်ကြယ်ကျမ်း တို့ ခိုးယူသွားဘို့ဆိုတာ အတွင်းလူမပါဘဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် ဘွေးမိထားပြီးသားပဲ ‘စုယီ’ မင်းကသစ္စာဖောက်ဖြစ်နေတာကိုး”

စုယီရသေ့၏ မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်သွားသည်။

“ဆရာ... ကျုပ် ကျုပ်က...”

ကျီရသေ့လက်ကာပြလိုက်သည်။

“စုယီမင်းပြောတဲ့စကားတွေကို ကျုပ်ကြားပြီးပါပြီ၊ ခုချိန်မှာ ခင်းငြင်းနေလို့အပိုပါပဲ၊ အခုငြင်းနေမှဲအစား စောစောကစားကစားတွေ

၈၂ နွေ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) ၁၃

ကိုမင်းမပြောဖို့စဉ်းစားသင့်တယ်”

ကျို့ရသေ့က ချင်းယီရသေ့ထံ လှမ်းသွားလိုက်၏။ ချင်းယီရသေ့သည် မြေပေါ်၌လဲကျနေပြီး အသက်ကိုခဲယဉ်းစွာရှုရှုကနေ၏။

ကျို့ရသေ့စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

“ချင်းယီမင်းတာဝန်ကျေပါတယ်”

“ကျုပ်... ကျုပ်...”

ချင်းယီရသေ့က အဖြစ်အပျက်များကိုကြိုးစားအားယူကာ ရှင်းပြယင်း သိုင်းကျမ်းကိုထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုနောက်ကျို့ရသေ့၏ လက်ပေါ်၌ပင် အသက်ကုန်သွားတော့သည်။

ကျို့ရသေ့ကကြေကွဲစွာပြောလိုက်သည်။

“စုယီ မင်းရဲ့မိုက်မဲမှုကြောင့်မင်းနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာညီအစ်ကို လိုနေခဲ့တဲ့ ချင်းယီကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ။ မင်းရဲ့အပြစ်တွေကိုခွင့် လွှတ်နိုင်စရာမရှိတော့ဘူး မင်း ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ မင်းဘာသာ စဉ်းစားပါ...”

စုယီရသေ့က...

“ကျွန်ုပ်မှားပါတယ် ကျုပ်ရဲ့အပြစ်ကို ခံယူပါတယ်”

စကားဆုံးလျှင်လက်ဝါးဖြင့်သူ၏ ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ပြန်ဖိချလိုက်လေသည်။

“ဖုတ်...”

သူ၏ဦးခေါင်းတခုလုံးသွေးချင်းချင်းနီရဲသွားပြီးမြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

ကျို့ရသေ့ သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်သည်။

“စုယီဟာ ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူးဆိုတာသိလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားတာပဲ...”

“သူက ကိုရှောင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းကိုဘယ်လိုကျေးဇူး တင်ရမှန်းမသိတော့ဘူး ကျုပ်နဲ့ အတူ ဝူတန်းတောင်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ ဂိုဏ်းချုပ်က မင်းကိုတွေ့ချင်မှာ သေချာတယ်”

ကိုရှောင်အားသွေးကြောဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ကိုရှောင်သည်လှုပ်ရှားလာနိုင်သည်နှင့် ကျို့ရသေ့အား ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ဝူတန်းတောင်သို့ လိုက်သွားရန်သဘောတူလိုက်လေတော့သည်။

ဝူတန်းတောင်...

ထင်ရှား ကျော်ကြားလှသည့် ဝူတန်းဂိုဏ်းတည်ရှိရာ ဝူတန်းတောင်သို့ ကိုရှောင် ရောက်ရှိလာသည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်းသားများသည် ကိုရှောင်အား အထူးဧည့်သည်တော်တစ်ယောက်အဖြစ်ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာကြိုဆိုခဲ့ကြလေသည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တိုင် ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်း သီးသန့်ညှပ်ခံသည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်၏ မျက်နှာတည်ကြည်လေးနက်နေပါ၏။

ကိုရှောင် ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်ကိုရှောင်ဂါရဝပြုပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်က...

“မောင်ရင်လေးကိုကျွပ်ကဂါရဝ ပြုရမှာပါ”

“ဗျာ...”

“မောင်ရင်လေးဟာ ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့အရှက်နဲ့ ဝူဏ်သိက္ခာ ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တာ ကြောင့် ကျုပ်က ဂါရဝ ပြုထိုက်ပါတယ် လို့ဆိုတာပါ”

“ကျွန်တော်က လမ်းကြိုလို့ ကူညီခဲ့တာပါခင်ဗျာ ကျွန်တော့်ရဲ့ကူညီမှုဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ပြောသလိုမကြီးကျယ်ပါဘူး အကူအညီ ကသေးသေးလေးပါ။ အခုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ ကြိုဆိုတာက အင်မတန် ကြီးကျယ်နေပါတယ်ခင်ဗျာ ၊ ကျွန်တော် မခံယူဝံ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်ပါခင်ဗျာ... ”

ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်က တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။

“မောင်ရင်လေး အားမနာပါနဲ့၊ မောင်ရင်လေးဟာ ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ဂါရဝ ပြုတာကိုခံယူထိုက်တဲ့ အပြင် သိုင်းလောက သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တာလဲအမှန်ပါပဲ... ”

ကိုရှောင်မှာအားတုံအားနာဖြင့် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်က...

“ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ခုနစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းကျမ်းဟာ ဝူတန်းရဲ့ ရတနာ တစ်ပါးပါပဲ။ သည်သိုင်းကျမ်းကြောင့် သိုင်းလောကမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာအဓွန့်ရှည်အောင်မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုးကိုသည်ပိုး ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါတယ် ။ ခုနစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းကျမ်း မရှိယင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ သိုင်းလောကထဲမှာ ရပ်တည်နေနိုင်စွမ်းရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဒါကိုတော့ မောင်ရင် ယုံပါ... ”

ကိုရှောင် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ကဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်ခုလိုပြောပြနေတာဟာ ဝူတန်းဂိုဏ်းကိုဖျက်ဆီးပစ်ချင်နေသူတွေ ရှိနေလို့ပါပဲ သည်လူတွေဟာ ဝူတန်းဂိုဏ်းကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လာရောက်နှောက်ယှက်ခဲ့ကြတယ် ခုနစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းကြောင့်သာ အရေးနိမ့် ပြီးနောက်ဆုတ်သွားခဲ့ကြတာ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ ဝူတန်းဂိုဏ်းကို တစ်စစ ပြိုကွဲအောင် ဖြိုခွဲသွား ကြမှာသေချာတယ်”

ကိုရှောင်က မေးလိုက်လေသည်။

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေလားဗျာ၊ ဒီလူတွေလို့ကျွန်တော် သံသယရှိပါတယ်ခင်ဗျာ... ”

ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်က...

“မောင်ရင်လေးလည်း သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းအကြောင်း သိထားတာကိုး ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကြားဖူးနားဝပါ... ”

အင်းသိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းဟာသိုင်းလောကကိုလွှမ်းမိုးချင်တဲ့ နေရာမှာစကြာသိုင်းသမားထက်မလျော့ဘူး။ သူတို့ဟာ ခုနစ်စဉ်ကြယ်ဇားသိုင်းကျမ်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရယူချင်ကြတယ်လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရရင် ဘယ်လို ချေဖျက်ရမယ်ဆိုတာကို ဖော်ထုတ်နိုင်မယ် ခုနစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းကျမ်းကို မမှုတော့ဘူးဆိုယင် ဝူတန်းဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းနိုင်ပြီပေါ့ ၊ ပြီးရင် သိုင်းလောကဘက်ကို ခြေဦးလှည့်ကြတော့မှာပဲ... ”

ကိုရှောင်က...

“ခုနစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းကျမ်းကိုထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားဖို့ အယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီဗျာ... ”

ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်က...

“မောင်ရင်လေးရဲ့နေရာမှာ အခြားတစ်ယောက်ယောက်

၈၆ နွေ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဆိုရင် ကိုယ်ကျိုးအတွက် ချင်းယီရသေ့ကိုသတ်ပြီး ခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်း ကျမ်းကိုအရယူလိုက်ရင် မောင်ရင်လေး လွယ်လွယ်နဲ့ရသွားမှာပါ။ အခု မောင်ရင်လေးဟာ တကယ့်ကိုရိုးသားခဲ့တယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ ဝူတန်းဂိုဏ်းကို ကူညီနိုင်တာပဲ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလှပါပြီ...”

ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်သည် ကိုရှောင်က အားနာနေမှန်း သိလျှင် ဂါရဝမပြုတော့ပေ။

သို့သော်...

ကိုရှောင်အတွက် ဝူတန်းဂိုဏ်း၏ အမြင့်ဆုံးဆုလက်ချီးမြှင့် ဘို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မောင်ရင်လေး အများအကျိုးအတွက် သိုင်းလောကအကျိုး ဆောင်ရွက်နေတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အပြင် ဝူတန်းဂိုဏ်းကို ကျေးဇူးပြုခဲ့တဲ့အတွက် မောင်ရင်လေးကို ကျေးဇူးတုန့်ပြန်လိုက် ပါမယ်”

ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်သည် တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မောင်ရင်လေး ဟာ သိုင်းလောကမှာဆက်လက်ရပ်တည် ပြီး အများအကျိုး ဆောင်ရွက်နိုင်ဘို့ မောင်ရင်လေးရဲ့ သိုင်းပညာ အစဉ်အမြဲ ထက်မြက်နေဘို့ လိုပါလိမ့်မယ်...”

ကိုရှောင်က သူ့အား ဆုံးမစကားပြောသည်မှတ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဆက်ပြီးကြိုးစားသွားပါမယ် ခင်ဗျာ”

ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်က...

“မောင်ရင်လေးရဲ့ သိုင်းပညာတိုးတက်ဘို့ ထပ်မံ လေ့လာနဲ့ လေ့ကျင့်ဖို့ လိုအပ်လာပြီဆိုရင် ဝူတန်းဂိုဏ်းကိုလာခဲ့ပါ။ ဝူတန်းရဲ့

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နွေ ၈၇

ခုနစ်စင် ကြယ်သိုင်းကျမ်းကို လေ့လာခွင့်ပြုပါမယ်”

“ဗျာ...”

မမျှော်လင့်သောစကားကြားလိုက်ရသဖြင့် ကိုရှောင်ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားတော့သည်။

များမကြာမီ...

ကိုရှောင်သည်ဝူတန်းဂိုဏ်းအားကူညီခဲ့သော သူရဲကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် သိုင်းလောက၌ကျော်ကြားသွားခဲ့လေသည်။ အားလုံးက တစုံတညီဖြစ်သွားကြ၏။ အလွန်သစ္စာရှိသူအဖြစ်လည်း ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

သိုင်းလောကပျော်သိုင်းလေးဖော်ဆိုသည့် လူငယ်လူရွယ် သိုင်းသမားလေးဦး ထင်းရှားခဲ့ပြီးနောက် စကြာသိုင်းသမားအား ဆုံးမ ပြီးချိန်၌ ကိုရှောင်၏အမည် ထင်ရှားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုရှောင်နှင့် ပတ်သက်၍ ခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းကျမ်းအား အချိန်မရွေး လေ့လာနိုင်ရန်ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ကကတိပြုထားသဖြင့် သိုင်းလောကသားများသည် ကိုရှောင်မှာ အလွန်ကံကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော်...

ကိုရှောင်မှာ ခုနစ်စင်ကြယ် သိုင်းကျမ်းအားလေ့လာခွင့်ရခဲ့ သည့်ဆုလက်ကြောင့် ကံမကောင်းသည့်အပြင် ကံဆိုးများ နှင့်ကြုံ တွေ့ရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း(၁၅)

အနိုင်ရလိုသူ

သိုင်းသမားလီအင်း...

လီအင်းသည် လူငယ်လူရွယ်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း လူငယ်သဘာဝကို စိတ်မဝင်စားပဲ သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ဖို့သာ စိတ်ထဲရှိသည်။

သိုင်းလောကအား နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးဖို့ကြိုးစားခဲ့သည် စကြာသိုင်းသမားအား ချေမှုန်းရာ၌ရှေ့တန်းမှပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်လေ၏။

စကြာ သိုင်းသမားတို့လူစုချေမှုန်းခံလိုက်ရပြီးနောက် သိုင်းလောကအေးချမ်းသာယာသွားခဲ့သည်။ မှန်တိုင်းမလာမီ ပင်လယ်ပြင် ငြိမ်သက်နေသကဲ့သို့မျိုး ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်...

သိုင်းသမားလီအင်းက အနားမယူနိုင်သေးပါ။

သိုင်းလောကမှာတကယ်အေးချမ်းသာယာသွားစေဖို့ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးဖို့ ကြံစည်နေကြသူများအားသတိဖြင့် အမြဲမပြတ် စောင့်ကြည့်တားဆီးရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ထို့ကြောင့်သိုင်းလောကအားတိုက်ခတ်မည့် မိုးသက်လေမုန်တိုင်း များ ဆူးငြောင့်ခလုတ်များကို တားဆီးကာကွယ်ရန် ဖယ်ရှားရှုတ်ပယ်ပြစ်ရန် အစဉ်အမြဲ သတိရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သိုင်းလောက၌ ထိပ်ဆုံးရောက်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်နေသည်ဟု သတင်းကြီးနေသော သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၏ သတင်းကိုစုံစမ်းကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းသမားလီအင်းသည် ကိုရှောင်နှင့် လမ်းခွဲကာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းတည်ရှိရာသို့ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းအကြောင်း စုံစမ်းလာခဲ့သည်။ မေးပါများစကားရဟူသောစကားလည်းရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ဖြင့်...

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောကနှင့်ပြဿနာဖြစ်ပေါ်နေကြောင်းသတင်းကြားသိရသည်။

လီအင်းက ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်။

ချန်းစိန်ဂိုဏ်း အခြေစိုက်ထားသော ဒေသသို့ဦးတည်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သိုင်းသမားလီအင်း က ချန်းစိန်ဂိုဏ်းသို့ ဦးတည်လိုက်ခြင်းကြောင့် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်စရာဖြစ်လာခဲ့သည်။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ပတ်သက်မိလေသောကြောင့် ကံဆိုးမှုများဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေတော့သည်။

* * *

နေခြည်ဖြာကျနေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာသည်။

မြည်းလှည်းတစ်စီးသည် ထိုက်ကြူဖြူသို့သွားသောလမ်း

လေးအတိုင်း ဦးတည်မောင်နှင့်လာနေ၏။

၉၀ နွေ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

မြင်းလည်းမောင်သူမှာ ချောမောလှပသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ကျာပွတ်ကိုငွေ့ယမ်းရင်း မြင်းလည်း ကိုလျှင်မြန်စွာမောင်းနှင်လာခဲ့ရာမှ ချောင်းကလေးတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ချောင်းကိုဖြတ်ကာ သစ်သားတံတားတစ်ခုဆောက် လုပ်ထားသည်။

မိန်းကလေးကမြင်းလည်းကိုတံတားပေါ် မောင်းတက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

တံတားနှင့် ချောင်းကြောင့် အသံမြည်ဟိန်းပြီး...

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

တံတားတစ်ဖက်မှမြင်းသုံးကောင် ခုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာကြသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မြင်းစီးသမားသုံးယောက်သည် အရှိန်မလျော့ဘဲ ခုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာကြသဖြင့် တံတားပေါ်သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ မိန်းကလေး မောင်းနှင်လာသော မြင်းလည်းနှင့် ထိပ်တိုက်ဝင်တိုးမိမလို ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ရပ်လိုက်...”

မိန်းကလေးသည် မြင်းများကို အော်ငေါက်ရင်း သူမ၏ မြင်းလည်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

မြင်းစီးသမားများကလည်း ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

တံတားမှာ ကျယ်ဝန်းလှသည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်...

အဖြူကြီးသူ အတ္တလု (၃) နွေ ၉၁

တစ်ယောက်ယောက်ကနောက်ဆုတ်ပေးမှသာ လိုရာခန့် ဆက်၍သွားနိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ယခုမူ...

“မိန်းကလေး နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”

မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက...

“ကျွန်မမြင်းလည်းကို နောက်ဆုတ်လိုက်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရှင်တို့ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါလား၊ ရှင်တို့ကဆုတ်ဖို့လွယ်တယ်...”

သူမကလည်း အလျော့မပေးဘဲ ပြန်လည် ပြောလိုက်သည်။

မြင်းစီးသမားကလည်း နောက်မဆုတ်ပါ။

မည်သူကမျှ နောက်ဆုတ်ပေးလိုကြခြင်းမရှိပါ...

သူတို့သည် မာနခြင်းပြိုင်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူတို့သည် တံတားပေါ်၌ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေရတော့သည်။

မြင်းစီးသမားသုံးယောက်၊တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။

ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းသန်မာပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးရေနေရုံသူက တင်းမာစွာပြောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မက နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင်၊ ရှင်တို့ သဘာဝကျကျ စဉ်းစားမှပေါ့”

ထိုလူမျက်နှာတင်းမာသွား၏။

“မိန်းကလေး ကျုပ်ဟာ ရဟတ်ရဲတိုက်ကရဲတိုက်မှူးချန်ယိုပါ

၉၂ နွေ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ရဟတ်ရဲတိုက်နဲ့ ကျွန်နာမည်ကို ကြားဖူးတယ်ဆိုရင် နောက်ဆုတ် လိုက်ပါ”

သူ၏စကားကြားလိုက်သည်နှင့် မိန်းကလေး ရယ်တော့ သည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ရဲတိုက်မှူးချန်ယိုဆိုသူမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ မိန်း ကလေးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး တင်းမာစွာမေးသည်။

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

မိန်းကလေးက ...

“ဪ... ကျွန်မက ရှင့်နာမည်ကို မကြားဘူးလို့ပါရှင်”

“ဘာ...”

ချန်ယို ၏အသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

မိန်းကလေးက ပြောသည်။

“ကျွန်မရှင့်ကို မသိတော့နောက်ဆုတ်ရဦးမှာလားရှင် ကြားဖူး တယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

သူမ၏စကားကြောင်းချန်ယို ဝေါသထွက်သွားတော့သည်။ သူ၏အဖော်မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်က ဝင်ပြော၏။

“အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီးနာမည်သိုင်းလောကမှာလျှမ်းလျှမ်း တောက်ကျော်ကြားနေတာပဲ သူကမကြားဖူးဘူးဆိုတာ တမင်သက်သက် စော်ကားတာဗျ...”

“ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကို အကြောင်းသိအောင် ဆုံးမပေးလိုက်စမ်းပါဗျာ”

သူတို့၏မြှောက်ပင့်ပေးသောစကားများကြောင့် ချန်ယို မဲ့ပြုံးပြုံးလေ၏။ သည်မိန်းကလေးသည် လွယ်လွယ်နှင့် ပြော၍ ရမည့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်။ ဝါးနုကဝါးရင့်ကိုပတ်မည် မိန်းကလေး

အမြီးကြီးသူ အတ္တလူ (ဒု) နွေ ၉၃

ဖြစ်သည်။ သည်လိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ မဆုံးမလျှင် သူ့လောက်ပိုက် သည့်သူ မရှိတော့ ဟုထင်သည်။

မိန်းကလေးက...

“ကျွန်မစော်ကားတာမှမဟုတ်ပဲရှင့်၊ မသိလို့ မသိဘူးပြောတာ စိတ်ဆိုးစရာလားရှင့်”

သူမ၏စကားကြောင့် ချန်ယို ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား သည်။

ထိုစဉ်...

“ကျင်းလင် တို့ ထင်းယန်ဂိုဏ်းကိုသွားဖို့နောက် ကျနေလိမ့် မယ်”

မြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှ ချိုလွင်သော သာယာသော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည် ကိုကြားလိုက်ရသည်။

ချန်ယိုအံ့သြသွား၏။ ထိုကြောင့် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“နေပါဦး... မင်းတို့ကထင်းယန်ဂိုဏ်းကို ဘာသွားလုပ် ကြမလို့လဲ”

ကျင်းလင်က ချိုသာစွာပြောသည်။

“ထင်းယန်ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ချိန်းထားလို့ပါရှင်”

ချန်ယိုကမေးသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ကျင်းလင်ကပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ... ထင်းယန်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ သခင်မလေးရဲ့ သိုင်း ညော့ကို မြည်းစမ်းကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့သွားပြီး ပညာပြမလို့ပါ”

“ဟေ့...”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့်ချန်ယို ပါစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားတော့သည်။

၉၄ နိဂ္ဂဟသီလ နေလင်းအောင်

သူ၏အဖော်နှစ်ယောက်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

ထင်းယန်ဂိုဏ်း...။

ထင်းယန်ဂိုဏ်း သည် သိုင်းလောက၌ထင်ရှားသော သိုင်းအဖွဲ့အစည်း တစ်ခုဖြစ်သည်။

ထင်းယန်ဂိုဏ်းချုပ်၏ 'မုန်တိုင်းဝေးသိုင်းကွက်'သည် အထူးထင်ရှားကျော်ကြားပေသည်။

အမုန်တိုင်းဆိုရလျှင် ထင်းယန်ဂိုဏ်းသည် ရဟတ်ရဲတိုက်ထက် ပို၍ထင်ရှားကျော်ကြားပေသည်။

ချန်ယို၏ စိတ်ထဲမခံချီမခံသာ ဖြစ်လာ၏။

ကျင်းလင်၏ မှင်သေသေ မျက်နှာထားနှင့်အမှုမထားသည် လေသံတို့ကြောင့် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ဟုသဘောပိုက်ကာ...

“ထင်းယန်ဂိုဏ်းကိုသွားပြီးပညာပြမလို့တဲ့လား မင်းတို့အရှက်ကွဲသွားရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား...”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ပြောယင်းရယ်မောလိုက်သည်။

သူ၏အဖော်နှစ်ယောက်ကလည်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ရယ်မောသံများကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျင်းလင်ပခုံးတွန့်လိုက်သည် သူမကအေးအေးဆေးဆေး

ပြော၏။

“ရှင်တို့မယ့်ဘူးဆိုရင် ထင်းယန်ဂိုဏ်းကိုလိုက်ခဲ့ကြပေါ့ရှင်”
ချန်ယိုက...

“ထင်းယန်ဂိုဏ်းအထိလိုက်စရာမလိုပါဘူး မင်းတို့ဘယ်

အမြိုးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နိဂ္ဂ ၉၅

လောက်အစွမ်းအစရှိသလဲဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ စမ်းကြည့်ပါ့မယ်”
စကားဆုံးသည်နှင့် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ကျင်းလင်က...

“ရှင်ကစမ်းကြည့် ချင်တယ်ဆိုရင် မြင်းပေါ်ကဆင်းစရာမလိုပါဘူး”

စကားဆုံးလျှင် ဆံထုံးမှ ဆံတိုးတစ်ချောင်းဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ချန်ယို ထံပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

ချန်ယို နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“မင်းတတ်နိုင်တာ ဒါပဲလား”

သူသည်ပြောပြောဆိုဆို ဆံတိုးလေးကို လက်ဖြင့်ပုတ်ချလိုက်သည်။

သို့သော်...

သူ၏လက်ဝါးနှင့် ဆံတိုးထိတွေ့မိသည်နှင့်...

“အား...”

စူးရှစွာအော်ဟစ်ကာ မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ကျင်းလင်ရယ်မောလိုက်သည်။

ချန်ယို ၏ အဖော်များထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် ခံပြင်းဒေါသထွက်သွားကြသော်လည်း -ရင်ဆိုင်

ဆိုင်ခိုက်ပုံခြင်းမရှိကြချေ။ သူတို့သည် ငယ်သားများသာ မဟုတ်ပါ

သော အရည်အချင်းမရှိကြချေ။

မြင်းပေါ်မှ ကပျာကယာ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြပြီး ချန်ယိုအားမ

ဆိုက်ကြသည်။

ချန်ယိုမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေ၏။

၉၆ နေ့ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

မျက်လုံးကြီး ပြူးထွက်ရင်း တုန်တုန်ရီရီပြောလေ၏။

“လမ်း... လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြ”

သူ၏အဖော်နှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင် မြင်းများကို တံတားပေါ်မှ မောင်းချလိုက်ကြ၏။

ကျင်းလင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

သူမသည် ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီးနောက် မြင်းများကို အော်ငေါက်မောင်းနှင်သွား၏။

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။ မြင်းလှည်းမှာ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားပြီး ချန်ယို တို့၏မြင်းကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ချန်ယိုက...

“သူ... သူတို့ဟာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေပဲ”

သူ၏အဖော်နှစ်ယောက်အား ဗလုံးဗထွေးပြောကြားလိုက်၏။

ထင်းယန်ဂိုဏ်း...

ထင်းယန်ဂိုဏ်း၌ဧည့်သည်များရောက်ရှိနေကြသည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်း မှရသေ့ကြီးဟန်ချူး၊ တိုက်ကျီဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းမှူး ဝမ်းစိန် ဇိုမီးဂိုဏ်းမှ သီလရှင် ကူးလုံတို့ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် အထူးဧည့်သည်များ ဖြစ်ကြ၏။

သိုင်းလောကရှိထင်ရှားသောသိုင်းအဖွဲ့ကြီးများအား နာမည်ကျော်သိုင်းသမားထင်းဖုံးကလိုလေးသေးမရှိ ဧည့်ခံနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရသေ့ကြီး ဟန်ချူး ဂိုဏ်းမှူးဝမ်းစိန် နှင့်သီလရှင် ကူးလုံတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ် ထင်းဖုံးနှင့်အတူ စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။

သီလရှင် ကူးလုံက ပြောသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ဖိတ်ခေါ်ချက်ကိုရခဲ့တော့ ကျွန်မတော်အံ့သြသွားတယ်။ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း ဆိုတဲ့နာမည်ကိုကြားဖူးတာကြာပါပြီ သူတို့နဲ့တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

ဂိုဏ်းချုပ် ဝမ်းစိန်လည်း ပြန်လှန်ရှင်းပြလေ၏။

“ဟုတ်တယ် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက လူတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်က ဝူတန်းဂိုဏ်းကို လာပြီး သိုင်းယှဉ်ပြိုင်ကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ အရေးနိမ့်ပြီး ပြန်သွားရတယ်လို့ ကျွန်ုပ် သိခဲ့ရတယ်။ သူတို့အရေးနိမ့်သွားကြပေမယ့် ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ဆေးကုခဲ့ရတယ်ဆိုတာကြောင့် အတော်ကို စိတ်ဝင်စားမိတာဗျ။ သူတို့အကြောင်းလိုက်ပြီး စုံစမ်းပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရ မသိခဲ့ရဘူး”

ဝူတန်းဂိုဏ်းမှ ရသေ့ကြီးဟန်ချူးမနေနိုင်တော့ချေ၊ ဝင်ရှင်းပြသည်။

“ခင်းဗျားတို့ပြောတာမှန်ပါတယ်။ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ် လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါ ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ် ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ ပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်က အနိုင်ရလိုက်ပေမယ့် ဒဏ်ရာရခဲ့လို့ ခြောက်နှစ်လုံးလုံး ဆေးကုခဲ့ရပါတယ်”

ထင်းယန်ဂိုဏ်းချုပ်ထင်းဖုံးကမေးသည်။

“ဒါဆို သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေကအတော်ကို ကြောက်ရွံ့စရာ ကောင်းတာပေါ့”

ဟန်ချူးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားရင်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ သိသာပါတယ်...”

သူကထင်းဖုံးအားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်၏။
သူတို့နဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့ခဲ့ကြတာလဲ၊
ခင်ဗျားတို့ တွေ့ဆုံပုံ ဟာဆန်းကျယ်မယ်လို့ကျွန်ုပ်ထင်တာပဲ...”
ဂိုဏ်းချုပ်ထင်းဖုံးသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီလိုဗျ... လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ကျုပ်ဟာ တောင်
ညပိုင်းကို ခရီးသွားရင်းလမ်းမှာမိန်းကလေးတစ်ယောက်က အသား
ခြောက်ဝယ်နေတာတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ဈေးသည်
တွေအဆမတန် ဈေးမြင့်တောင်းတယ်ဆိုပြီး တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမပေးပဲ
အသားခြောက်တွေကိုသိမ်းကြုံးယူသွားပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က
ဝင်ပြီး ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရပါတယ်၊ တရားမျှတအောင်လို့ပေါ့ဗျာ”

ဟန်ချူ၊ ဝမ်းစိန် နှင့်ကူးလျှံတို့သည် ထင်းဖုံး၏ စကားကို
စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေကြသည်။

ထင်းဖုံးက...

“ကျုပ်က မျှမျှတတဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်
မိန်းကလေးက ကျုပ်ဝင်ပြောပေးတာ ကျုပ်ကိုတောင် မချေမခံ ပြောပြီး
ရန်လုပ်ပါတယ်။ ကျုပ်တပည့် တစ်ယောက်က ဝင်ပြောတော့ မိန်း
မလေးက မပြောမဆို တိုက်ခိုက်လိုက်တာ ကျုပ်တပည့်သေဆုံး
သွားရတယ်ဗျာ...”

“ဟာ... အတော်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“ရက်စက်လှချည်လား”

“ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ”

ဟန်ချူ၊ ဝမ်းစိန် နှင့်ကူးလျှံတို့တစ်ယောက်တစ်ပေါက်မေး
လိုက်ကြသည်။ မိန်းမဆိုးကလေးသည်မည်သို့ဖြစ်သွားသလဲ သိလိုကြ

သည်။

ထင်းဖုံးက...

“ကျုပ်လဲ ခံပြင်းသွားတာနဲ့မိန်းကလေးကို တိုက်ခိုက်လိုက်ပါ
တယ်။ သူကကျုပ်နဲ့ရင်ဆိုင်ပေမယ့် နောက်ဆုံးအရေးနိမ့်ပြီး ဒဏ်ရာ
ရသွားပါတယ်။ ကျုပ်ကို သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းအကြောင်းသိစေရမယ်လို့
ကြိုးဝါးပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အဲသည့်နောက်တော့...”

“လက်စသတ်တော့သည် ကိစ္စကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို
သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေကရန်ငြိုးထားနေကြတာကိုး”

ထင်းဖုံးခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ...”

ဟန်ချူကအားပေးစကားပြောသည်။

“ဘာမှမပူပါနဲ့ ကျုပ်ကတုတ်ခန်းဂိုဏ်းကထိပ်တန်းဓားသမား
နှစ်ယောက်ခေါ်လာပါတယ် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေကိုမူစရာ
မလိုပါဘူး၊ ဒီဂိုဏ်းကမောက်မာလွန်းတယ်ဗျာ...”

ထင်းဖုံးကကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားလိုက်လေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သူတို့စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင် အစောင့်နှစ်ယောက်သည်
အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာပြီး အစီရင်ခံသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေရောက်
လာကြပါပြီ”

အခန်းတွင်း၌ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြသည်။

ထင်းဖုံး၊ ဟန်ချူ၊ ဝမ်းစိန် နှင့် ကူးလျှံ တို့သည်ထိုင်ရာမှထရပ်
လိုက်ကြပြီးအပြင်ဘက် ထွက်လိုက်ကြလေ၏။

ထင်းယန်ဂိုဏ်း၏ အဆောက်အအုံရှေ့၌ သိုင်းရေ လေ့ကျင့်
သည့် မြေကွက်လပ်တစ်ခုရှိသည်။

ယခု...

ထိုမြေကွက်လပ်တွင် လှပခုံညားသောမြင်းလည်း တစ်စီး ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ထင်းယန်ဂိုဏ်းသားများသည် ထိုမြင်း လည်း ကို ဝိုင်းရံထားသည် ကိုတွေ့ရသည်။

ထင်းဖုံးက လက်ဝှေ့ယမ်းပြ အမိန့်ပေးလေ၏။

“နောက်ဆုတ်ကြစမ်း”

ထိုအခါ...

ထင်းယန်ဂိုဏ်းသားများက ချက်ချင်းပင်နောက်ဆုတ်သွား ကြသည်။

မြင်းလည်းရှေ့၌ မိန်းကလေးသုံးယောက်ရပ်နေကြ၏။

ထိုမိန်းကလေးသုံးယောက်မှာ ကျင်းလင်း၊ ကျင်းဝါး နှင့်ကျင်း မေတို့ ဖြစ်ကြ၏။

ကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းမေတို့ကရှေးဦးစွာ ထိုက်ကြူးမြို့သို့လာ ခဲ့ကြပြီး ကျင်းလင်းနှင့် သခင်မလေးတို့က နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု...

မြင်းလည်းရှေ့တွင် ကျင်းလင်း၊ကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းမေတို့က ရင်ဘောင်တန်းကာ ရပ်နေကြသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ထင်းဖုံးက ရှေ့သို့ ထွက်လိုက်ပြီး လျှင် နှုတ်ခွန်း ဆက်လိုက်၏။

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက လူတွေထင်ပါရဲ့”

ကျင်းမေက...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...”

သူမက ထင်းဖုံးအား တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဝါထက် ... ရှင်ဟာထင်းယန်ဂိုဏ်းရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖြစ် မယ်ထင်တယ်”

ထင်းဖုံးခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ကျုပ်ဟာဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထင်းဖုံးပဲ”

ကျင်းမေက...

“သည်လိုဆိုယင် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက မိန်းကလေး တစ် ယောက် သေဆုံးသွားရတဲ့ကိစ္စကိုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဖြေရှင်းပေးရပါလိမ့် မယ်”

သူမ၏စကားကြောင့် ထင်းဖုံးမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“မိန်းမလေးသေသွားပြီ ဟုတ်လား”

ကျင်းမေက ခနဲလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာတော်တော်ကို လက်သံ ပြောင်တဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ကျွန်မတို့ သဘောပေါက်ထားကြပါ တယ်ရှင်”

ထင်းဖုံးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

“ကျုပ်ကသူ့ကိုသေသွားစေလိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့တိုက်တာမဟုတ် ဘူး... သူက...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ကျင်းမေက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရဲ့သိုင်းပညာကိုချီးကျူးလို့ ကျွန်မတို့က ဂုဏ် ပြုဖို့လာခဲ့ကြတာပါ”

ထင်းဖုံးသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ထိုနောက်မေးပြန်သည်။

“အင်း... မိန်းကလေးဟာ ကျုပ်လူတစ်ဦးကိုသတ်ပစ်လိုက် တယ်လို့ပဲပြောတယ် ဈေးသည်တွေကိုနှိပ်ထက်စီနင်းဆက်ဆံတဲ့ မိန်း ကလေး ကိုတော့ထည့်မပြောတော့ဘူးလား”

ကျင်းမေက ခဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

၁၀၂ နေလင်းအောင်

သူမကခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ။

“ဒါတွေကျွန်မတို့ နားမလည်ပါဘူးရှင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ တကယ်သတ္တိရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုယင်တော့ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက မိန်းကလေးကို အနိုင်ယူတိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့ သိုင်းကွက်ကို ကျွန်မတို့ ကိုပြပုံမယ်ထင်ပါတယ် ဒါမှမဟုတ်ယင်တော့...”

သူမကစကားရပ်ကာထင်းဖုံးအားအကဲ ခတ်ကြည့်လိုက်၏။
ထို့နောက်...

အမှုမထားသောလေသံဖြင့် စော်စော်ကားကား ပြောလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ မိန်းကလေးတစ်ဦးလို မှုံနဲ့သာခြယ်သထားပို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်ရှင်”

သူမ၏စကားသည် ထင်းဖုံးအားလူပုံအလယ်တွင်စော်ကား လိုက်သကဲ့သို့ရှိနေသည်။

ထင်းဖုံးခံပြင်းသွား၏။

သူကကျင်းမေအားစူးရဲစွာစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ကျုပ်ဟာဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ယောက်ပါ ဘယ်တော့မှ မတရားမလုပ်ပါဘူး ကျုပ်ကိုစော်ကားတာကိုလဲ လက်ခံနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ကျင်းမေက...

“လက်ဝဲသတ်တော့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာအပြောသမားတစ်ယောက်ပဲကိုး လက်တွေ့တော့...”

ထင်းဖုံးဒေါသွား၏။

ကျင်းမေ၏ စကားမဆုံးမီကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးကျုပ်ကိုဆက်ပြီး စော်ကားဖို့ မကြိုးစားနဲ့ မင်း”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နှစ် ၁၀၃

စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ရပါစေမယ်။ ကဲကျုပ်နဲ့ ဘယ်သူယှဉ်မလဲ ထွက်လာခဲ့ပါ”
ကျင်းမေပြုံးလိုက်၏။

သူမကရှေ့သို့လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်သူရှိရမလဲ ကျွန်မပေါ့ရှင်”

ထို့နောက်...

ထင်းဖုံးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ထင်းဖုံး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

ကျင်းမေအားဆုံးမရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... မိန်းကလေးကပဲ စပြီးတိုက်ခိုက်ပါ ကျုပ်က သိုင်းကွက် သုံးကွက် အကျောပေးပါမယ်”

“ခပ်... ခပ်... ခပ်”

ကျင်းမေ သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။

အတန်ကြာရယ်မောပြီးမှ ခနဲတုတ်တုတ်ပြောသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုအပြောသမားလို့ဆိုတော့လည်းမကျေနပ်

ပဲကိုး”

ထင်းဖုံး မျက်နှာတင်းမာသွား၏။

“တိုက်မှာသာတိုက်ပါ မိန်းကလေး”

အေးစက်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကျင်းမေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ သတိထားပါ”

စကားဆုံးလျှင် မြေပေါ်ခြေဆောင်ကာအပေါ်ခုန်ကန်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ထင်းဖုံးအားခြေနစ်ချောင်းဖြင့်အဆက်မပြတ်ကန်ကျောက်

ဆိုက်ခိုက်လိုက်၏။

၁၀၄ ❀ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ထင်းဖုံးကပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

ကျင်းမေက မြေပေါ်ပြန်လည်ခုန်ဆင်းခြင်းမပြုဘဲ လေထဲပင်ကျွမ်းပစ်ကာ ထပ်မံတိုက်ခိုက်ပြန်သည်။

ထင်းဖုံးက နောက်ဆုတ်ရှောင်လိုက်ပြန်သည်။

ကျင်းမေ၏ သိုင်းကွက်ကိုပွတ်ကာသိကာရှောင်တိမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သိုင်းကွက် သုံးကွက်ပြည့်သွားမှ သူကပြောသည်။

“မင်းရဲသိုင်းကွက် သုံးကွက်ပြည့်ပြီ သတိထားပေတော့...”

ထင်းဖုံးကလည်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ကျင်းမေကလည်း နောက်မဆုတ်ပဲ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

သူတို့နှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြသည်။

“ယား...”

ထင်းဖုံးကညာသံပေးကာ ကျင်းမေအားလက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။

“ဟာ...”

ကျင်းမေ ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမက ကယျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

ထင်းဖုံး ပြုံးလိုက်၏။

သူကအပေါ်စီးရသွားပြီဖြစ်ရာ ထပ်မံ၍ဖိပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျင်းမေ မျက်နှာပျက်သွား၏။

သူမကအသည်းအသန်နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်းပေးလို့မရပြန်ပါ။

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) ❀ ၁၀၅

ထင်းဖုံးက...

“မိန်းကလေး မင်းဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် တိုက်ခိုက်မှုကိုရပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ဆက်၍တိုက်လျှင် ကျင်းမေဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သဖြင့် ရပ်

လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ထင်းဖုံးက တိုက်ခိုက်မှုရပ်လိုက်သည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ကျင်းမေက သူမ၏ လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

“ဟာ”

မမျှော်လင့်သောတိုက်ခိုက်မှုဖြစ်ရာ ထင်းဖုံးအထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

သူက ကယျာကယာနောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်လေသည်။

လက်နက်ပုန်းသည် ထင်းဖုံး၏ လက်မောင်းကိုထိမှန်သွားလေသည်။

“အား...”

ထင်းဖုံး လွှတ်ခနဲအော်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

ဒယီးဒယိုင်ဖြင့်နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

ကျင်းမေကလေထဲခုန်ထက်ကာခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်ရာ

“ဝုန်း...”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက်နှင့်အတူ ထင်းဖုံးမှာ အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

၁၀၆ ❀ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ထင်းယန်ဂိုဏ်းသားများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်။

အချို့ကား ထင်းဖုံးအား ပြေး၍မေးမလိုက်ပြီး...

အချို့က...

“သေပေတော့...”

“တိုက်ဟေ့”

“မလွတ်စေနဲ့”

သူတို့သည် ညာသံပေး အော်ငေါက်ကာ ကျင်းမေထံပြေး
ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ကျင်းမေ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ရှင်တို့ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ...

“ဝုန်း...”

“အား...”

“အမယ်လေး”

ထင်းယန်ဂိုဏ်းသားများ မှာကျင်းမေ၏လက်ချက်ကြောင့်
ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်...”

ကျယ်လောင်သောဟန်တားသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျင်းမေလှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ...

ရသေ့ကြီး ဟန်ချူ၊ ဝမ်းစိန်နှင့် သီလရှင်ကူးလျှံတို့ ထွက်
လာကြသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) ❀ ၁၀၇

အခန်း(၁၆)

မီးလျှံတိုက်ပွဲ

ကျင်းမေပြုံးလိုက်သည်။

သူမကထင်းဖုံးအားလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ရဲသဲသဲပြောလေ၏။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အဖော်တွေခေါ်ထားတာကိုး”

ဂိုဏ်းမှူးဝမ်းစိန်က...

“မိန်းကလေးတော်တော်ဆိုးပါလား ကျုပ်တို့မျက်မြင်မို့ဒီလို
ပြောတာပဲ...”

“ကျွန်မကဆိုးတယ် ဟုတ်လား”

ဝမ်းစိန်ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ကျင်းမေက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင် ဘာကိုပြောတာလဲ ”

ဝမ်းစိန်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထင်းဖုံးက မိန်းကလေးဒုက္ခရောက်သွားမှာ
နီးခိုးလို့ တမင်ဆက်မတိုက်ပဲ နောက်ဆုတ်လိုက်တာကို မိန်းကလေး
အာခွင့်ကောင်းယူပြီးအလစ်တိုက်ခိုက်တာတော့မကောင်းပါဘူး
နောက်ပြီး လက်နက်ပုန်းနဲ့တိုက်ခိုက်တာ မတရားပါဘူး...”

ကျင်းမေနှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

ထို့နောက်...

၁၀၈ နှစ် တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

မိုးပြုံးပြုံးလိုက်ပြီးခပ်မာမာပြောသည်။

“ရှင်မားနေပြီရှင် ကျွန်မကသူ့ကို တမင်မြှားခေါ်နေတယ်ဆိုတာမှတ်ထားပါ”

“ဘာ...”

ဝမ်းစိန်၏အသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

ကျင်းမေကဆက်ပြောလိုက်၏။

“သူက အပေါ်စီးရပြီထင်ပြီးဖိတိုက်လာမှ ကျွန်မကပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့ အကွက်ဆင်ထားတာလေ”

“မင်း... မင်း...”

ဝမ်းစိန် မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

ကျင်းမေက ခပ်သောသော ပြောလေ၏။

“ရန်သူနဲ့ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ အနိုင်ရဖို့သာ အဓိကဆိုတာရှင်ကောင်းကောင်းနားလည်ထားစေချင်ပါတယ်ရှင်”

သူမ၏စကားကြောင့် ဝမ်းစိန်မှာ ဒေါသထွက်သွားသည်။

သူကတင်းမာသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကကျုပ်ကိုအနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါဦး” စကားဆုံးလျှင် ကျင်းမေအား တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သည်။

ထိုစဉ်...

“ကျွန်မ ရှင်ကို တာဝန်ယူပါ့မယ်ရှင်”

သူမသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဝမ်းစိန်အား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သည်။

သူတို့သည် အနိုင်ရရေးကိုသာ ဂရုထားသည်။

ဝမ်းစိန်သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူက မတတ်သာတော့ဘဲ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်လျှင်

“ဝန်း...”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝမ်းစိန်နှင့် ကျင်းမေတို့မှာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းစီဆုတ်သွားရသည်။

ဝမ်းစိန်အံ့အားသင့်သွား၏။

ကျင်းမေအား စိုက်ကြည့်ကာ ချီးကျူးလေ၏။

“မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

ကျင်းမေက ဟာမျှပြန်မပြောပါ။

သူမက ရှေ့တိုးကာ တိုက်ခိုက်လာပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

သူမက လက်ထဲ၌ဝှက်ထားသော လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ခံလွှင့်တိုက်ခိုက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟာ...”

ဝမ်းစိန်မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူကထိုသို့ တိုက်ခိုက်လာမည်ဟုမထင်မိချေ၊ ဤကားသူ့အမှားကြီးမားလေးများသည်ဘာကြီးဖြစ်ပါစေ အနိုင်ရယူလိုကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

ရင်ထိတ်သွားပြီးကပျာကယာရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

သို့သော်...

နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

လက်နက်ပုန်းတစ်ခုသည် သူ၏ပခုံး၌ထိသွားရာ...

“အား...”

လွှတ်ခနဲအော်ဟစ်လိုက်ပြီးဒယ်ဒယ်ဖြင့် နောက် ဆုတ်

ရတော့သည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ကျင်းမေရယ်မောလိုက်သည်။

သူကက ဝမ်းစိန်အားအထင်သေးစွာဖြင့်ကြည့် လိုက်ပြီးပြော

သည်။

“ကိုယ့်မှာ ဘာအစွမ်းအစမှမရှိပဲ လူတတ်ကြီးတစ်ယောက် လို ဝင်ပြောနေလို့အပိုပေါ့ရှင်”

သီလရှင် ကူးလုံမနေနိုင်တော့ပါ။ သူတို့ဘက်မှ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် ရှုံးနိမ့်နေပြီဟုတ်ပါလား။

သူမသည်အော်ငေါက်ရင်း ကျင်းဝါးထံခုန်ဝင်ကာတောင်စွေ ဖြင့် နှိတ်ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ်... .

“ကျွန်မရှိသေးတယ်ရှင်”

ကျင်းလင်က ပြောရင်း ကူးလုံ အားတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“ဟင်... .”

ကူးလုံက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ကျင်းဝါးအား တိုက်ခိုက်ရမည်လော။

သို့မဟုတ်... .

ကျင်းလင်အား ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရမည်လော။

သူမ ဝေခွဲမရဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်။

ကျင်းလင်၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်များက အဆက်မပြတ် ကျ ရောက်လာလေ၏။

“ဟင်... .”

ကူးလုံရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမက မတိုက်ခိုက်ရမီ ကျင်းလင်၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်ကြောင်းနားလည် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်... .

ကယျာကယာ နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေတော့

သည်။

ထိုအခါ... .

“သေပေတော့”

ကျင်းလင်က အော်ငေါက်ကာ အလွတ်မပေးဘဲ တိုက်ခိုက် လာပြန်သည်။

သူမ၏ ပြင်းထန်သော လက်ဝါးရိုက်ချက်များသည် ကူးလုံ ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ တရစပ်ကျရောက်လာသည်။

ကူးလုံ ကြိုးစား၍ရှောင်တိမ်းသော်လည်းမရတော့ပေ။

“ဝုန်း... .”

“အမယ်လေး”

သူမ၏ ဝဲဘက်ပခုံးအားလက်ဝါးရိုက်ချက်ထိမှန်သွားခဲ့သည်။

ကူးလုံ မှာနောက်သို့ ဒယ်ဒယ်မြင့်မြင့် ဆုတ်ခွာသွားရလေ တော့သည်။

သူမ၏မျက်နှာမှာရှုံ့မဲ့နေ၏။

“ခစ်... .ခစ်... .ခစ်”

ကျင်းဝါး၊ ကျင်းလင်နှင့် ကျင်းမေတို့ သဘောကျစွာရယ်မော သိုက်ကြသည်။

ကျင်းဝါးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ပြောလိုက်လေ၏။

“သူတို့ဟာထင်ထားသလောက်လဲ မဟုတ်ပါလား အပြော သ တော်တော်ကြီးကြတယ်... .”

သူမ၏ စကားကို ကျင်းမေနှင့်ကျင်းလင်တို့ကထောက်ခံ ခိုက်ကြ၏။

“ဟုတ်တယ် အလကားနေရင်း လေလုံးကြီးနေတဲ့လူတွေပဲ ခုတို့၏ စကားကိုကြားရင်တော့ ကြောက်စရာကြီး... .”

ဝမ်းစိန်၊ ထင်ဖုံးနှင့်ကူးလုံတို့ စက်ရာကိုယ်စီရသွားကြပြီး

၁၁၂ နဂါးသိုက် နေလင်းအောင်

ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက် နေကြသည်။ သူတို့သည် တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မျက်ရိပ်ပြလိုက်ကြ၏။ သူတို့ ဒဏ်ရာရနေ
ကြ၏။ သို့သော်...

ကျင်းဝါးတို့ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“မိတ်ဆွေတို့ ခဏနေကြပါဦး”

ရသေ့ကြီးဟန်ချူက ဟန်တားလိုက်သည်။

ထင်းဖုံးက...

“သူတို့ကို ဆုံးမမှုဖြစ်မယ်”

ဒေါသတကြီးပြောသည်။

ဟန်ချူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မိတ်ချပါ ကျွန်ကစားလုံးကိုယ်စား ဆုံးမပေးပါမယ်၊ ခင်ဗျား

တို့ မိတ်အေးအေးထားကြပါ...”

ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်၏။

ထင်းဖုံးတို့ ဘာမျှမပြောကြတော့ပါ။

သူတို့က နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ကြ၏။

ဟန်ချူရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ကျင်းလင်က
စတင်ပြောလေ၏ သူမသည် ဝူတန်းဂိုဏ်းကိုသိနေ၏။

“ကျွန်မတို့ကလဲ ဝူတန်းဂိုဏ်းကလူတွေကို စိတ်ဝင်စားပါ
တယ်ရှင်”

ဟန်ချူခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေဟာ သိုင်းပညာအတော်ဆုံးလို့
မောက်မာနေကြပေမယ့် ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့အဆုံးအမကို ခံသွားကြရတာ
ပါပဲ၊ မင်းတို့က အမှတ်မရှိပဲ သိုင်းလောကထဲဆင်းလာကြတော့ ကျုပ်
က ဝူတန်းဂိုဏ်းကိုယ်စား ဆုံးမပေးရမှာပေါ့”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (၃) နဂါး ၁၁၃

သူကစတင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သူ၏စကားကြားလိုက်ရလျှင် ကျင်းဝါးတို့မကျေမနပ် ဖြစ်

သွားကြသည်။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ် တုချင်းယင်သည် ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်
အားအရေးနိမ့်ခဲ့ပြီး သိုင်းပညာအသုံးမပြုနိုင်တော့သည် အခြေအနေ
ကိုရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း နှင့်ပတ်သက်သည် ကိစ္စအဝဝကို သခင်မ
လေး တုကုဖုံးက တာဝန်ယူနေရသည်။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း သည် ဝူတန်းဂိုဏ်းအားဘယ်သောအခါမှ
အခဲကျေနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ယခု...

ဝူတန်းဂိုဏ်းမှ ဟန်ချူနှင့် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ ကျင်းဝါးတို့
ရင်ဆိုင်မိကြပြီဖြစ်သည်။

ကျင်းလင်ကပြောသည်။

“ဝူတန်းဂိုဏ်းကလူတွေကို ကျွန်မတို့ ဆုံးမပါမယ်ရှင်”

သူမသည် ဓားတစ်လက်ထုတ်ယူလိုက်၏။

“မြွှန်း”

“မြွှန်း”

ကျင်းဝါးနှင့် ကျင်းမေ တို့ကလည်းဓားကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်
ကြသည်။

ကျင်းလင်ကရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်၏။

ဟန်ချူက မေးလိုက်လေ၏။

“မင်း တစ်ယောက်တည်းလား”

ကျင်းလင် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ဟန်ချူးကပြောလိုက်သည်။

“အချိန်ကုန်သက်သာအောင် မင်းတို့သုံးယောက်စလုံးပြိုင်တူ တစ်ပြိုင်တည်းဝင်လာခဲ့ကြတာပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ကျင်းလင်တို့ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကြ သည်။ သူတို့ကို အထင်သေးသည့် စကားမဟုတ်ပါလော့...။

ကျင်းလင်က မုံးပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... သတိထားပေတော့”

အော်ငေါက်ကာပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူမက တိုက်ခိုက်လာလျှင် ကျင်းမေနှင့်ကျင်းဝါးတို့က လည်း ညာသံကိုယ်စီပေးကာ တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လာကြလေတော့ သည်။

ဟန်ချူးအားကျင်းလင်တို့ သုံးယောက်က ဓားကိုယ်စီဖြင့် ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်သည်။ သူမတို့ သုံးယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင်ပြင်းထန်လှသည်။

ဟန်ချူးသည် မြေပေါ်၌ခြေနှစ်ဖက်ခွဲကာမြဲမြံစွာရပ်လိုက် ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက် ၏။

မြောက်မှားစွားသောလက်ဝါးရိပ်များသည် ကျင်းလင်တို့ထံ ဝင်သွား၏။

ကျင်းလင်တို့ကလည်းဟန်ချက်ညီညီဖြင့် တိုက်ခိုက်နေကြ သည်။

ထို့ကြောင့်...

တိုက်ပွဲမှာ အလွန်ပင်ကြည့်ရှုကောင်းနေ၏။

ထင်းဖုံးတို့တိုက်ပွဲအားမျက်တောင်မခတ်တမ်းငေးကြည့်

နေကြ၏။

တိုက်ပွဲမှာ အလွန်ပင်ပြင်းထန်ကာ ပညာသားပါလှသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့အကဲ ခတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင်။

“ဝုန်း... ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား လိုက်ရသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

“အား...”

“အွန်း...”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများလည်းထွက်ပေါ်လာ၏။ ကျင်းလင် ကျင်ဝါးနှင့် ကျင်းမေတို့ မှာ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကာ နောက်ဆုတ် သွားကြရလေတော့သည်။

သူမတို့သုံးယောက်ပေါင်းကာပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လိုက် ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မုန်တိုင်း တိုက်သကဲ့သို့ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်ခဲ့ ကြသည်။

သို့သော်...

အနိုင်မရသည့် အပြင်အရေးနိမ့်သွားခဲ့ရပြီမဟုတ်ပါလား။ ဟန်ချူးကတည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ပြီးပြောလိုက်လေ ၏။

“အခုလောက်ဆိုယင် ဂူတန်းဂိုဏ်းရဲ့အစွမ်းအစကို မင်းတို့သိ လောက်ပြီထင်ပါတယ်။ မင်းတို့တော်တော်လွန်တယ် သိုင်းလေသကဲ့ သည်းတမ်းလဲ မစောင့်ထိန်းကြဘူး”

ကျင်းလင်တို့လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။

၁၁၆ နွေ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ကျင်းဝါးက အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ညာသံအေး
လိုက်သည်။

“သေပေတော့”

ထိုစဉ်. . .

“နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟန်တားသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ၏။ အမိန့်ပေးသံပင်။

“ဟင်. . .”

ကျင်းဝါး၏ ခန္ဓာကိုယ်ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက်. . .

သူမက ကပ္ပာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

ကျင်းလင်တို့လည်း နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

ဟန်ချူးမျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

အသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့လည်း လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေ
သည်။

ထိုအခါ. . .

မြင်းလည်းတံခါးပွင့်သွားပြီးလှပချောမောသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာကား အခြားသူမဟုတ်ပါချေ။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ သခင်မလေး တုကုဖုံးပင်ဖြစ်ပါ၏။

ကျင်းဝါးတို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရိသေလေးစားသည် အရိပ်
အယောင်များထွက်လာသည်။

သူမတို့က ချက်ချင်းပင် ဦးညွှတ်ကာ အရိုအသေပေးလိုက်
ကြသည်။

သခင်မလေးတုကုဖုံးက ဟန်ချူးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်
လေ၏။ ဟန်ချူး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (ဒု) နွေ ၁၁၇

သိုင်းလောကတွင်လျှို့ဝှက်လွန်းပြီး သိုင်းပညာတော်သော
သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ သခင်မလေးနှင့်တွေ့လိုက်ရပြီမဟုတ်ပါလား။

သူကလေသံအေးအေးဖြင့်မေးလိုက်၏။

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက သခင်မလေးထင်ပါရဲ့”

တုကုဖုံးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဟန်ချူးက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီးမှ မေးလိုက်
လေ၏။

“ဒါထက်မိန်းကလေးရဲ့မိခင်ကော ကျန်းမာရဲ့လား”

သူမ၏မိခင် တုချင်းယင်သည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကို ဦးဆောင်
နေသည် ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်ပါ၏။

တုကုဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူမ၏ မျက်နှာထားတည်သွားပြီးပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့. . . မေမေက ဝူတန်းဂိုဏ်းကိုအမြဲချီးကျူး ပြောဆို
နေပါတယ်ရှင်”

ဟန်ချူးက. . .

“ကောင်းပါပေတယ်ကွယ်၊ ဝူတန်းဂိုဏ်းဟာ လောဘ၊ဒေါသ၊
မောဟ ဖုံးလွှမ်းနေသူတွေကိုဆုံးမနေတဲ့ဂိုဏ်းပါပဲ”

“ကျွန်မမေမေရဲ့ ချီးကျူးစကားကြောင့် ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ သိုင်း
ပညာကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လေ့လာချင်စိတ်ရှိနေပါတယ်ရှင်”

တုကုဖုံးကခပ်တည်တည်ပင်ပြောသည်။

ဟန်ချူး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

တုကုဖုံး၏ မျက်လုံးများဝင်းလက်သွား၏။

ဟန်ချူးကဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးက ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ သိုင်းပညာကိုလေ့လာချင်”

၁၁၈ နိဂါး တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

တယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေးလေ့လာနိုင်ပါတယ်”

တုကုန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါဆိုယင် ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါရင်”

စကားဆုံးလျှင် သူမက စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူမ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ လျှပ်ပြက်သလို လျင်မြန်လွန်းလှသည်။ သူမ၏စကားအဆုံးတိုက်ခိုက်မှုကလည်းစတင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဟန်ချူးသည် သူနှင့် နှုတ်ဆက်စကားများပြောနေသဖြင့် ဤသို့လျှပ်တပြက် တိုက်မည်ဟုမထင်မိချေ။

သူကပျာကယာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။

တုကုန်း၏ ခြေထောက်ကန်ချက်သည် ဟန်ချူး၏ဝမ်းဗိုက်ကိုထိသွားလေ၏။

“ဝုန်း...”

ဟန်ချူးသည် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

ထင်းယန်ဂိုဏ်းသားများ လွတ်ခနဲအော်လိုက်မိကြသည်။

ထင်းဖုံး၊ ဝမ်းစိန်နှင့်ကူးလျှံတို့လည်း ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

ဟန်ချူးက ကပျာကယာ လူးလိုမ့်ထလိုက်၏။ သူ၏မျက်နှာ

ဖြူဖပ်ဖြူရောဖြစ်နေပြီး ဒဿိဒေယိုင်ဖြစ်နေလေသည်။

တုကုန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူမက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး ပြောလေ၏။

“ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့သိုင်းပညာဟာထင်သလောက်လဲ မဟုတ်ပါလားရှင်။ ကျွန်မလက်ကုန်မထုတ်ရသေးပါဘူး...”

အဖြူကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နိဂါး ၁၁၉

ဟန်ချူး ပင့်သက်ရွှက်လိုက်သည်။

သူက တုကုန်းအားတစ်ယောက်ချင်းယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်မှန်း ရိပ်မိလိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေးက အမေထက်တောင် ပိုတော်နေတာကိုး၊ ကျုပ်ကညီဖျင်းတာနဲ့ ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ဝူဇာသိက္ခာကျတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို မလိုလားပါဘူး”

တုကုန်း ပြုံးလိုက်သည်။

သူမက ဟန်ချူးအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးလေ၏။

“ဒါဖြင့် ရှင်ကဘယ်လို ဖြစ်ချင်လို့လဲ”

ဟန်ချူးက တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့ဆန္ဒကတော့ ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ ခုနှစ်စင်ကြယ်သိုင်းပညာကို လေ့လာသွားစေချင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် တုကုန်း၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။

“မေမေဟာ ခုနှစ်စင်ကြယ်စားသိုင်းကြောင့် အရေးနိမ့်ခဲ့ရတယ်၊ ဒါကိုတွက်ဆပြီး ကျွန်မလဲယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ထင်ရင် မှားသွားလိမ့်မယ်”

တုကုန်းက လေအေးအေးဖြင့် ပြောလေ၏။

“ကောင်းသားပဲ ကျွန်မစမ်းကြည့်တာပေါ့”

သူမကချက်ချင်သဘောတူလိုက်သည်။ သူမလေသံကခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်။

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

ဟန်ချူးက လက်ခုပ်တီးလိုက်၏။

ထိုအခါ...

အဖြူရောင်အဝတ်အစားများ ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားကြသော လူခုနှစ်ယောက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည်။

၁၂၀ ❀ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ထိုလူ့ခုနစ်ယောက်မှာ ဝူတန်းဂိုဏ်း၏ ထိပ်တန်းစားသမားများပင် ဖြစ်ကြသည်။

ထင်းဖုံးက ထင်းယန်းဂိုဏ်းသားများကိုခေါ်ဆောင်ကာ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ကျင်းဝါးကျင်းမေနှင့် ကျင်းလင်တို့တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက်...

ပြိုင်တူနောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်းသားခုနစ်ယောက်သည် မြေကွက်လပ်တွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။

ဟန်ချူက တုကုဖုံးအားအကဲခတ်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်လေ၏။

“မိန်းကလေးက တကယ်ပဲ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

တုကုဖုံး တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်ပြော၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကတည်းက ကျွန်မက ခုနစ်စင်ကြယ် ဓားသိုင်းကို လေ့လာဖို့ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာပါရှင်”

ဟန်ချူခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုလဲ မိန်းကလေးကြိုးစားကြည့်ပေါ့”

စကားဆုံးလျှင်သူကနောက်ဆုတ်သွား၏။

တုကုဖုံး ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အားလုံးကြားအောင် ပြောလေ၏။

“ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ ခုနစ်စင်ကြယ်ဓားသိုင်းက တကယ်ပဲ ပြိုင်စံရှားတယ်တဲ့လား”

ထို့နောက်...

နေရာယူထားသည့် ဝူတန်းဂိုဏ်းသားများထံသို့ လှမ်းသွား

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (ဒ်) ❀ ၁၂၁

လိုက်လေတော့သည်။

“ခြမ်း ...”

“ခြမ်း ...”

ဝူတန်းဂိုဏ်းသားခုနစ်ယောက်ကဓားကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။ ခုနစ်စင်ကြယ် သိုင်းကွက်ကား ပူးပေါင်းတိုက်ကွက် ဖြစ်လေ၏။

တုကုဖုံး ပြုံးလိုက်၏။

သူမကဝူတန်းဂိုဏ်းသားများအား မျက်တောင်မခတ်ဘဲ အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

တဆက်တည်းပင်...

ဝူတန်းဂိုဏ်းသားများသည် ခုနစ်စင်ကြယ်ပုံအတိုင်းရွေ့လျားပြီး တုကုဖုံးထံသို့ ဝင်လာကြ၏။

ထို့နောက်...

“ယား...” ညာသံကိုယ်စီပေးကာတိုက် ခိုက်လာကြသည်။

တုကုဖုံးနှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝှေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူမ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေ၏။

လက်ဝါးရိပ်များက ဝူတန်းဂိုဏ်းသား ခုနစ်ယောက်ထံသို့ တိုးဝင် ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

သို့သော်...

ဝူတန်းဂိုဏ်းသား ခုနစ်ယောက်က နေရာအနည်းငယ် ပြောင်းလဲသွားကြလျှင် သူမ၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ မထိရောက်ဘဲ အချည်းခြင်း ဖြစ်သွားရသည်။

၁၂၂ ❀ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

တုကုန်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဝိုး... ဝိုး”

လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာပြီး ဓားခုန်လက်နေရာမျိုးစုံ မှဝင်ရောက်လာ၏။

“ဟင်...”

တုကုန်းရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမကပေါ့ဆ၍ မရမှန်းနားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

သတိကြီးစွာထားကာ တိုးဝင်လာသော ဓားများအားပွတ်ကာ သိကာရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

တိုက်ခိုက်ယင်းမှပင် ခုနစ်စင်ကြယ်ဓားသိုင်းပညာမှာ ခက်ခဲ နက်နဲပြီး အလွန်ကြောက်စရာကောင်းကြောင်းရိပ်စားမိလာသည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်းသားခုနစ်ယောက် အနက်ခေါင်းဆောင်ဖြစ် ဟန်တူသူက အော်လိုက်၏။

“ခုနစ်စင်ကြယ်ဓားမုန်တိုင်း”

သူတို့သည် ရွှေသို့တစ်ဟုန်တိုးထွက်လာ၏ ကျန်လူများက လည်း ဓားကိုယ်စီဝေယမ်းကာ တိုးဝင်လာကြ၏။

ဝူတန်းဂိုဏ်းသားခုနစ်ယောက်သည် မုန်းတိုင်းတစ်ခုပမာ သူမထံ ဦးတည်လာနေကြပြီမဟုတ်ပါလား။ တုကုန်းကစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်စုစည်းကာထားလိုက်သည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်းသားခုနစ်ယောက်အနီးသို့ရောက် ရှိလာလျှင်...

“ယား...”

ညာသံပေးကာမြေပေါ်လှဲချလိုက်၏။

တဆက်တည်းပင်...

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) ❀ ၁၂၃

ဝူတန်းဂိုဏ်းသား ခုနစ်ယောက်၏ခြေထောက်များကိုဦးတည်ကာတိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်၏။

သူမက ခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းကွက်ပျက်စီးသွားရန် ရည်ရွယ်၍တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

“ဟင်...”

ထိတ်လန့်သွားသူမှာ ဝူတန်းဂိုဏ်းသားခုနစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့ဦးတည် တိုက်ခိုက်နေသောတုကုန်းက သူတို့၏ ခြေထောက်များကို ဦးတည်တိုက်ခိုက်လာသည်မဟုတ်ပါလား။ သူတို့က နောက်ဆုတ်ရန်မဖြစ်ကော့ပါ။

ထို့ကြောင့်...

ခြေထောက်များဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်ကြလေသည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံများထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်းသား ခုနစ်ယောက်အနက် နှစ်ယောက်မှာ မြေပေါ်လဲကျသွား၏။

တုကုန်းက မြေပေါ်မှခုန်ထလာ၏။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ်ယိမ်းယိုင်နေသည်။

ထိုစဉ်...

လဲကျသွားသောဝူတန်းဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်မှာမြေပေါ်မှ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် လူးလဲထလိုက်၏။

သူတို့၏မျက်နှာ အပြုံးဖြူရောဖြစ်နေသည်။

အတွင်းဒဏ်ရာရသွားကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။

၁၂၄ နဂါးတူသိုလ် နေလင်းအောင်

တုကုန်း ခွဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ရှင်တို့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက...

“စောင့်ကြည့်ဦးလေ”

စကားဆုံးလျှင်ဓားရှည်ဝှေ့ယမ်းကာတိုက်ခိုက်လာ၏။

ကျန်လူများကလည်းတိုက်ခိုက်လာ၏။

ဒဏ်ရာရထားသူ နှစ်ယောက်မှာ ခုနစ်စဉ်ကြယ်ဓားသိုင်း
ကွက်ပျက်စီးသွားမည်စိုး၍ ဝင်တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်သည် သူတို့၏
ဓားသိုင်းကို မပျက်စီးစေလိုပေ...

သူတို့မဟန်နိုင်ကြကြောင်းကိုမူ တုကုန်း ရိပ်စားမိထား၏။

ထို့ကြောင့်...

သူမက ဒဏ်ရာရထားသူနှစ်ယောက်အားဦးတည်ချက်ထား

ကာ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

တစ်ယောက်ယောက်သာ မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့လျှင် ခုနစ်စဉ်

ကြယ်ဓားသိုင်းကွက်ပျက်စီးသွားမည်မဟုတ်ပါလား။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူကလည်းထိုအချက်ကိုရိပ်စားမိထား ၏။

ထို့ကြောင့်...

သူကဦးဆောင်ကာခေါင်းဆောင်အဖြစ် တိုက်ခိုက်နေခြင်း

ဖြစ်သည်။

တုကုန်းက...

“သွားစမ်း”

အော်ငေါက်ကာခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ၏ ဓားရှည်အား လျှပ်

တစ်ပြက် လှူလိုက်၏။

တုန့်ဆက်တည်းပင်...

လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နဂါး ၁၂၅

“ဝုန်း”

“အား”

ကျယ်လောင်သောအသံနှင့် အတူခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူလွှင့်

စဉ်သွား၏။

တုကုန်းကဆက်တိုက်ဆဲသလို ကျရောက်လာသော ဓား
ချက်များကို သူမ၏လက်ထဲမှ ဓားဖြင့်ခုခံကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက် လိုက်
၏။

ဝင်းလက်သောဓားရောင်များထွက်ပေါ်လာ၏။

“အား”

“အွန်”

ဒဏ်ရာရထားသူနှစ်ယောက်မှာ စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း

မြေပေါ် ပုံလျက်သား လဲကျသွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ယား...”

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ညာသံပေးသံနှင့် အတူ ဝူတန်းဂိုဏ်းသား

လေးယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုက အဆက်မပြတ်ကျရောက်လာ၏။

“ဟင်...”

တုကုန်း ရင်ထိတ်သွား၏။

သူမကဓားရှည်ဝှေ့ယမ်းကာ ကပျာကယာပြန်လည် တိုက်

ခိုက်လိုက်၏။

လက်ဝါးတစ်ဖက်ကိုလည်း တရစပ်ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်

၏။

သူတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

၁၂၆ နန္ဒ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“အား”

“အမလေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာပြီး
ဝူတန်းဂိုဏ်းသားလေးယောက်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။

ထို့အတူ...

“အင့်...”

တုကုဖုံးမှာလည်း မသဲမကွဲ ညည်းညူရင်း မြေပေါ်လဲကျ
သွားလေတော့သည်။

“ဟင်...”

“ဟာ...”

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် အားလုံး ကြက်သေ
သေသွားကြ၏။

မည်မျှ ကြာအောင် ငေးဝိုင်သွားကြသည်မသိ။

ဦးစွာသတိဝင်လာသူများမှာ ကျင်းလင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

“သခင်မလေး”

အော်ဟစ်ကာ ပြေးလွှားသွားကြ၏။

တုကုဖုံး၏ မျက်နှာမှာသွေးရောင်ကင်းမဲ့နေ၏။ ဖြူရော်
နေသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာလည်းသွေးများ ယိုစီးကျနေသည်။

သူမသည် အတွင်းဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိသွားကြောင်း
ထင်ရှားနေသည်။

ကျင်းလင်တို့ မျက်နှာမကောင်းကြပါ။

တုကုဖုံးသည် ဝူတန်းဂိုဏ်းသားခုနစ်ယောက်အား ရွှံ့နီနီ
သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား...။

ထို့အတူ...

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (ဒု) နိ ၁၂၇

ဝူတန်းဂိုဏ်းသားခုနစ်ယောက်မှာလည်း မသက်သာလှချေ။
ငါးယောက်မှာ သေဆုံးသွားပြီး နှစ်ယောက်မှာ ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရ
ရှိသွားခဲ့သည်။

ဟန်ချူ၊ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ လူများ၏ သိုင်းပညာသည် ကြောက်မက်
ဖွယ်ရာကောင်းကြောင်းတွေ့မြင် လိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား...။

တုကုဖုံး ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိသွားသည်ကို မြင်လျှင်
ထင်းဖုံး ဝမ်းသာသွားသည်။

သူက ဟန်ချူအားကြည့်ကာ...

“သူတို့ ရွှံ့နီနီပြီး ဒဏ်ရာရသွားကြပြီ၊ သူတို့ဟာ သိုင်းလော
ကကို ဒုက္ခပေမယ့်လူတွေပဲ ကျုပ်တို့ အချိန်မီသုတ်သင်လိုက်ကြစို့။
သူတို့ကို အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး...”

သူ၏စကားကို ဝမ်းစိန်နှင့် ကူးလျှံတို့က ထောက်ခံလိုက်ကြ
၏။

“ဟုတ်တယ်... သုတ်သင်ရမယ်”

“သူတို့ဟာ သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ
လက်မလွှတ်ခံနိုင်ဘူး၊ သုတ်သင်ပစ်မှ ဖြစ်မယ်”

သူတို့သည် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆိုလာကြ၏။

သူတို့၏ စကားကိုကြားလျှင် ကျင်းလင်တို့ ထိတ်လန့်သွား
ကြ၏။ သူမတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်
ကြသည်။

တုကုဖုံးမှာ ဒဏ်ရာကြောင့် တအင်းအင်းညည်းညူနေ၏။

ကျင်းဝါးက အားလုံးကို သတိပေးလိုက်၏။

“သခင်မလေးကို အမြန်ဆုံး ခေါ်ထုတ်သွားမှဖြစ်မယ်”

ကျင်းလင်းနှင့် ကျင်းမေ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

၁၂၈ နဂါး တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါအရေးကြီးဆုံးပါ၊ သူတို့ရဲ့ အသတ်ကိုတော့ ထိခိုက်မခံဘူး...”

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဟေ့... သူတို့ကို မလွတ်စေနဲ့”

ထင်းဖုံး၏ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“ယား”

ထင်းယန်ဂိုဏ်းသားများက ညာသံပေးကာ ပြေးဝင်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို့နောက်ကျင်းလင်းကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းမေတို့သည် တူကုန်းအား ပွေ့ချီကာ မြင်းလှည်းထဲ တစ်ဟုန်းထိုး ပြေးလွှားသွားသည်။ သခင်မလေး တူကုန်း၏ အသက်သည် သူတို့သုံးယောက်၏ ကြိုးစားမှုအပေါ် မူတည်နေသည်။

မြင်းလှည်း အနီးသို့ ရောက်လျှင် တူကုန်းအား မြင်းလှည်းအိမ်ထဲထည့်လိုက်ပြီ၊ ရန်သူများကို ကြည့်လိုက်၏။

ကျင်းလင်းနှင့် ကျင်းဝါးတို့က ဓားကိုယ်စီဆွဲတုတ်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်ကာ ပြေးဝင်လာသော ထင်းယန်ဂိုဏ်းသားများအား တရကြမ်းတိုက်ခိုက် ကြသည်။

ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲမှာ ထပ်မံ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။

“ဝုန်း”

“အား”

“အွန်”

အမြီးကြီးသူ အတ္တလူ (ဒု) နဂါး ၁၂၉

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထင်းယန်ဂိုဏ်းသားများမှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မြေပေါ်လဲကျသွား၏။

ထင်းဖုံး ဒေါသအမျှန်ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။

“သိကြသေးတာပေါ့”

ကျွန်းဝါးကာ ကျင်းဝါးတို့ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာ၏။

ဝမ်းစိန်နှင့် ကူးလျှံတို့ကလည်း တိုက်ပွဲအတွင်း ခုန်ဝင်လာကြ၏။

“ဟင်”

ကျင်းဝါးတို့ မျက်နှာပျက်သွားကြ၏။

သူမတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။

ရန်သူအင်အားမှာ များပြားလွန်းလှသည်မဟုတ်ပါလား။

သူမတို့က အမြန်ဆုံးတိုက်ခိုက်ဟန့်တားပြီး ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်သွားရန် လိုအပ်နေပြီဟု ဟိုင်ပင်ထားစရာမလိုပဲ နားလည်လိုက်ကြ၏။

ထို့ကြောင့်ပင်...

သူမတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်ပင် ပြင်းထန်နေ၏။

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများနှင့် အတူ ထင်းယန်ဂိုဏ်းသားများ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြ၏။

သူတို့သည် ကျင်းဝါးတို့၏ အနားပင်မကပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်

၁၃၀ နေ့ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း”

ထင်းဖုံး၏ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်. . .

ထင်းဖုံး၊ ဝမ်းစိန်နှင့် ကူးလျှံတို့ တိုက်ပွဲ အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လာကြသည်။

သူတို့တိုက်ပွဲ အတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် အခြေအနေမှာ တစ်မျိုး တစ်ဖုံပြောင်းလဲသွား၏။

ကျင်းဝါးတို့မှာ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုးဖောက်ထွက်ဖို့ မဖြစ်သည်အပြင် ထင်းဖုံးတို့၏ ပိတ်ဆို့မှုကို ပင်ခံနေကြရသည်။ ထိုစဉ်. . .

“နောက်ဆုတ်လိုက်”

ကျင်းမေက အော်ပြောရင်း ပြေးဝင်လာ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်. . .

လက်နှစ်ဖက် ကိုဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဝှစ်. . . ဝှစ်. . . ဝှစ်”

လေသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လက်နက်ပုန်း ကလေးများသည် ထင်းဖုံး တို့ထံတိုးဝင်သွား၏။

“ဟင်”

ထင်းဖုံးတို့ ထိတ်လန့်သွားသည်။

သူတို့က ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ၏။ သို့မဟုတ်ပါက လက်နက်ပုန်းကလေးများ ထိမှန်သွားမည် မဟုတ်ပါလား။

ဤတွင်. . .

ကျင်းဝါးတို့ ကအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံကြပါ။

မြင်းလှည်းဆီသို့တဟုန်ထိုးပြေးသွားကြ၏။

“မလွတ်စေနဲ့. . .”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နှစ် ၁၃၁

ထင်ဖုံးက အော်ဟစ်လိုက်၏။

ထင်းယန်ဂိုဏ်းသားများက တရကြမ်း ပြေးလိုက်လာကြသည်။

သို့သော်. . .

“အား”

“ဗွန်း”

“အမလေး. . .”

ကျင်းမေ၏ လက်နက်ပုန်း များကြောင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြရပြန်သည်။

“ဟေ. . . ဟေ”

မြင်းများကို အော်ငေါက်ကာ ခုန်းစိုင်းနှင်းလိုက်၏။

ကျင်းမေနှင့် ကျင်းလင်တို့က လက်နက်ပုန်းများကို တရစပ်ပစ်ခတ်ကြသည်။

“ဒီး. . . ဒီး. . . ဒီး”

“အား. . . အား. . . အား. . .”

ထို့နောက်

တဟုန်တိုး ပြေးလွှားကြပြီး မြင်းလှည်းပေါ် ခုန်တက်လိုက်ကြ၏။

မြင်းလှည်းသည် ထင်းယန်ဂိုဏ်း၏ ခြံဝင်းအပြင်ဘက်ရောက်လျှင် တစ်ဟုန်တိုး မောင်းနှင်သွားလေသည်။

ထင်းဖုံးတို့ ဝိုင်းဝန်းပိတ် ဆို့နေသည့်ကြားမှာပင် ကျင်းဝါးတို့မှာ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ လေတော့သည်။

အခန်း(၁၇)

ချစ်မေတ္တာသံယောဇဉ်

မြင်းခွာသံ စည်းချက်ဝါးချက်နှင့်အညီ ထွက်ပေါ်နေ၏။

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

ကျင်းဝါး ကျင်းလင်နှင့်ကျင်းမေတို့သည် မြင်းလည်းမောင်း
နေရာ၌ ပူးပူးကပ်ကပ်ထိုင်နေကြ၏။ သူတို့မျက်နှာမကောင်းကြပါ။

“အဟွပ်... အဟွပ်”

မြင်းလည်းအိမ်ထဲမှ ချောင်းဆိုးသံများထွက်ပေါ်နေ၏။

သခင်မလေးတုကုန်း ချောင်းဆိုးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခု...

သူတို့သည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသို့အပြန်ခရီးနှင့်နေကြပြီ
ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တိုက်ခိုက်ထိုးဖောက်ထွက်ပြေးလာနိုင်ခဲ့သော်
လည်း ထင်ဖုံးတို့လူစု ကကျေနပ်ကြမည် မဟုတ်ချေ။ ယခုချက်ချင်း
သူတို့နောက်သို့ လိုက်မလာကြသည့်တိုင် နောင်တွင် သိုင်းလောက
သားများ၏အကူအညီကိုရယူကာ သူတို့အား ဖျက်ဆီးရန်ကြိုးစားကြ
မည်မှာ သေချာလှသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျင်းလင်တို့သည် မရပ်မနားခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်

သည်။

ယခု...

သူတို့သည် လူနေအိမ်ခြေကွာဝေးသည့်အရပ်တစ်ခုသို့
ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့အဖို့ လူသူကင်းဝေးလေ
ဘေးကင်းလေပင်...

ကျင်းလင်က...

“သခင်မလေးလဲမောနေရောပေါ့၊ တို့ခဏနားကြရင်ကောင်းမယ်၊
ဒီအနီးအနားမှာ အန္တရာယ်ပေးမဲ့သူ လည်း မရှိဘူး ဘယ်နဲ့လဲ...”
ကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းမေတို့ချက်ချင်းသဘောတူလိုက် ကြသည်။

“ကောင်းတယ်”

“ခဏတော့နားမှ ဖြစ်မယ်”

သူတို့သည် မြင်းလည်းကို ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်...

မြင်းလည်းတံခါးဖွင့်လိုက်ကြသည်။

မြင်းလည်းထဲ၌ တုကုန်းသည် မြင်းလည်းအိမ်ကိုမှီကာ ထိုင်
နေ၏။

သူမ၏မျက်နှာမှာဖြူဖွေးနေသည်။

ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရကြောင်း သိနိုင်သည်။

ကျင်းလင်တို့ပင်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ကျင်းလင်က ချိုသာစွာပြောသည်။

“သခင်မလေး ခဏလောက်အနားယူရင် ကောင်းပါလိမ့်
မယ်ရှင်”

တုကုန်းကလက်မခံပါ။

“ငါတို့ အမြန်ဆုံးသွားမှဖြစ်မယ် သူတို့ လိုက်လာကြလိမ့်
မယ်၊ သူတို့မိလို့မဖြစ်ဘူး၊ မိသွားတာနဲ့ ငါတို့အသေပဲ...”

၁၃၄ နှစ် တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ကျင်းလင်ကတောင်းပန်လိုက်၏။

“သခင်မလေး သိပ်မော...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ...

“စကားမရှည်နဲ့ အခုချက်ချင်းဆက်သွားမယ်”

တုကဖုံးက ကြားဖြတ်အော်လိုက်သည်။

ထိုသို့အော်လိုက်ရခြင်းကြောင့်...

“အဟွပ်... အဟွပ်”

ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလာပြန်လေတော့သည်။

ကျင်းလင်း သက်ပြင်ချလိုက်၏။

“ကောင်ပါပြီ သခင်မလေး”

တုကဖုံး၏အမိန့်ကို မလွန်ဆန်တော့ဘဲ ရှေ့ခရီးဆက်ရန်

ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“နားထောင်စမ်း”

ကျင်းဝါး၏အလောတကြီးပြောသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျင်းလင်းနှင့် ကျင်းမေတို့ နားထောင်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ...

အဝေးမှ မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရ

သည်။

“မြင်းခွာသံတွေပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့လိုက်လာကြပြီ”

ကျင်းလင်းနှင့်ကျင်းမေတို့ အထိတ်တလန့်ရေရွတ်လိုက်ကြ

သည်။

သိုင်းလောကသားများသည် သူတို့အားအလွတ်ပေးကြမည်

မဟုတ်ပါ သူတို့အားအမြီးနှင့်လိုက်နေကြသည်။

အမြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နှစ် ၁၃၅

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ လူများသည် သိုင်းလောကအားခုက္ခပေး
မည့်သူများဟု သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ခံယူထားကြသည် မဟုတ်ပါ
လား။

“တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကျင်းလင်က မေးလိုက်သည်။

ကျင်းဝါးဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။ သူ့အသေခံမည်။

“ငါသွားပြီးဟန့်တားပေးမယ် ညည်းတို့က သခင်မလေးကို
ခေါ်ပြီးပြေးပေးတော့”

ကျင်းမေ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင်... ဘယ်ဖြစ်မလဲ ညည်းခုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့”

ကျင်းဝါးခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါ့အတွက်မစိုးရိမ်နဲ့”

“ဒါဆို ငါပါလိုက်မယ်”

ကျင်းဝါးအားတားဆီး၍မရသဖြင့်ကျင်းမေက သူမလည်း
လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျင်းလင်က မေတ္တာရပ်ခံသည်။

“ငါတစ်ယောက်တည်း သခင်မလေးကိုခေါ်သွားဖို့ဆိုတာ
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ညည်းတို့လဲ လိုက်မပေါ့”

သူမတို့သုံးယောက် ငြင်းခုံနေကြစဉ်မှာပင်...

“ညည်းတို့လာကြစမ်း”

တုကဖုံး၏ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျင်းလင်းတို့ ချက်ချင်းပင်ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။

တုကဖုံးက မေးလိုက်၏။

“သူတို့လိုက်လာကြပြီ မဟုတ်လား”

ကျင်းဝါးက...

၁၃၆ ❀ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး”

တုကုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ . . . ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီးညည်းတို့သွားကြပေတော့”

“ရှင် . . .”

မမျှော်လင့်သော စကားကြားလိုက်ခြင်းကြောင့် ကျင်းဝါးတို့

ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

တုကုန်းက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“ငါ့စကားနားမထောင်ရင် သေဒဏ်ပဲ”

ကျင်းဝါးက . . .

“သခင်မလေး”

တုကုန်းက အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“စကားမရှည်နဲ့ ငါ့ကိုမြင်းလှည်းအောက်ချပေးခဲ့ ပြီးရင် ညည်းတို့သွားကြတော့၊ ရန်သူတွေကို မြှားခေါ်သွားကြ”

ကျင်းဝါး၊ ကျင်းလင်နှင့်ကျင်းမေတို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

တုကုန်း၏ အကြံ သင့်လျော်နေမှန်း နားလည်လိုက်မိကြ သည်။

ထို့ကြောင့် . . .

“ကျွန်မတို့ပြန်လာခဲ့ပါမယ် သခင်မလေး . . .”

သူတို့က ပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြ၏။

ထိုနောက် . . .

တုကုန်းအားမြင်းလှည်းပေါ်မှ ဖေးမကာ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်၌ချပေးလိုက်ကြ၏။

ပြီးလျှင် . . .

မြင်းလှည်းပေါ်တက်ကာ ဒုန်းစိုင်းမောင်နှင့်သွားကြတော့

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) ❀ ၁၃၇

သည်။

သူတို့သစ်တောအုပ်အပြင်ဘက်သို့ရောက်ရှိသွားကြသည် နှင့် အော်သံများကြားလိုက်ရသည်။

“ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ”

“လိုက်ကြဟေ့”

“မလွတ်စေနဲ့”

ဆူဆူညူညူအော်ပြောသံများထွက်ပေါ်လာလေတော့ သည်။

တောအုပ်အပြင်ဘက်မှဖြတ်သန်းသွားသော မြင်းခွာသံများ မြင်းတံသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တောအုပ်ထဲသို့ကား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဝင်မလာ ကြချေ။

တုကုန်းသည် သစ်ပင်အောက်၌ပင်စည်ကို မှီ၍ထိုင်ကာ အသံဗလံများကိုနားစွင့်နေ၏။

အသံဗလံများ တစ်စထက်တစ်စ ဝေးသွားပြီးနောက်ဆုံး ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ထိုအခါမှ . . .

တုကုန်းသည် တင်းထားသည်စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ကာ သတိလစ်မေ့မောသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ် . . .

“ခွပ်ခွပ် . . . ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ် . . . ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံမှန်မှန်ထွက်ပေါ်လာ၏။

မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်သည် တောလမ်းကလေးအတိုင်း သူတို့ စီးနင်းလာကြ၏။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ အနီရောင်အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်

၁၃၈ နို့ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ထားပြီး ဓားတစ်လက်ခါးမှာချိတ်ထား၏။

ကျန်တစ်ယောက်မှာအပြာရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်

ထားပြီး လက်နက်ဆောင်မထားချေ။

မည်သို့ဆိုစေ...။

ထိုလူငယ် နှစ်ယောက်သည် သိုင်းလောကသားများဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။ သူတို့သည် စကားတပြောပြောဖြင့် မြင်းကိုယှဉ်တွဲစီးနင်းလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

အနီရောင် ဝတ်ဆင်ထားသောလူငယ်က စတင်ပြော၏။

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေ လွတ်သွားတာနာတာပဲ”

အပြာရောင်လူငယ်က...

“သူတို့ သိုင်းလောကသားတွေကို အခဲမကျေ ဖြစ်သွားမှာသေချာတယ်”

“မကျေနပ်ရင် သိုင်းလောကထဲဆင်းလာခဲ့ပေါ့။ သိုင်းလောကသားတွေအကြောင်းသိသွားကြမှာသေချာတယ်။ သူတို့ဟာရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်နေကြတယ်လို့သတင်းကြီးနေတာပဲ။ တကယ်ဆိုရင် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကိုချေမှုန်းပစ်သင့်တာကြာပြီ”

အပြာရောင်လူရွယ်ကပြန်မေးသည်။

“မိတ်ဆွေက သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းအကြောင်းဘာတွေများကြားသိထားလို့လဲဗျ”

အနီရောင်ဝတ်လူရွယ်က ရှင်းပြ၏။

“ခင်းဗျားသိချင်ယင် ပြောပြရတာပေါ့ဗျာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက လူတွေဟာ သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးဖို့ကြိုးစားနေတဲ့လူတွေပဲ။ သူ့သာ ဧကရာဇာ သူ့သာ အဓိပတိ လုပ်ချင်တဲ့လူတွေပဲဗျာ”

အပြာရောင်ဝတ်လူရွယ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ဗျာ သိုင်းလောကသားတိုင်း စိတ်ကူးယဉ်တယ်”

အဖြူကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နို့ ၁၃၉

ကြတာချည်းပဲ မဟုတ်လား”

အနီရောင်ဝတ်လူငယ်က...

“သူတို့ကတော့လွန်လွန်းပါတယ်” သိုင်းလောကထဲကိုဆင်းလာပြီး နာမည်ကြီး သိုင်းသမားတွေနဲ့ လိုက်ပြီးယှဉ်ပြိုင်ကြတာဗျာ။ သူတို့လက်ချက်ကြောင့် သိုင်းသမားအတော်များများ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရတယ်”

“ဪ...”

“အဆိုးပါးဆုံးကတော့သူတို့ဟာလူတွေကို ဖမ်းဆီးပြီး သိုင်းလှေကျင့်ရမှာ အသုံးချနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းပဲဗျာ။ သားကောင်တွေပေါ့ဗျာ”

“ဒါတကယ်ပဲလား”

“သိုင်းလောကမှာ သည်သတင်းတွေထွက်ပေါ်နေတာကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကို ဘယ်သူမှ ရောက်ဖူးကြတာမဟုတ်တော့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေမပြနိုင်ကြဘူးပေါ့ဗျာ”

အပြာရောင်ဝတ်လူရွယ်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကမှာ ထွက်ပေါ်နေတဲ့ အချို့သတင်းတွေနဲ့ လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်တွေဟာကွာခြားမှုရှိနေတတ်ပါတယ်ဗျာ။ သတင်းမှားတွေဆိုရင်တော့ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း အချောင်နာမည်ပျက်မှာပေါ့။ သေသေချာချာ စုံစမ်းစစ်ဆေးသင့်ကြပါတယ်ဗျာ...”

အနီရောင်ဝတ်လူငယ်၏ မျက်နှာတင်းမာသွားသည်။ သူက ပြန်မေးလေ၏။

“ဘာလဲ မိတ်ဆွေက သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းဘက်က ကာကွယ်ပြီး ပြောတာလားဗျ”

အပြာရောင်လူရွယ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ဘယ်သူကမှ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကို မရောက်

၁၄၀ နှစ် တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဘူးကြဘဲနဲ့ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ရာမှာ သက်ရှိလူသားတွေကို အသုံး
ချနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို မယုံကြည်နိုင်လို့ပါ။

အနီရောင်ဝတ်လူငယ်က သက်ပြင်းချပြီးပြောလိုက်သည်။

“ဒါ လူတိုင်းပြောနေတဲ့သတင်းဗျ”

အပြာရောင်ဝတ်လူရွယ်သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“လူပြောများတာဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် မှန်ချင်မှမှန်မယ်
မဟုတ်လား”

အနီရောင်ဝတ်လူငယ် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟေ့လူ့ . . . ဟေ့လူ့”

အပြာရောင်ဝတ်လူရွယ်ကတားဆီးလိုက်သော်လည်း အနီ
ရောင် ဝတ်လူငယ်ကလှည့်မကြည့်တော့ပါ အပြာရောင်ဝတ် လူရွယ်
သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မိတ်ဆွေကျုပ်အပေါ်အထင်လွဲသွားတာ စိတ်မကောင်းပါ
ဘူးဗျာ။ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဆိုတာ မတရားတာမလုပ်မိဖို့ အရေး
ကြီးတယ်မဟုတ်လားဗျာ”

ထို့နောက် . . .

မြင်းကို ရှေ့ဆက်မောင်းနှင့်သွားရန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် . . .

“အင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

ညည်းညူသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရ
သည်။

အပြာရောင်ဝတ်လူရွယ်ရင်ထိတ်သွား၏။

“ညည်းညူသံပါလား”

သူသည် ကပျာကယာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ . . .

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (ဒု) နှစ် ၁၄၁

မလှမ်းမကမ်းရှိသစ်ပင်အောက်၌ ခွေခွေကလေးလဲကျနေ
သည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အားတွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ည . . .

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။

လရောင်ဖြာကျနေသည်ဖြစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာ
ယာလှပနေသည်။

တောအုပ်အတွင်း၌မှဆိုးများအမဲလိုက်ရာတွင်ခေတ္တ အနား
ယူရန် ဆောက်လုပ်ထားသည့် တဲအိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိနေပါ၏။

ထိုတဲအိမ်ကလေးမှာအမိုအကာများပေါက်ပြဲပျက်စီးနေ
သည့်တိုင် မြေပေါ်မှာထက်စာလျှင် လုံလုံခြုံခြုံ ရှိသေးသည်ဟု ဆိုရ
မည် ဖြစ်ပါသည်။

ယခု . . .

တဲအိမ်ကလေးရှေ့၌ မီးပုံတစ်ခုရှိနေ၏။

မီးပုံဘေး၌ လူတစ်ယောက်ထိုင်ကာ ယုန်တစ်ကောင်ကို
မီးကင်နေ၏။

ထိုလူမှာ အပြာရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည်လူရွယ်ဖြစ်သည်။

“အင်း . . . အင်း”

တဲအိမ်ပေါ်မှ ညည်းညူသံထွက်ပေါ်လာသည်။

လူရွယ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

သူသည် တဲအိမ်ထဲ ခပ်သွက်သွက်ဝင်သွားသည်။ သူကယ်
အင်ခဲ့သည့်မိန်းကလေးမှာသတိရနေပြီဖြစ်သည်ကိုတွေ့မြင်ရသည်။

မီးပုံမှအလင်းရောင်ကြောင့်၎င်း၊ ပေါက်ပြဲနေသောခေါင်မိုးမှ
အိုးဝင်လာသည့်လရောင်ကြောင့်၎င်း တဲအိမ်ထဲ၌လင်းလင်းချင်းချင်း

၁၄၂ ❀ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ရှိနေသည်။

မိန်းကလေးသည် လူရွယ်ကိုမြင်သည်နှင့် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ရှင်... ရှင်”

လူရွယ်ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမ သတိရလာပြီလား”

မိန်းကလေးသည် လူရွယ်ကသူမအားကယ်တင်လာခဲ့သည့် အဖြစ်ကိုချက်ချင်းသတိပြုမိလိုက်လေတော့သည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ တုကုဖုံးပင် ဖြစ်တော့သည်။

တုကုဖုံးကမေးလိုက်သည်။

“ရှင်... ရှင်ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည် လီအင်းလို့ခေါ်တယ်”

မိန်းကလေး တောအုပ်ထဲမှာ လဲကျနေတာတွေ့လို့ ကျုပ်က သမားတော်ဆီပို့ပေးမလို့ ခေါ်လာခဲ့တာ ဒဏ်ရာရထားတာတွေရလို့ ကျုပ်မှာပါတဲ့ အသက်ကယ်ဆေးတွေတိုက်ကျွေးထားပါတယ်။ သက်သာတယ် မဟုတ်လား”

တုကုဖုံးခံစားနေရသည့် ဝေဒနာများအတော်ပင် သက်သာသွားပြီဖြစ်သည်။

တုကုဖုံးကနှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီးပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မကို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သတော်ဆီကိုသွားဖို့မလိုတော့ပါဘူး”

လီအင်းက ပျာပျာသလဲ ပြောလေ၏။

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ ညီမဟာ အတွင်းဒဏ်ပြင်းပြင်း ထန်ထန်ရထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ သမားတော်ဆီမှာ ကုသမှု ခံယူတာကောင်းဆုံးပါပဲ”

အငြိုးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) ❀ ၁၄၃

တုကုဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ အိမ်ရောက်လို့ဆေးသောက်လိုက်ရင် သက်သာပျောက်ကင်းသွားမှာပါ”

သူမသည် အိပ်နေရာမှထထိုင်လိုက်သည်။ ထိုင်လည်းထိုင် နိုင်သည်။ လီအင်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေ၏။

“ညီမ...”

တုကုဖုံးကထရပ်ပြီး...

“ကျွန်မကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

တုကုဖုံးသည် ခေါင်းမာသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ် မှန်းလီအင်း ခိုပိမိလိုက်သည်။

တားဆီးဖို့ခက်နေသဖြင့် အကြံအစည်ကိုနေစဉ်မှာ ပင်တုကုဖုံး သည် တဲအိမ်ထဲမှစတင်ထွက်သွားလေတော့သည်။

လီအင်းက...

“ညီမ... မိုးလင်းမှသွားပါလား ညကြီးအချိန်မတော် ခဏ သွားဖို့ဆိုတာက...”

“ရပါတယ် ကျွန်မအတွက် မပူပါနဲ့ရှင်”

တုကုဖုံး ကမပူပါနဲ့ဟုပြောနေသော်လည်း သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် ယိမ်းယိုင်နေသည်။ လီအင်းက သူမနောက်သို့လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင် လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“အမေ...”

တုကုဖုံး ဒူးကွေးညွတ်ကာ လဲကျမလို့ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ညီမ...”

လီအင်းကသူမအနီးသို့ရောက်ရှိသွားပြီး ကပျာကယာ မေးမ လိုက်သည်။

၁၄၄ ❀ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

တုကုန်းမှာ မဟန်နိုင်တော့ပဲ လီအင်း၏ရင်ခွင်ထဲလဲကျသွားသည်။

လီအင်းကဖေးမလိုက်ရာရင်ခွင်ထဲ၌ ထွေးပိုက်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားသည်။

မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်ကြောင့် နှစ်ယောက်သား ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာဖြစ်သွားကြသည်။

လီအင်းမှာ တုကုန်းအားပွေဖက်ထားနေသည်။

တုကုန်းက အလန်တကြားပြောသည်။

“ကျွန်မကို လွှတ်ပါရှင်”

လီအင်းသတိဝင်လာပြီး . . .

ကမ္ဘာ့အယာလွတ်ပေးမိသည်။

နှစ်ယောက်သားရှက်ကုန်ကုန်ဖြစ်တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်မကြည့်ဝံ့တော့ချေ။ တုကုန်းထွက်သွားဖို့မကြိုးစားတော့ပါ။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွား၏။

တဲအိမ်ထဲ၌လူနှစ်ယောက်ရှိနေသော်လည်း အပ်ကျသံကြားရလောင်အောင်ပင်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ရုတ်တရက် . . .

လေဝှေ့ယမ်းတိုက်ခက်လာသောအခါ တူးခြစ်သောအနံအသက်များလွင့်ပျံ့လာလေ၏။

လီအင်း သတိဝင်လာသည်။

ယုန်ကို အရေဆုတ်ကာမီးပုံတွင်ကင်ထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟာ . . . တူးခြစ်ကုန်ပြီ”

သူသည် လွှတ်ခနဲရေရွတ်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွား

အကြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) ❀ ၁၄၅

လေတော့သည်။

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှထွက်ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။

တောအုပ်အတွင်းမှတဲအိမ်ကလေးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေ၏။

တဲအိမ်ကလေးရှေ့၌ မီးပုံတစ်ခုရှိနေပါ၏။

မီးပုံမှာ မီးသေနေပြီဖြစ်ပါသည်။

မီးပုံရှေ့၌ လူတစ်ယောက်သည် ဒူးနှစ်လုံးကို ထောင်၍ လက်ဖြင့်ပိုက်ကာ ဒူးပေါ်မေးတင်ပြီး အိပ်ပျော်နေသည်။

ထိုလူမှာ လီအင်းဖြစ်သည်။

နံနက်ခင်းနေခြည်ကျလာချိန်တွင် တဲအိမ်ကလေးအတွင်းမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

သိုင်းတဲခွန်ဂိုဏ်းမှ သခင်မလေးတုကုန်းဖြစ်သည်။

တုကုန်းသည် မျက်နှာဖြူလျော့လျော့ဖြစ်နေပြီး အားအင်ယုတ်လျော့ကာဝေဒနာခံစားနေရသည့် အသွင် အထင်းသားပေါ်လွင်နေ၏။

သူမသည် လီအင်းကိုတွေ့မြင်ရလျှင် ခြေလှမ်းတုန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

လီအင်းကိုကြည့်ရင်း တီတိုးညည်းမိသည်။

“ဪ . . . သူတစ်ညလုံးအိပ်ရေးပျက်နေရှာမှာပဲ”

သူကယခုကဲ့သို့ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာခြင်းမှာ လီအင်း၏ အသက်ကယ်ဆေးသောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်းနားလည်ထားသည်။

“သူ့သားမကယ်ရင်ငါတော့ ဒုက္ခပဲ”

၁၄၆ နွေ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သူမသည် လီအင်းအားကျေးဇူးတင်နေမိသည်။
 သို့သော်...
 တကုန်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “သူဟာသိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ပဲ ငါ့ကို သိုင်းတံခွန်
 ဂိုဏ်းကလူဆိုတာသိသွားရင် ဒုက္ခပေးမှာ သေချာတယ်”
 သူမသည်လီအင်းအိပ်ပျော်နေခိုက်တိတ်တဆိတ် ထွက်သွား
 ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လီအင်းကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး
 ခြေဖောက်နင်းကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။
 တဲအိမ်ကလေးနှင့်လီအင်းသည် နောက်ကျောဘက်၌ ကုန်
 ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။
 တကုန်းသည် သစ်ပင်များကြားမှဖြတ်ကျော်ကာလှမ်းလာခဲ့ရာ
 တဲအိမ်ကလေးနှင့် တပြည်းပြည်း ဝေးသွားပြီး မြေနီလမ်းကလေး တစ်ခုသို့
 ရောက်ရှိသွားသည်။ သက်ကယ်ဆေးသောက်ထားရသော်လည်း
 အတွင်းဒဏ်ရာကမသေးသဖြင့် အတန်ကြာလျှောက် လှမ်းလာပြီး
 သောအခါ သူမ မောဟိုက်လာသည်။
 ထိုအချိန်တွင်...
 “ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”
 မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရသည်။
 မြင်းစီးသမားသုံးယောက်သည် မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း
 ခရီးနှင်လာနေကြသည်။
 တကုန်းရင်ထိတ်သွားသည်။
 “သိုင်းလောကသားတွေပါလား”
 သိုင်းလောကသားများသည် သူမအားသုတ်သင်ရှင်းလင်း
 ပစ်ချင်နေမှန်း သူမသိထားသည်။

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နွေ ၁၄၇

ထို့ကြောင့်...
 သူမရှောင်တိမ်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း မရှောင်တိမ်း
 နိုင်တော့ချေ။
 မြင်းစီးသမားများသည် သူမအား တွေ့မြင်သွားကြသည်။
 “ဟိုမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလားဟေ့”
 မြင်းများကိုဒုန်းစိုင်းစီနင်းလာကြသည်။
 တကုန်းမှာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ထွက်ပြေးလေတော့
 သည်။
 ထိုအခါမှ သစ်မြစ်တစ်ခုနှင့် ခလုတ်တိုက်မိကာ...
 “အမေ့...”
 မြေပေါ်ခွေခနဲ လဲကျသွားသည်။
 မြင်းစီးသမားသုံးယောက်သည် သူမအနီးသို့ ချက်ချင်း
 ရောက်ရှိလာကြလေ၏။
 • သုံးယောက်သားမြင်ပေါ်မှခုန်ဆင်းလာကြပြီးတကုန်း အား
 ဝိုင်းထားလိုက်ကြ၏။
 “ဟား... ဟား... ဟား”
 “ဟား... ဟား... ဟား”
 တကုန်းထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသည်ကိုကြည့်ကာ ဟား
 တိုက်ရယ်မောလိုက်ကြသည်။
 တကုန်းလူလိုမိုက်လိုက်သည်။
 မြင်းစီးသမားသုံးယောက်သည် ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းခက်ထန်
 တာ သိုင်းပညာအားကိုးဖြင့် ထင်ရာစိုင်းနေသူများဖြစ်ကြောင်းမြင်ခဲ့
 ဖြင့် သိနိုင်သည်။
 တစ်ယောက်က မေး၏။
 “မိန်းကလေး တောထဲတောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း

၁၄၈ နဂါး တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဘယ်သွားမလို့လဲကွယ်"

နောက်တစ်ယောက်ကရယ်၍ပြောသည်။ သူရယ်သံက
တကားရမက်စေမယားဖြင့်ပြည့်နေသည်။

"အစ်ကိုတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား... ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့"

"ဟုတ်ပါတယ်... လာပါ အစ်ကိုတို့လိုက်ပေးမှာပေါ့"

ကျန်တစ်ယောက်ကရှေ့တိုးပြီးတုကုန်းလက်ကို ဆွဲရန် ဟန်
ပြင်လိုက်လေသည်။

"ဒါဘာလုပ်တာလဲ"

တုကုန်းက အော်ငေါက်ကာ ပါးရိုက်ချလိုက်သည်။

"ဖြန်း..."

မမျှော်လင့်ဘဲ ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ထိုလူမှာ ချာခနဲလည်
ထွက်သွားလေတော့သည်။

"ဟာ..."

ကျန်လူနှစ်ယောက် လွတ်ခနဲအော်လိုက်ကြ၏။

တုကုန်းလည်း ဒယ်ဒယ်ဖြစ်သွား၏။

ထိုလူသုံးယောက် ဒေါပွသွားကြလေသည်။

"ခွေးမ... တော်တော်စွာပါလား သိကြသေးတာပေါ့"

ပါးရိုက်ခံလိုက်ရသူကအော်ငေါက်ကာတုကုန်းထံခုန်ဝင်

လာ၏။

"ဟင်..."

တုကုန်းရင်ထိတ်သွား၏။

သူမက ကပျာကယာနောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

ထိုနောက်...

ချာခနဲ လှည့်ကာထွက်ပြေးသည်။

သို့သော်...

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလ (၃) နဂါး ၁၄၉

"မပြေးနဲ့..."

ထိုလူသုံးယောက်က အော်ငေါက်ရင်း တစ်ဟုန်ထိုးပြေး
လိုက်လာကြသည်။

တုကုန်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှလွတ်မြောက်နိုင်တော့မည်
မဟုတ်ပါချေ။

ထိုလူသုံးယောက်ကြောင့်ဒုက္ခရောက်ရတော့မည်မှာ သေချာ
လှပေသည်။

ထိုစဉ်...

"ရပ်လိုက်စမ်း..."

ဟန်တားသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူသုံးယောက် တုန်ခနဲ ရပ်သွားကြသည်။

သူတို့သည် ဟန်တားသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့လှမ်းကြည့်
လိုက်မိကြသည်။

ထိုအခါ...

သစ်ပင်များကြားမှ လူတစ်ယောက်ခုန်ထွက်လာသည်ကို
တွေ့မြင်လေ၏။

ထိုလူသည် တုကုန်းရှေ့၌ အကာအကွယ်ပြုလိုက်သည်။

"ဟင်... အစ်ကို"

တုကုန်းလွတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိလေ၏။

ရောက်ရှိလာသောသူမှာ လီအင်းဖြစ်ပါသည်။

လီအင်းက ကရုဏာသက်စွာဖြင့်မေးလိုက်သည်။

"ညီမဘာဖြစ်လို့ထွက်သွားရတာလဲကွယ်..."

တုကုန်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ပဲ ခေါင်းငုံ့ထားမိတော့သည်။

လီအင်းက မကျေမနပ်ကြည့်နေသူ သုံးယောက်ထံလှမ်း

ကြည့်လိုက်ပြီး။

“မိတ်ဆွေတို့သွားကြပါ . . . အနှောင့်အယှက်မပေးကြပါနဲ့၊ သူဟာများနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြပါ . . .”

တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

ထိုလူသုံးယောက်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့ဝင်ရှုပ်တာလဲ၊ မသေချင်ရင် အခုချက်ချင်းထွက်သွားစမ်း၊ ငါတို့ခွင့်ပြုတုန်း ထွက်သွားနေမှ နောက်တော့မှ ငါတို့ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့။”

လီအင်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတို့၊ ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေးသွားပါရစေဗျာ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။”

ထပ်မံတောင်းပန်လိုက်သည်။

တုကုန်းက ဝင်ပြောလိုက်လေ၏။

အစ်ကို သူတို့ဟာတောင်းပန်လို့ရမယ်လူစားတွေ မဟုတ်ဘူး သူတို့ရုပ်ရည်တွေကိုကြည့်ပါ။ လူကြမ်းလူသရမ်းတွေပါ . . .”

ထိုလူသုံးယောက်က ခက်ထန်စွာပြောတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ငါတို့ဟာ သည်တောလမ်း တစ်ဝိုက်မှာ မင်းမူနေကြတဲ့ လူတွေဆိုတာ မှတ်ထား၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

စကားဆုံးလျှင် သုံးယောက်သား တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာကြသည်။

တစ်ယောက်ကတုကုန်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီးနှစ်ယောက်က လီအင်းအားတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

လီအင်းမနေနိုင်တော့ပါ။

“ခင်ဗျားတို့ကစပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်ကြတယ် ဆိုတော့ ကျုပ်တို့

အပြစ်မရှိတော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို တွန်းလိုက်သည်။

“ဝုန်း . . .”

“အား . . .”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

လီအင်း၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်လူရမ်းကားသုံးယောက်မှာ ဖရိုဖရဲ လွင့်စဉ်သွားကြသည်။

တုကုန်းဝမ်းသာသွားသည်။ သူမသည် ကြမ်းကြုတ်သော စိတ်ဓာတ်အခံရှိသည်။

“အစ်ကို သူတို့ကိုမလွတ်စေနဲ့”

သို့သော် . . .

လီအင်းက လူလိုမ့်ထလာသည့် လူရမ်းကားသုံးယောက်ကို ကြည့်ကာခွင့်လွှတ်လိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ကျုပ်ရှေ့က အမြန်ဆုံးထွက်သွားကြရင် ကောင်းမယ်”

လူရမ်းကားသုံးယောက်မှာလီအင်းအားရင်မဆိုင်နိုင်မှန်း ခံသည်ကိုသိလျှင် ချက်ချင်းပင် ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

လီအင်းပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမတာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့ လူဆိုးတွေ ထွက်ပြေးသွားပြီပဲ”

တုကုန်းက မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောသည်။

“အစ်ကိုကဘာကြောင့်သူတို့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ရတာလဲ ဟင်၊ သူတို့ဟာလူဆိုးတွေ . . .”

၁၅၂ ❀ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

လီအင်းက...

“ညီမရယ် သူတို့ထွက်ပြေးသွားကြပြီလေ... အစ်ကိုတို့ကို ဒုက္ခ မပေးနိုင်ကြတော့ပါဘူး...”

တုကုန်းမကျေနပ်ပဲ ပြောနေသည်။

“အစ်ကိုက သည်လိုပဲ လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် သူတို့က အခွင့် အရေးရတာနဲ့ ဒုက္ခပေးကြဦးမှာပဲရှင် ရန်ကြွင်းရန်စ မကျန်ရအောင် တစ်ခါတည်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

လီအင်းမပြုံးနိုင်တော့ပါ။

တုကုန်း၏ စိတ်ဓာတ်သည် ခက်ထန်မာကြောပြီး ရက်စက် မှုများ လွှမ်းမိုးနေသည်ကို ရိပ်စားမိလာသည်။

တုကုန်းက ဆက်လက်ပြောနေ၏။

“သူတို့ကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိပါတယ်၊ တစ်နေ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်မှာပဲ”

လီအင်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ညီမရယ် သူတို့နောက်နောင်စော်ကားဝံ့ကြတော့မှာ မဟုတ် ပါဘူး၊ မေ့ပစ်လိုက်တာ အကောင်ဆုံးပါပဲ”

သူက ဖျောင်းဖျလိုက်သည်။

တုကုန်းကမကျေမနပ် ဖြစ်နေသော်လည်း သူလည်းဘာမှ မတတ်နိုင်သဖြင့် ဘာမှမပြောပဲနေလိုက်သည်။

လီအင်းက...

“ကဲလာညီမသွားကြပါစို့”

ထိုအခါ...

တုကုန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ရှင်...”

“သွားကြမယ်လေ”

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (ဒု) ❀ ၁၅၃

“ဘယ်... ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ”

“ညီမသည်အတိုင်းသွားနေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သမားတော် တစ်ယောက်ယောက် ရှာပြီး ဆေးကုကြတာပေါ့”

တုကုန်းက လီအင်းအားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ လီအင်း သည် ရိုးသားဖြူစင်သည့် စိတ်သဘောထားရှိပုံရသည်။

သူမအပေါ်ဂရုတစိုက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲ၌ မဖော်ပြနိုင်သောခံစားချက်များဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မအတွက် စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူးရှင်”

လီအင်းက တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောသည်။

“ညီမရယ် အချိန်မီ ဆေးကုသမှုခံယူလိုက်တော့ ဝေဒနာ မြန်မြန်သက်သာသွားမှာပေါ့ လာပါတွယ် ထိပ်သီးသမားတော်ကြီး တစ်ယောက်ကို အစ်ကိုသိပါတယ်၊ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

တုကုန်းပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မကသိုင်းလောကကလူတွေကိုအယုံအကြည် မရှိဘူး ရှင့်”

“ဟင်...”

မမျှော်လင့်သောစကားကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် လီအင်း ကတအံ့တဩဖြစ်သွားလေတော့သည်။

တုကုန်းက...

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ ဘဝင်မြင့်တယ် မောက်မာတယ် လူတစ်ဘက်သားကို ဒုက္ခပေးဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတတ်ကြတယ်”

လီအင်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ညီမရယ်၊ ညီမပြောသလောက်လဲ မဆိုးသေးပါဘူး၊ လူ ကောင်းတွေအများကြီးရှိနေပါသေးတယ်”

၁၅၄ ❀ စက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

တုကုန်းက...

“လူကောင်းတွေဟုတ်လား၊ ကျွန်မတစ်ယောက်မှ မတွေ့သေးပါလား”

ထိုးစကားကြောင့် လီအင်းရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟားညီမပြောသလိုဆို အစ်ကိုလဲ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

ထိုသို့ကား တုကုန်းလက်မခံပါ။

“အစ်ကိုတော့မပါပါဘူး”

သူမကချင်းချက်ဖြင့်ပြောလေသည်။

လီအင်းကမေးလိုက်၏။

“အခုပဲ သတိရတော့တယ် ညီမက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဖက်ရာ ရလာခဲ့တာလဲ”

တုကုန်းက...

“ဝူတန်းဂိုဏ်းက လူတွေရဲ့ လက်ချက်ကြောင့်ပေါ့”

“ဟင်...”

လီအင်းကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဝူတန်းဂိုဏ်းကလူတွေရဲ့လက်ချက်ကြောင့် ဟုတ်လား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သူတို့က ခုနစ်စင်ကြယ်စားသိုင်းပညာနဲ့ ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်လေ”

“ဟာ...”

လီအင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တင်းသွားလေသည်။

တုကုန်းမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်းသူရိပ်မိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“လက်စသပ်တော့ ညီမဟာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူကိုး”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) ❀ ၁၅၅

သူကအံ့သြစွာ မှတ်ချက်ချလိုက်မိလေ၏။

တုကုန်းမှာလည်း ယခုမှ သူမစကားလွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်၏။

သူမ၏မျက်နှာ ထားချက်ချင်းခတ်ထန်တင်းမာသွားသည်။ ထို့ကြောင့် တင်းမာစွာမေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ရှင်ကောကျွန်မကို ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ ကူညီမိတာမှားနေပြီလို့ ထင်မှတ်နေတယ် မဟုတ်လား”

လီအင်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဒုက္ခရောက်နေသူကို ကူညီခဲ့တာဖြစ်လို့ မှားတယ် လို့ဘယ်တော့မှ အောက်မေ့မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

တုကုန်းကဆက်ပြောသည်။

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကသခင်မလေးကို သုတ်သင်ရှင်လင်းပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ရှင်ဟာသိုင်းလောကမှာ နေချင်းညချင်းနာမည်ကျော်ကြားသွားမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ ရှင့်အတွက်အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ပဲ ရှင့်”

လီအင်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကအခွင့်အရေးသမားတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ လူသတ်သမားလဲ မဟုတ်ပါဘူး”

တုကုန်း မကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်မ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာရှင်သိနေပြီမဟုတ်လား ဘာကြောင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာလဲရှင့်”

သူမကဒေါသဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

လီအင်းကတည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်

“ညီမဟာ ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာပဲ”

“ရှင်... ရှင်”

၁၅၆ နိက္ခယသီလ နေလင်းအောင်

“ညီမကိုသိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းရှိရာရောက်တဲ့အထိ ကျွန်ုပ်လိုက်ဖို့ ပေးပါရစေ။

“ရှင်...”

တုကုန်းအံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး မယုံသင်္ကာမေးလိုက်သည်။

“ရှင်က သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသိချင်လို့ မဟုတ်လား ရှင်အကြံ မသိရင်ခက်မယ်”

လီအင်းမျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

“ကောင်းပြီလေ ညီမကအထင်လွဲနေတယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်ုပ် ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး ညီမ အမြန်ဆုံးပြန်သွားနိုင်လို့ရအောင် မြင်းတစ်ကောင်စီစဉ်ပေးလိုက်ပါမယ်။ လမ်းခရီးမှာ သောက်ဖို့ အသက် ကယ် ဆေးတစ်လုံးပေးလိုက်ပါမယ်”

တုကုန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ရှင်ဟာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက် အပေါ်မှာ ဘာကြောင့်သည်လောက်တောင် သဘောကောင်းနေရ တာလဲ ပြောစမ်းပါဦးရှင်”

လီအင်းပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တုကုန်းက ပြောသည်။

“တကယ်လို့သာ ကျွန်ုပ်မရဲ့ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်း သွားပြီး သိုင်းလောကထဲကို တစ်ခေါက်ပြန်ဆင်းလာရဦးမယ်ဆိုယင် ရှင်ကိုလဲ ရန်သူတစ်ယောက်လို့ သဘောထားမှာပဲ ကဲ...ရှင်ဘာ ပြောချင်သေးလဲ”

လီအင်းကပြန်မေးလိုက်သည်။

“ညီမက သိုင်းလောကသားတွေကို ဘာကြောင့်များမုန်းတီး နေရတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

တုကုန်းက...

အမျိုးကြီးသူ အတ္တလူ (ဒ်) နိက္ခယ ၁၅၇

“သိုင်းလောကသားတွေက နေရာတကာ လူတွင်ကျယ်လုပ် ချင်ကြတယ် ဆိုတာရှင်မသိဘူးလား ကျွန်ုပ်တို့သိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာတာနဲ့ဝိုင်းပြီး ရန်လုပ်ကြတော့တာပဲ ကျွန်ုပ်တို့ကခေါင်းငုံ့ခံ နေကြရမှာလား”

သူမ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

သူမသည် ပြောရင်းဒေါသထွက်လာသည်။

လီအင်းကရှင်းပြလိုက်သည်။

“ညီမ၊ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေဟာ သိုင်းပညာလေ့ကျင့် တဲ့အခါမှာ လူတွေကို ဖမ်းပြီးလေ့ကျင့်ခံ အဖြစ်အသုံးပြုကြတယ်လို့ သတင်းတွေ ထွက်ပေါ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေ ကမကျေမနပ်ဖြစ်နေကြတာပါ”

တုကုန်းကပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာပြောတယ် ကျွန်ုပ်တို့က လူတွေကိုဖမ်းပြီး လေ့ကျင့်ခံ အဖြစ်အသုံးပြုတယ်လို့ဘယ်သူကပြောသလဲ”

လီအင်းက...

“သည်လိုသတင်းထွက်နေတာပဲ”

တုကုန်းခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါလုံးဝ မဟုတ်ဘူးရှင်”

“ညီမတကယ်ပြောတာလား”

“ကျွန်ုပ်မကဘာကြောင့်လိမ်ပြောရမှာလဲ”

လီအင်းမှာဝမ်းသာဖျော်ရွှင်သည့် စိတ်များဖြစ်ပေါ် လာသည်။

သူကတုကုန်းအားမြင်မြင်ချင်းမေတ္တာသက်ဝင်မိသည်။

တုကုန်းသည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှဖြစ်နေ၍ စိတ်ဓာတ်ကျ ဆင်းနွေးနေသည်။

၁၅၈ နေ့ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ယခု...

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောကသားများထင်မှတ်
နေသကဲ့သို့ မဟုတ်ကြောင်းကြားသိ လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားခြင်း
ဖြစ်သည်။

တုကုန်းက...

“ကျွန်မတို့က သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှာပဲ နေတယ်။ ဘယ်သူ့နဲ့မှ
အရောတဝင်မဆက်ဆံဘူး။ ကျွန်မတို့နေရာကို ကျူးကျော်လာရင်လဲ
လုံးဝ လက်မခံပဲ သေဒဏ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ကျွန်မတို့ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက
သိုင်းပညာကို အပတ်တကုတ်လေ့ကျင့်ကြတယ်။ တစ်နေ့မှာ သိုင်း
တံခွန်ဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ ပထမနေရာကို
ရစေရမယ်လို့ရည်ရွယ်ထားကြတယ်။ သိုင်းလောကပထမနေရာကို
ရပြီးပြီဆိုရင်တော့ သိုင်းလောကသားတွေကိုလက်ခံမှာပါ။ သိုင်း
တံခွန်ဂိုဏ်းကိုဝင်ထွက်ခွင့်ပြုမှာပါ။ အခုတော့သိုင်းလောကသား
တွေက ကျွန်မတို့ကိုအကြောင်းမဲ့သက်သက် ရန်ငြိုးထားပြီး တိုက်ခိုက်
ချင်နေကြတာ ကျွန်မတို့ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံဘူးဆိုတာမှတ်ထားပါ”
သူမသည် ရှည်လျားစွာပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် မောဟိုက်
သွားသည်။

ယခု...

အဖြစ်မှန်ကို လီအင်းသဘောပေါက်နားလည်သွားပြီဖြစ်
သည်။

သိုင်းလောကသားများနှင့် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသည် တစ်ဖက်
နှင့် တစ်ဖက် အထင်လွဲကာ ရန်သူကြီးများသဖွယ် ဖြစ်နေကြခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

လီအင်းက စိတ်အားထက်သန်စွာပြောလေ၏။

“ညီမပြောတာကို အစ်ကို သဘောပေါက်ပါပြီ သိုင်းလောက

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နှစ် ၁၅၉

သားတွေ နားလည်လာအောင် အစ်ကိုရှင်းပြပေးပါမယ်”

တုကုန်းက...

“မလိုပါဘူး... ကျွန်မတို့က သိုင်းလောကသားတွေကို
ဂရုစိုက်ရမှာလား။ ကျွန်မတို့က ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး”

သူမက ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

လီအင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

တုကုန်းက...

ကျွန်မကို ကူညီခဲ့တာကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ... ကျွန်မ
သွားမယ် ရှင် လိုက်ပို့စရာမလိုဘူး...”

စကားဆုံးလျှင် ထွက်သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ညီမ...”

“ရှင်ဘာပြောချင်လို့လဲ”

လီအင်းကတည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်...

“ညီမကျန်မာသေးတာမှမဟုတ်ပဲ အစ်ကိုလိုက်ပို့ပေးပါရစေ

လား”

“မလိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မစကားကိုနှစ်ခါမပြောတတ်ဘူး”

“ဪ... ညီမရယ်”

တုကုန်းက ပြတ်သားလွန်းနေသဖြင့်လီအင်းညီးညှစ်သည်။

ထိုစဉ်...

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလှိမ့်သံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို

ကြားလိုက်ရသည်။

လီအင်းနှင့် တုကုန်းတို့လှုပ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ...

မြင်းလှည်းတစ်စီးမောင်းနှင်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရ

၁၆၀ ❀ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

လေ၏။

မြင်းလည်းမောင်းသူကိုမြင်သည်နှင့် တူကုန်း ဝမ်းသာအား ရခေါ်လိုက်သည်။

“ကျင်းလင်”

လီအင်းပင့်သက်ရှိက်လိုက်သည်။

တူကုန်း၏ အဖော်များရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၍ လမ်းခွဲရတော့ မည်မဟုတ်ပါလား”

တူကုန်းက..

“ကျွန်မလူတွေရောက်လာကြပြီ ရှင်ပူစရာမလိုတော့ပါဘူး”

လီအင်းက..

“ကောင်ပါပြီ... ကျုပ်တို့လမ်းမခွဲခင်းစကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်ပါတယ်”

တူကုန်းက..

“ပြောပါ”

လီအင်းက...

“ညီမ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်ပါ။ အစ်ကိုက ညီမကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်ပြန်တွေ့ပါရစေ”

“ရှင်...”

တူကုန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

လီအင်းကလှိုက်လှဲစွာပြောလေ၏။

“အစ်ကိုတို့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့နိုင်ပါစေလို့ အစ်ကို အမြဲ ဆုတောင်းနေမှာပါ ညီမရယ်”

တူကုန်း ငိုငိုကျသွားသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

မြင်းလည်းသည် သူတို့အနီးသို့ရောက်လာလေပြီ။

အမြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) ❀ ၁၆၁

ကျင်းလင်သည် တူကုန်းအားဘာမှ မဖြစ်ပဲ ပြန်တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

“သခင်မလေး”

ကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းမေ တို့ကလည်းမြင်းလည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း လာကြလေ၏။

တူကုန်းသတိဝင်လာသည်။

လီအင်းအားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးလီအင်းအား နှုတ် ဆက်၏။

“ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ထို့နောက်...

မြင်းလည်းပေါ်လှမ်းတက်လိုက်သည်။

ကျင်းလင်၊ ကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းမေတို့ကလီအင်းအား အကဲ ခတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

တူကုန်းနှင့် လီအင်းတို့မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်ခဲ့သည်ကို သိလိုစိတ်များဖြစ်နေကြသည်။ စပ်စုလိုကြသည်။ ဖွင့်လည်းမမေးရဲ ကြပေ။

ထိုစဉ်...

“သွားကြမယ်”

တူကုန်း၏ စကားသံထွက်ပေါ်လာသောအခါ တုန်ဆိုင်း မနေဝံ့ကြတော့ပါ။

မြင်းလည်းမော်သို့တက်လိုက်ပြီး ဝုန်းစိုင်းမောင်နှင့်သွားကြ လေတော့သည်။

အခန်း(၁၈)

နဖူးစာရွာလည်

တစ်လ...

တစ်လဟူသော အချိန်မှာ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းကုန်ဆုံးသွားသည် ဟုထင်မှတ်ရလောက်အောင်မြန်ဆန်နေသည်။

တုကုန်းသည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်မှာ တစ်လတင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ သမားတော်များသည် အကောင်းဆုံး အစွမ်းအထက်ဆုံး ဆေးဝါးများအသုံးပြုကာ သူမအားဖိစီးစီး ကုသပေးကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

တစ်လဟူသော အချိန်အတွင်း၌ တုကုန်းခံစားနေရသော ဝေဒနာများမှာ လုံးလုံးလျားလျား သက်သာပျောက်ကင်းသွားလေတော့သည်။

ယနေ့...

ယနေ့သည် သာယာလှပသော လပြည့် ညဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော လပြည့်ဝန်း

ကြီးရှိနေ၏။

လမင်းကြီးသည် အေးမြသော လရောင်ကို ကမ္ဘာတစ်လွှားသို့ဖြန့်ကျက်ပေးလျက်ရှိနေ၏။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (၃) ၁၆၃

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၏ ပန်းပေါင်းစုံလင်သော ပန်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ တုကုန်းသည် ကောင်းကင်ပေါ်ရှိ လပြည့်ဝန်းကိုမော့ ကြည့်နေသည်။

လဝန်းထဲ၌ လီအင်း၏ ချောမောခန့်ညားသော မျက်နှာ ထင်ဟပ်နေသည်ဟု မြင်ယောင်နေမိသည်။

“ကျွန်မက ရှင့်ကို သတိရနေပေမယ့် ရှင်ကကျွန်မကို သတိမှရပါ့မလားဟင်”

သူမသည် ညည်းညူနေမိသည်။

ထို့စဉ်...

“သမီးက ဘယ်သူ့ကိုများသတိရနေတာလဲကွယ့်”

နောက်ကျောဘက်မှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

တုကုန်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

လီအင်းကို သတိရသည် ဟုပြောလျှင် မိုးမီး လောင်သွားမည်ဟုနား လည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဝူတန်းဂိုဏ်းကလူတွေကိုပါမေမေ”

ဟု မင်သေသေဖြင့် လိမ်ပြောလိုက်သည်။

“ဝူတန်းဂိုဏ်းကလူတွေ ဟုတ်လား သမီးကဘာကြောင့်များသူတို့ကို သတိရနေရတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

သူမက ထပ်မံမေးသည်။

တုကုန်းက တမင်လေသံကို တင်းလိုက်၏။

“သူတို့ကြောင့်သမီးဒဏ်ရာရခဲ့တာမို့တစ်နေ့လက် တံပြန်ရမှ သမီးကျေနပ်နိုင်မှာပါမေမေ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ တုချင်းယင် သဘောကျ

၁၆၄ နက္ခတ်သီလ နေလင်းအောင်

သွားသည်။

သူမသည်လည်း ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ပြီး အရေးနိမ့်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝူတန်းဂိုဏ်းကို သူမ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျေနပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သူတစ်သက်လုံး အခဲမကျေပါ။

ဝူတန်းဂိုဏ်း၌ ခုနစ်စင်ကြယ်စားသိုင်းပညာသာရှိမနေပါက သူမ နည်းမျိုးစုံအသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်မည်မှာ သေချာလှသည်။ ဝူတန်းဂိုဏ်းသည် သူမကို အနိုင်ယူရုံသာမက သူမ၏ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကိုလည်း သိုင်းလောကမှ ဖယ်ကြဉ်ထားလို့နေသည် ထို့ကြောင့် သူမသည် ဝူတန်းဂိုဏ်းကို အမြဲတမ်း မကျေနပ်ဖြစ်နေရခြင်းပင်။

ယခု...

ဝူတန်းဂိုဏ်း၌ ပြင်းအက်ကင်းသည် ခုနစ်စင်ကြယ်စားသိုင်းသည် အခိုင်အမာရှိနေသည်။

တုချင်းယင်အံ့ကြိတ်ကာ ပြောလိုက်၏။ သူမ၏ အမုန်းမီးလျှံသည် တပြေးပြီးတောက်လောင်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် သမီး... တစ်နေ့တော့ ဝူတန်းဂိုဏ်းကို မီးတိုက်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

တုကုဖုံးက...

“သူတို့ရဲ့ ခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းပညာကိုသာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဘာမှမှစရာ မလိုတော့ပါဘူး မေမေ”

တုချင်းယင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ခုနစ်စင်ကြယ်စားသိုင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်မိမေမေ ကြိုးစားနေတာကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့်...”

သူမ၏စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားသည်။

သူမ၏ သိုင်းပညာကို သမီးဖြစ်သူအား မခြင်းမချန် သင်

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) ၁၆၅

ခဲ့ပြီး သမီးဖြစ်သူသည် သူမ၏ခြေရာကို နင်းနိုင်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သို့တိုင်...

သူမကိုယ်တိုင် ခုနစ်စင်ကြယ်စားသိုင်းကို မယှဉ်နိုင်သဖြင့် အရေးနိမ့်ခဲ့ပြီး သိုင်းပညာဆုံးရှုံးခဲ့သည်။

ယခုတစ်ဖန်...

သမီးဖြစ်သူ တုကုဖုံးသည်လည်း အရေးနိမ့်လာခဲ့ရပြန်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် ဝူတန်းဂိုဏ်း၏ ခုနစ်စင်ကြယ်စားသိုင်းအား မည်သို့ ဖျက်ဆီးနိုင်တော့မည်နည်း တုချင်းယင် သည် စိတ်ဖျက်စွာဖြင့် ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

တုကုဖုံးကမူ ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

သူမသိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ တစ်ဖဝါးမခွာ နေထိုင်သွားခြင်းသည် သာလျှင် သားအမိနှစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ကို သူမနားလည်ထားသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ တုချင်းယင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခုနစ်စင်ကြယ်စားသိုင်းပညာကို ဖျက်ဆီးနိုင်မယ်နည်းလမ်းရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

တုချင်းယင် ညည်းညူလိုက်မိလေ၏။

တုကုဖုံးက...

“မေမေ... သမီးသိုင်းလောကထဲကို တစ်ခေါက်ဆင်းပြီး ရှာဖွေ...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ မိခင်ဖြစ်သူက တားလိုက်၏။

“တော်ပါတော့ သမီးရယ်... သမီးကို မေမေစိတ်မချဘူး၊ သိုင်းလောကထဲဆင်းဖို့ မစဉ်းစားနဲ့တော့ကွယ်”

တုကုဖုံး ပင့်သက်ရွှက်လိုက်သည်။

၁၆၆ နွေ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သိုင်းလောကသို့ဆင်းခွင့် မရှိတော့လျှင် လီအင်းနှင့်တွေ့ဆုံ
ဖို့ဆိုသည်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

သားအမိနှစ်ယောက် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်သွားကြ
ပြန်သည်။

ထိုစဉ်... .

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်”

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်”

သံချောင်းခေါက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရ
သည်။

တုကုန်းနှင့်တုချင်းယင် မျက်နှာပျက်သွားကြ၏။

“ရန်သူ လာနေပြီ”

သူတို့ရေရွတ်ကာ ပြေးထွက်သွားကြလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား...”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအသံများထွက်ပေါ်နေသည်။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းအဝင်လမ်းရှိကျောက်ပြားခင်းထားသည့်
ရင်ပြင်ပေါ်၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပေါ်နေသည်။

လရောင် ဖြာကျနေသဖြင့် အနက်ရေဇိုင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး
မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူတစ်ယောက်အားသိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမား
များက ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို အတိုင်းသားတွေ့မြင်နေ
သည်။

“ရပ်လိုက်စမ်း”

အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာသော တုချင်းယင်က ဟန့်ထား
လိုက်၏။

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နွေ ၁၆၇

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားများ ကပျာကယာ နောက်
ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

တုချင်းယင်က... .

“မင်းတော်တော် သတ္တိကောင်းပါလား၊ အခုချက်ချင်း
ခူးထောက်လိုက်စမ်း”

ထိုလူက အေးဆေးစွာပြော၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ... ကျွန်ုပ် ခူးမထောက်နိုင်ပါဘူး”

ထိုလူ၏စကားသံကိုကြားလျှင် တုကုန်းမျက်မှောင်ကြွတ်သွား
၏။ သူတွေ့လိုက်သည်။

“ဒီအသံမျိုး ငါကြားဖူးပါတယ်”

တုချင်းယင်က... .

“ဪ... မင်းက သတ္တိသိပ်ကောင်းသကိုး၊ ကောင်းပြီ
ကျင်းဝါးတို့ သူ့ကိုဆုံး မလိုက်စမ်း”

ကျင်းဝါး၊ ကျင်းလင်နှင့်ကျင်းမေတို့ ကပျာကယာရှေ့ထွက်
လာကြပြီး ထိုသူအားဝိုင်းရံလိုက်၏။

သူတို့သည် ဝူတန်းဂိုဏ်းမှဟန်ချူးအားအရေးနိမ့်ခဲ့ရာသိုင်း
တံခွန်ဂိုဏ်းသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလျှင် တုချင်းယင်က လျှို့ဝှက်
သိုင်းပညာများ ထပ်မံသင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ယခု... .

ကျင်းဝါးတို့ တတ်မြောက်ထားသောသိုင်းပညာများအား
လက်တွေ့ အသုံးချနိုင်ရန်ခေါ်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမတို့က ဝိုင်းရံပြီးသည်နှင့်... .

“သေပေတော့”

ညာသံပေးကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။
အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ ခေသူမဟုတ်ချေ။

၁၆၈ နေ့ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သို့သော်...

ကျင်းဝါးတို့သည် လျှို့ဝှက်သိုင်းပညာကိုအပြင်းအထန်လေ့ကျင့်ထားခဲ့ကြရာ သိုင်းပညာမှာ ဆထက်ထမ်းပိုးတိုးတက်နေပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သုံးယောက်ပေါင်းကာ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြသောအခါ “ဝုန်း”

“အား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ မြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့”

ကျင်းလင်က ဓားတစ်လက်ဖြင့် ထိုလူ၏ရင်ကိုထောက်ထားလိုက်ပြီး ငေါက်လိုက်၏။

တုချင်းယင် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

“မျက်နှာဖုံး ချွတ်လိုက်စမ်း”

ကျင်းလင်၏ လက်တစ်ဖက် လှုပ်ရှားသွားပြီး ထိုလူ၏ မျက်နှာပေါ်မှ မျက်နှာဖုံးစွပ်ကွာကျသွားလေတော့သည်။

“ဟင်...”

တုကုဖုံး လွှတ်ခနဲအော်လိုက်မိ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ထိုလူသည် သူမအားကူညီခဲ့သော လီအင်း ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်တည်း...။

တုချင်းယင်က လီအင်းအားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးအမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

“သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်တော့...”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (၃) နေ့ ၁၆၉

“မေမေ”

တုကုဖုံး လွှတ်ခနဲအော်လိုက်မိသည်။

တုချင်းယင်က မျက်မှောင်ကုပ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

တုကုဖုံးသည် မိခင်ထံပြေးသွားပြီး မိခင်၏ခြေရင်း၌ ဒူးထောက်လိုက်၏။

မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်ကြောင့် တုချင်းယင်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“သမီး ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

တုချင်းယင်က မေးလိုက်၏။

တုကုဖုံးက...

“မေမေ သူ့ကိုမသတ်ပါနဲ့”

“ဟင်...”

တုချင်းယင်သည် တုကုဖုံးကိုတစ်လှည့် လီအင်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီးခပ်တန်ထန်မေးလေ၏။

“သမီးဒါက ဘာသဘောလဲ”

တုကုဖုံးက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“မေမေ သိုင်းလောကထဲဆင်းသွားပြီး သမီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့တုန်းက သမီးအသက်ကိုကယ်ခဲ့တာ သူ့ပါပဲ မေမေ”

တုချင်းယင်က လီအင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့သမီးကိုကူညီခဲ့တယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

လီအင်းက...

“ကျုပ်က ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ငါ့သမီးကိုကူညီတဲ့အတွက် မင်းကိုအပြစ်ဒဏ်လျော့ပေး”

၁၇၀ နို့ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ပါမယ်၊ မင်းရဲ့ခြေနှစ်ချောင်းကိုဖြတ်ပစ်ရမယ်”

“မေမေ”

တုချင်းယင်က ပြတ်သားစွာပြောသည်။

“ဒါအသက်ညှာဆုံးအပြစ်ဒဏ်ပဲ”

လီအင်းမှာ ကျင်းဝါးတို့ကြောင့်ဒဏ်ရာရရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ အသက်ရှင်လျက်ထွက်သွားဖို့ဆိုသည်မှာ

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှမဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

တုကုဖုံးသည် မိခင်ဖြစ်သူ၏ စိတ်နေသဘောထားကို ကောင်းစွာနားလည်ထားသည်။

သူမက ကယ်တင်ခြင်းမပြုလျှင် လီအင်း ကျိန်းသေဒုက္ခ ရောက်တော့မည်ဟု သိလိုက်သည်။

လီအင်းအား ကယ်တင်ရန်မှာ နည်းလမ်းတစ်ခုသာရှိပေ သည်။

ထိုးနည်းလမ်းမှာ တုကုဖုံး၏ မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“မေမေ အစ်ကိုက သမီးနောက်ကို လိုက်လာတာပါ မေမေ”

တုချင်းယင် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်မေမေ၊ သမီးတို့နှစ်ယောက်မေတ္တာမျှနေကြ တာမို့...”

တုကုဖုံးသည် လီအင်းအား ကယ်တင်နိုင်ရေးအတွက် အရှက်ကိုမင်းကွက်နိုင်တော့ပဲ ပြောလိုက်ရလေတော့သည်။

“သမီး”

တုချင်းယင် ၏ခန္ဓာကိုယ်ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွား၏။

တုကုဖုံးက...

အမြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နို့ ၁၇၁

“အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ဖို့တောင်းပန်ပါတယ်”

တုချင်းယင် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးလီအင်းအား မေးလိုက် သည်။

“မင်းက ငါ့သမီးနောက်ကို လိုက်လာတာဟုတ်လား”

လီအင်းသည် တုကုဖုံးတို့ထွက်သွားကြသောအခါ နောက် ယောက်ခံလိုက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းအနီးဝန်းကျင်သို့ရောက်လာမှ ခြေရာခံ မရတော့ဘဲ တောင်ပေါ်၌တစ်လည်လည် ဖြစ်နေသည်။

လီအင်းသည်ရုံမလျှော့ပဲ လိုက်လံရှာဖွေရာ နောက်ဆုံးတွင် စားနပ်ရိက္ခာများသယ်ဆောင်ကာပြန်လာကြသည့် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း မှလူများနှင့် တွေ့ရသဖြင့်နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာခဲ့ရာမှ သိုင်း တံခွန်ဂိုဏ်း နှင့်သိုင်းလောကပြန်လည်သင့်မြတ်ရေး အတွက်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်လိုခြင်းကြောင့် ယခုလို ဝင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု...

တုကုဖုံးမှာသူ့အတွက်ကာကွယ်ပြောဆိုနေသလို ကြားရ သောအခါ မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရပြီး အံ့သြဝမ်းသာနေမိလေ တော့သည်။

တုချင်းယင်၏ စကားကြားသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ခေါင်း ညိတ်သည်။

တုချင်းယင်က မေး၏။

“မင်း ငါ့သမီးကို ဘယ်လိုသဘောထားလဲ ပြောစမ်း”

လီအင်းကရုတ်တရက်အဖြေမပေးနိုင်သဖြင့် တုကုဖုံး အား ကြည့်လိုက်မိသည်။

တုကုဖုံးကလည်းသူ့အားကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ပြင်ရလေ သည်။

၁၇၂ ခု တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

နှစ်ယောက်သားမျက်လုံးချင်း ဆုံမိသောအခါ ရင်ခုန်သွားကြလေသည်။

“ငါမေးတာ ဖြေပါဦး”

တုချင်းယင်က မေးသည်။

လီအင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ယခုမှ မထူးတော့ဟု သဘောပိုက်ကာ အိတ်ဝင်သပိတ်ဝင် ပြောလိုက်တော့သည်။

“ကျွန်တော် ညီမကို တစ်သက်လုံးဘဝကြင်ဖော်အဖြစ်လက်တွဲသွားပါမယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်ခင်ဗျာ”

တုချင်းယင်က တုကုန်းကိုကြည့်လိုက်၏။

တုကုန်းက မျက်နှာလေးနီမြန်းသွားပြီး ခေါင်းငုံ့သွား၏။

တုချင်းယင်က မေးလိုက်သည်။

“သမီးကကော . . .”

ယခု . . .

လီအင်း၏အသက်သည် တုကုန်း၏ လက်ထဲ၌ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

လီအင်း၏ရင်ထဲ၌ တထိတ်ထိတ်ခုန်လာ၏။

တုကုန်း၏ စိတ်သဘောထားပြောင်းလဲသွားပါက . . .

ထိုစဉ် . . .

တုကုန်းက ခေါင်းကလေးငုံ့ရင်း ပြန်ဖြေလေ၏။

“သမီး . . . သမီးလဲ အစ်ကို့ သဘောအတိုင်းပါပဲရှင်”

တုချင်းယင်၏ခန္ဓာကိုယ်ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး လီအင်းအား မေးလိုက်သည်။

“မင်းကသိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှာ တစ်သက်လုံးနေနိုင်ပါ့မလား”

အကြိမ်လူ အတ္တလူ (၃) ခု ၁၇၃

လီအင်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေတော့ပါ။

“နေနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

တုချင်းယင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ကောင်းပြီ မင်းတို့ကို ကျွန်ကိုယ်တိုင်လက်ထပ်ပေးမယ်”

လီအင်းနှင့်တုကုန်းတို့သည် မမျှော်လင့်ပဲ ရုတ်တရက်ကြီး အကြင်လင်မယားသစ် ချောက်ခွဲကြရလေတော့သည်။

ကောင်းထင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေသည်။ လရောင်ဖြင့် ညသည် အာသကထူပနေလေ၏။ ရောင်စုံပန်းဥယျာဉ် အတွင်း၌ ရောက်ရှိနေကြသော ချစ်သူမောင်မယ် နှစ်ယောက်သည် ကောင်းကင်စပါးမှ လပြည့်ဝန်းကြီးကို ကြည့်နေကြသည်။

သိုင်းသမားလီအင်းနှင့် သခင်မလေး တုကုန်းတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

နှစ်ယောက်သား ကျောက်ခုံတန်းတစ်ခုပေါ်၌ ယှဉ်တွဲ၍ ထိုင်နေကြသည်။

တုကုန်းက လီအင်း၏ ရင်ခွင်ထဲမှိုထား၏။

နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ထဲ၌ ပြောစရာစကားပေါင်းများစွာ ရှိနေကြသည်။

ပြောစရာများလွန်းနေခြင်းကြောင့် ဘယ်ကစပြောရမှန်း မသိကြတော့ချေ။

အတော်ကလေးကြာမှ လီအင်းက စကားစလိုက်သည်။

“အင်း . . . လဝန်းကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”

“ရှင် . . .”

လီအင်းစကားကြောင့် တုကုန်း အံ့သြသွား၏။ လီအင်းတို့

ခေါင်းမောကြည့်လိုက်မိသည်။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရတာလဲဟင်”

လီအင်းပြီးလိုက်သည်။

“လဝန်းကြီးကြောင့် ညီမနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာပါပေါ့...”

“ဟင်... ဘာဆိုလို့လဲ...”

“ဆိုတာပေါ့ ညီမရယ်... ကျွန်တို့လမ်းဖွဲ့လိုက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကျုပ်က ညီမကို တွေ့ချင်နေခဲ့မိတယ်။ အသားတုညတွေဟာ ညီမနဲ့ဆုံဆည်းနိုင်ပါစေလို့ လဝန်းကြီးကို ခေါ်စေတာကြည့်ပြီး ဆုတောင်းမိခဲ့တယ်။ ခုတော့ အစ်ကို ဆုတောင်းပြုလုပ်သွားပြီလေ။ ဒါကြောင့် လဝန်းကြီးကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောတာပါ...”

“အစ်ကို တော်တော်ရယ်စရာ ပြောတတ်တာပဲ...”

တုကုန်းက ရယ်မောလိုက်၏။

လရောင်အောက်မှာ လှချင်တိုင်းလှနေတာ တုကုန်းကို ကြည့်ကာ လီအင်း၏ ရင်ထဲဖော်မပြနိုင်သောခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

လီအင်းသည် သိုင်းလောကထဲ၌ကျင်လည်ရင်း သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်ဆိုသည့် လူငယ်လူရွယ်သိုင်းသမားလေးငါးယောက်ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

သူ၏သိုင်းပညာနှင့် စွမ်းဆောင်မှုများကြောင့် အားလုံးကနိုးကျနိုးခဲ့ကြလေသည်။

သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုးဆောင်ရွက်ဖို့မှလွဲပြီး ပြီးအခြားမည်သည့်ဘက်ကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။

မိန်းမချောမိန်းမလှကလေးများစွာ နှင့်ဆုံတွေ့မိခဲ့သော်လည်း လုံးဝစိတ်မကူးခဲ့ပါချေ။

နတ်မိမယ်လေးအလားချောမောလှပသည့် ရောင်ကွမ်းတို့

ပင် ညီမလေးတစ်ယောက်အဖြစ်သာ သဘောထားဆက်ဆံခဲ့သည်။ မဟုတ်ပါလား။

ယခုတော့...

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းအကြောင်း စုံစမ်းဖို့လာရင်း သခင်မလေးတုကုန်းနှင့် မမျှော်လင့်ပဲ ဆုံတွေ့ခဲ့ပြီး မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့မိလေသည်။

တုကုန်းသည် သူမအား လွမ်းမိုးထားလိုက်သည်။

သူမကိုမတွေ့ရလျှင် မနေနိုင်အောင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...

လီအင်းသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပဲ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသို့ လိုက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့လိုက်သွားရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းပင်ကံကောင်း သွားစေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင်သည် သူ့အားသမီးဖြစ်သူ သခင်မလေးတုကုန်းနှင့်လက်ထပ်ရန်သဘောတူလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

လီအင်း၏ဘဝ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ ခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

“အစ်ကိုဘာတွေတွေးနေတာလဲဟင်”

တုကုန်း၏စကားကြားမှ လီအင်းသတိဝင်လာတော့၏။

“ဪ ကံတရားရဲ့ဆန်းကြယ်ပုံ ကိုတွေးတောစဉ်းစားနေမိတာပါ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ဟာ မမျှော်လင့်ပဲ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတာ မဟုတ်သေး။ မနေနိုင်စရာကောင်းအောင်ပါပဲ။ ကျုပ်ကညီမအပေါ် မေတ္တာ သက်ဝင်မိခဲ့တယ်ခုတော့ ညီမကို လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့ပြီ”

တုကုန်းက...

“မယ့်နိုင်စရာကောင်းတာတော့ တကယ်ပါပဲ။ ကျွန်မလည်း အစ်ကိုနဲ့တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှမျှော်လင့်ခဲ့မိတာ မဟုတ်ပါ

၁၇၆ နွေ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဘူး။ အစ်ကို ကိုတစ်ခါမှမြင်တွေ့ဖူးတာလည်းမဟုတ်ဘူး ဖူးစာက အင်မတန် ဆန်းကြယ်တယ်နော်။ ကျွန်မကတော့ အစ်ကိုနဲ့ ဆုံဆည်း အောင်ဖန်တီးပေးခဲ့တဲ့မိုးနတ်မင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။

လီအင်းသည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက သိုင်းလောက၏ ထိပ်ဆုံး သို့ရောက်အောင် ကြိုးစားနေသည့် သတင်းကြောင့်စိုးစမ်းဖို့ လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်ကြောင်းမပြောဖြစ်တော့ချေ။

ဤအရပ်ဒေသသို့သူရောက်လာခဲ့ရသည် ဖြစ်ရပ်မှန်ကိုသာ တုကုန်းသိသွားပါက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အရိပ်တကြည့်ကြည့်ကြည့်နေသော တုကုန်းက...

“အစ်ကို မျက်နှာညှိုးသွားပြန်ပြီ၊ ဘာတွေများစဉ်းစားနေတာ လဲ၊ ကျွန်မ မသိစေချင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုခုများ ရှိနေလို့လားဟင်”

တုကုန်းသည် လီအင်း၏မျက်နှာ ကိုကြည့်နေခြင်းကြောင့် မျက်နှာညှိုးသွားသည်အကြောင်းရင်းကိုမေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးညီမ ညီမနဲ့ဆုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဟာ အိပ်မက် လို့ဖြစ်နေတော့ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေမိတာပါ”

တုကုန်းက...

“အိပ်မက်ဆိုတာမက်ပြီးရင်တော့ ပျောက်ကွယ်သွားတတ် တာပဲ၊ အစ်ကိုကကျွန်မတို့အဖြစ်ကို အိပ်မက်လို သဘောထားမလို့ လားရှင်”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး အစ်ကို သည်လိုသဘောမျိုးပြော တာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ဆုံတွေ့မိကြတာကို ဝမ်းသာ ကြရမယ် အစား မယုံနိုင်ဘူး.. မယုံနိုင်ဘူးလို့ဘာကြောင့် ခဏခဏပြောနေ ရတာလဲ”

အငြိုးကြီးသူ အတ္တကု (၇) နွေ ၁၇၇

လီအင်း မည်သို့ပြောရမန်းမသိအောင်ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

“ကျွန်မကတော့ အိပ်မက်လို့မထင်ဘူး ရှေးရေစက်ရှိလို့ မိုးနတ်မင်းကြီးကဆုံတွေ့နိုင်အောင်စီစဉ်ပေးခဲ့တာပဲလို့ ယုံကြည်ထား တယ်”

“ညီမပြောတာမှန်ပါတယ်ကွယ်... ”

တုကုန်းက မိန်းမသားပီပီ သဝန်တို့စိတ်ကလေးဖြင့်မေးလာ လေ၏။

“ဘာလဲ သိုင်းလောကမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အစ်ကိုရဲ့ချစ်သူ ကြောင့် စိတ်မောလူမောဖြစ်နေတာလား ဟင်”

“ဟာ... မဟုတ်တာ”

“အစ်ကိုဟာသိုင်းလောကမှာကျင်လည်ကျက်စားပြီးထင် ပေါ်တဲ့သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာ ကျွန်မသိတယ်၊ မိန်းမချော လေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်မသိပါတယ်”

“ဟာ... သည်လိုမဟုတ်ပါဘူးညီမရယ်”

တုကုန်း နှုတ်ခမ်းစူလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုသဘောမကျတဲ့လူရှိမလား၊ ဟုတ်ပါပြီ အစ်ကိုဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူမိန်းကလေးကိုသတိရပြီး ငေးဝိုင်းနေ တာပဲဖြစ်မှာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်”

လီအင်းက ရှင်းပြသော်လည်း တုကုန်းက လက်မခံတော့ပဲ ထိုင်ရာမှ ထကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“ညီမ...”

လီအင်းကပျာကယာ ပြေးလိုက်သွားပြီးတုကုန်း၏ လက် ကလေးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

၁၇၈ ခုစု တက္ကသိုလ် မေးလင်းအောင်

တုကုန်းက...

“ကျွန်မကို လွှတ်ပါ”

ဟန်ဆောင်ရမ်းလိုက်သည်။

လီအင်းက...

“ညီမ... ကျုပ်ကညီမကလွဲရင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်

မဝင်စားခဲ့ဘူးဆိုတာကို သစ္စာဆိုနိုင်ပါတယ် ညီမရယ်”

တုကုန်းက...

“အစ်ကို တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပါညီမရယ်၊ ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးကိုတိုင်တည် သစ္စာပြုပုံပါတယ်”

လီအင်း၏စကားကြောင့် တုကုန်းကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်မိလေ၏။

“သည်လောက်အထိလဲ မလိုပါဘူးရှင်၊ တစ်နေ့ ကျွန်မကို ပစ်မသွားဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

လီအင်းက

“ဒါဆိုလည်း အစ်ကိုညီမကို ဖြစ်မသွားပါဘူးလို့ သစ္စာပြုပါ တယ်ကွယ်...”

“အစ်ကိုရယ်...”

တုကုန်းကညီးတွားရင်း လီအင်း၏ ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လိုက် လေတော့သည်။

အခန်း (၁၉)

အကျဉ်းအကြပ်ကျခြင်း

တစ်လ

တစ်လဟူသော အချိန်ကုန်ဆုံးသွားပြီ လေပြီ။ လီအင်းနှင့် တုကုန်းတို့အား သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ် တုချင်းယင် ကိုယ်တိုင် လက် ထပ်ပေးခဲ့လေသည်။ လီအင်းနှင့် တုချင်းယင်တို့ အကြင်လင်မယား ဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၌ ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြ သည်။

သို့သော်...

တစ်လဟူသော အချိန်ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုများ ပျောက်ကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာများ ကံဆိုးမှုများ ကြုံတွေ့လာခဲ့ရလေတော့သည်။

လီအင်းသည် နံနက်စောစောထကာ သိုင်းလှေကျင့်ခဲ့သည်။ ယူသိုင်းလှေကျင့်နေစဉ်မှာပင် တုကုန်းရောက်ရှိလာသည်။

“အစ်ကို”

သူမ၏ ခေါ်သံကြောင့် လီအင်းသည် သိုင်းလှေကျင့်ရာမှ ရပ်ကာ အပြေးကလေးသွားလိုက်လေ၏။

“ညီမ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

လီအင်းသိုင်းလှေကျင့်သောချိန်၌ အားလုံးကရှောင်ရှားပေး ကြသည်။

ဓမ္မာဓိဓာတ်လက်လက် လှေကျင့်နိုင်စေရန် တမင်မှောင်ပေးကြ

၁၈၀ နို့ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု...

တုကုန်းရောက်လာခြင်းကြောင့် အကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေရ
မည်ဟု လီအင်းထွေးမိကာ စိတ်ပူသွားခြင်းဖြစ်သည်။

တုကုန်းလည်း မျက်နှာမကောင်းပဲရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား၊
တုကုန်းက ...

“အစ်ကို တော်တော်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အစ်ကို့ကို
တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်...”

လီအင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အစ်ကိုသည်ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် တစ်ခါမှ
အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောရသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ... ကောင်းပြီ
လေ အစ်ကို သွားတွေ့လိုက်ပါမယ်”

“အစ်ကို”

“ပြောပါဦးမ”

“မေမေနဲ့တွေ့ရင် သတိထားပြီး ဆက်ဆံပါနော်”

တုကုန်း စိတ်မချသလိုမှာသည်။

လီအင်း အားပေးလိုက်သည်။

“ညီမရယ် သမက်နဲ့ယောက်ျားတွေ့တာပဲ၊ ဘာကြောင့်များ
သည်လောက်တောင် စိတ်မချဖြစ်နေရတာလဲ”

တုကုန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကို မေ့မေ့အကြောင်းဘာမှမသိ
သေးပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် လီအင်း ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ညီမ မေမေက အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောတူလက်
ထပ်ပေးခဲ့တာပဲ၊ မဟုတ်လား သူဟာ...”

အကြောင်းအရာ (၅) ၁၈၁

သူ၏တာဝန်မဆုံးမီ တုကုန်းကကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေ
သည်။

“သည်လို လက်ထပ်ပေးတာကြောင့်ကျွန်မရိုးခိုင်နေတာပါ၊
ထတယ်တော့ မေမေဟာ ကျွန်မရဲ့မင်္ဂလာကို ဘယ်တုန်းကမှ
စဉ်းစားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

လီအင်းတွေဝေသွားသည်။

“မေမေဟာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းအထိလိုက်လာတဲ့အစ်ကို့ကို
ဘယ်နည်းနဲ့မှ လွတ်စရာမရှိပါဘူး၊ အဲသည်တုန်းက အစ်ကိုဟာစိတ်
ရှုပ်ထွေးနေလို့ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရာမှာ တပန်းရှုံးခဲ့သေးတယ်မဟုတ်
လား”

မှန်သည်...။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင်၏ သိုင်းပညာမခေသကဲ့ သို့
သူ၏ကိုယ်ရံတော်များဖြစ်ကြသည့် ကျင်းဝါး၊ ကျင်းလင်နှင့် ကျင်းမေ
တို့၏ သိုင်းပညာလည်း မခေကြချေ။

တုကုန်းနောက်သို့လိုက်လာခဲ့ယင်းသိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၌ ယှဉ်
ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရသောအခါ အရေးနိမ့်ခဲ့ရသည်။ လီအင်း ကိုယ်တိုင်က
သိုင်းပညာကုန်မထုတ်လို၍ တပန်းရှုံးသွားရခြင်းဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါ
သည်။ သူ့ထက်စာလျှင် တုကုန်းက မိခင်ကြီးအကြောင်းကို ပိုသိ
မည်ဖြစ်ရာ လီအင်းစိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ညီမမေမေက ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာကို စမ်းသပ်လိမ့်မယ်လို့
ညီမယူဆနေတာလား”

တုကုန်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မလည်းမပြောနိုင်ဘူး၊
ဒါပေမယ့် မေမေ လွယ်လင့်တကူ လိုက်လျောသဘောတူခဲ့တာ
အကြောင်းတစ်ခုရှိတာတော့ သေချာတယ်”

၁၈၂ နွေ တက္ကသိုလ် မေ့လျော့သော

လီအင်းက မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုအကြံအစည်ရှိသလဲဆိုတာ ညီမ ခန့်မှန်းလို့ ရသလားထင်...”

တုကုန်းက...

“မေမေဟာ သိုင်းလောကမှာထိပ်ဆုံးရောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိနေတာကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိကြပါတယ်၊ အစ်ကိုလည်းသိမယ်ထင်ပါတယ်”

လီအင်း မတတ်သာပဲ အမှန်တိုင်းဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ညီမ၊ အစ်ကိုဟာညီမမေမေရဲ့ အကြောင်းသိရ တောင်စုံစမ်းဖို့ လာခဲ့တာပါ...”

သူသည် စကြာသိုင်းသမားကားချေမှုန်းခဲ့သည့် သိုင်းလော ကပျော်သိုင်းလေးဖော်မှ သိုင်းသမားလီအင်းဖြစ်ကြောင်းသိုင်းတံခွန် ဂိုဏ်းမှအားလုံးကသိထားပြီးဖြစ်သည်။

တုကုန်းက...

“အစ်ကို ရောက်လာရတဲ့အကြောင်းရင်းကို မေမေလည်း သိထားပြီးပါပြီ ဒါတောင်မှ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ချစ်ခြင်းကို မနွဲ့ပဲ လက်ထပ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတော့”

တုကုန်းသည် သူမ၏မိခင် တုချင်းယင်တွင် အကြံအစည် တစ်ခုရှိနေမည်မှာ သေချာသွားကြောင်းတွေးမိသည်။

တုချင်းယင်သည် လီအင်းအကြောင်းကိုသိနေသဖြင့် ရန်သူ ပမာ ဆက်ဆံရမည်သာဖြစ်ပါသည်။

တုကုန်းဆက်ပြောသည်။

“မေမေဟာ အစ်ကိုကို အသုံးချတဲ့ ရည်ရွယ်ထားတာပဲ ဖြစ် မယ်၊ ဒါကြောင့်မေမေနဲ့တွေ့ယင် သတိထားပြီးဆက်ဆံဖို့မှာ လိုက်ပါ ရစေရင်”

အမြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နှစ် ၁၈၃

လီအင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ညီမရယ်”

ထိုစဉ်...

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ် တုချင်းယင်၏ ကိုယ်ရံတော် သုံး ယောက်ထဲမှ ကျင်းဝါးရောက်လာသဖြင့် လီအင်းသည် ဇနီးသည် တုကုန်းအား နှုတ်ဆက်ကာ လိုက်သွားရတော့သည်။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၏ အနောက်ဘက်တွင်သီးသန့် အဆောင် ထစ်ခုရှိသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင်သည် ထိုအဆောင်၌နေထိုင်လျက်ရှိ ဖူးသည်။

သူမသည် အကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲ အဆောင်ပြင်ပသို့ ထွက် လေ့မရှိပါ။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၏ ကိစ္စအဝဝကို သခင်မလေးတုကုန်းနှင့် ကျင်းဝါးတို့သုံးယောက်ကတာဝန်ယူကြရသည်။ ကျင်းဝါးသည် လီအင်းကို ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင်၏ သီးသန့်အဆောင်ထဲသို့ ခေါ် ဆောင်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအင်ကျသံကြားရလောက် အောင်ပင်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင်၏ သီးသန့်စာဖတ်ခန်းသို့ရောက်သွား ကြစဉ်အခါ ကျင်းမေနှင့်ကျင်းလင်တို့ကအခန်းရှေ့၌စောင့်ကြပ် နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ကျင်းလင်က ဦးညွှတ်ကာအတွင်းသို့လက်ပြသည်။

“အထဲဝင်သွားပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကျင်းမေနှင့်ကျင်းလင်တို့ကုတ်ခါးဖွင့်ပေးသောအခါ လီအင်း သည် အခန်းတွင်းသို့လှမ်းဝင်သွားသည်။

၁၈၄ နွေ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အခန်းတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။

အခန်းနံရံများတွင် စာအုပ်ထည့်ထားသည်တို့ရှိများအစီအစဉ် ရှိနေသည်။

သိုင်းပညာနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ်စာတန်းများချည်းဖြစ် နေပါသည်။

အခန်းအလယ်၌ စားပွဲတစ်လုံးရှိနေပြီး တုချင်းယင် ထိုင်နေ ခ်။

လီအင်းက လှမ်းသွားပြီး ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်၏။

“ထိုင်ပါ...”

တုချင်းယင်က သူမရှေ့မှ ထိုင်ခုံကိုညွှန်ပြလိုက်၏။

တုချင်းယင်က...

“မင်း သည်ကိုရောက်တာတစ်လရှိပြီ၊ နေရထိုင်ရတာ အဆင် ပြေရဲ့လား၊ ပျော်ကောပျော်ရဲ့လား...”

“ဟုတ်ကဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှာနေရတာ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အပျော်ရွှင်ဆုံးအချိန်ကာလတွေပါပဲ”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

တုချင်းယင် သဘောကျသွားသည်။

“မင်းသိအောင် ပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ်ကသမီးလေးတုကုန်းကို စာယ်သူနဲ့မှ သဘောတူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့တွေ့မှ ချက် ချင်းသဘောတူလိုက်တာ ကျုပ်သမီးလေးတစ်သက်လုံးစိတ်ချမ်းသာ သွားစေချင်လို့ပဲ”

လီအင်းက...

“စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ၊ ညီမလေးတုကုန်းကို တစ်သက်လုံးစိတ် ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော်အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသွားမှာပါ”

တုချင်းယင်က...

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (၃) နွေ ၁၈၅

“မင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားတဲ့လူငယ်သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဆိုတော့ မင်းရဲ့ကတိစကားကို ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့လက်ထဲမှာ ကျုပ်သမီးလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံးပျော်ရွှင်သွား မယ်ဆိုတာသေချာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

သူမသည် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်ကာ လီအင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

လီအင်းက...

“ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိတာပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်ပါ တယ်ခင်ဗျာ”

ဟု စကားထောက်ပေးလိုက်သည်။

တုချင်းယင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ မင်းတို့ကို လက်ထပ်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ကျုပ် ဘက်က အတော်ကိုနစ်နာဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊ မင်းဟာသိုင်းလောကက လာတဲ့သူဆိုတော့ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းဟာသိုင်းလောကမှာ ထိပ်ဆုံး ရောက်ဖို့ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကိုမကြားမိပဲနေမှာ မဟုတ် ဘူး”

လီအင်းဘာမှ မပြောပဲ နေလိုက်သည်။ တုချင်းယင်က ပြတ် ပြတ်သားသားပြောလိုက်သည်။

“သည်သတင်းအမှန်ပဲ”

ဘုမ၏စကားကြောင့် လီအင်းခန္ဓာကိုယ်ဆတ်ခနဲ တုန်ခါ သွားလေတော့သည်။

တုချင်းယင်၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပြောင်ကာ ထူးခြားသော အရိပ်ရောင်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“သိုင်းလောကတိုင်းဟာ သိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ခံယူချက်တစ်ခုရှိတတ်ကြတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာဟာ

အစ်မ ခွင့် တက္ကသိုလ် မထင်အောင်

သိုင်းလောကမှာ ထိပ်ဆုံးဖြစ်ရမယ်လို့ ခံယူပြီးနှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ပေးပြီး အပင်ပန်းခံကြီးစားခဲ့တယ်။ ထိုက်သင့်တဲ့အောင်မြင်မှု ရခဲ့ပေမယ့် ကျုပ် မျှော်လင့်သလိုမဖြစ်ခဲ့ဘူး။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင်သည် သူမ၏ပညာ ထိပ်ဆုံးအဆင့်ရှိပြီဟုယုံကြည်ကာ သိုင်းလောကသို့ ဆင်းပြီးပြိုင်ဘက်ရှာခဲ့သည်။

ပထမဦးဆုံး ဝုတန်းဂိုဏ်းသို့ရောက်သွားပြီးယှဉ်ပြိုင်ကြည့်ရာ ဝုတန်းခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းပညာကို မယှဉ်နိုင်ပဲ အရေးနိမ့်ပြီးနောက် ကြောင်းလှည့်ခဲ့ရသည်။

ဝုတန်းဂိုဏ်းသည် သူမအတွက် ကြီးစွာသောအနှောင့်အယှက် ဖြစ်သည်ဟု ခံယူသွားလေကော့သည်။

“ဝုတန်းရဲ့ခုနစ်စင်ကြယ်ပညာကို မယှဉ်နိုင်ပဲ အနှုံးပေးခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကနောက်ထပ် အချိန်ပေးလေ့ကျင့်ပြီးထပ်မံယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် နောက်တစ်ကြိမ်လည်း ကျုပ်ပဲ အရေးနိမ့်ခဲ့ရပြန်တယ်”

ဝုတန်းဂိုဏ်းချုပ်အားနှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် အရေးနိမ့်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ သူမအခဲ ကျေတော့မည်မဟုတ်သည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။

“ဝုတန်းခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်းပညာဟာ သည်လောက်တောင်ကောင်းနေသလားလို့ကျုပ်စဉ်းစားမိခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ပညာဘာကြောင့်မယှဉ်နိုင်ရတာလဲ။ သုံးနှစ်လောက်စဉ်းစားပြီးမှ ဝုတန်းပညာရဲ့ချို့ယွင်းချက်ကိုသာတွေ့အောင်ရှာနိုင်ရင် အနိုင်ယူဖို့နည်းလမ်းကို ကျုပ်ရှာတွေ့မယ်လို့တွေးမိခဲ့တယ်”

လီအင်း၏ ရင်ထဲစိုးရိမ်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

တုကုဖုံးက အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလိမ့်မယ်လို့ သတိပေးခဲ့ပါ

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) ခု ၁၈၇

သည်။

တုချင်းယင်က ဝုတန်းဂိုဏ်းအကြောင်းပြောနေသည်မဟုတ်ပါလား။

တုချင်းယင်က...

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သည်ကိစ္စကို မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်သမီးကဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ် ခုတော့ သမီးကအိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီဆိုတော့ သည်တာဝန်ကို သမီးဆောင်ရွက်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

လီအင်းခြေဖျားလက်ဖျား အေးစက်လာလေသည်။

တုချင်းယင်၏ သဘောထားကို သူရိပ်မိလာလေပြီ။

တုချင်းယင်က...

“မင်းဟာ အတော်ဆုံးဆိုတဲ့လူငယ်သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခုချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့သမက်ဖြစ်နေသလို သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းရဲ့ကံကြမ္မာကိုမနီတီးရမယ့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့သားအမိနှစ်ယောက်မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကို မင်းဆက်ပြီးဆောင်ရွက်စေချင်တယ်”

“ကျွန်တော်...”

“နေဦး ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူး။ ငါကမင်းကို အတင်းအကြပ်စေခိုင်းနေတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းလုပ်ချင်မှ လုပ်လို့ရတယ်။ စဉ်းစားဦးပေါ့။ ဝုတန်းရဲ့ပညာကိုယှဉ်နိုင်မှ မဟုတ်ရင် ငါသေဆုံးသွားရမယ်ဆိုရင်တောင် အသေကြောင့်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

လီအင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

သိုင်းလောကထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်လိုသော စိတ်ကြောင့်

တုချင်းယင် အဆက်ကြုံတွေ့နေကြောင်း ထင်ရှား၏။

သိုင်းလောကထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်လိုစိတ်ကိုသာမယ်ရှားလိုက်

၁၈၈ နွေ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ပါက သူမ၏ဘဝသည် အေးချမ်းသွားပေလိမ့်မည်။

သို့သော်...

တုချင်းယင်သည် သူမ၏ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်းဆက်လက် ဆောင်ရွက်သွားမည်ဖြစ်ပြီး သူ့ကိုပါအသုံးပြုတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း လီအင်းသဘောပေါက်လိုက်လေတော့သည်။

"လီအင်းမင်းကို ငါသမီးနဲ့လက်ထပ်ပေးလိုက်တာဟာ ငါ တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်စုံသွားစေချင်လို့ပဲ"

လီအင်းဝိုင်သွားသည်။ တုချင်းယင်ထံသို့မလာမီက အလိမ္မာ ဖြင့်သူ့ရှောင်လွှဲနိုင်ခဲ့မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူ့အား ချည်ပြီးတုပ်ပြီး အသေရိုက်နေလေပြီ။

"မင်း စဉ်းစားပါ။ ကဲ... မင်းသွားနိုင်ပါပြီ"

"ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ"

လီအင်းသည် ဦးညွတ်ဂါရဝပြုကာ ထွက်လာခဲ့လေတော့ သည်။

တစ်ရက်...

နှစ်ရက်...

သုံးရက်...

သုံးရက်ဟူသော အချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုသုံးရက်တွင်

လီအင်းသည် သိုင်းလေ့ကျင့်ခြင်းလည်းမရှိတော့ပဲ မှိုင့်တွေ ငေးမောနေလေတော့သည်။

တုကုန်းသည် လီအင်းအဘယ်ကြောင့်စိတ်ညစ်နေရသည် ကို ကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်သည်။

အငြိုးကြီးသူ အတ္တလူ (၃) နွေ ၁၈၉

ယနေ့...

လီအင်းငေးဝိုင်နေဆဲ...

တုကုန်းသည် ရေခွေးကြမ်း ပန်းကန်ကိုယူကာ အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

"အစ်ကို့..."

လီအင်း သတိဝင်လာလေသည်။

"ဪ... ညီမ"

"အစ်ကို သောက်လိုက်ပါဦး..."

"ကျေးဇူးပါပဲ ညီမရယ်..."

လီအင်းက တုကုန်းကျေနပ်စေရန်ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ယူကာ သောက်လိုက်သည်။

"အစ်ကို့..."

"ညီမပြောစရာရှိရင်ပြောလေ"

"အစ်ကို မေမေနဲ့တွေ့ရင်ထူးခြားမယ်လို့ ကျွန်မပြောခဲ့ပါ တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ညီမရယ်"

"အစ်ကို့ကို မေမေက ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ အကြောင်းပြောလိုက် တယ်မဟုတ်လား"

"မေမေဟာ ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့သိုင်းကျမ်းကို စိတ်ဝင်စားနေခဲ့ တာနှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပါပြီ..."

လီအင်းသက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

"ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့သိုင်းကျမ်းကို သူကစိတ်ဝင်စားနေတယ် သူ စကားပြောတာ သိပ်လိမ္မာတယ်... နားထောင်နေတဲ့လူဟာ ယိုးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင်ဖြစ်ရတယ်"

ဟုတ်တယ် သည်ကိစ္စအတွက် အစ်ကို့ကို ထည့်ခိုင်းမယ်

၁၉၀ နိစ္စ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ညီမရယ်”

“အစ်ကိုဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲဟင်”

“အစ်ကိုက...”

လီအင်းသည် မည်သို့ပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

တုကုန်းက...

“အစ်ကိုဟာ စကြာသိုင်းသမားကို ချေမှုန်းလာခဲ့ သူတစ်ယောက်ဆိုတော့ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိထားပါတယ် မေမေရဲ့ဆန္ဒဟာ အစ်ကို့အတွက် အခက်အခဲ ဖြစ်လာစေမှာအမှန်ပါပဲ”

“ညီမရယ်...”

လီအင်း ညည်းတွားလိုက်မိလေသည်။

တုကုန်းက...

“အစ်ကိုကူညီဖို့ခက်ခဲနေတာပဲ၊ ငြင်းလိုက်လို့ရပါတယ်”

“အစ်ကိုက...”

ငြင်းလိုက်လျှင် သူတို့၏ဘဝမှာပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုများပျောက်ကွယ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း လီအင်းသိထားသည်။

တုကုန်းက...

“မေမေရဲ့ဆန္ဒကို ငြင်းလိုက်ရင် သည်နေရာမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ အစ်ကို တွေးနေတာမဟုတ်လား”

လီအင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။ သူ့ရင်ထဲ၌လွန်စွာ ဖိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။

“သည်လိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အစ်ကိုက...”

“အစ်ကို့ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို

အမြီးကြီးသူ အတ္တလု (၃) နိစ္စ ၁၉၁

ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နားလည်သဘောပေါက်ထားပါတယ် သည်အခက်အခဲတွေ ပြေလည်သွားမယ့်နည်းလမ်းတစ်ခုကို ကျွန်မ တွေးမိထားပါတယ်”

“ဟင်”

လီအင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

တုကုန်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်ယရင်း မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုများနည်းလမ်းများလဲ ညီမရယ်...”

ဤတွင်...

လီအင်းသည်တုချင်းယင်၏ဆန္ဒအတိုင်းဆောင်ရွက်ပေးလိုခြင်း

မရှိကြောင်း ထင်းရှူးပေါ်လွင်သွားတော့သည်။

“ကျွန်မတို့ ထွက်သွားကြတာပေါ့၊ အစ်ကိုရယ်”

လီအင်းငိုင်းသွားသည်။

တုကုန်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ထိုကုန်းသည် သူ့အတွက်အနစ်နာခံရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း

မဟုတ်ပါဘူး။

“ညီမရယ်...”

လီအင်းက ညည်းတွား လိုက်မိလေ၏။

တုကုန်းက အားပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မလည်းသည်မှာ နေရာတာပျင်းမိပြီးငွေလှပါပြီ အစ်ကိုနဲ့အတူ သိုင်းလောက်ထဲသွားပြီး လည်ပတ်ချင်ပါတယ်ရှင်”

“ညီမ... ညီမ တကယ်ပြောနေတာနော်”

“တကယ်ပါရှင်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာညီမရယ်...”

လီအင်းမအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ ပြောလိုက်မိသည်။

၁၉၂ နဂါး တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သိုင်းလောကတစ်နံတစ်လျား ကျင်လည်သွားခဲ့သူဖြစ်ရကား အိမ်ထောင်ပြုပြီးနောက်သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၌နေထိုင်ရသောအခါ ဘယ်ကိုမှသွားလာနိုင်ခြင်းမရှိတော့ပဲ နေခဲ့ရခြင်းကြောင့်တစ်ခါတစ်ရံ တွင်ယုင်းရိစရာကောင်းခဲ့သည်။

တုကုန်းနှင့်အတူနေရသည်တိုင် သိုင်းလောကအကျိုးအများ အကျိုးဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းမရှိတော့သည်ကလည်း စိတ်အနှောက် အယက်ဖြစ်စရာပင်...

တုကုန်းသာ သိုင်းလောကသို့လိုက်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် အတိုင်း ထက်အလွန်ဝမ်းသားစရာပင်ဖြစ်သည်။

တုကုန်းက...

“ကျွန်မကို သိုင်းလောကထဲခေါ်သွားမယ်မဟုတ်လားဟင်” လီအင်းက

“ခေါ်သွားမှာပေါ့ညီမရယ်”

“ကျွန်မတို့ဘယ်တော့လောက်သွားကြမလဲ”

“အခြေအနေကြည့်ပြီး အဆင်ပြေတာနဲ့ သွားကြတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် အချိန်မရွေးထွက်သွားလို့ရအောင်ကျွန်မပြင်ဆင် ထားလိုက်မယ်၊ အစ်ကိုကြာကြာအချိန်ဆွဲနေလို့တော့မဖြစ်ဘူးနော် တော်ကြာ မေမေတစ်ခွဲလုပ်လာယင်ခက်နေမယ်”

“စိတ်ချပါညီမရယ်”

လီအင်းက တုကုန်းအားစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သူ့အပေါ်ထားရှိသည့်တုကုန်း၏ပေတ္တာတရားကား ကြီးမား လှသည်။

သူ့အနစ်နာခံဘို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်ကို လီအင်းတုံ့ပြန် မဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

တုကုန်းက...

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (၃) နဂါး ၁၉၃

“ကျွန်မသွားမယ် အစ်ကိုလည်းသိပ်ပြီးမှိုင့်တွေမနေနဲ့ဦး ပီပီ ရိရိရှိမှဖြစ်မှာ”

“စိတ်ချပါ ညီမရယ်”

တုကုန်းက နှုတ်ဆက်ကာထွက်သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၂၀)

လမ်းခွဲ

သုံးရက်...။

နောက်သုံးရက်အကြာ လမိုက်ညတစ်ညတွင် လီအင်းနှင့် တုကုန်းတို့သည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ညစာစားပြီးနောက်အခြေအနေကြည့်ကာ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားခြင်းကြောင့် အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာ ထွက်လာနိုင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၏ ပိုင်နက်မှ လွတ်မြောက်ရလေအောင် တစ်ညလုံးမရပ်မနား ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ လုံးလဝီရိယ စိုက်ပြီးခရီးနှင့်ခဲ့ခြင်းကြောင့် နံနက်မိုးလင်းသောအခါ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၏ ပိုင်နက်အပြင်ဘက်သို့ရောက်ရှိသွားကြလေတော့သည်။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း...။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသည် အဝေးတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ လီအင်းနှင့်တုကုန်း တို့မှာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှလွတ်မြောက်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

လီအင်းဝမ်းသာနေသည်။

သိုင်းလောကထဲ၌ ကျင်လည်ကျက်စားကာ အများအကျိုး သိုင်းလောကအကျိုးကို သည်ပိုးဆောင်ရွက်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...

တုကုန်းအတွက်ကား စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ တုကုန်းသည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၌ သခင်မလေးအဖြစ် ပူပင်ကြောင့်ကျမှုကင်းစွာ နေထိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

သိုင်းလောကသို့လိုက်လာသောအခါအနေအစား ဆင်းရဲပြီး အစစအရာရာ ပြည့်စုံမှုရှိမည်မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူမအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရခြင်းပင်။

“အင်း... ညီမတုကုန်း ကိုခုကွပေးမိသလိုဖြစ်နေပြီ အတတ်နိုင်ဆုံး သူစိတ်ချမ်းသာမှုရအောင်ကြိုးစားသွားရတော့မှာပဲ”

သူ့အပေါ် အနစ်နာခံကာ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သောတုကုန်းအတွက် ပြန်လည်ပေးဆပ်သွားရန် လီအင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ခရီးဆက်လာရင်း မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

မြို့ကလေးမှာ စည်ကား သိုက်မြိုက်နေပါသည်။ နှစ်ယောက်သား မြို့ထဲဝင်ကာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ စားသောက်ကာအနားယူလိုက်လေသည်။

“ငါက သိုင်းလောကထဲ လျှောက်သွားနေပြီး သူ့ကိုတကောက်ကောက်နဲ့ ခေါ်သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး”

တုကုန်းအတွက်နေရာထိုင်းခင်းတစ်ခု စီစဉ်ပေးသည့်အရေးကြီးကြောင်း တွေးမိသည်။

ထိုစဉ်...

လူတစ်စု စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့လှမ်းဝင်လာကြသည်။ ထိုသူများမှာ သိုင်းလောကသားများဖြစ်ပြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆိုကာ ဝင်ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့၏စကားသံများကို တစ်ဆိုင်လုံး အတိုင်းသားကြားနေ

၁၉၆ နိမ္မိတကဏ္ဍသိုလ် နေလင်းအောင်

ရလေတော့သည်။

“ကိုရှောင်ဟာ သိုင်းဆရာလင်းထုန်ရဲ့တပည့်ပဲကွ့..။ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တာ မဆန်းပါဘူး၊ ဖြစ်ထိုက်တာပေါ့”

“ဝူတန်းဂိုဏ်းကိုကူညီခဲ့ပေမယ့် ခုနစ်စင်ကြယ်ကျမ်းကို စိတ်နဲ့တောင်ပစ်မှားခဲ့တာမဟုတ်ဘူးဗျ”

“သူသာ ခုနစ်စင်ကြယ်ကျမ်းကိုအပိုင်စီးချင်တယ်ဆိုရင် ချင်းယီရသေ့လက်ထဲက ဟာသာကလေးယူသွားလို့ရတာပဲ သူကယူမသွားတဲ့အပြင် ချင်းယီရသေ့ကိုတောင် ကာကွယ်ပေးခဲ့သေးတယ်”

“ဒါကြောင့် ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ဟာ အစဉ်အလာကို ဖောက်ဖျက်ပြီး အပြင်လူဖြစ်တဲ့ကိုယ်ရှောင်ကို ခုနစ်စင်ကြယ် သိုင်းကျမ်းကို အချိန်မရွေးလာရောက်လေ့လာနိုင်တယ်လို့ခွင့်ပြုခဲ့တယ်”

စကားသံများတွင် ကိုရှောင်၏ အမည်ပါလာသဖြင့် လီအင်းစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

တုကုဖုံးကလည်း နားစွင့်နေမိသည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်းနှင့်ခုနစ်စင်ကြယ် သိုင်းကျမ်းအကြောင်းလည်း ပါဝင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူများသည်စားပွဲတစ်လုံး၌ထိုင်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာကြားစားသောက်ကြပြန်သည်။

“နေပါဦးဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ အရှေ့ဆောင်ထဲကို တိတ်တဆိတ်ခိုးဝင်ပြီး ခုနစ်စင်ကြယ်ကျမ်းခိုးယူသွားတဲ့လူတွေဟာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက လူတွေရဲ့လက်ချက်ဆိုတာ အမှန်လား”

“ဟာ... သေချာတာပေါ့၊ ဝူတန်းဂိုဏ်းကို ဒုက္ခပေးရဲတာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက ရှုတွေကလွဲပြီး ဘယ်သူများရှိဦးမှာလဲ”

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းဟာ အကျင့်ပျက်တဲ့စုယီရသေ့ကို သိမ်းသွင်းပြီး သိုင်းကျမ်းကို ခိုးယူသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရှေ့ဆောင်မှ”

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလ (၃) ၁၉၇

ကျိုရသေ့နဲ့ချင်းယီရသေ့တို့ကခိုးယူထွက်ပြေးသွားတဲ့ လူတွေကို လိုက်ရှာပြီးဆုံးမနိုင်ခဲ့ကြတယ် သိုင်းကျမ်းကို အချိန်မီ ပြန်လည်ရယူနိုင်ခဲ့တယ်”

ထိုလူများ၏စကားများကြားလျှင် ဝူတန်းဂိုဏ်းနှင့် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၏ အဖြစ်ပျက်များကို လီအင်းကောင်းစွာနားလည် သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

တုကုဖုံးကား မှုတ်နာယုက်နေ၏။

သိုင်းလောကသားများသည် ခက်ထန်မောက်မာသော ဂိုဏ်းချုပ် တချင်းယင်းကြောင့် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းအား သဘောမကျကြချေ၊ မှန်းတီးနေကြသည်၊ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသည် အမှန်အတိုင်းလည်း သိုင်းလောကနှင့်ဆန့်ကျင်သည့် ဂိုဏ်းဖြစ်နေသည်။

ယခု...

ဝူတန်းဂိုဏ်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမှားများကျူးလွန်မိလေသောအခါ ပို၍သဘောမကျနိုင်အောင်ဖြစ်နေကြ၏။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသည် တစ်ချိန်တွင် စကြာသိုင်းသမားကဲ့သို့ သိုင်းလောကအား ဒုက္ခပေးမည့်ဂိုဏ်း တစ်ခုဖြစ်သည်ဟုလည်း သတ်မှတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

လီအင်းက တုကုဖုံးအားကြည့်လိုက်၏။

တုကုဖုံးအားငယ်စွာရှင်းပြသည်။ ဝန်လည်းဝန်ခံသည်။

“မေမေဟာ ဝူတန်းဂိုဏ်းက အကျင့်ပျက်ရသေ့ စုယီနဲ့ အဆက်သွယ်ရှိတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲ”

လီအင်းရင်မောသွား၏။

ဝူတန်းဂိုဏ်းမှ ခုနစ်စင်ကြယ်သိုင်း ကျမ်းအား ခိုးယူခဲ့သည့် ကိစ္စ၌ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းပါဝင်ပါတ်သက်နေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်နေပြီ၊ အပြစ်ကျူးလွန်မိခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း သိုင်းလောကမှာ

၁၉၈ နှစ် တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဆက်လက်ရပ်တည်သွားဖို့ များစွာခက်ခဲသွားပြီဖြစ်ကြောင်းသဘော ပေါက်မိလိုက်ကြ၏။

“အစ်ကိုသွားကြရအောင်”

လီအင်းသည်ဆိုင်ထဲ၌ဆက်လက်နေပါက တုကုန်းအားငယ် နေမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။

“ကောင်းပါပြီ”

နှစ်ယောက်သား စားသောက်ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့ကြလေ တော့သည်။

လီအင်းနှင့်တုကုန်း တို့စားသောက်ဆိုင်မှထွက်ကာ မင်းလမ်း မကြီးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

နှစ်ယောက်စလုံးစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေကြသည်။

စကားလည်းမပြောနိုင်အောင်ဖြစ်နေကြ၏။

အတန်ကြာအောင်လျှောက်လာခဲ့ကြပြီး တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်တားမြစ်သံများနှင့်အတူ ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။ လီအင်းနှင့် တုကုန်း တို့ခြေလှမ်းရပ်ကာလှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် စားသောက်ဆိုင်၌တွေ့ခဲ့ရ သော သိုင်းလောကသားများလိုက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရ သည်။

ထိုလူများသည် အနီးသို့ရောက်လာပြီးချက်ခြင်းဝိုင်းရံထား လိုက်ကြလေသည်။

“အစ်ကို...”

တုကုန်းကလွှတ်ခနဲခေါ်ယင်းလီအင်း၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (ဒု) နှစ် ၁၉၉

လီအင်းကသူမအား ကျော၌ကပ်ထားလိုက်သည်။ ဝိုင်းရံ ထားကြသည့် သိုင်းလောကသားများကိုလည်း မေးလိုက်၏။

“ဘာကြောင့်များ ကျွန်တော်တို့ကို နှောင့်ယှက်ရတာလဲဗျ” ထိုလူစုထဲမှ တစ်ယောက်က...

“ဘာကြောင့်လည်း ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ဘာလုပ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်မသိဘူးလား”

“ဗျာ...”

“မင်းတို့သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေဟာ ဝူတန်းဂိုဏ်းကို ဒုက္ခ ပေးခဲ့ကြတယ်၊ နောက်ထပ် သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးကြဦးမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟာ... ကျုပ်က...”

အဝိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ဟိုမိန်းကလေးဟာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း က သခင်မလေးတုကုန်းဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့သိထားတယ်”

“တုကုန်း တော်တော်ရက်စက်တယ် သူ့ကိုမလွတ်စေနဲ့”

“ဝိုင်းတိုက်ကြဟေ့”

ကျန်လူများကလည်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝင်ပြောကာ တိုက်ခိုက်လာကြလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ မဆင်မခြင်မလုပ်ကြပါနဲ့”

လီအင်းက ပြောရင်း တားထားလိုက်၏။

တုကုန်းမျက်စိမျက်နှာပျက်နေပြီးသူမ၏အပေါ်၌ အန္တရာယ် ကျရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်အသုံး ပြုကာ တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်လေသည်။

လမ်းပေါ်၌ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

လီအင်း-ရင်ထိတ်သွားသည်။

သိုင်းလောကသားများနှင့် ပြဿနာဖြစ်သွားမည်ကို မလို

၂၀၀ နှစ် တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

လားပါ။

ပြဿနာဖြစ်ပွားပြီဆိုလျှင် ရှင်းဖို့ခက်ကြောင်း တောင်းစွာ သဘောပေါက်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ညီမ... မလုပ်နဲ့...”

ကယုကယာ ဟန့်တားလိုက်မိသည်။

တုကုန်းလည်း သတိဝင်လာသည်။

လီအင်းသည် အထက်လမ်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ် သဖြင့် သိုင်းလောကသားများနှင့် ပြဿနာဖြစ်သွားရမည်ကို လိုလား မည်မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆက်၍တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုပဲ နောက်ဆုတ်လိုက် ခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

သိုင်းသမားများကအောက်ငေါက်ကာတစ်ကြိမ် တိုက်ခိုက် လိုက်ကြတော့သည်။

နောက်ဆုတ်လိုက်သောတုကုန်းအကြပ်ရိုက်သွား၏။ ခုခံရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်းနောက်ကျသွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာ၏။

သိုင်းသမားများ၏လက်ချက်မီသွားသော တုကုန်းမှာ အထေး သို့လွင့်စင်သွားတော့သည်။

“ညီမ...”

လီအင်းသည် ထိတ်လန့်က ကယုကယာပြေး၍ဖေးမလိုက်

အပြစ်ပြုသူ အတ္တလ (၃) နှစ် ၂၀၁

သည်။

“တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့ဟေ့”

ထိုသိုင်းသမားများသည် လီအင်းကိုမသိပဲ ထပ်မံ တိုက်ခိုက်

ဘို့ကြိုးစားကြသည်။

လီအင်းမှာ တုကုန်းအတွက်စိတ်ပူနေခြင်းကြောင့် သိုင်း သမားများအား ဂရုမထားနိုင်တော့ပါ။

သိုင်းသမားများကြောင့်လီအင်းပါခုကွရောက်ရမည် အခြေ အနေဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဟူး... ဟူး... ဟူး”

အဝတ်အစားလေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာကာ လူရိပ်သုံးခု ခြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုလူရိပ်သုံးခုသည် သိုင်းသမားများအား ဟန့်တားတိုက် ခိုက်လိုက်ကြသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

လူရိပ်များရောက်သွားပြီး...

“အား...”

“အွန်...”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခဲနက်ထွက်ပေါ်လာလေ သည်။ သိုင်းသမားများမှာချက်ချင်း ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြလေသည်။

ရောက်ရှိလာ သူသုံးယောက်သည်နောက်ဆုတ်သွားသော သိုင်းသမားများအား အလွတ်မပေးပဲ လိုက်လံ တိုက်ခိုက်ရင်း လိုက် သွားလေသည်။

သိုင်းသမားများမှာ ထိုလူသုံးယောက်ကိုလုံးဝ မယှဉ်နိုင်ကြ
ချေ။

ခုခံရင်ဆိုင်သူများသည်စူးရှစွာအော်ဟစ်ကာ တစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြ၏။

မဟန်မှန်းသိလို့ ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားသူများမှာလည်း လွတ်
အောင်မပြေးနိုင်ပဲ သုတ်သင်ရှင်းလင်းခံလိုက်ကြရလေသည်။

တိုက်ပွဲမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိပြင်းထန်သွား၏။
သို့သော်...

မျက်စိတမှိတ်အတွင်း လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် ပြီးဆုံး
သွားသည်။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားသောအခါ သိုင်းသမားများ၏ အလောင်း
များမှာမြေပေါ်၌ပြန့်ကျဲသွားတော့သည်။

လီအင်း ပါစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေ၏။
သိုင်းသမားများသေဆုံးသည်ကို မယုံနိုင်စွာကြည့်နေမိ
သည်။

တိုက်ပွဲကို တားဆီးချိန်မရလိုက်ပါ။
အလွန်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

တုကုန်းခက်ရာရရှိသော်လည်းစိုးရိမ်စရာ မရှိပါချေ။
သူမသည်လူးလိမ့်ထလိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ

ကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။
တစ်ဖန်...

“သူတို့လိုက်လာကြပြီ”
လွတ်ခနဲပြောလိုက်မိလေ၏။

သိုင်းလောကသားများအားတိုက်ခိုက်လိုက်သူ သုံးယောက်
မှာ သိုင်းတို့ခွန်ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင်၏ ကိုယ်ရံတော် များဖြစ်ကြသည်

ကျင်းဝါး ကျင်းလင်နှင့်ကျင်းမေတို့ဖြစ်နေသတည်း။
သူတို့သုံးယောက်သည်တုကုန်းတို့ထွက်ပြေးသွားမှန်းသိ ၍

လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။
လီအင်းလည်းစိတ်ပျက်သွားသည်။

“ညီမ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”
ရှေ့သို့ ထွက်ကာ ကျင်းဝါးတို့နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ကျင်းဝါး ကျင်းမေ နှင့်ကျင်းလင်တို့သည် လီအင်းကိုဝိုင်းရံထားလိုက်
ကြ၏။

“မင်းတော်တော်ဆိုးပါလား”
“သခင်မကြီးကမင်းကိုခွင့်လွှတ်လိုက်လျော့ခဲ့တယ်၊ မင်းက

တော့ သခင်မကြီးကိုစော်ကားမော်ကားလုပ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”
“သခင်မကြီးခိုင်းတာကိုမလုပ်တဲ့အပြင် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကို

ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတာပဲ၊ မင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်
နိုင်ဘူး။

ကျင်းဝါးတို့ သုံးယောက်မှာ တုချင်းယင်၏ အမိန့်ကို
တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာကြသူများဖြစ်သည်။

သိုင်းပညာမခေကြသည်အပြင် သိုင်းလောကသားများ
အပေါ်၌ သဘောထားဆိုးကြသူများဖြစ်သည်။

လီအင်းက ...
ကန့်ပင်က သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးရမယ့်အလုပ်မျိုး ဘယ်

တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာမြဲမြဲမှတ်ထားပါ။
မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်ပြောလိုက်၏။

ကျင်းဝါးက ...
“မင်းကို အားကိုးရမယ်လို့ သခင်မကြီးယူဆခဲ့တာ မှားယွင်း

နေပြီပေါ့...။

၂၀၄ နွေ တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

“အားမကုန်းရတဲ့အပြင် သစ္စာဖောက်ဖြစ်နေပြီ”

“မင်းကို သခင်မကြီးကတော့ ခွင့်လွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး..”

ကျင်းမေနှင့် ကျင်းဝါးတို့လည်း ဝင်ပြောဆိုကြသည်။
လီအင်းမှာ မည်သို့ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“အစ်ကိုက သိုင်းလောကကို ဒုက္ခမပေးချင်လို့ပါ။ သူက သိုင်းလောကကိုလဲ ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး။ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကိုလဲ ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး...”

တုကုန်းက ပြောယင်းရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာ၏။

“သခင်မလေးကို သခင်မကြီးက ပြန်ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သခင်မလေးပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းအပေါ် သစ္စာမရှိတဲ့ လူကို ဘာမှ သံယောဇဉ်တွယ် တာနေစရာမလိုပါဘူး...”

တုကုန်းက ငြင်းလိုက်လေ၏။ သူမ၏ အချစ်သည် ပြတ်သားလှ၏။

“ကျွန်မ ပြန်မလိုက်နိုင်ပါဘူးရှင်”

ကျင်းဝါးက

သခင်မကြီးစိတ်ဆိုးသွားပါလိမ့်မယ် ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ သခင်မလေး...။ သခင်မကြီးရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကိုလဲ သခင်မလေး သိပါတယ်...”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလာ၏။

လီအင်းက...

“တောင်းပန်တယ်ဗျာ.. ခင်ဗျားတို့ပြန်သွားကြပါတော့...”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (ဒု) နွေ ၂၀၅

ကျင်းဝါးတို့သည် လီအင်းကို သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြပါသည်။

ထို့ကြောင့်

“မင်း ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲ”

“သေချင်ပြီတယ်”

“မင်းကို သတ်ပစ်ဖို့ သခင်မကြီးအမိန့်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ မင်းရဲ့ အပြစ်ဟာ သေဒဏ်ပဲ...”

ဝိုင်းဝန်းအော်ဟစ်ပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

လမ်းပေါ်၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာပြန်လေတော့သည်။

လီအင်း အခက်ကြုံသွား၏။

ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် တုချင်းယင် ပို၍စိတ်ဆိုးစရာ ဖြစ်သွားပေမည်။

တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုလျှင်လည်း ကျင်းဝါးတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။ တုကုန်းမှာ ကျင်းဝါးတို့ သုံးယောက်၏ စိတ်နေသဘောထားကို သိလာသဖြင့် ရင်ထဲထိတ်သွားပြီး ကပျာကယာ ဟန့်တားလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့”

သူမသည် ရှေ့သို့ခုန်ထွက်ကာ ကျင်းဝါးတို့နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ကျင်းဝါးတို့ သုံးယောက်သည် တုကုန်းကြောင့် ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

“သခင်မလေး”

၂၀၆ နေ့ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

တုကုန်းက...

“အစ်ကို့ကို ရန်စကြမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါရစေရှင်။”

ကျင်းဝါး စိတ်ပျက်သွားသည်။

“သခင်မလေး... ဘာကြောင့် စိတ်ပြောင်းသွားရတာလဲ။ သူဟာ ကူညီမယ့်လူမဟုတ်ဘူး။ ဒုက္ခပေးမယ့်လူဆိုတာ သခင်မလေး မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူးလား...”

တုကုန်းက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကို့ကို ရန်စမယ့်လူဟာ ကျွန်မရဲ့ ရန်သူပဲ ရှင်”

ကျင်းဝါးတို့ သုံးယောက်သည် လီအင်းအား မကျေမနပ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မင်းဟာ မြွေတစ်ကောင်ပဲ...”

လီအင်းလည်း မည်သို့ပြုလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေ၏။ တုကုန်း အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

မိခင်နှင့် ခင်ပွန်းသည်တို့ နှစ်ယောက်ကြား၌ ဗျာများ နေရ သည် မဟုတ်ပါလား...

တုကုန်းက...

“ကျွန်မတို့သည် နေရာက အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွား ပါရစေ၊ မနောင့်ယှက်ပါနဲ့ရှင်...”

သူမသည် လီအင်းဘက်သို့ လှည့်ကာပြောလိုက်၏။

“အစ်ကို ကျွန်မတို့ သွားကြပါစို့...”

“ကောင်းပြီ...”

ထိုနောက် နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက် ကြလေသည်။

အငြိုးကြီးသူ အတ္တလူ (ဒု) နေ့ ၂၀၇

ကျင်းဝါးတို့ လက်မခံကြပါ။

သုံးယောက်သား လမ်းပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

တုကုန်းက...

“လမ်းဖယ်ပေးရင် ကောင်းမယ်...”

ကျင်းဝါး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် သခင်မလေး”

တုကုန်းက

“ဒါဖြင့် ကျွန်မနဲ့ ရှင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြမယ်ဆိုတဲ့ သဘော ပေါ့...”

“သခင်မလေးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အပြန်ခေါ်လာ တို့ သခင်မကြီး အမိနဲ့ပေးလိုက်ပါတယ်...”

“ဪ”

တုကုန်း ခါးထောက်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မလိုက်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“ဒါဆိုရင် သခင်မလေး ခွင့်လွှတ်ပါ”

စကားဆုံးလျှင် ကျင်းဝါးက စတင်တိုက်ခိုက်ကြပေတော့ သည်။

တုကုန်းလည်း အမှုမထားပဲ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက် သည်။

ကျင်းလင်နှင့်ကျင်းမေတို့လည်း တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင် လာကြသည်။

သုံးယောက်သားညှပ်ပူး ညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်ကာ တုကုန်း အားဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားလိုက်ကြသည်။

တုကုန်းကလည်း အမှုမထားပဲ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်၏။

လီအင်း မနေနိုင်တော့ပါချေ။

“ညီမ... ကျုပ်ကူညီမယ်”

၂၀၈ နန္ဒ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဟု အော်ပြောကာ တုကုန်း ဘက်မှပါဝင်တိုက်ခိုက်လေတော့
သည်။

တိုက်ပွဲကြီး ထပ်ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။

တုကုန်း၏ သိုင်းပညာက လွန်စွာ ထက်မြက်ပါသည်။
လီအင်း၏ သိုင်းပညာမှာလည်း ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးများ၏ ခိုးကျမှု
ခံရသည်။

ထို့ကြောင့် . .

နှစ်ယောက်သား လက်တွဲ တိုက်ပွဲဝင်လိုက်လျှင် ကျင်းဝါးတို့
အခက်ကြုံသွားကြလေတော့သည်။

(ဒုတိယပိုင်းပြီး၏)

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အခန်း (၂၁)
နီးသည်ကို ကိုးတွယ်ခြင်း

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ် တုချင်းယင်သည် သိုင်းလောက၌ထိပ်
ဆုံးရောက်လို့ပြီး သိုင်းလောကကို ခြေဖဝါးအောက်ထားကာ ခြယ်
လှယ်လိုသူ ဖြစ်သည်။ သူသာသိုင်းဧကရာဇ်၊ သူသာ သိုင်းအဓိပတိ
ဖြစ် လိုသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် . . .

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း သိုင်းလောကသို့ ခြေချလိုက်သည်နှင့်
ဝူတန်းဂိုဏ်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်း၏ ခုနစ်စဉ်ကြယ် သိုင်းပညာက တုချင်းယင်၏
အကြံအစည်ကို ပျက်ပြားသွားစေခဲ့သည်။ တုချင်းယင် မကျေနပ်ဖြစ်
ခဲ့ပြီး နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်ကြိုးစားကြည့်ပြန်ရာ ထပ်မံအရေးနိမ့်သွား
ပြီး သိုင်းလောကသို့ မထွက်တော့ပေ။ သူ၏ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းဌာနတွင်
ပင် ခိုအောင်နေခဲ့သည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်း၏ ခုနစ်စဉ်ကြယ် ပညာကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ကား
သူမ အမြဲကြံစည်နေခဲ့သည်။

နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးအသုံးပြုခဲ့သည်။ သူမဤသို့ကြိုးစားခဲ့ခြင်း
ကြောင့် . . .

ရှုပ်ထွေးပွေလီကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဘွယ်လောင်းသော

၆ **တက္ကသိုလ် မလေးအောင်**

အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲ . . .

လမ်းမပေါ်မှာ တိုက်ပွဲ . . .

တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေပါသည်။

လီအင်းနှင့် တုကုဖုံးတို့က လက်တွဲကာ ကိုက်ပွဲဝင်နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ထက်မြက်သော သိုင်းပညာကြောင့် ကျင်းဝါးတို့ သုံးယောက် ကြာကြာမခံနိုင်ကြတော့ချေ။

ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြီး မကြာမီ

ဝုန်း . . . ဝုန်း

ကျယ်လောင်သော အသံများထွက်ပေါ်လာကာ ကျင်းဝါးတို့ သုံးယောက် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကြလေတော့သည်။

တုကုဖုံးနှင့် လီအင်းတို့က ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

ကျင်းဝါးတို့ လူလိုမိုထလိုက်ကြ၏။

သူတို့မကြေမနပ်ဖြစ်နေကြသည်။

ကျင်းဝါးက ဒေါသသံဖြင့် ပြောလေ၏ ။

“သခင်မလေးကို သခင်မကြီးက ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

တုကုဖုံး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

မိခင်ကြီးအားဆန့်ကျင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ ဤကား သားသမီးများ၏ သဘာဝပင်။

“ကျွန်မဟာသမီးမိုက်တစ်ယောက်ပါ။ မေမေ့ကို တောင်းပန် ပါတယ်လို့ပြောပေးပါ”

ကျင်းဝါးက အခဲမကြေသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အငြိုးကြီးသူ အတ္တလု (တ-သိမ်း) ၇

“သခင်မလေးနောက်မှ နောင်တမရပါနဲ့”

သူမသည် လီအင်းကို ဒေါသတကြီးကြည့်လိုက်၏။

“သခင်မကြီးက ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မထင်နဲ့၊

မင်းဟာ သေဒဏ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့လူ”

လီအင်း သက်ပြင်းချကာ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။

“သွားစို့ . . .”

ကျင်းဝါးသည် ကျင်းလင် တို့ကို ပြောတာ ခြေထွက်သွားသည်။ ကျင်းမေနှင့် ကျင်းလင် တို့လည်းပြေးလွှား လိုက်သွားကြရာ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

လီအင်းနှင့် တုကုဖုံးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့် လိုက်ကြလေသည်။

လမ်းပေါ်၌ ကျင်းဝါးတို့၏ လက်ချက်မိသွားသော သိုင်း လောကသားများ၏ အလောင်းများပြန့်ကျနေလေသည်။

လီအင်းသည် ကြာလျှင် နောက်ထပ် ပြဿနာပေါ်ပေါက် လာမည်ကို စိုးရိမ်မိလေ၏။

“အစ်ကိုတို့လည်းသွားမှ ဖြစ်မယ်”

လီအင်းကပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီရှင် . . .”

တုကုဖုံးက သဘောတူလိုက်၏ ။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားကြသည်။

လီအင်းနှင့် တုကုဖုံးတို့သည် မြို့ကလေးမှ အလျှင်အမြန် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် နှစ်ယောက်သား မျက်နှာမကောင်းကြချေ။ အဖြစ်အပျက်များမှာ သူတို့နှစ်ယောက်

၈ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ရှေ့နေမကောင်းမည့် အဖြစ်အပျက်များပင်။

သူတို့၏ အဖြစ်သည် အင်္ဂလိပ်သံလောက် အရှိန်ခက် သလိုရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

နှစ်ယောက်သား အရှေ့စူးစူးသို့ တစိုက်မတ်မတ် ခရီးနှင့်လာ ကြယင်း သာယာလှပသော တောင်ကုန်းလေးတစ်ခု အနီးသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်... .

“ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင် . . . ဒေါင်”

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ချိုလွင်သော ခေါင်းလောင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဘုံကျောင်းလေးတစ်ခုရှိဟန်တူပြီး ဘုံကျောင်းသို့လာရောက် ဂါရဝပြုသူများက ခေါင်းလောင်ထိုးကာ အမျှအတမ်းပေးခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

သာယာချိုလွင်သော ခေါင်းလောင်သံများကြားလိုက်ရလျှင် လီအင်းနှင့် တူကုန်းတို့တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြ လေသည်။

နှစ်ဦးစလုံး ရင်ထဲ၌ အေးမြသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ကြရ၏ စောစောက ရင်ထဲ၌ခံစားနေရသော အဖြစ်အပျက်များပင် တဒဂ် မေ့သွားကြ၏။

တူကုန်းက

“တော်တော်သာယာတာပဲနော်”

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဝှေ့ယမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်မိသည်။

လီအင်းခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်နော် . . . အတော်ကိုသာယာတာပဲ”

သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့တက်

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (တ-သိမ်း) ၉

သည် လမ်းကလေးရှိနေ၏။

“တောင်ကုန်းပေါ်ကိုသွားကြမယ်”

တူကုန်းသဘောတူသည်။ သူသည် ဤပတ်ဝန်းကျင်ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်သည်။

“သွားကြတာပေါ့၊ လာ . . . ညီမ”

နှစ်ယောက်သား လမ်းကလေးအတိုင်းတောင်ကုန်းဆီသို့ဦး တည်သွားကြသည်။

တောင်ခြေသို့ရောက်လာသူများ အမောအပန်းဖြေနိုင်ရန် ကျောက်ထိုင်ခုံလေးများ ပြုလုပ်ထားသည် ကိုတွေ့ရသည်။

တူကုန်း ကျောက်ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆီသို့သွားပြီး ထိုင်ချလိုက်သော အခါ တူကုန်းစိတ်ပြောင်းသွားသည်။

“ကျွန်မစိတ်ပြောင်းသွားပြီ တောင်ကုန်းပေါ်မတက်ချင်တော့ ဘူး . . .”

လီအင်းက သူမစိတ်ရွှပ်ထွေးနေကြောင်း နားလည်ထားသူ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ အဖြစ်က စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်နေသည် မဟုတ် ပါလား။

“ကောင်းပြီလေ . . . ညီမသဘောပဲ”

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကျောက်ခုံ၌ထိုင်ထိုင်လိုက်၏။

ည

မွေးကြိုင်သော တောပန်းရနံ့များ သယ်ဆောင်လာသည့် လေပြေလေညှင်းကလေးများက ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။

လီအင်းတို့ အမောအပန်းဖြေသွားသည် ဟုခံစားလိုက်ကြရ သည်။ လီအင်းသည် တွေ့တွေ့ကလေးဖြစ်နေသော တူကုန်းကို လိုက်သည်။

“အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်မိတာကြောင့် ညီမလည်း အတော်

စိတ်သောကရောက်နေပြီနော်။ အစ်ကို မကောင်းတာပါကွယ်...။

တုကုန်း မခိုင်း ပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်လို့အစ်ကိုစိတ်သောက ရောက်ရတာပါ

ရှင်”

“ညီမရယ်...”

လီအင်းပြီးတွေးလိုက်မိသည်။

တုကုန်းက

“ကျွန်မ... အစ်ကိုကို ဒုက္ခပေးသင့်ပါဘူး”

မေမေဟာ သူ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုဘယ်တော့မှ ပြင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားလျက်နဲ့ အစ်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် ကျွန်မလုပ်ခဲ့မိတယ်။

လီအင်းကမေးလိုက်မိ၏။

“ညီမ မေမေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က...”

တုကုန်းက...

“သိုင်းလောကရဲ့ထိပ်ဆုံးကို ရောက်ရမယ်ဆိုတာပါပဲ...”

လီအင်းငိုငွားသည်။

တုကုန်းက

“မေမေဟာ အသက်သေချင်သေပါစေ သူ့ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အတိုင်းဖြစ်အောင်လုပ်မယ့် လူဆိုတာကျွန်မသိပါတယ်။ မေမေဟာ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်အောင်မြင်အောင်လုပ်တတ်တယ် အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မကို လက်ထပ်ပေးဖို့သဘောတူလိုက်ကတည်းက အစ်ကို့ကို အသုံးပြုတော့မယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်မရိပ်မိပါတယ်”

လီအင်းက နှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

“ညီမရယ်ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကိုမေ့လိုက်ပါတော့ ရှေ့ဆက်တာ လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြတာပေါ့”

တုကုန်းက

“ဟုတ်ပါပြီရှင် ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြန်စဉ်းစားနေရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရဲ့ပဲ နို့မှာပါ။ မေ့ထားလိုက်တာကောင်းပါတယ်၊ ဒါထက် ရှေ့ခရီးဘယ်လိုဆက်မယ်လို့ အစ်ကိုစဉ်းစားထားသလဲဟင်”

လီအင်းသည် မပြောမဖြစ်၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်ရသည်။

“အစ်ကိုတို့သိုင်းလောက တစ်နံတစ်လျားသွားပြီး လည်ပတ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးညီမရဲ့...”

တုကုန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကို သိုင်းလောကသားတွေကသဘောမကျကြဘူး... ဒါကြောင့် ကျွန်မကိုတွေတာနဲ့ ဒုက္ခပေးဖို့ကြိုးစားကြမှာပဲ၊ ကျွန်မတို့ပြဿနာတွေဖြေရှင်းနေရတာနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး...”

လီအင်းက...

“အစ်ကိုစိတ်မကောင်းပါဘူး ညီမရယ်...”

တုကုန်းက မျှော်လင့်တကြီးမေးလာသည်။

“အစ်ကို ကျွန်မတို့ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ဝေးတဲ့အေးချမ်းရာတစ်နေရာသွားနေရင်မကောင်းဘူးလား ဟင်...”

လီအင်း၏ကိုယ်ခန္ဓာဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ သူကသိုင်းလောကထဲ၌ တစ်သက်လုံး ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည် မဟုတ်လား...။

မည်သို့ဆိုစေ...

သူသည် လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘဲ အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက်ဖြစ်နေချေပြီ။ သူ့ကိုအားကိုးအားထားပြုနေသော တုကုန်းကို ဂရုစိုက်ရတော့မည်မဟုတ်ပါလား...။

၁၂

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“အစ်ကို ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

တုကုန်းက ထပ်မေးလာသည်။

လီအင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ညီမရယ်၊ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ ဝေးဝေး

ရှောင်နိုင်မှ အေးအေးချမ်းချမ်းနေရမှာပဲ”

“ဟို... ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

လီအင်း သဘောတူလိုက်သဖြင့် တုကုန်းဝမ်းသာသွား၏။
လီအင်းသည် သူ့ကိုချစ်ခင်ကြောင်းသက်သေပြလိုက်ခြင်းပင်မဟုတ်
ပါလား...။ နှစ်ယောက်သားအေးချမ်းသာယာသောဘဝတစ်ခု
တည်ဆောက်နိုင်ကြမည်ဟုယုံကြည်ထားသည်။ သူမ၏ဘဝတွင်
လီအင်းရှိလျှင်ပြည်စုံပြီဟု ခံယူထားပုံလည်း ရှိလေသည်။

လီအင်းကလည်း စိတ်ထဲတွေးနေ၏။

“သူ့ကိုငါစောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန်ရှိနေပြီ သူတစ်သက်လုံးစိတ်
ချမ်းသာမှုရအောင် ငါကြိုးစားသွားရလိမ့်မယ်”

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သော အခါ နှစ်ယောက်စလုံး၏

စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွားတော့သည်။

တုကုန်းက...

“ကျွန်မတို့မြောက်ပိုင်းကိုသွားကြရင်မကောင်းဘူးလား ဟင်
မြောက်ပိုင်းမှာ နှင်းဖုံးနေတဲ့တောင်တန်းကြီး တွေရှိတယ် မဟုတ်
လား... ကျွန်မ သိပ်ရောက်ဖူးချင်တာပဲ...”

“စိတ်ချ ညီမသွားချင်ရင်အစ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ အစ်ကို
တတ်နိုင်သမျှ ဒီအရပ်နဲ့ဝေးတဲ့နေရာကို သွားချင်ပါတယ်...”

တုကုန်းကား အဝေးဆုံးသို့သွားလိုနေခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်
လီအင်းကလည်းထောက်ခံနေသည်။

ထိုစဉ်...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ကိုမှ သွားလို့မရတော့ပါဘူး”

အေးတိအေးစက်စက်ကသံထွက်လာလေသည်။ လီအင်းတို့

ကြည့်လိုက်ရာ အဘိုးတို့နှစ်ယောက်ဦးဆောင်သော လူတစ်စု ရောက်ရှိ
လာကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူစုကိုမြင်လျှင်တုကုန်းမျက်နှာပျက်သွားလေတော့သည်။

အဘိုးတို့နှစ်ယောက်ဦးဆောင်လာသောလူစုသည် မလှမ်း

မကမ်း၌ ရပ်တန့်ကာ မသိမသာ ဝိုင်းရံထားလိုက်သည်။

ဦးဆောင်လာသော အဘိုးတို့နှစ်ယောက်က ရွှေသို့ ထွက်
လာကြသည်။ ထိုအဘိုးတို့နှစ်ယောက်မှာ ထင်းယန်ဂိုဏ်းအုပ် ထင်းဖုံး
နှင့် ခင်မင်ရင်နှီးသော မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသည်။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက ထင်းယန်ဂိုဏ်းကို ခုက္ခပေးခဲ့သဖြင့်
မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြသူများဖြစ်ကြသည်။ ဝဲဘက်မှ အဘိုးတို့မှာ
ဆေးတံ“ရီလုံ”ဟု သိုင်းလောကတွင်ထင်ရှားသောထိပ်သီးသိုင်းသမား
ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယာဘက်မှ အဘိုးတို့မှာလည်းခေသော
သူမဟုတ်ပါ။ အတွင်းအားအလွန်ကောင်းပြီး သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို
သံမဏိပမာ ပြင်းထန်မာကျောစွာ အသုံးပြုတိုက်ခိုက်တတ်သောကြောင့်
“သံလက်ဝါး”ဟုကျော်ကြားနေသည့်“ဝေခန်း”ဖြစ်သည်။ ဆေးတံရီလုံ
နှင့် သံလက်ဝါးဝေခန်းသည် အထက်လမ်းသိုင်းသမားများဖြစ်သော်
လည်း တခါတရံစိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ်သဖြင့်
သူတို့နှင့်ဆုံတွေ့လျှင်အားလုံးက သတိထားဆက်ဆံကြသည်။ ရီလုံက
ခပ်ထေ့ထေ့ပြောသည်။

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက သခင်မလေး သိုင်းလောကထဲ ဆင်း
လာဝံ့သေးတယ်၊ ချီကျူးစရာပါပဲ”

တုကုန်းမှာ ထင်းယန်ဂိုဏ်းနှင့် ပြဿနာပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး
ခက်ရာရရှိခဲ့ဖူးသည်ကို ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေခန်းက...

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက သိုင်းလောကပထမနေရာကို လိုချင်နေတယ်ဆိုရင် အရည်အချင်းကတကယ်ရှိမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အရည်အချင်းမရှိပဲ ဝှတန်းသိုင်းကျမ်းကို လိုချင်နေတာတော့ ရယ်စရာကောင်းနေပြီ”

သူတို့သည် ဝှတန်းသိုင်းကျမ်းခိုးယူခံခဲ့ရသည့် ကိစ္စကိုလည်း သိရှိထားပုံ ရသည်။ အခြေအနေရှုပ်ထွေးသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည့် လီအင်းက ချက်ချင်းရှေ့ထွက်ခါ ဖြေရှင်းလိုက်လေသည်။ သိုင်းလောက ထုံးစံအရ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်လီအင်း ဂါရဝပြုပါတယ်...”

ရဲလုံမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းကလီအင်းဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“နေပါဦး... သိုင်းသမားလီအင်းဟာ ထိပ်တန်းအထက်လမ်း သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက သခင်မလေးနဲ့ ဘာလို့ပတ်သက်နေရတာလဲ”

“ကျွန်တော်သူနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပါပြီ”

ဝေခန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာကွ... သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလေးဖော်က သိုင်းသမား လီအင်း မင်းဟာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက သခင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဟုတ်လား”

လီအင်းက

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“ဝါပေါ့ မင်းလည်းလူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဗျာ...”

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေပြီဆိုရင် မင်းဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီပေါ့။”

လီအင်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သည်လိုမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သခင်မလေး တကုန်းဟာ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါပြီ”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ဝေခန်းကရယ်မောလိုက်လေသည်။ ရဲလုံလည်း ပြုံးလိုက်သည်။

“လီအင်း သခင်မလေးတကုန်းက မကြာသေးခင်ကပဲ ထင်းယန်ဂိုဏ်းရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိရလား...”

လီအင်းရင်ထိတ်သွားသည် ကျင်းဝါးတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် သိုင်းလောကသားများ သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ရဲလုံတို့သည် သခင်မလေး တကုန်းအပေါ် အမြစ်ပဲ့ ချနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေခန်းက

“အင်း သိုင်းသမားလီအင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကောင်းရခဲ့ပေမဲ့ မဘက်လိုက်လို့ မိုက်ဘက်ပါခဲ့ပြီကိုး...”

“ဗျာ”

“မင်းက ထုကုန်းကို ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်ပြီး သူ့ဘက်က ဝင်ကုန်တာ မဟုတ်လား”

လီအင်းဝိုင်းသွား၏ ။ စွပ်စွဲပြောဆိုလာသော စကားများကို ဖြေရှင်းဖို့ ခက်နေပြီဖြစ်ကြောင်းနားလည်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“အစ်ကိုကျွန်မတို့သွားကြပါစို့ရှင်”

တုကုန်းက လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သူမလည်းစိတ်ပျက်နေပြီး ဝေးရာသို့ ထွက်သွားလို့နေပြီဖြစ်ပါသည်။ လီအင်းသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ရီလုံနှင့် ဝေခန်းကို ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျား”

စကားဆုံးလျှင် တုကုန်း၏ လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်သွားရန် ဟန် ပြင်လိုက်သည်။ ရီလုံက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“မင်းတို့သည်လို ထွက်သွားလို့မရဘူးလေ”

“လီအင်း မင်းဟာ သိုင်းလောက အကျိုး၊ အများအကျိုး စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ နာမည်ကောင်းရှိနေတာကြောင့် မင်းကို ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်”

လီအင်းက...

“ကျွန်တော်က...”

ရီလုံက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ”

“သခင်မလေး တုကုန်း ကိုတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး။ သူဟာ အပြစ်တွေ ကျူးလွန်ခဲ့တယ်...”

လီအင်းမကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

“သူဟာ ကျွန်တော်နဲ့လက်ထပ်ပြီး သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါပြီလို့ကျွန်တော်ပြောပြီးပါပြီ။ သူ့ကို ဒုက္ခမပေးကြပါနဲ့ဗျာ”

“ဘာကွ... ငါတို့က သူ့ကို မတရားဒုက္ခပေးချင်နေတယ်လို့ မင်းပြောချင်နေတာလား ပြောရင်တည့်တည့်ပြောပါ...”

လီအင်းခေါင်း ခါရမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဒီသဘောမျိုးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကို ကျောခိုင်းပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း သူ့ကို သည်လိုခွင့်မလွှတ်

လိုက်ရင် သိုင်းလောကအတွက် နစ်နာသွားမှာပေါ့”

“သခင်မလေး တုကုန်းရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေကို မင်းမသိသေးဘူး ထင်တယ်”

လီအင်းမည်သို့ပြောရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်သွား၏။ သူနှင့် မတွေ့ခင်က တုကုန်းသည် မိခင်ဖြစ်သူ တုအင်းယင် ပုံစံသွင်းထားသည့် အတိုင်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မိန့်ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ရီလုံက ပြတ်သားစွာ ပြောသည်။

“သူ့ကို ထားခဲ့ပြီးထွက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ မေ့ပစ်လိုက်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ မင်းကိုလည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

တုကုန်းသည် လီအင်းက မည်သို့အဖြေပေးမည်ဆိုသည်ကို နားစွင့်နေ၏။ လီအင်း၏မျက်နှာတည်ကြည့်လေ့နက်သွား၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်ကို ကျွန်တော် ထားခဲ့နိုင်ပါဘူး။”

ရီလုံ ဝေါဟုသွား၏။

“မင်းကို ညှာတာထောက်ထားပြီး ခွင့်လွှတ်တာကို လက်မခံဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့အပြစ်မဟုတ်တော့ဘူး”

စကားဆုံးလျှင် ဆေးတံကို ဝှေ့ရမ်းကာ စတင်ကာ တိုက်ခိုက်စဉ်လေတော့သည်။ သိုင်းလောကကိုကျောခိုင်းမှု ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆလည်ထားကြသော လီအင်းတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ထိပ်သီးသိုင်းသမား

ဦး ရီလုံနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြီဖြစ်ပါသည်။

“ရှိုး... ရှိုး... ဝှစ်... ဝှစ်...”

ရီလုံက ဆေးတံကို နှုတ်ရမ်းကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ လီအင်းလည်းမတတ်သာဘဲ။ ပြန်လည်ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ တုကုန်းက

ဆုတ်ဆုတ်လိုက်၏။ ဝေခန်းနှင့် သိုင်းသမားများက တိုက်ပွဲကို လေ့

ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

လေပြေလေညှင်းလေးတွေရမ်းတိုက်ခတ်လာ၏။ လေပြေလေညှင်းကလေးသည် ရင်ထဲပူလောင်နေသော တုကုန်းအား အေးချမ်းမှု မပေးနိုင်တော့ပါ။ . . .

လွင့်ယုံလာသော ပန်းရနံ့ကများက မွှေးကြိုင်နေသော်လည်း တုကုန်းမှာ ရှုရှိုက်ရင်း အသက်ရှူကြပ်လာသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ သူမ၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ ရီဝေနေ၏။ သူမသည် မိခင်ကြီးပုံသွင်းထားသည့် အတိုင်း ဆိုးသွမ်းသောင်းကြမ်းသော သခင်မလေး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ပြိုင်ဖက်များကို ပြတ်ပြတ်သားသား အနိုင်ယူလေ့ရှိသည်။

ထို့ပြင် ညှာတာထောက်ထားဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ထက် ဝါကြီးသူ အသက်ကြီးသူများကိုလည်း မလေးမစားဆက်ဆံခဲ့သည်။ မောက်မောက်မာမာပြောဆိုခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် သိုင်းလောကသားများက သူမမိခင်နည်းတူ သူမကိုလည်း သဘောမကျ ဖြစ်နေကြသည်မှာ မဆန်းတော့ချေ။

သူမကလည်း မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘဲ လီအင်းနှင့်တွေ့မှ သူမ၏ စိတ်နေသဘောထားပြောင်းလဲသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လီအင်းသည် အထက်လမ်းသိုင်းသမားဖြစ်နေပြီး အများအကျိုးဆောင်ရွက်လိုသူ ဖြစ်နေသဖြင့် သူမတို့၏ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း ရပ်တည်ချက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင်တော့ မိခင်ကြီးနှင့် ခင်ပွန်းသည်ကြားဗျာများခဲ့ရတော့သည်။ . . .

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . . လီအင်းအပေါ်ထားရှိခဲ့သည့် သူမ၏ မေတ္တာ တရားမှာ ကြီးမားလှသည်။ အေးချမ်းသာယာသော ဘဝတစ်ခု ထူထောင်ရန် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ကာလီအင်းနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား . . . သူမ၏ မိခင်ကြီးကိုရော သိုင်းတံခွန် ဂိုဏ်းကိုပါစွန့်ပစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား . . .

လီအင်းက သူမအပေါ်၌ သံယောဇဉ်ရှိကာ သူမ၏ ဘဝအေးချမ်းလုံခြုံမှုကိုလည်း ပေးစွမ်းနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။ ယခုတော့ သူတို့၏မေတ္တာအိမ်ကလေးကိုအေးချမ်းစွာတည်ထောင် နိုင်ဖို့ အလွန်ခက်ခဲနေကြောင်း ထင်ရှားလာသည်။ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ သခင်မလေးဟူသည့် အရိပ်ဆိုးကြောင့် အခက်အခဲ အန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား . . . လီအင်းက သူမ၏ရှေ့မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နေခြင်းက ဝမ်းသာစရာဖြစ်သည်။ သူကလည်း လီအင်းကို အားကိုယုံကြည်သည်။ သို့သော်တုကုန်းဝမ်းမသာနိုင်ပါ။ . .

သူမအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခြင်းဖြင့် လီအင်း၏ သိုင်းသမားဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သူမသိရှိထားလို့ ဖြစ်သည်။ တုကုန်းသည် အတွေးများဖြင့် တွေဝေဝေးမောနေစဉ်မှာ ဝင် စူးရှသော အော်ဟစ်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“အား . . . ဝှစ်”

တုကုန်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဆေးတံရိလုံမှာ ဒယီးဒယိုင် ဖြင့်နောက်ဆုတ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ၏လက်ထဲ၌ ဆေးတံ မရှိတော့ပါ။ လွင့်စဉ်သွားလေပြီ။ ဆေးတံသည် လေးကိုင်းသဖွယ် ကွေးညွတ်ကာ မြေပေါ်ကျနေ၏။

လီအင်းက ပြတ်ပြတ်သားသားအနိုင်ရလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆုတံရိလုံကမျက်နှာပျက်နေ၏။

“မင်းရဲ့သိုင်းပညာ တကယ်ကို ချီးကျူးစရာပါပဲ။ မင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကောင်းရခဲ့ပေမယ့် ဆိုးညစ်တဲ့ သိုင်းတံခွန်ကြီးက သခင်မလေးကို ကာကွယ်ပေးနေတာတော့ အံ့သြစရာပဲ။” လီအင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း မလွဲသာ မရှောင်သာလို့ တိုက်ခိုက်ရတာ ကိုခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချီကျွံတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သိုင်းတစ်ခွန်ဂိုဏ်းကသခင်မလေးကိုကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရတာ သိုင်းလောကကို အံ့တုတဲ့ သဘောမဟုတ်ပါဘူး သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇနီးသည် ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရတာပါ ခင်ဗျာ”

ရီလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လီအင်း မင်းမှာ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိနေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ကျုပ်က မင်းကို မဝဲကွက်ပဲ တိုက်ခိုက်ရအောင် အတင်းအကြပ်ဖန်တီး သလိုဖြစ်ခဲ့တာကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကဲကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား”

ရီလုံသည် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်တော့ပဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ သံလက်ဝါးဝေခန်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ ရီလုံအားဟန်တားရန် ဟန်ပြင်ပြီးတော့မှ မတားဘဲ နေလိုက်၏။ သူ၏ မျက်နှာ ပို၍ခက်ထန်သွားသည်။

“ကွယ်... ရီလုံရယ် သိုင်းသမားတွေဟာ ရီလုံပြောသလို ချီးကျူးစရာ ကောင်းပါတယ်ဆိုပေမဲ့ သိုင်းပညာတော်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ သိုင်းလောကကောင်းကျိုးဆောင်ရွက်ခဲ့ဘူးတယ်ဆိုတာနဲ့ ဝိုင်းချီးကျူးနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သည်လို ချီကျွံခံရတာနဲ့ လူငယ်တွေဟာ သွေးကြွပြီး ထင်ရာခိုင်းဖို့ကြိုးစားကြတော့တာပဲ မဟုတ်လား”

လီအင်း သက်ပြင်ချလိုက်သည်။ သံလက်ဝါး ဝေခန်းနှင့် ဆက်ဆံရမည့်ကိစ္စမှာ မလွယ်ပါ...။

“ဦးကိုလေးစားပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို သွား ခွင့်ပြုဖို့တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ဝေခန်းက လေပြေကလေးနှင့်ပြောသည် သူ့လေပြေထဲ၌ ဖုံမှုန့်နှင့် အမှိုက်သရိုက်များပါဝင်နေသည်။

“ရီလုံကို အနိုင်ယူနိုင်တာနဲ့ မင်းလွယ်လွယ် ထွက်သွားနိုင်ရင် မှားသွားမှာပေါ့။”

“ကျွန်တော်...”

“မင်းထွက်သွားချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အနိုင်ယူနိုင်မှ သွားလို့ရမယ်”

လီအင်းသည် တိုက်ပွဲကို ရှောင်လွှဲလို့ မရတော့မှန်းသဘော ပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် လက်ခံလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ဦးပဲစပါခင်ဗျာ”

“မင်းသတိထားပေတော့...”

သတိပေးရင်း လက်ဝါးစောင်းနှစ်ဖက်ဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။ ဝေခန်း၏ လက်ဝါးစောင်းနှစ်ဖက်မှာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကိုပင် စိစိညက်ညက် ကြေမှုသွားအောင် ခုတ်ချနိုင်စွမ်း ရှိသည်ဟု သတင်းကြီး၏။ ထို့ကြောင့် လီအင်းမပေါ့ဆပဲ သတိကြီးစွာထားကာ ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ရသည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကိုပင် ကြေမှုအောင်ခုတ်ချနိုင်စွမ်း ရှိသည့် လက်ဝါးစောင်းခုတ်ချက်များခံလိုက်ရပါက အရိုးများ အပိုင်းပိုင်းကျိုးကာ အသက်ဆုံးရှုံးရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဝေခန်း ကလည်း ရီလုံကိုပင်အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့သည့် လီအင်းကို ပေါ့ဆခံချေ။ သူနှင့်တန်းတူသိုင်းပညာရှင်ကို အနိုင်ယူခဲ့သော လူငယ်အားပေါ့ဆစွာ တိုက်ခိုက်မိလျှင် သူလည်းရီလုံကဲ့သို့ ရှုံးနိမ့်သွားမည် တွေ့တိပါလား။ သူ၏အကောင်းဆုံး အစွမ်းထက်ဆုံးလက်ဝါးစောင်း သိုင်းကွက်များထုတ်ဖော်ကာပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ အတွင်းအား ကိုပါထည့်သွင်းအသုံးပြုကာယှဉ်ပြိုင်တိုက်

ခိုက်နေသဖြင့် လေတိုးသံများ တဟူးဟူးမြည်ကာ ထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့ လမ်းမပေါ်၌ ဖုန်တထောင်းထောင်း ထသွားလေတော့သည်။

တုကုန်း ထိတ်လန့်သွားရပြန်သည် ခိုလှုံကို လီအင်းက အနိုင်ယူနိုင်လိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာရမည် ရှိသေးသည်။ ဝေခန်းနှင့် ထပ်မံရင်ဆိုင် လိုက်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဝေခန်း၏လက်ဝါးစောင်းသိုင်းက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်နေခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်လာရလေတော့သည်။

လက်နက်ကိုယ်စီဆွဲကိုင်ထားကြသော သိုင်းသမားများလည်နောက် ဆုတ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဝေခန်း၏သိုင်းပညာမှာ ခိုလှုံထက်သာနေဖြင့် လီအင်းအား အနိုင်ယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု နောက်ပါသိုင်းသမားများက ယုံကြည်ထားကြမည်ဆိုသော်...။

နှစ်ယောက်သားယှဉ်ပြိုင်လိုက်ကြပြီး သိုင်းကွက်တစ်ရာ ကျော်အထိ အနိုင်အရှုံး အဖြေမပေါ်သေးဘဲ လက်ရည်ညီမျှနေခြင်းကြောင့် ဝေခန်းက လီအင်းအား အနိုင်ယူနိုင်ပါမည်လောဟု သို့လောသို့လော အတွေးများလာလေတော့သည်။ ဝေခန်းအနိုင်ယူနိုင်သည့် အတွေးသည် သံသယဖြစ်စရာအတွေးပင်...။

ယှဉ်ပြိုင်နေသည့် ဝေခန်းကိုယ်တိုင်လည် လီအင်းအားယှဉ်ပြိုင်ဖို့မလွယ်မုန်းသဘောပေါက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ လီအင်းသည် ပြင်ထန်စွာတိုက်ခိုက်ခံရသော်လည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိသည့်အပြင် လက်ဝါးစောင်းကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ပြန်လည်ရင်ဆိုင်နေသဖြင့် ဝေခန်းထိတ်လန့်ဖွယ် ရာဖြစ်နေသည်။ သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်ယှဉ်ပြိုင်ပြီးလျှင်...

“ဖျောက်”

လက်ဝါးစောင်းချင်းယှဉ်ပြိုင်ခတ်ချမိလိုက်ကြသည်။

နှစ်ယောက်သား ခုခံရှောင်တိမ်းဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားဘဲ ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။ လီအင်းက တုကုန်းအနီးသို့ ရောက်အောင် ဆုတ်သွားပြီး အကာအကွယ် ပြုထားလိုက်သည်။ သူဇနီးကို သူ့ကာကွယ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။ ဝေခန်းလည်း မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ကာ နောက်ဆုတ်ပြီး သူ၏မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေပါသည်။ သူ၏ လက်တစ်ဖက် တွဲလောင်းကျနေ၏။ လက်တစ်ဖက် သွင်သွင်ကျိုးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

ဝေခန်း ရှုံးနိမ့်သွားသည်ကို မြင်လျှင် သိုင်းလောကသားများ ထိတ်လန့်သွားကြလေတော့သည်။

“ဟင်”... “ဟာ”

ကဗျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်မိလေသည်။ ဝေခန်း အကြိတ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့တွေကြသေးတာပေါ့”

လီအင်းကို လှမ်းပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ သိုင်းလောကသားများလည်း မနေဝံ့ကြတော့ပဲ ပြေးလွှားထွက်ခွာ သွားကြလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

အန္တရာယ်တစ်ခုမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ တုကုန်းစိတ်သက်သာရာ ရသွားလေ၏။

လီအင်းသည်လည်း ဇနီးသည်အားကာကွယ်နိုင်ခြင်းကြောင့် တွေ့နပ်သွား၏။ သူဇနီးက သူ့ကို အားထားယုံကြည်ကြောင်း သိသည်။ သူကလည်း အားထားယုံကြည်ထိုက်သူ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

မည် မဟုတ်ပါလား။ သိုင်းလောကသားများသည် သူ့အားအထင်မှား
ကာ ဒုက္ခပေးကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းနားလည်မိသည်။ အထင်မှား
လျှင်လည်း တုကုန်းနှင့် ပေါင်းဖက်နေခြင်းကြောင့် သူ့အားဒုက္ခပေးကြ
တော့မည်ဖြစ်သည်။

သူသည် တုကုန်းအတွက် လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိ
သည်။ တုကုန်းသည် လီအင်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ မည်သို့ခံစားနေ
ရကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်မိလေ၏။

လီအင်းကို သနားသွားသည်။

“ကျွန်မကြောင့် အစ်ကိုလည်း ဒုက္ခရောက်ပြီနော်”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောရှာသည်။

လီအင်း ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးက အားပေးသောအပြုံး

“ကိစ္စမရှိပါဘူးညီမရယ် အစ်ကိုတို့အကြောင်းကို တစ်နေ့
တော့ နားလည်သဘောပေါက်သွားကြမှာပါ။ ခုလောလောဆယ်
တော့ အေးချမ်းတဲ့ နေရာတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ဖို့ပါပဲ။ ကွန်းခိုရာ
နေရာတွေ့ဖို့ အရေးကြီးနေတယ်...”

တုကုန်းက...

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို ကျွန်မလည်း သိုင်းလောကကို အဆက်
ဖြစ်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်လှပါပြီရှင်”

လီအင်းက အားပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတို့အတွက် အေးချမ်းမယ့်နေရာကို ရှာတွေ့မှာပါ။
ကဲ... သွားကြစို့”

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုရယ်”

နှစ်ယောက်သား ဘုံကျောင်းရှိရာတောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်
မသွားကြဘဲ တောခိုင်းထွက်လာခဲ့ကြလေတော့သည်။

*

*

*

တခန်း(၂၂)
ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်း

တစ်နှစ်...

တစ်နှစ်ဟူသော အချိန်ကာလသည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံး
သွားလေသည်။ လီအင်းနှင့် တုကုန်းတို့သည် ကံကောင်းထောက်မ
စွာဖြင့် အေးချမ်းသောနေရာလေးတစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။
လီအင်းက မြက်ပင်ချုံပင်များကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းကာ မြေကွက်လုပ်
ပြီး ဝါးအိမ်ကလေးတစ်လုံးဆောက်လိုက်သည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင် မြေလွတ်မြေရှိုင်းများကိုလည်း ရှင်းလင်း
တာ သစ်သီးဝလံများ စိုက်ပျိုးသည်။ တုကုန်းက မနီးမဝေးရှိ ရွာ
ကလေးသို့သွားကာ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများဝယ်ယူပြီး အိမ်ထောင့်
တာဝန်ထမ်းဆောင်လေသည်။

သူမသည် အိုးခွက်ပုဂံများနှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ
စုဆောင်းသည်။ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ်သည်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။
တစ်ပိုင်တစ်နိုင်ကြက်ဘဲ မွေးမြူသည်။

တစ်နှစ်အတွင်း လီအင်း၏ ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိုက်ခင်းလည်း
ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်လာခဲ့သည်။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ကား ချီး
သားပြီး အေးချမ်းသော ဘဝလေးတစ်ခုပိုင်ဆိုင်လာခဲ့တော့သည်။
တုကုန်းသည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၌ မပူမပ် မကြောင့်မကျနေခဲ့ရသော

သခင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူမသည် အိမ်ထောင်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ကျေးတောသူမလေး တစ်ယောက်ပမာ ဖြစ်နေတော့သည်။ သူမ၏ အသက်ကား ငယ်ရွယ်ပါသေး၏။ သူမ၏ ဘဝသည် အိမ်ထောင်တာဝန် ထမ်းဆောင်ရင်း မထင်မရှား ပြီးဆုံးသွားတော့မည်လော...။

လီအင်းသည် အရာရာကို စွန့်လွှတ်ကာ သူ့နောက်သို့လိုက်ခဲ့သော တုကုန်းအား ဂရုဏာ သက်၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်မိပါသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှု ရှိကြပြီး မေတ္တာထားကြလေသော ကြောင့် သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သာယာနေခဲ့တော့သည်။ လီအင်းနှင့် တုကုန်းတို့၏ ဘဝအေးချမ်းသာယာနေချိန်၌ သူတို့ထံသို့ မမျှော်လင့်သော ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

နေမွန်းတည့်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ နေလုံးကြီးသည် ဦးခေါင်းတည့်တည့် သို့ ရောက်ရှိတော့မည်။ လီအင်းနှင့် တုကုန်းတို့သည် နံနက်စာစားသောက်ပြီးနောက် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနေကြသည်။ သူတို့စိုက်ပျိုးထားသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိုက်ခင်းများကို၎င်း၊ မွေးမြူထားသော ကြက်ဘဲများကို လည်းကောင်း ကြည့်ကာ ကျေနပ် ပီတိဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

အထေးမှ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ မြင်းခွာသံများသည် သူတို့၏ အိမ်ကလေးရှိရာသို့ ဦးတည်လာနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လီအင်းသတိပြုမိလိုက်လေသည်။

“တုကုန်းက အစ်ကိုမြင်းခွာသံကြားတယ်”

“တုတ်တယ်ညီမ”

“ကျွန်မတို့ဆီကို တစ်ယောက်ယောက်တော့လာနေပြီ”

“ရွာထဲက လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပါ။”

ထိုစဉ် မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်သည် လီအင်းတို့အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ထိုမြင်းစီးသမားကို မြင်သည်နှင့် လီအင်းနှင့် တုကုန်းတို့ ဆတ်ကနဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်မိကြသည်။ မြင်းစီးသမားမှာ သိုင်းသမား ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားကာ ခါး၌ ဓားတစ်လက်ချိတ်ဆွဲ ထားသည် မဟုတ်ပါလား။ မြင်းစီးသမားသည် လီအင်း၏အိမ်ကလေးသို့ ဦးတည်ကာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။ လီအင်းက ညီမအိမ်ထဲဝင်နေဟု တုကုန်းအား သတိပေးလိုက်သည်။ တုကုန်းက တမင်မကြားချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ သူမထံသို့ မည်သည့် အကြောင်းဖြင့်ရောက်လာသည်ကို သူမသိလိုနေသည်။ လီအင်းကလည်း အန္တရာယ်ပေါ်ပေါက်လာပါက ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်မိသည်။

သို့သော်...

မြင်းစီးသမား၏ မျက်နှာကိုသေသေချာချာ တွေ့မြင်လိုက်ရသော အခါ စိုးရိမ်စိတ်များပျောက်ကာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်... မာကွန်ပင်”

လီအင်း လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိ၏။

မှန်ပေသည် မြင်းစီးသမားမှာ သိုင်းလောကပျော် သိုင်းလောဟော်၌ပါဝင်သည့် လူငယ် သူရဲကောင်း သိုင်းသမား မာကွန်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ဟေ့... နောင်ကြီးလီအင်း”

မာကွန်ပင်ကလည်း ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ပြီး မြင်းကို အိမ်ရှေ့ မလှမ်းမကမ်း၌ရပ်ကာ မြင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း လာသည်။ တုကုန်း လခမူ စိတ်သက်သာရာရသွား၏။ သူမ လွန်စွာ စိုးရိမ်ခဲ့သည်။ သူတို့၏ သာယာမှုကလေး ပျက်သုဉ်းသွားမည်ကိုစိုး ရိမ်သည်။ ယခုတော့ ရောက်လာသူမှာ ရန်သူမဟုတ်ပဲ မိတ်ဆွေဖြစ် နေသည် မဟုတ် ဝါလား။

“မာကွန်ပင် မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်နေရာကို ရောက်လာ ရတာလဲ။”

မာကွန်ပင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးလီအင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် လုံလှပြီထင်နေတာကိုး နောင်ကြီးက ပေါက်တူးဂေါ်ပြားစတဲ့ လုပ်ငန်းသုံးပစ္စည်းတွေဝယ်တဲ့ ဆိုင်က နောင်ကြီးအကြောင်းကို သိနေတာဗျ”

လီအင်းက စိတ်ထဲမှ သွားပါပြီဟုရှေ့တစ်မိလိုက်သည်။

“ဆိုင်ရှင်ရဲ့သားဟာ သိုင်းလောကအကြောင်းစိတ်ဝင်စားနေ တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ သူတို့ဆိုင်က လုပ်ငန်းခွင်သုံးပစ္စည်းကိရိယာ အမျိုးမျိုးကိုနယ်လှည့်ရောင်းချရင်း သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ ထိတွေ့ ဆက်ဆံမှုရှိခဲ့တာ။ သူဟာ နောင်ကြီးအကြောင်းကိုသိနေတာ မဆန်း တော့ဘူးဗျ။”

လီအင်း လွန်စွာ စိတ်ပျက်သွားတော့သည်။ တုကုန်းဘက် လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မြောက်ဘက်တောင်တန်းဒေသက ပိုပြီးသဘောကျစရာ တောင်းတာမှန်နေပြီ”

တုကုန်းပြုံးလိုက်သည်။

“ညှော်သည်ကို အိမ်ထဲခေါ်ပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုပြီးမှပေါ့ အစ်ကို လည်း ရောက်မှတော့ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ လာအိမ်ထဲဝင်”

လီအင်းကမာကွန်ပင်ကို အိမ်ထဲခေါ်သွား၏။ တုကုန်းက စားသောက်ဖွယ်ရာများပြင်ဆင်ပေးကာ ဧည့်ခံသည်။ မာကွန်ပင်သည် ခွေးများသုတ်လိုက်သည်။

“ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့အတော်ပဲလျှို့”

သူလည်းစကားဆုံးသည်နှင့် အားရပါးရ စားသောက်လိုက် သည်။ တုကုန်းနှင့် လီအင်းတို့သည် မာကွန်ပင်ကို ဧည့်ခံရင်းတစ် ယောက်ကို တစ်ယောက် မကြာခဏ ကြည့်နေမိကြ၏။ မာကွန်ပင်စား သောက်ပြီးစီးသွားသောအခါ တုကုန်း အား ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

“နောင်ကြီး သိပ်ကံကောင်းတာပဲ။ သည်က ညီမလေး အချက် အပြုတ်က ထိပ်တန်းလက်ရာပဲဗျ။ ခုပုံအတိုင်းဆိုရင် မကြာ ခဏ လာလည်ရတော့မယ် ထင်တာပဲ”

လီအင်းနှင့် တုကုန်းတို့ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“ရပါတယ် ငါ့ညီ မကြာမကြာ လာလည်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ စကားပြောဖော်တောင်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ လာခဲ့ပါရှင် ကျွန်မ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးပါမယ်”

မာကွန်ပင်က...

“နောင်ကြီးတို့ ကျုပ်ကို ဖိတ်ခေါ်နေကြပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ သို့လောသို့လော ဖြစ်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်း”

သီအင်းမျက်နှာတည်သွားလေသည်။ မျက်နှာပျက်သွား သည်။ တုကုန်းလည်းမျက်နှာပျက်သွားသည်။

မာကွန်ပင်က...

“နောင်ကြီးအိမ်ထောင်ပြုလိုက်တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သိုင်း

လောကကိုကျောခိုင်းပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း နောင်ကြီးတို့နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ချို့ကို သိုင်းလောကထဲ လှည့်လည်ပြီးဖြေရှင်း ယေးခဲ့တာပါ။ မကြာခင် အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်သွားမှာ သေချာပါ တယ်”

လီအင်း အံ့သြသွား၏။

“ကျုပ်ကိစ္စကို ငါ့ညီက လိုက်ဖြေရှင်းနေခဲ့တယ် ဟုတ်လား”
မာကွန်ပင်က

“ဟုတ်ပါတယ် ဒီလိုပြောတာ ဂုဏ်ယူစွာဖြေရှင်းချင်လို့ မဟုတ် ပါဘူး။ နောင်ကြီးကို လေးစားလို့တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်တဲ့ သဘောပါ”

လီအင်း ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ညီလေးရဲ့သဘောထားဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်နား လည်သဘောပေါက်ပါတယ်။ အပြစ်တင်စရာ ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူး ဒီသတင်းကို ကြားလို့ကျုပ်တို့ ဝမ်းတောင်သာရပါတယ်”

မာကွန်ပင်ကရှင်းပြသည်။

“သံလက်ဝါးဝေခန်းနဲ့ ထင်းယန်ဂိုဏ်းက လူတစ်ချို့ဟာ နောင်ကြီး သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းနဲ့ ပေါင်းပြီး သိုင်းလောကကို ခုကွဇီးဖို့ ကြံစည်နေတယ်လို့ သတင်းလွင့်ခဲ့ကြတယ်”

လီအင်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သည်လိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တွေ့မိပါတယ်။ သူတို့နှ့် သွားခဲ့တာကိုး...”

မာကွန်ပင်က

“ဆေးတံရိလုံကတော့နောင်ကြီးဟာ သခင်မလေးတုကုန်း နဲ့လက်ထပ်ပြီးသိုင်းလောကကိုကျောခိုင်းသွားပြီး အေးချမ်းစွာနေထိုင်

သွားတော့မယ်လို့ရှင်းလင်းခဲ့တယ်။ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလည်းနောင် ကြီးနဲ့သခင်မလေးတို့ကိုရန်သူလိုသဘောထားလိုက်ကြောင်းအများစုက သူ့ရဲ့စကားကို ပိုပြီးလက်ခံကြတယ်။ သူဟာ နောင်ကြီးကို ရှုံးလည်း နှုံးခဲ့တယ် ။ နောင်ကြီးဘက်ကလည်း ကူညီပြောခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူစကားကို ပိုယုံရတယ်။ စကားကိုပိုပြီးလက်ခံကြတယ်။ နောင်ကြီးနဲ့ သခင်မလေးတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြရတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့လည်း နားလည်သဘောပေါက်ပြီး ဝိုင်းဝန်းဖြေရှင်း ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် သိုင်းလောကသားတွေဟာ နောင်ကြီးအပေါ် မှာနားလည်သဘော ပေါက်နေကြပါပြီ”

သူက တုကုန်းကို ကြည့်ကာ ဆက်ပြောလေသည်။

“သခင်မလေးကိုလည်း အစ်ကိုကြီးလီအင်းနဲ့ပတ်သက်နေ တာရယ် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကို ကျောခိုင်းလိုက်တာရယ်ကြောင့် သိုင်း လောကသားတွေက အပြစ်မတင်ကြတော့ပါဘူး။ ပြီးတဲ့ ကိစ္စကို အဓိက ဖြေရှင်းပေသူကတော့ ဆေးတံရိလုံပါပဲဗျ...”

တုကုန်းဝမ်းသာသွားသည်။ လီအင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူမအကြည့်က လန်းဆန်းနေသည်။ လီအင်းကလည်း သူမအား ကြည့် ကာ ပြုံးနေသည်။ သူတို့သည် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုကို မကြာမီ ခံစားရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။ တောထဲတောင်ထဲ၌ နေရာရလို တော့ မည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော်နစ်ယောက်စလုံးလက်ရှိနေရာကလေး၌ ဖျော်မွှေနေကြပြီဖြစ်ပါသည်။

လီအင်းက...

“ကျုပ်အတွက် ကူညီဖြေရှင်းပေး တဲ့အတွက်ကို ကျေးဇူးတင် ပါတယ် ဆရာကြီးဆေးတံရိလုံကိုကောပေါ့လေ... အဲဒီလို ကျုပ်မ မျှော်လင့်ရဲခဲ့ပါဘူး... အခုတော့ မိုးနတ်မင်းကြီးက ကျုပ်တို့ကို တောင်မခံပါတယ်”

မာကွန်ပင်က...

“သိုင်းလောကပျော်သိုင်းလေးဖော်ဟာ သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်နေသူတွေပါ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး အစ်ကိုကြီးကြုံတွေ့နေရတဲ့ အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက် ဆွေးနွေးထောက်ခံပြောဆိုခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် တို့ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးဗျ။ အစ်ကိုကြီး တကယ်ကျေးဇူး တင်ချင်ရင် ကိုရှောင်ကို တင်သင့်ပါတယ်။

လီအင်းမျက်မှောင်ကုတ် သွားသည်။

“ကိုရှောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နေပါဦး သူက ...”

မာကွန်ပင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကိုရှောင်ဟာ ဝူတန်းခုနစ်စဉ်ကြယ်စီစွနဲ့ သိုင်းလောကမှာ သိုင်းပျော်လေးယောက်ထက်တောင်နာမည်ကြီးနေပါပြီ။ အားလုံးက သူရဲကောင်းကြီးတစ်ဦးလို့ သက်မှတ်ထားကြတဲ့အပြင် ဝူတန်းက သိုင်း ကျမ်းကို အချိန်မရွေးယူကြည့်ခွင့် ရထားပါပြီ။ ကိုရှောင်ဟာ အစ်ကို ကြီးက သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းဘက်က ရပ်တည်ပြီး သိုင်းလောကကို ဂုဏ် ပေးဖို့ ကြံစည်တာမမှန်မကန်တဲ့ စွပ်စွဲချက်ဖြစ်ကြောင်း သိုင်းလောက ထဲမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှင်းလင်းခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို သူရဲကောင်းအဖြစ် အားလုံးလက်ခံထားကြတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် အာမခံ ပြောကြားတဲ့ စကားကိုလည်း အလေးအနက် ထားကြတဲ့သဘောပါပဲ”

လီအင်း၏ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်များဖြစ်ပေါ် လာလေတော့သည်။

“အော်... မိတ်ဆွေကောင်း... မိတ်ဆွေကောင်း”

စက္ကသိုလ် မိတ်ဆွေကောင်းများရှိနေပြီး ထိုမိတ်ဆွေများသည်

အရေးအကြောင်းကြုံလာသောအခါ သူတက်မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ကျုပ်က ကိုရှောင်ကို တွေ့ချင်ပါ သေးတယ်။ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပါတ်သက်ပြီး ကိုရှောင်ကိုတွေ့ချင်ပါသေး တယ်။

မာကွန်ပင်က

“သူကလည်းနောင်ကြီးကို လိုက်ရှာနေပါတယ်။ သည်နေရာ ကို ရောက်ချင်ရောက်လာဦးမှာပါ။ ပြောလို့မရပါဘူး။ သူဟာ ယုန်တစ်ကောင်လိုပါပဲ။ ကျုပ်တို့သိုင်းလောကထဲမှာ စတင်ကွင်းလည် ခဲ့တာ သူ့လောက်ခံစားမှုမပြင်းထန်ခဲ့ပါဘူး”

“သူရောက်လာရင်သိပ်ကောင်းမှာဘဲ”

တုကုန်းက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“မိတ်ချ သူရောက်လာမှာ သေချာပါတယ်”

မာကွန်ပင်ကတည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေ သည်။

“ဒါထက်နောင်ကြီးကလည်းသည်နေရာမှာ ပဲနေသွားတော့ မှာလားဗျ”

သူ၏စကားမှာ အဓိပ္ပါယ်ကျယ်ဝန်းလှသည်။ လီအင်း၏ မျက်နှာလည်း တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။

“ကျုပ်က တစ်ချိန်တော့ သိုင်းလောကထဲ ပြန်ရောက်လာ မှာပါ”

“သည်စကားကြားရတာဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ကဲ ကျုပ်ကဝမ်း သာစရာသည်စကားကိုလာပြောပြီးပါပြီ နောင်ကြီးနဲ့ တွေ့လိုက်ရလို့ ကျေနပ်သွားပါပြီ။ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး...”

“ဟို... ညီလေး ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် တစ်ညတစ်သ နားယူပါလား...”

လီအင်းကဘားမြစ်လိုက်ရာ တုကုန်းက ဝင်ပြောလာသည်။
“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အေးအေးဆေးဆေးနေပါဦး ကျွန်မတို့
ညှော်ခံပြုစုပါရစေရှင်”

မာကွန်ပင် ပြုံးလိုက်သည်။
“နောက်တစ်ခါကျမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေပါတော့မယ်၊
ခုတော့ သွားစရာလေးရှိသေးလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

သူ့အားတားဆီး၍မရနိုင်ကြောင်းလီအင်းသဘော ပေါက်
လိုက်သည်။ သူသည် သိုင်းသမားတစ်ဦးမဟုတ်ပါလား၊ သိုင်းသမား
တိုင်းသည် ခြေထောက်၌ပွေပါကြသည်။

ထို့ကြောင့်...
“နောက်တစ်ကြိမ်ရောက်ရင်တော့ အေးအေးဆေးဆေးနေရ
မယ်နော်”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး”
“ကျုပ်တို့ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”
လီအင်းတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ခြံဝထိလိုက်လံပို့ဆောင်
ပေးလိုက်လေသည်။ မာကွန်ပင်က နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားလေတော့
သည်။

+++

ည...
နေဝန်းနီများအနောက်ဘက်ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ် သွားကာ
တစ်နေ့တာ အချိန်ကုန်ဆုံးသွားပြီးသကာလ ညအချိန်ရောက်လို့လာ
သည်။ လီအင်း၏ အိမ်လေး၌မီးရောင် များထွက်ပေါ်လာနေ၏။
ယနေ့ ညအဖို့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြသော လီအင်းတို့ဇနီးမောင်နှံ
နှစ်ယောက်မှာ ညစာကိုပင်ကောင်းစွာ စားမဝင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။
အိပ်၍လည်းမရတော့ချေ။

တုကုန်းက...
“သိုင်းလောကသားတွေက ကျွန်မတို့ကို အပြစ်မမြင်ကြတော့
ဘူးဆိုယင်ကျွန်မတို့လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားလို့ရပြီပေါ့နော်...”

“ဒါပေါ့ ညီမရယ်”
“ကျွန်မတို့မိုးမြေအဆုံးလျှောက်လည်ကြမလား အစ်ကို”
“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ညီမရယ်၊ စကြဝဠာ အဆုံးထိ လျှောက်
လည်ကြမယ်...”

လီအင်းက ရယ်ရယ်မောမောသောက်ပြလိုက်သည်။
တုကုန်းက...
“ကောင်းတယ် မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ သည်နေရာကထွက်
သွားကြမယ်...”

သူမပြောပြီးတာနဲ့ အော်လိုက်လေသည်။ လီအင်းက
“ဘာဖြစ်တာလဲ ညီမရဲ့”
တုကုန်းက

“မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်မတို့သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး”
“ဘာဖြစ်လို့လည်းပြောပါဦး”
“အစ်ကိုကလည်း ကျွန်မတို့မွေးထားတဲ့ ကြက်တွေ ဘဲတွေ
နို့သေးတယ် အစ်ကို့ရဲ့ယာခင်းတွေရှိသေးတယ် ဒါတွေဘယ်သူက
ဩဇာရှိစောင့်ရှောက်ပေးမှာလဲ”

“ဒါကတော့ ညီမရယ်...”
“အို ... မဖြစ်ဘူး ဒါတွေကိုထားပြီးလျှောက်သွားနေလို့
ဘယ် ဖြစ်ပါမလဲ ကျွန်မ မသွားတော့ဘူး”

တုကုန်းသည် ဤနေရာလေးမှ မသွားရက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ
ချေပြီ...။ နိုးသားပြီးပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝလေးကိုမင်းအာ
ဘွယ်တာနေပြီဖြစ်ပါသည်။ သူမသည် အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝ ရောက်၍

နေပြီ ဖြစ်ရကာ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါတော့ပဲ အိမ်နှင့် သင့်တင့် လျှောက်ပတ်သော နေရာတွင် ပျော်အောင်နေရတော့မည် ဆိုသည်ကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။ လီအင်းက မေးလိုက် သည်။

“ညီမ မသွားတော့ဘူးဟုတ်လား”

တုကုဖုံးက...

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မ မသွားတော့ဘူး”

“ညီမရယ် နောက်တစ်နေရာရောက်ရင် အိမ်ဆောက်လို့ ရတယ် ယာခင်းတွေစိုက်လို့ရတယ် ကြက်တွေဘဲတွေမွေးလို့ရတယ် မဟုတ်လား”

တုကုဖုံးခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်းအင်း... ဟင်းအင်း နောက်မှ ထပ်လုပ်ရမှာ ခုဟာ တွေ့နဲ့ တစ်ခုမှတူမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ကျွန်မ မသွားတော့ဘူး”

“ညီမ...”

“အစ်ကိုက သွားချင်လို့လား”

တုကုဖုံးက ချက်ချင်းပြန်မေးလိုက်သည်။ လီအင်းက တဟား ဟားရယ်မောလိုက်လေသည်။ တုကုဖုံးလည်းပြုံးလိုက်သည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ ဤနေရာလေး၌ပင် အခြေချတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းနား လည်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

အိမ်ကလေးအပြင်ဘက်မှ သက်ပြင်းချသံထွက်ပေါ်လာလေ ၏။ ဖွင့်ထားသော တံခါးများမှာ တဆင့် ညလေအေးက လေများတိုက် ခတ်ဝင်ရောက်လာလေသည်။ မီးအိမ်မှာမီးညွန့်များလျှပ်ရမ်းသွားခြင်း ကြောင့် ရှည်မျောမျော အရိပ်များဖြစ်ပေါ်လာသည် ။ လီအင်းနှင့် တုကုဖုံးတို့၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များကွယ်ပျောက်သွားကြလေ၏။

အချင်းချင်း ကြည့်မိကြသည်။ သက်ပြင်းချသံကို နှစ်ယောက်စလုံးကြား လိုက်ရ သည် မဟုတ်ပါလား။

တုကုဖုံးက...

“တစ်ယောက်တစ်ယောက်က...”

သူ့စကားဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရပါ။ လီအင်းက စကား မပြောဘဲ တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။ အပြင်ဘက်မှ စကားသံလည်း ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

လူနှစ်ယောက်အချီအချီပြောဆိုနေကြသောစကားသံများ ဖြစ်လေသည်။

“သည်နေရာလေဟာအတော့ကိုနေချင်စရာ ကောင်းတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် အေးချမ်းတယ် သည်နေရာမှာနေပြီးရင် ကို ထွက်မသွားချင်တော့ဘူး ဒါပေမယ်...”

“သည်နေရာလေးကိုဖျက်ဆီးပြစ်လိုက်ရင်ထွက်သွားရမှာပဲ လို့ပြောချင်တာလား”

“ဟုတ်တာပေါ့”

စကားသံများတိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ တုကုဖုံးလှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

“ဒါကျင်းဝါနဲ့ ကျင်းလင်တို့ အသံပဲ...”

ကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းလင်ရောက်လာသည် ဆိုပါလျှင်သူတို့ဤ နေရာ၌ရှိနေသည်ကို သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင်လည်းသိနေ ခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိသာလှသည်။ တုကုဖုံးကမေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်...”

လီအင်းဝိုင်နေမိသည် ။ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ လူများရောက် သဖြင့် ဆိုပါလျှင် ဤနေရာအားစွန့်ခွာသွားဘို့သာ ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဆက်၍ နေထိုင်ပါက တချိန်လုံးလာရောက် နေဘိ

၃၈ ~~န~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ယှက်နေကြမည်မှာ သေချာနေသည်။ လီအင်းဝမ်းနည်းကြေကွဲလာ၏။

သို့သော် သူဘာမှာ မတတ်နိုင်ချေ။ ကံကြမ္မာက ဤသို့ ဖန်လာသည် မဟုတ်ပါလား။ တုကုန်း၏အမေးကိုလည်း ရုတ်တရက် အပြေမပေးနိုင် အောင်ဖြစ်နေ၏။ အပြင်ဘက်မှ စကားသံများ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ နောက်ထပ် ထွက်ပေါ်မလာတော့ပါ။

သို့သော်...

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေပြီး လှုပ်ရှားသံများထွက်ပေါ်လာသည် ကိုကြားရ၏။ ဖြတ်ခုတ်ရှင်းလင်းသော အသံမျိုးနှင့်ခပ်ဆင်ဆင်တူလေသည်။ လီအင်းငြိမ်နေသဖြင့် တုကုန်းလည်း ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ မကြာပါချေ...

ကြက်ဘဲများ၏အော်မြည်သံများဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

* * *

အခန်း(၂၃)

ညီသည်ဆိုး၏ပစ်မှတ်

တိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်ယံတွင် ကြက်ဘဲများ၏ အော်သံ မြည်သံကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဂတ်... ဂတ်... ဂတ်...”

“ကတော်... ကတော်... ကတော်...”

ယခုထွက်ပေါ်လာသော အသံများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို တုကုန်းနှင့် လီအင်းတို့ ကောင်းစွာနားလည် သဘောပေါက်သွားကြသည်။ ကျင်းဝါးနှင့် ကျင်းလင် တို့သည် လီအင်း၏ယာခင်းထဲမှ သစ်သီးဝလံ

အငြိုးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၃၉

များကို ဖျက်ဆီးကြသည် အပြင် တုကုန်း၏ ကြက်ဘဲများကို သတ်နေကြပြီမဟုတ်ပါလား။ လီအင်းနှင့်တုကုန်းတို့၏ ဘဝလေးကို ဖျက်ဆီး ပြစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့၏ဘဝ သည် စိုက်ခင်း။ ကြက်ဘဲများနှင့် ဤတကလေးပင်မဟုတ်ပါလား။

လီအင်းခံပြင်းလာ၏။ သို့သော် တုကုန်း၏ မိခင် တုချင်းယင်၏ အမိန့်အတိုင်း ကျင်းဝါးတို့ ပြုလုပ်နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းရိပ်မိကာ မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။ တုကုန်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာပြန်သည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုသူတို့...ဖျက်ဆီးလိုက်ကြပြီ”

သူမဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေ၏။ သူမ၏မျက်နှာ နီရဲလာသည်ခံပြင်းဒေါသထွက်နေကြောင်းထင်ရှားပါသည်။ လီအင်းက ကျောက်ရုပ်ကြီးမမာ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။ တကယ်တော့ သူမည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ကျင်းလင်တို့နှင့်လည်း ရင်မဆိုင်ချင်ပါ တုကုန်းဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ချေ။

“ရပ်လိုက်စမ်း...”

ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်ကာ အိမ်ထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေး ထွက်သွားလေတော့သည်။

လီအင်းက ငူငူကြီး ရှိနေဆဲ... “ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

တုကုန်း အော်ဟစ်သံကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာ၏။ သူမသည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ သခင်မလေးဖြစ်ရကား သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ လူများသည် သူမအားအသက်အန္တရာယ်ထိခိုက်သည်အထိ ဒုက္ခပေးကြမည်မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း လီအင်း မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းနှင့်ပတ်သက်နေသောပြဿနာကို တုကုန်း ဖြေရှင်းခြင်းကအကောင်းဆုံးဖြစ်မည် ဟုလည်း သူထင်သည်။

၃၀ ~~အ~~တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သို့သော်လီအင်းအတွက်မှားသွားသည် အထင်နှင့် အမြင်ပါ စင်
အောင် လွဲသွားလေတော့သည် အပြင်ဘက်မှ တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်
ပါလာသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဟာ...”

လီအင်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည် တုကုန်းအတွက်
ခံနိုင်သွား၏။ ထိုစဉ်...

“အား...”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံတစ်ခုက ညဉ့်ယံကို ထိုးဖောက်ထွက်
ပါလာသည်။ လီအင်းအိမ်အပြင်ဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်
သွားလေတော့သည်။

လပြည့်ရက်ကိုကျော်လွန်သွားသည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ
ဆိုကြောင့်လရောင် ကောင်းစွာမရနိုင်တော့ပါ။ လီအင်း အိမ်အပြင်
ဘက် ရောက်သွားလျှင် မြေပေါ်၌ လဲကျနေသူတစ်ယောက်အား
သဲမကွဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ညီမ... အထိတ်တလန့်ခေါ်ရင်း
အပြေးစာလွှားရောက်မိသည်။ အနီးသို့ရောက်သွားသောအခါ တုကုန်း
ဟုတ်ဘဲ ကျင်းလင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျင်းလင်ကား
အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သည်။ တုကုန်းက ဒေါသထိန်းနိုင်ဘဲ ပြင်း
ပြင်း ထန်ထန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ဟန်ရှိသည် တကယ်ဆိုလျှင် ကျင်းလင်တို့
အစ်ယောက်ချင်းသည် တုကုန်းကို မနိုင်ချေ။ ကျင်းဝါးနှင့် တုကုန်းတို့
ပျောက်နေ၏။

“ညီမ... ညီမဘယ်မှာလဲ”

ဟိုဟိုသည်သည် ပြေးလွှားရှာနေလိုက်၏။ တုကုန်း၏ အရိပ်
အရောင် ကိုပင်မတွေ့ရပါ။

“ဒုက္ခပါပဲ”

လီအင်းစိတ်ပူကာ ငှာများနေစဉ်...

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (က-သိမ်း) ၄၁

“အစ်ကို...”

အဝေးတစ်နေရာမှ တုကုန်း၏ ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာသည်
ကိုကြားလိုက်ရသည်။

“ညီမ...”

လီအင်းသည် ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး
ပြေးလွှား သွားလိုက်လေတော့သည်။ ကြက်ခြံဘဲခြံများပျက်စီးကာ
ကြက်ဘဲများသေဆုံးနေကြသည်။ ယာခင်းထဲမှာ သစ်သီးဝလံများလည်း
ဖျက်ဆီးခံထားရသည်။ လီအင်းပြေးထွက်လာရင်း ယာခင်းဘက်
ကျော်ကာ တောဘက်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

“ရပ်လိုက်...”

အော်ငေါက်သံနှင့်မရှေ့မနှောင်းပင်...

“ဝှစ်... ဝှစ်... ဝှစ်...”

လက်နက်ပုန်းကလေးများမြေပေါ်ပြုတ်ကျသွား၏။

လီအင်းကအကျိုး လက်ဖြင့် သိမ်းယူဖမ်းဆီးထားသော လက်
နက်ပုန်းအချို့ဖြင့် ပြန်လည် ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

“မင်းတို့ပစ္စည်း မင်းတို့ပြန်ယူ”

လက်နက်ပုန်းကလေးများ ပြန်လည် လွင့်ယ့်သွား၏ ချောင်း
ခိုသူနှစ်ယောက် ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ကြရ၏။ ထိုလူ နှစ်
ယောက်မှာ ကျင်းဝါးနှင့် ကျင်းမေတို့ဖြစ်ကြပါသည်။ တုကုန်းကိုမူ
အရိပ်အရောင်ပင်မတွေ့ရတော့ချေ။ လီအင်းအလောတကြီးမေးလိုက်
သည်။

“ရှင်ကဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“တုကုန်းဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း...”

လီအင်းအသံဒေါသသံပါလာသည်။

ကျင်းဝါးက

“တကုန်းဆိုတာ သခင်မလေးကိုပြောတာလား သိုင်းတံခွန်
ဂိုဏ်းကသခင်မလေးပေါ့...”

ကျွန်းမေက...

“ဟုတ်တယ် သခင်မလေးဆိုရင် သခင်မလေးပေါ့...”

ကျွန်းဝါးက...

“သခင်မလေးဟာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှာပဲ ရှိမှာပေါ့ ရှင့်”

“ဘာ...”

လီအင်းခံပြင်းသွားသည်။

တကုန်းအခြေအနေ မဟန်ကြောင်းထင်းရှားနေပြီ မဟုတ်
ပါလား။ သူမ၏ အသံကို မကြားရပါ။ လူကိုမြင်ရခြင်းလည်း မရှိတော့
ပါ။

“တကုန်းဘယ်မှာလဲ...”

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသခင်မလေးဟာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှာပဲ
ရှိမှာပေါ့ရှင့်... ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ၊ ရှင်နာဝေးလှ ချည်းလား။
ကျွန်မတို့ ရှင့်ကို အခါတစ်ရာ ပြောနေရမှာလား။”

“တောက်...”

လီအင်းတောက်ခေါက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်းဝါး၏စကားအရ
တကုန်းအားသိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း သို့ပြန်လည် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွား
ပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။ လီအင်း၏ရင်ထဲ ပြောမပြနိုင်
သော ခံစားမှုများလည်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“သူသာတစ်ခုခုဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကိုစိစိ
ညက်ညက် ကြေမ္မာအောင် ကျွပ်ဖျက်ဆီးပစ်မယ်”

လီအင်း ကြုံးဝါးလိုက်၏။

“သခင်မကြီးက သူ့ရဲ့သမီးကို ဒုက္ခပေးပါမလား၊ ရှင် တကယ်
တမ်း သခင်မလေးကို ဒုက္ခပေးနေတာကရှင်ပါ”

“ကျုပ်က...”

“ရှင်ကြောင့်သခင်မလေးဘယ်လောက်ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရပြီလဲ
စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ရှင်သာ တရားခံရှင်”

လီအင်းဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

ကျွန်းဝါးက...

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းဆိုရင်တော့သခင်မလေးရဲ့ဘဝဟာ အစစ
အရာရာ ပြည့်စုံနေလိမ့်မယ် မဟုတ်လား...။ ရေပေါ်ဆိပ် ဘာမှ
အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံတယ်”

လီအင်းက...

“ကျုပ်မရှိဘဲ ပြည့်စုံတယ်လို့ထင်ရင် မှားသွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်းဝါးရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်ကကိုယ့်ကိုကိုယ်အထင်ကြီးနေတာကိုး သခင်မကြီး
လောက် သခင်မလေးကို လိုလေသေးမရှိထားနိုင်တဲ့လူရှိဦးမလား”

လီအင်းက...

“ဘာပြောပြော သူဟာ ကျုပ်ဇနီးသည်ဖြစ်နေပါပြီ ဒါကြောင့်
တကုန်းဟာ ကျုပ်နဲ့ပဲသက်ဆိုင်တယ်။ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကို ပြန်ခေါ်
သွားပြီဆိုယင် ကျုပ်လိုက်ခေါ်မှာပဲ သူမကြာဝဠာ အစွန်းကို သွားရင်လဲ
ကျုပ်လိုက်မှာပဲ”

ကျွန်းဝါးက...

“ဒါဆိုရင် ရှင်က ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးတဲ့လူတစ်ယောက်
ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဟား... ဟား... ဟား”

လီအင်းက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို ဘယ်သူဟန့်တားနိုင်မှာလဲ”

စကားဆုံးလျှင် ‘ကျွန်းဝါးအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့’

၄၄ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သည်။
လီအင်းကတောင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ သူသည် အပြင်းထန်ဆုံးတိုက်ကွက်များကို ထုတ်သုံးသည်။ ကျင်းဝါးကလည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်သည်။ ကျင်းမေက...

“ကျွန်မလည်း ရှိသေးတယ်ရှင့်...”
အော်ပြောရင်းခုန်ဝင်လာလေသည်။ လီအင်းက အမှုမထားချေ အော်ပြောရင်းခုန်ဝင်လာလေသည်။

“တပြိုင်နက်ထဲ ဝင်လာကြရင် ကျုပ်အတွက် အချိန်ကုန်သက်သာတာပေါ့”

လက်ဝါးနှစ်ဖက်တွင် အတွင်းအာစုစည်းကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်သည် သူဒေါသမှာ အဆုံးစွန်ရောက်နေလေပြီ။ ကျင်းဝါးနှင့် ကျင်းမေတို့ ပညာမခေပါ။ သို့သော်...

ဒေါသထွက်နေသော လီအင်းက ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် မည်သို့မျှ မယှဉ်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။ သုံးယောက်သားထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြပြီး မကြာမီ အချိန်အတွင်း အပြေပေါ်လာ၏။

“ဇုန်း...”

“အမလေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ကျင်းဝါးတို့ လွင့်စင်သွားကြ၏။ နှစ်ယောက်သား အမှောင်ရိပ်ထဲရောက် သွားပြီး ပြန်လည် ထွက်မလာကြတော့ပေ။

“မင်းတို့မယှဉ်ဘဲ ထွက်သွားပြီလား”

ဒေါသမပြေသေးသည့် အသံဖြင့်ပြောလိုက်၏။

ထိုစဉ်...

“မင်းမဆိုးဘူး”

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၄၅

နောက်ကျောဘက်မှ အေးတီအေးစက်စက်သံ ထွက် ပေါ်လာသည်။ လီအင်းလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။ တုချင်းယင် ရောက်လာလေသည်တကား။

လီအင်းက...

“ညီမတုကုန်းကို ကျုပ်ရဲ့ ဘဝထဲက ခေါ်ထုတ်သွားလို့ မရပါဘူးဗျာ... သူနဲ့ ကျုပ်ဟာ နှစ်လွှာပေါင်းမှတစ်ခွက် ဖြစ်နေပြီ”

တုချင်းယင်က...

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုရှင်ကွဲ တွဲအောင်ခွဲလို့မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်”

“ဗျာ...”

“မင်းက ကျုပ်ရဲ့ ဆန္ဒကို မလိုက်လျောနိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို သေကွဲ ခွဲရမှာပဲ”

“ခင်... ခင်ဗျား အတ္တကြီးလှချည်လား”

တုချင်းယင်းက...

“မင်းကြိုက်သလိုပြောနိုင်တယ်၊ မင်းနဲ့ငါ အပေးအယူ လုပ်ကြမယ်၊ ဝူတန်းသိုင်းကွက်ကို ယူပေး၊ ငါ့သမီးကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် သူ့ကို အသက်ရှင်လျက် တွေ့ရဖို့ လုံးဝမမျှော်လင့်နဲ့တော့”

လီအင်းငိုင်းသွားသည်။

တုချင်းယင်က...

“ငါ့သမီးရဲ့ အသက်ဟာ မင်းရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မြဲမြံ မှတ်ထားပါ။ ဝူတန်းကျမ်းမပါဘဲ တုကုန်းကိုခေါ်ဖို့ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကို လာမယ်ဆိုရင်တော့ သူရဲ့ အလောင်းပဲရမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ လီအင်းက ဟန့်တားခြင်းမပြုပါ။ သူ့အတွက် ရွေးချယ်စရာလမ်း နှစ်လွှာထဲ

၄၆ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

တုချင်းယင်က ယေခွဲပြီဖြစ်ပါသည်။

ဝုတန်းကျွန်းကို ယူပေးမည်လော တုကုန်းအား စွန့်လွှတ်မည်လော လီအင်း၏ဘဝတွင် အကြီးအကျယ်ဆုံးသော အကြပ်အတည်းအတွင်းသို့ တုရောက်ခြင်းပေတည်း။ တုကုန်းအားမည် သည့်နည်းနှင့်မျှ မငွေ့လွှတ်နိုင်ပါ။ လီအင်းသည် ကိုရှောင်ကိုသတိရလိုက်၏။ ဝုတန်းကျွန်းရရှိဖို့ ကိုရှောင်အား အကူအညီတောင်း၍ ရနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ လီအင်းသည် ကိုရှောင်နှင့် တွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အန္တရာယ်များသော ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ပြီး ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် ဆိုးဝါးသော ဖြစ်ရပ်များနှင့် ကြုံတွေ့မည်ကို လီအင်း ကြိုတင်မသိနိုင်ခဲ့ပေ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် သူ၏ ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သည်။

* * *

အခန်း(၂၄)

စုကွရောက်လာခြင်း

နှင်းတဖွဲဖွဲကျနေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အံ့မှိုင်းရီဝေနေသည်။

အဝေးတွင်မှိုင်းညိုညိုတောင်တန်းကြီး များကို တွေ့မြင်နေရ၏။ အပြာရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်သည် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အဝေးသို့ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုလူ၏ မျက်လုံးများသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကဲ့သို့ပင် ရီဝေနေလေ၏။

ထိုလူသည် တစ်စုံတစ်ခုအား တွေးတောစဉ်းစားနေဟန်

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၄၇

ငေးမော တမ်းတနေဟန်ရှိသည်။

မည်သည့်အကြောင်းအရာအားတွေးတော စဉ်းစားနေသည်ကိုလည်းကောင်း။ မည်သူအား ငေးမောတမ်းတနေသည်ကိုလည်းကောင်း ထိုလူသာလျှင် သိရှိပေလိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူသည် မည်သည့်အချိန်ကတည်းက ထိုင်နေသည်မသိပေ။ သူ၏ အင်္ကျီ၌ နှင်းများရွဲရွဲစိုနေတော့သည်။

အချိန်ကာလများ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

အရွေ့ဘက်တွင် အလင်းရောင်အားတောင်လာပြီး နေခြည်ပွင့်လာ၏။

နှင်းများတစ်ဖြည်းဖြည်းပြိုကွဲသွား၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

“အစ်ကိုကြီး ဗေဒါ... အစ်ကိုကြီး ဗေဒါ”

ခေါ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မှိုင်းတွေငေးမောနေသူသည် သတိဝင်လာပြီးခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပြေးလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် အစိမ်းရောင်အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ထားပြီး ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ချောင်း ကျောပေါ်ချထားသည့် ချေမော လှပသူကလေးဖြစ်ပါသည်။

“ဪ... ယုယုကိုး...”

အစ်ကိုဗေဒါဆိုသူက တီးတိုးရေရွက်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးသည် သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး...

“အစ်ကိုကြီးဗေဒါက ဒီမှာ လာထိုင်နေတာကိုး။ တွန့်ဆော

၄၈ အကြီးကြီး သူ့အား နေလင်းအောင်

ဘယ်များထွက်သွားမလဲဆိုပြီး စိတ်ပူလိုက်တာရှင်”
သူမက စိုးရိမ်သံလေးဖြင့် ပြောသည်။

“ဘေးပြန်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်ကို သွားရမုန်းမသိပါဘူး မိန်းကလေးရယ်”

ယုယု စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“အို . . . အစ်ကိုကြီးဗေဒါ ဘယ်ကိုမှာ သွားစရာ မလိုပါဘူး

ကျွန်မနဲ့တစ်သက်လုံးနေလို့ဖြစ်ပါတယ်။”

ဗေဒါပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကြောင့် တာဝန်ပိုနေမှာပေါ့”

ယုယုက . . .

“ဟွန်း . . . ကျွန်မက အစ်ကိုကြီးကို ကျွေးမထားနိုင်ဘူးများ
မှတ်နေသလား၊ ကျွန်မရဲ့ ဈေးဆိုင်လေးက ရတဲ့ ဝင်ငွေနဲ့ ကျွန်မတို့
တစ်သက်လုံး မကြောင့်မကျ နေသွားနိုင်ပါတယ်ရှင်”

သူမသည် ပြောရင်း ဗေဒါနှင့် တွေ့ခဲ့ရပုံကို ပြန်လည်မြင်
ယောင်လာသည်။

သူမရင်ထဲနင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ်က . . .

ယုယုသည်ဈေးဆိုင်တွင် ရောင်းချရန် ကုန်ပစ္စည်းများဝယ်ယူ
ရန် အလို့ငှာ ဈေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ယုယု၏ မိဘများလက်ထက်ကတည်းက ဖွင့်လှစ်ခဲ့သော
ကုန်စုံဆိုင် လေးဖြစ်သည်။

ယခုမူ သူမ၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကွယ်လွန်သွားကြပြီဖြစ်
သည်။

ယုယုက ဆွေမျိုးဇာတိများရှိသည့်အရပ်ဒေသသို့ မသွားဘဲ
မိဘလက်ငှပ်လက်ရင်းဖြစ်သည့်ကုန်စုံဆိုင်လေးကို ဆက်လက်ဖွင့်လှစ်

အကြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၄၉

ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့သည်။

သူမသည် ဤအရပ်ကို ခင်တွယ်သည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင်ကို
ခင်တွယ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း သူ့ကိုစောင့်ရှောက်သည်။
ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဖြစ်သော်လည်း အပြန်အလှန်စေတနာထားသူ
များဖြစ်သည်မို့ သူမပြောင်းရွှေ့မသွားလို့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိဘများခေါင်း
ချခဲ့သည့် ထိုဆင်းရဲသားရပ်ကွက်လေး၌ပင် သူမယှက်ပိုက်နေသည်။

ထို့နောက် ယုယု ဈေးထဲသို့ရောက်သွားသော အခါ ရုတ်ရုတ်
သဲသဲ မြင်းကွင်း တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ဟေ့လူး . . . ထွက်သွားစမ်း”

“ကြာပါတယ် . . . ချကွာ”

“ဖုန်း . . .”

“အား . . .”

ဆူဆူညံညံအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဈေးထိပ်ရှိစားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ဆိုင်လူလင်များသည်
အဝတ်အစားများစုတ်ပြု၍ ညစ်ပတ် ပေကျံနေသူတစ်ယောက်အား
ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူမှာ ကြောင်စိစိဖြစ်နေလျက် ဆိုင်လူလင်များအားပြန်
လည်ထိုကြိတ်ခြင်းမပြု၊ တောင်းပန်ခြင်းလည်း မပြု၊ ဘာမှ မပြောဘဲ
ဆိုင်လူလင်များ ပြုသမျှခံနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ယုယုသည် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရင် စိတ်ဝင်စားသွားလေ
သည်။ ထို့ကြောင့် အနီးရှိလူတစ်ယောက်အား မေးကြည့်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီး ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟင်”

သူမအနီးမှ လူရွယ်က . . .

“အရှက်တစ်ယောက်ပါ။ ဆိုင်ထဲဝင်မယ်လုပ်နေလို့ ဆိုင်လူလင်
တွေက မောင်းထုတ်နေတာပါ”

“မတရားလိုက်တာ”

ယုယု၏စကားကြောင့် အမေးခံရသော လူရွယ်သည် မျက်စောင်းထိုး၍ကြည့်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ယုယုမနေနိုင်တော့ပါ။

စိတ်ကောင်းရှိပြီး မတရားမှုမြင်လျှင် လက်ပိုက်ကြည့်မနေတတ်သည့် ညဉ့်ကြောင့် ဆိုင်လုလင်များအနီးသို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားပြီးအော်ဟစ်လိုက်၏။

“ဒီမှာရှင် . . . တဆိတ်လောက်ရှင်တို့ရဲ့ မတရားတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ခဏလောက်ရပ်လိုက်ကြစမ်းပါဦး”

သူမ၏စကားသံကြောင့် ဆိုင်လုလင်များ အရိုက်ရပ်သွားသည်။

ယုယုသည် ဆိုင်လုလင်များကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ အရှူးကြီးအနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားပြီး ဖေးမလိုက်သည်။

အရှူးကြီးမှာ မြေပေါ်၌ လေးဘက်ထောက်လျက်သားရှိနေပါ၏။

သူ၏မျက်နှာတွင်ညိုမည်းရောင်ကိုင်းနေ၏။ ဆိုင်လုလင်များ လက်ချက်ဖြစ်သည်။

နောက်စေ့တွင်လည်း ဒဏ်ရာတစ်ချက်ရှိနေ၏။

ထိုဒဏ်ရာများမှ သွေးများသည် ဆံပင်နှင့်ကပ်ငြိခြောက်သွေ့နေပြီဖြစ်ရာ ဆိုင်လုလင်များ၏ လက်ချက်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ နဂိုကတည်းက ရရှိထားသော ဒဏ်ရာဟောင်းဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်သည်။

ယုယုက အရှူးကြီး အားမတ်တတ်ရပ်နိုင်ရန် ဖေးမလိုက်သည်။

“ဟင် . . . ကိုယ်တွေလဲ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေပါလား”

သူမသည် ဆိုင်လုလင်များကို ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်တို့ . . . ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် မတရားလုပ်ချင်ရတာလဲ ။ ရှင်တို့ဆိုင်ထဲမဝင်စေချင်ရင် အလွန်ဆုံးဆွဲထုတ်ရုံပေါ့။ ခုတော့ တကယ့်ရန်ငြိုးရှိတဲ့အတိုင်းပဲ ထိုးလိုက်ကြိတ်လိုက်ကြတာ သူ့အပြင်းဖျားနေတယ်ရှင်”

“သူမက ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။”

ဆိုလုလင်တစ်ယောက်က

“မိန်းကလေး အရှူးကြီးတစ်ယောက်ဘက်က ဘာကြောင့် ဝင်ပြောနေရတာလဲ”

“ဘာရှင် . . . အရှူးလဲ လူပဲဆိုတာ ရှင်မသိဘူးလား သူက ရှင်တို့ကို အန္တရာယ်ပြုလို့လား၊ ရှင်တို့ကို ထိုးကြိတ်နေလို့လား”

ဆိုင်လုလင်များမကျေမနပ်ဖြစ်သွားကြသော်လည်း ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

အခြားဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . စကားမရှည်နဲ့ မင်းကသူကို သနားရင် ကျုပ်တို့ဆိုင်ရှေ့ကခေါ်သွား ကျုပ်တို့ဆိုင်ရှေ့ကိုမလာရင် ကျုပ်တို့ကလဲ သူ့ကိုဘာမှ မလုပ်ဘူး”

ယုယုက အညံ့မခံဘဲ . . .

“စိတ်ချ . . . ကျွန်မခေါ်သွားမယ်၊ လာအစ်ကိုကြီး”

ပြောပြောဆိုဆိုအရှူးကြီး၏လက်ကိုဆွဲကာ ခေါ်သွားလေသည်။

အရှူးကြီးလည်း ဘာမှ မပြောဘဲ ယုယုနောက်သို့ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေးလိုက်သွားသည်။

ထိုနေ့က ယုယု ဈေးမဝယ်ဖြစ်တော့ချေ။

သူမသည် အရှူးကြီးအား အိမ်ခေါ်သွားပြီးသမားတော် တစ်ယောက်ပင်ကာ ဆေးကုပေးခဲ့သည်။

သမားတော်၏ ကုသမှုကြောင့် သုံးရက်အတွင်း အရှုံးကြီး အများပျောက်သွားပြီး ကျန်းမာလာ၏။

ထိုအခါမှာ ထိုလူသည် အရှုံးကြီးတစ်ယောက်မဟုတ်ပဲ လူတောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကိုသိလိုက်ရလေတော့သည်။

သူနာမည်ကိုလည်း မေး၍မရချေ။

ထို့ကြောင့် မည်သူမည်ဝါဟု မသိရနိုင်သည့်အတူ ဗေဒါ ဟု အမည်ပေးလိုက်သည်။

ယုယုသည် ဗေဒါကို ကြည့်ကာ တွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကိုပြန် တွေးမိနေရာမှ အတွေးစများကို အတင်းဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ရသည်။

“က... အိမ်ပြန်ကြစို့ တော်ကြာဆိုင်ဖွင့်ရတော့မယ်ကျန်မ တစ်ယောက်တည်းမနိုင်မနင်းဖြစ်နေတာကို ထိုင်ကြည့်နေတော့မလို့ လား ဝိုင်းကူညီဦးမှပေါ့ရှင်”

ယုယု၏စကားကြောင့် ဗေဒါပြုံးလိုက်သည်။

“ကူရမှာပေါ့ ယုယုရယ်”

“ဒါဖြင့် သွားကြစို့”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပခုံးချင်းယှဉ်ကာ ဆင်းရဲသားရပ် ကွက်ကလေးဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားကြလေတော့သည်။

ကုန်စုံဆိုင်ကလေး...။

ကုန်စုံဆိုင်ကလေးသည် ယုယုပိုင်ဆိုင်သော ကုန်စုံဆိုင်ဖြစ် ပါသည်။ ယုယု၏ အိမ်ကလေးမှာ အုပ်ကြပ်မှီးထားသည့် ပျဉ်ထောင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးဖြစ်သည်။

သို့သော် ဦးခေါင်း၌ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ခြင်း အပြင်းဖျားခဲ့ခြင်း တို့ ကြောင့် ထိုလူကြီးသည် မိမိ၏ အမည်။ မိမိ၏ဘဝကို ပြန်လည် အမှတ် မရဘဲ အတိတ်မေ့သူ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ယုယုကပင် ဗေဒါဟု အမည်ပေးကာ ဆက်၍ စောင့်ရှောက်ထားရသည်။

ဤသို့ဖြင့် အတိတ်မေ့နေသည့် လူနွယ်သည် ယုယု၏ အိမ်၌ သောင်တင်နေခဲ့သည်။

ယခု...

ဗေဒါနှင့်တွယ်ရာခဲ့ဖြစ်နေသော ယုယုတို့မှာ သွေးရင်သား ရင်းများပမာ သံယောဇဉ်တွယ်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ဗေဒါသည် ယုယုအားမည်းမည်း ကူညီလုပ်ကိုင်သောလူ ခိုသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ငွေငိုင်ငိုင်ထိုင်ပြီး ဖြစ်သွားတတ်သလို အိမ်မှထွက်ကာ မြို့စွန်တစ်နေရာ၌သွား၍ ထိုင်ခိုင်းတတ်သည်။

အစုဝိုင်းတွင် ယုယုမှာ စိတ်ပူခဲ့သော်လည်း ယခုတော့တော့ ပျောက်သွားသည်နှင့် မြို့စွန်သို့သွားကာ ရွာတွေတတ်နေပြီဖြစ်သည်။ ယုယုနှင့် ဗေဒါတို့အိမ်သို့ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကြသော အခါ နေပြင် တက်နေပြီဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့တွင် ဈေးဝယ်သူများပင် စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ယုယုက ရယ်ရယ်မောမောပြောလေ၏။

“ဖောက်သည်တွေတောင် စောင့်နေကြပြီ”

ဗေဒါက ချက်ချင်းပြောသည်။

“ကျုပ်ဆိုင်ဖွင့်မယ်”

ဗေဒါ၏တွေဝေငေးဝိုင်းနေသည့် လက္ခဏာများကွင်းပျောက် သွားပြီဖြစ်ပါသည်။ သူသည် တတ်ကြွကြွဖြင့် ဆိုင်ဖွင့်နေ...။

နေမွန်းတည့်ပြီးလေပြီ။

ဈေးဝယ်သူပါးသွားပြီဖြစ်၍ ယုယုနှင့် ထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်

ပြုလေ၏။

၅၄ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ယုယုသည် ထမင်းခူးရင်း ထမင်းစားပွဲ၌ အကျအန ထိုင်နေသည်။

“နေပါဦး တစ်ခါတစ်ခါ ဘာစိတ်ကူပေါက်ပြီး အစောကြီး ထွက်သွားရတာလဲ”

ထိုမေးခွန်းသည် ဗေဒါအား လိုက်ရှာပြန်ခေါ်ပြီး အိမ်သို့ ရောက်လေတိုင်း မေးနေကျမေးခွန်းဖြစ်သည်။

ဗေဒါလည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် ပြန်ဖြေ၏။ အကြိမ်တိုင်းပင် ဤသို့ပြန်ဖြေလေ့ရှိသည်။

“ကျုပ်ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာသလဲ ဆိုတာစဉ်းစားနေတာပါ။ . . ”

ယနေလည်း ထိုသို့ဖြေလိမ့်မည်ဟု ယုယုယုံကြည်ထား၏။ သို့သော် . .

ဗေဒါ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ရှိနေရာမှ ဗေဒါသည် ရုတ်ခြည်ပင်ထေး ဝိုင်းသွားလေ၏။ သူသည် ဖြေးညှင်းစွာဖြေသည်။

“ကျုပ်မိတ်ဆွေကို သတိရလို့ပါ။ ”

“ဟင် . . မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူကဘယ်သူလဲ . . . ”

ဗေဒါ၏ခန္ဓာကိုယ် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။

“ကျုပ် . . . ကျုပ်”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်လာသည်။

ပြီး။

ဦးခေါင်း ကိုက်ခဲလာဟန်ဖြင့် နားထင်ကို လက်ဖြင့်ဖိလိုက်

“ကျုပ်ဘာကို မှ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

ညည်းညူလိုက်သည်။

အမြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၅၅

ဗေဒါ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျနေသည်။

“အစ်ကိုကြီးဗေဒါ အလိုလိုသတိရလာမှာပါ။ ကဲ . . . ထမင်းစားကြရအောင်”

ဗေဒါသက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်မိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းစားကြသော်လည်း ခါတိုင်းလို ဖြတ်ရည်ယှက်ရည် မရှိတော့ပါ။

နံနက်စာ စားသောက်ခြင်းမှာ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့်ပင် ပြီးဆုံးသွားသည်။

ယုယုက ပန်းကန်များကို သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

ဗေဒါက ဈေးဆိုင် ထဲဝင်သွားပြီး ငွေကြေးထိုင်နေ၏။

ထိုစဉ် . .

ဈေးဝယ်တစ်ယောက်ရောက်လာသည်ကို ယုယုသတိပြုမိလိုက်သည်။

သို့သော် သူမ မအားလျှင် ဗေဒါကရောင်းနေတဲ့ဖြစ်သဖြင့် သူမဂရုမစိုက်မိချေ။

မကြာမီ ဆိုင်ရှေ့မှ ဆူဆူညည်အသံများထွက်ပေါ်လာသည်။

ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲမသိဘူး”

ယုယုညည်းညူရင်း ဆိုင်ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။

အဖြူရောင် ဖုံးဖဲ အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်ချောင်း ဆယ်ချောင်းစလုံး ပြည့်စောက် ရွှေလက်စွပ်များဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက် ဆိုင်ရှေ့တွင် ရောက်ရှိနေ၏။

ထိုလူရွယ်သည် ဤမြို့ကလေးမှ အချမ်းသာဆုံး သူကြွယ်ကြီးမောင်းပိန်း၏ သား မောင်းကျက်ဖြစ်သည်။

မောင်းကျက်သည် ဖခင်အရှိန်အဝါဖြင့် ဘဝင်မြင့်သည်။

၅၆ အနုပညာသိလ် နေလင်းအောင်

မောက်မာနိုင်ပြသည်။ သူတစ်ပါးအားအထက်စီးမှ ဆက်ဆံသည်။

ယခုလည်း ဗေဒါအား စော်ကားမော်ကားစကားများ ပြောဆိုနေသည်။

“ခင်းဗျားက ရွှေရင်းရွှေသလိနေစမ်းပါ။ နေရာတကာ ဝင်မရွတ်ခင်ဝင်ပါနဲ့။ ကျုပ်က ခင်ဗျားလို အရူးတစ်ယောက်ကိုအဖက်လုပ်ပြီး လာတာပြောဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး။ ယူယုကိုတွေ့ချင်လို့ဗျ။ ခင်ဗျားဒီအိမ်တိုရောက်လာတာ ကျုပ်အတွက် ပြုလုပ်ဆုံးဝင်တာပဲ။ အမြန်ဆုံးထွက်သွားဖို့စဉ်းစားထား ကြားလား။”

ဗေဒါသည် ဒေါသထွက်တတ်သူမဟုတ်ပါ။ အေးအေးနေတတ်သူလို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိထားကြသည်။

ယခုမူ...

မောင်းကျက်စော်ကားမော်ကားပြောလိုက်သည် နှင့်ဗေဒါအကြီးအကျယ် ဒေါပွသွားသည် သူကမောင်းထုတ်၏။

“ဟေ့ကောင် အခုချက်ချင်းဆိုင်ထဲက ထွက်သွားစမ်း”

“ဘာ... ဘာဗျ”

မောင်းကျက်မှာ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါပွသွားလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားလို အခြေအနေမဲ့ အရူးတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို မောင်းထုတ်တယ်ဟုတ်လား”

သူကပြန်အော်၏...

ဗေဒါက...

“ဟေ့ကောင်မင်းမသွားသေးဘူးလား”

ပြောပြောဆိုဆို ချိန်ခွင်ထဲထည့် ထားသော ပိဿာလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ပြောမရလျှင် သူ ပစ်ထည့်တော့မည်။ မောင်းကျက် ဆက်၍ဒေါသမဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

အကြီးကြီးသူ အတ္တလု (တ-သိမ်း) ၅၇

“အရူးကောင် ကျုပ်အကြောင်းသိရမယ် ၊ သတိထားနေလေတော့”

ကြိမ်းမောင်းရင်းဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုကြားရသော ယူယုမှာ ဗေဒါအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားလေတော့သည်။ မောင်းကျက်သည် မကြာမီပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး ဒုက္ခပေးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ယူယုနားလည်ထားသည်။ ဤမျှကလေးမှ ချော မောလှပသည့် မိန်းကလေးတိုင်းမောင်းကျက်၏ နောင်ယုတ်ခြင်းမှ လွတ်ကင်းသည် ဟုမရှိချေ။ မောင်းကျက်သည် တာမောင် လင်ယောက်ျား ရှိရှိမရှိရှိ အရွယ်ရောက်ရောက်မရောက်ရောက် မိန်းမုန်လျှင် မရွှေောင်ပါ ချောချောလှလှဖြစ်သည်နှင့် အရှက်မရှိ လိုက်လံပိုးပန်းတတ်သည်။ ငွေနှင့်ပေါက်ကာ ဖျက်ဆီးတတ်သည်။ ယူယုကိုလည်း ဖျက်ဆီးရန် ကြိုးပမ်းနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ယူယုဆိုင်သို့မကြာခဏရောက်ကာ ထိကပါးရိကပါး ပြောတတ်သည်။ ယူယုက အနေအထိုင်မှန်လွန်း၍ သာဒုက္ခမရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်းကျက် ထွက်သွားသည်နှင့် ယူယုသည် ဗေဒါထံသို့ပြေးလာသည်။ သူမက ဖောင်းဖျသည်။

“အကို ကြီး ဗေဒါရယ် ဘာကြောင့်ဒီလောက်တောင် ဒေါသအကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ စိတ်ကိုထိန်းဦးမှပေါ့”

ဗေဒါက...

“ဒီကောင်အတော်ကိုလူပါးဝတယ် ဒီကောင်ကို ကျုပ်ကြည့်နေတာကြာပြီ”

“ဪ... အကိုရယ် သူပြောတာကို မကြားချင်ရင်ရှောင်ထွက်သွားရုံပေါ့ သူ့လိုလူနဲ့ ဖက်ပြိုင်ဖြစ်နေလို့ မိုက်မရာကျတော့မှာပေါ့ရှင်”

ဗေဒါခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

၅၈ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ဒီလိုလူတစ်ဦးကို ခေါင်းငုံ့ခံနေရင် ပိုက်လာတတ်တယ်။
နောက်တစ်ခါ ဆိုင်မှာ လာပြီး စော်ကားရင် ကျုပ်အကြောင်းကောင်း
တောင်းသိသွားစေရမယ်”

အကို ဗေဒါအမှန်ပင်ဒေါသထွက်နေကြောင်းသိလိုက်ရ
သဖြင့် ယုယုပင့်သက်ရှိလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“ဟေ့အရှား သတ္တိရှိလျှင် ဆိုင်အပြင်ဘက်ထွက်ခဲ့စမ်း”

အပြင်ဘက်မှ ကျယ်လောင်သော အသံများကို ကြားလိုက်
ရသည်။ မောင်းကျက်သည် သူတပည့် လူမိုက်များအားခေါ်ကာပြန်
လည် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်မောင်းကျက်လုပ်လေ့လုပ်
ထရှိသော အပြုအမူပင်။ မောင်းကျက်သည် သဘောမကျသူကိုတွေ
လျှင်သူတပည့်လူမိုက်များအားခေါ်ကာရိုက်နှက်နှိပ်စက်ခိုင်းလေ့ရှိ
ကြောင်းတစ်မြို့လုံးကသိကြသည်။ မောင်းကျက်နှင့် ပြဿနာမဖြစ်
အောင်ဝေးဝေးမှ ရှောင်ရှားလေ့ရှိသည်။ မောင်းကျက်၏အသံကိုကြား
လိုက်ရလျှင် ယုယုမျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူကညည်းညူလိုက်မိ၏။

“ဟော... သူတို့ရောက်လာကြပြီဒုက္ခပါပဲရှင်”

“ယုယုဘာမှမပူနဲ့ ဒီကောင်တွေကိုကျုပ်သွားဆုံးမလိုက်မယ်”
“ရှင်”

“ယုယုစောင့်ကြည့်နေ”

ဗေဒါသည်ယုယုတားဆီးနိုင်ခြင်းမပြုမီ ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့
ပြေးထွက်သွားသည်။

“အစ်ကို... အစ်ကို...”

ယုယုစိုးရိမ်တကြီးခေါ်ကာနောက်မှပြေးလိုက်သွားသည်။
ဆိုင်အပြင်သို့ရောက်သောအခါ.....

ထွက်နှစ်ဘက်ကိုနောက်ပြစ်ပြီးဟန်ပါပါရပ်နေသော

အမြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၅၉

မောင်းကျက်ကို တွေ့ရလေ၏။ မောင်းကျက်၏ဘေးဝဲယာတစ်ဘက်
တွင် လူမိုက်နှစ်ယောက်စီရပ်နေကြ၏။ အဝတ်အစားကိုယိုကူးယား
ဝတ်ကာ ရပ်ရည်ကြမ်းတမ်းပြီးလူမိုက်ပုံပေါက်နေကြသူများဖြစ်ကြ
သည်။ မောင်းကျက်သည် ဗေဒါထွက်လာသည်ကိုမြင်သည်နှင့် အော်
တစ်လှောင်ပြောင်သည်။

“အရှားကောင် သတ္တိခံကြီးပါလားဟေ့”

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူ၏နောက်မှလူမိုက်များက ဝိုင်းဝန်းရယ်မောသည်။ ဗေဒါ
၏အမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းလည်းသွားသည်။ ဒေါသထွက်သော
ဝမ်းရှူးထိုးတိုက်ခိုက်မည့် အသွင်မျိုးမရှိတော့ပါ။ သတိဝီရိယရှိသော
လူ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးပြောင်းလဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုကြီးဗေဒါ”

ယုယုက စိုးရိမ်းတကြီးခေါ်လိုက်သည်။ ဗေဒါကနှစ်သိမ့်
လိုက်၏။

“ညီမအစ်ကိုအတွက် မစိုးရိမ်နဲ့ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”

ယုယုခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“အစ်ကိုရယ် ပြန်လာပါရှင် ယုယုစကားကိုနားထောင်ပါ
နော်”

ယုယုက တောင်းပန်ပြီး လက်ကို အတင်းဆွဲသည်။

“ယုယုနောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း”

ဗေဒါက ခတ်မာမာပြောလိုက်သည်။ နောက်တွန့်သွား လေ
တော့၏။ ထိုအချိန်တွင်အနီးအနားမှ လူအများစုရုံးရောက်ရှိလာကြ
သည်။ ဆိုင်ရှေ့မှ အဖြစ်အပျက်ကိုမြင်သူများကဗေဒါကို သနားငြိုး
ဝေ ဖန်ကြသည်။

“ဒီလူငယ်ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

၆၀ တက္ကသိုလ် မူလင်းအောင်

“သူငွေသားမောင်းကျက်က တော်တော်မှန်းဖို့ကောင်းတယ်”
“မောင်းကျက်လိုလူဆိုးလူမိုက်ကို ဆုံးမမယ့်သူပေါ်ပါစေအောင်”

လူများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသည်။
မောင်းကျက်က လူအများရှေ့၌သူ့အစွမ်းကိုပြလိုနေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒီအရူးကောင်ကို မှတ်လောက်သားလောက် ဖြစ်အောင်ဆုံးမလိုက်ကြစမ်း”

သူ၏နောက်လိုက်လူမိုက်များအားအမိန့်ပေးလိုက်သည်။ လူမိုက်များသည် သခင်သဘောကျအောင်လုပ်ဆောင်တတ်သောသူများဖြစ်လေသည်။ မောင်းကျက်၏စကားသံဆုံးသည်နှင့်...

“ကောင်းပါပြီ သခင်လေး”

ရှေ့သို့ပြေးထွက်ကာ ဗေဒါအားဝိုင်းရံထားလိုက်လေသည်။

“ကိုကြီးဗေဒါ”

ယုယုသည်စိုးရိမ်တကြီးခေါ်လိုက်သော်လည်းမောင်းကျက်၏တပည့်များကိုကြောက်ရွံ့ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ ဗေဒါက ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ သူ့အမှုအရာကအားလုံးကိုရင်ဆိုင်မည့်သဘောပင်

“မင်းတို့အားလုံးဝင်လာခဲ့ကြ”

လူမိုက်များအားလုံးသည် ဗေဒါအားအရူးတစ်ယောက်အဖြစ်သိထားကြလေရာ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြေးဝင်လိုက်ကြသောအခါ...

“ဝုန်း...”

“အား...”

“အမလေး...”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများထွက်စတီလာလေတော့သည်။ ထိုအသံများသည် ဗေဒါ၏အသံများမဟုတ်ပေ။ ယုယုတစ်

အကြီးသူ အတ္တလု (တ-သိမ်း) ၆၁

တဩဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟာ”

“ဟယ်...”

“ဗေဒါကတယ်လက်သံပြောင်ပါလား”

ဝိုင်းကြည့်နေသူများ၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ယုယုအံ့ဩသွားသည် မြင်တွေ့လိုက်ရသောမြင်ကွင်းမှာ မယုံကြည်နိုင်စရာပင်ဖြစ်နေသည်။ မောင်းကျက်၏လူမိုက်များအနက် နှစ်ယောက်မှာ မြေပေါ်တွင်စန့်စန့်ကြီး လဲနေကြပြီးတစ်ယောက်မှာကုန်းကုန်းကွကွ မြင့်သည်း ညှုန်နေ၏။

ကျန်သောလူများမှာ ရှေ့တိုးရမလိုနောက်သို့ဆုတ်ရမလို ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ရှေ့မှ ဝင်ရှိက်သော လူနှစ်ယောက်မှာဗုဒ္ဓကုန်းနေဦးမဟုတ်ပါလား။

ဗေဒါကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မားမားမတ်မတ်ရပ်နေသည်ကိုတွေ့မြင်ကြရသည်။

ယုယုဝမ်းသာသွားသည်။

မောင်းကျက်မှာမူဝမ်းသာနိုင်တော့ပေ။

မိမိလူများမရှုမလှ ခံလိုက်ရသည်ကိုမြင်လျှင် မျက်လုံးကြီးငြိနေသည်။

ဗေဒါကိုမယုံကြည်နိုင်သလိုကြည့်နေမိသည်။

ဗေဒါက မင်း...

“မင်း... မင်းကောသူတို့လောက် သတ္တိရှိလား”

လဲကျနေသူများကို လက်ညှိုးထိုးကာ မောင်းကျက်အားလှမ်းခေါ်လေ၏။

လှုပ်အလယ်တွင်မောင်ကျက် အရှက်ရသွားလေတော့သည်။

“မင်းသေဖို့သာပြင်ထား...”

၆၂ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလှ (တ-သိမ်း) ၆၃

မောင်းကျက်ရှက်ရှက်ဖြင့် ဒေါသထွက်နေ၏။

သူသည် အော်ငေါက်ရင်း ဝှက်ထားသည့်ခါးမြှောင်တစ် ချောင်း ဆွဲထုတ်လျက် လိုက်သည်။

“ဟိန်း...”

ခါးမြှောင်သည် ဗေဒါ၏ ရင်ဝတ်တည်တည့်သို့ ပြေးဝင်လာ၏။ ကျသွားသည်။

“အစ်ကိုသတိထား”

ယုယုလွတ်ခနဲ အော်လိုက်မိ၏။

သို့သော် ဗေဒါက ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုပါ။

သူ၏လက်တစ်ဘက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် အချိန်ဖြင့် ပြေးသွားလေတော့သည်။

ဝင်လာသော ခါးမြှောင်ကိုဖမ်းယူပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟယ်”

ဝိုင်းကြည့်နေသူများ တစုံတညီ ရေရွတ်လိုက်ကြသည်။

မောင်းကျက်လည်း မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြင့် အကြီး

အကျယ် ထိတ်လန့်သွား၏။

“ခင်... ခင်ဗျားသိုင်းပညာတတ်တယ်။ ခင်... ခင်ဗျား

ရူးချင်ဟန်ဆောင်နေတာမဟုတ်လား...”

အော်ဟစ်စွပ်စွဲလိုက်သည်။

ဗေဒါက...

“မင်မုက်နာ ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ နောက်ဘယ်တော့မှ ယုယု

ကိုလာပြီးမနှောင့်ယှက်နဲ့...”

ပြောဆိုပြီး ခါးမြှောင်ဖြင့် ပစ်လိုက်လေ၏။ ခါးမြှောင်မိမိထဲသို့

ခါးမြှောင်ပြေးဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ မောင်းကျက်လှည့်ပြေး သည်။

“အမယ်လေး”

သို့သော်...

ဗေဒါပစ်လိုက်သော ခါးမြှောင်သည် သေသပ်စွာထိုးထား

မောင်းကျက်၏ ဆံထုံး၌ စိုက်ဝင်သွားလေ၏။

“သေပါပြီဗျ”

မောင်းကျက်လည်အော်ဟစ်သည်။ ညုရင်းမြေပေါ်သို့ လဲ

မောင်းကျက်သေဆုံးသွားခြင်းမရှိပါ။ ခါးမြှောင်မှာ သူ၏ဆံ

ထုံး၌ စိုက်ဝင်နေခြင်းဖြစ်ပြီး ဦးခေါင်းကို ထိခိုက်ခြင်းအလျဉ်းမရှိပါချေ။

မောင်းကျက်သည် ချက်ချင်းပင် လူလိုစုံထကာ ထွက်ပြေး

မောင်းကျက်၏ သွေးရူးသွေးတန်းအဖြစ်ကြောင့် ဝိုင်းကြည့်

နေကြသူများသည် ဆူညံအောင် ရယ်မောဟားတိုက်ကြလေ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ဗေဒါက မောင်းကျက်အား ဆုံးမလိုက်သည့်သတင်းသည်

အစ်မျိုးလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်သွားလေတော့သည်။

မောင်းကျက်၏ အကျင့်ကို သိထားကြသော လူအများက

သေဒါအား ဝိုင်းဝန်းအားပေးထောက်ခံကြသည်။

သို့သော်...

လူအချို့ကမူ မောင်းကျက်၏ ဖခင်ဖြစ်သူ သူဌေးကြီး

မောင်းဝိန်း၏ မတရားလုပ်တတ်မှုကို သိထားကြ၍ ဗေဒါနှင့် ယုယုတို့

အတွက် စိုးရိမ် နေကြသည်။

မှန်ပါသည်။

သူဌေးကြီးမောင်းဝိန်းသည် သားဖြစ်သူ၏ အကျင့်စရိုက်ကို

သော်လည်း အပြစ်မြင်သူမဟုတ်ပါ။

သားဖြစ်သူကိုယ်လျှင် သူကိုယ်တိုင် သားဖြစ်သူ၏ ရှေ့တွင်

၆၄ ကဏ္ဍသိုလ် နေလင်းအောင်

ရပ်ကာ ရင်ဆိုင်မည်ဆိုသည့် အတ္တကြီးမားပြီးတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် သူဖြစ်ပါသည်။ အချစ်သာဝင်ပြီး အပြစ်မမြင်သူဖြစ်ပါသည်။

မောင်းကျက်နှင့်ပြဿနာဖြစ်ပြီးနောက် ဤမြို့ရှိလူအများက အဲဒါနှင့်ယုယုအားဒီမြို့မှ ထွက်ခွာရန် ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းကြသည်။ သို့သော် သူတို့ဘဝအေးချမ်းပေမည်။

ဖြစ်ပွားခဲ့သော အကြောင်းအရာများက ဤမျှနှင့်ပြီးဆုံးသွား မည်မဟုတ်မှန်း ဗေဒါနှင့် ယုယုတို့လည်း နားလည်ကြပါသည်။

ဗေဒါက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ထို့နောက်...

အထုပ်အဝတ်ပြင်ဆင်နေသည့်ယုယုကိုကြည့်ကာမေးလိုက် ၏။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

သူ၏အသံကြောင့် ယုယုကခေါင်းမောလာသောအခါ သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်ကိုဗေဒါတွေ့မြင်လိုက် ရလေ၏။

မိဘများမရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်းဤအရပ်၊ ဤဒေသ၊ ခင်တွယ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေထိုင်ခဲ့သော သူမအတွက် ဤမြို့မှ စွန့်ခွာရမည်မှာ ကြေကွဲစရာဖြစ်နေသည်။

ဗေဒါက...

လက်သီးကို ဆုပ်၍ အံ့ကြိတ်ကာပြောလိုက်သည်။

“ယုယုဒီက ထွက်သွားဖို့မလိုဘူး”

“ကျွန်မလဲ မသွားချင်ပါဘူးရှင် ... ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ဘာဖြစ်သလဲ...”

“ဒီမှာဘယ်လိုမှ ဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး အစ်ကိုလဲ သိမှာ ပါလေ...”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၆၅

“အစ်ကို့ကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ပြဿနာပဲ၊ ယုယုဘာမှ မပူပါနဲ့ အစ် တို့ပဲ ဒီကထွက်သွားမှာပါ။”

ယုယုကဗေဒါကိုစိုက်ကြည့်ပြီးမေးလိုက်လေ၏။

“အစ်ကိုဘယ်နေရာကိုသွားမှာလဲ”

“ကျုပ်...”

ဗေဒါမှာ ဖြေစရာမရှိသဖြင့် စကားတစ်ပိုင်းတစ်ဖြင့် ရပ်တန့် သွားလေတော့သည်။

ယုယုက

“အစ်ကိုထွက်သွားပါပြီတဲ့ သူတို့က ကျွန်မကို ချမ်းသာပေး မှာလား...”

ဗေဒါခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေ၏။

“ဒါတွေ့အားလုံး ကျုပ်အပြစ်ပါ”

သူက ညည်းညူလိုက်မိသည်။

ယုယုသည် မျက်ရည်ကြားမှပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုက ကျွန်မအတွက် စိုးရိမ်လို့ဖြစ်လာရတာပဲ၊ မဟုတ် လား...”

ဟု ယုယုကဆက်လက်၍

“ကျွန်မကိုကာကွယ်ပေးတဲ့ အစ်ကို့ကိုကျွန်မက အပြစ်တင် ရမှာလား...”

ယုယုထိုသို့ပြောသောအခါ ဗေဒါမှာ ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ ချေး ယုယုက

“ထားပါတော့လေ... အစ်ကိုဒီကထွက်သွားမယ်၊ ကျွန်မ က ဒီနေရာမှာ အရင်အတိုင်းပဲ ဆက်ပြီးနေရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နေရမယ်”

ဗေဒါထံမှ စကားသံချက်ချင်းထွက်ပေါ်လာ၏။

၆၆ ကဏ္ဍသိုလ် နေလင်းအောင်

ယုယုရယ်မောလိုက်သည်။
 “ကျွန်မကွရောက်အောင်အစ်ကိုလုပ်လိုက်တာပဲ”
 “ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 ဗေဒါလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတော့သည်။
 ယုယုက . . .
 “အစ်ကိုထွက်သွားတာနဲ့ သူတို့က ကျွန်မကို ဒီအတိုင်းလက်
 ငိုက်ကြည့်နေကြပါမလား . . . ကျွန်မကိုအလှကြည့်နေကြပါမလား
 ရှင်”

“ဟွန်း”
 “ဝေးပါသေးတယ်ရှင် ချက်ချင်းကိုဒုက္ခပေးတော့မှာပေါ့ရှင်”
 တဖြည်းဖြည်းသဘောပေါက်လာ၍ ဒေါသထွက်လာမိတော့
 သည်။

“ကောင်းပြီလေ”
 “သင်းတို့က ဒီလောက်တောင် စော်ကားနေချင်ကြရင် ဘာ
 ဖြစ်လို့ ခေါင်းငုံ့ ခံနေရမှာလဲ၊ သူတို့နဲ့ သွားပြီး စားရင်းရှင်းမယ်”
 ယခုချက်ချင်းပင် လိုက်သွားဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ယုယုက
 “အစ်ကိုရယ် တပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်ချင်နေပြန်ပြီ အစ်ကိုဒေါသ
 နဲ့ လုပ်မယ်ဆိုရင် အားလုံးမှားကုန်မယ်၊ ကျွန်မတစ်ခုပြောမယ် ကျွန်
 မရဲ့ ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ အရပ်ကို ကျွန်မသွားတော့မယ်၊ အစ်ကို လိုက်ဖို့
 ပေးမလား၊ ပို့မပေးဘူးလား ဆိုတာသာပြောပါ. . . ”

“ကောင်းပြီ ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးမှာပါ. . . ”
 ယုယုက . . .
 “ဒါဆို ကျွန်မနှင့် အတူပစ္စည်းတွေ ပိုင်းကူ သိမ်းပေးပါဦးရှင်”
 ဗေဒါသည် ယုယုအား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

အမြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၆၇

ယုယုကဝမ်းနည်းစွာပြောလေ၏။
 “ရှင်. . . ကျွန်မကို ထားခဲ့ပြီး အစ်ကိုဘယ်ကိုမှ မသွားရဘူး
 ကျွန်မကလည်း အစ်ကိုသွားချင်တဲ့နေရာသွားဆိုပြီး မလွှတ်နိုင်ပါဘူး၊
 အစ်ကိုရယ်. . . ”

ဗေဒါ၏ မျက်လုံးများသည် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပ
 လာသည်။

ဗေဒါနှင့် ယုယုတို့သည် နံနက် အခွက်တက် အချိန်တွင်
 မြို့ကလေးမှ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

* * *

အခန်း(၂၅)

မငြိမ်းချမ်းသူ၏ဒုက္ခ

နေဝန်းကြီးသည် အနောက်ဘက်မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်
 တွင် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် . . .
 မြို့လယ်ရှိ ကျားတည်းခိုခန်းတွင် လာရောက်စားသောက်သူ
 ဘူးနှင့် လူစည်ကားစွာရှိနေသည်။

ကိုရှောင်သည် ထိုတည်းခိုခန်းအပေါ်ထပ် ဝရန်တာ၌
 ရပ်ကာ လမ်းမပေါ်သို့ ငေးကြည့်နေမိ၏။

၆၈ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သုဇ်မွက်လုံးများသည် ခိုဝေနေ၏။

“ငါ့ဘဝ ဒီလိုပဲ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကုန်ဆုံးသွားရတော့မှာလား”

သုတီးတိုးရေရွတ်မိသည်။

မှန်သည်။

သူသည် သိုင်းလောက အကျိုးအများအကျိုးဆောင်ရွက်လာ ခဲ့သော်လည်း ဝူတန်းဂိုဏ်းမှ ခါးသိုင်းကျမ်းနှင့် ပါတ်သက်၍ သူ့ဘဝတွင် အမည်းစက်ထင်ခဲ့ရသည်။

ထိုအမည်းစက်ကြီးအားချေဖျက်နိုင်ပါမည်လား ဆိုသည်ကိုသူ မတွေးနိုင်တော့ပြီ...။

လီအင်းကလည်းပျောက်ချင်းမလှ၊ ပျောက်ဆုံးနေသည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ် ခါးကျမ်းမှာလည်း မည်သည့်နေရာသို့ရောက် ရှိနေသည်ကိုလည်း မသိချေ။

ကိုရှောင်တွေးတော ငေးမောနေစဉ်မှာ ပင်တည်းခိုခန်းသို့ ဝေါယဉ် တစ်စီးရောက်ရှိလာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝေါယဉ်မှာ အနက်ရောင်ဖြစ်သည်။

ထိုဝေါယဉ်အား ခန္ဓာကိုယ် သန်မာထွားကျိုင်းသောလူကြီး တစ်ဆယ်ခြောက်ယောက်က စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ လာကြသည်။

တည်းခိုခန်း ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဝေါယဉ်ရပ်တန့် သွားသည်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအထဲမှ လူသန်ကြီးတစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင်ရောက်သွား သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သူအပေါ်ထပ်မှာ ကြည့်နေ၍ ဤမျှသာမြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်မှာ အောက်ထပ်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုနောက် အသံဗလံများ တိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွားပြန်

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၆၉

၏ ။ ကိုရှောင်အံ့ဩသွား၏။

အောက်ထပ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်နေကြောင်း ခိုင်မိလိုက် သည်။ မည်သို့ပြဿနာပေါ်ပေါက်နေသနည်း။ သူ့သိလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ် နေသည်။ ထိုစဉ်... အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည် ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကိုရှောင်လွမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်တက်လာခြင်းဖြစ် ကြောင်းတွေ့ရသည်။

ဆိုင်ရှင်သည် ကိုရှောင်ထံသို့ ဦးတည်လျှောက်လာခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

ကိုရှောင်မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုင်ရှင် တက်လာပါသနည်း။

“မိတ်ဆွေပြောရမှာတော့ အားနာတယ်ဗျာ”

တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် အစချီ နိဒါန်းဖို့လေ၏။

ကိုရှောင်မေးလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဗျာ”

ဆိုင်ရှင်မေးသည်။ အံ့ဩစရာမေးခွန်းဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့တည်ခိုခန်းမှာ မိတ်ဆွေက အခန်းတစ်ခန်းငှားထား တယ်မဟုတ်လား”

ကိုရှောင်ဝန်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုအခါ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က အားတုံ့အားနာ ပြောသည်။

“မိတ်ဆွေအနေနဲ့ တခြားတည်ခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ ပြောင်းပြီး တည်းပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘာဗျ”

ကိုရှောင်ဒေါသထောင်းကနဲ ထွက်သွားသည်။

၇၀ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဆိုင်ခွင်က တောင်းပန်လေ၏။ သူ့အသံကသနားစဖွယ်ပင်။

“ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

တိုရှောင်က ဒေါသဖြင့် မေးလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ပြောင်းပေရမှာလဲ”

ဆက်လက်၍

“ခင်းဗျားရဲ့တည်ခိုခန်းမှာ တည်ခိုတဲ့သူဆိုလို့ ကျုပ် တစ်
ယောက်တည်းရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ တခြားအခန်းလွတ်တွေ အများ
ကြီး ရှိနေတာပဲ”

ဆိုင်ရှင်မျက်နှာငယ်သွားသည်။

“အခုတစ်ဆိုင်လုံးငှားမည့်သူတွေရောက်လာလို့ပါဗျာ”

သူတို့က တစ်ဆိုင်လုံး ငှားမရရင် မငှားဘူးလို့ပြောနေလို့

ပါခင်ဗျာ...

ကိုရှောင်ကပြတ်သားစွာပြောလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် မငှားနဲ့ပေါ့ဗျာ...”

ဆိုင်ရှင်ကတောင်ပန်ပါတယ်ဗျာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်

စာည်းနဲ့ ကျုပ်စီးပွားရေး မထိခိုက်ပါရစေနဲ့ဗျာ”

ထိုစကားကြားမှ ကိုရှောင်ဒေါသပို၍ထွက်သွား၏။

“ကျုပ်က အရင်ငှားတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဖယ်ရမှာလဲ၊ မဖယ်

နိုင်ဘူး...”

“မိတ်ဆွေ”

“ခင်းဗျားမကျေနပ်ရင်မြို့ဝန်ဆီကို သွားပြောပါ ကျုပ်ကတော့
လုံးဝပြောင်းမပေးနိုင်ဘူး။

ဆိုင်ရှင်သည်မည်သို့မျှ ပြော၍မရမှန်းနားလည်သွားပြီးခေါင်း

ငိုက်စိုက်ချကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။

မကြာပါချေ...

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၇၁

အောက်ထပ်မှ ဆူညံသော အသံများထွက်ပေါ်လာသည်။

အော်ဟစ်ငြင်းခုံနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုရှောင်နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေ၏။

“ငါဟာ ကြီးကျယ်တဲ့လူစားတွေကိုဘယ်တော့မှ အလျှော့
မပေးဘူးဆိုတာကို သူတို့မသိကြသေးပဲကိုး...”

သူတီးတိုးရေရွတ်လေ၏။

ထိုနောက်သူ ငှားထားသော အခန်းတွင် သူဝင်ရောက်ကာ
တံခါးပိတ်လိုက်တော့သည်။

မှီးချုပ်သွားပြီဖြစ်၍...

ကိုရှောင် အခန်းတွင်၌ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်ကိုမီးထွန်း
ညှိသည်။

ထိုနောက်ခုတင်ပေါ်သို့ခြေလက်ပစ် လည်းလျောင်းလိုက်
သည်။

တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းခဲ့သမျှ တစ်ညတာ အိပ်စက်တော့မည်
ဖြစ်ပါသည်။

ကိုရှောင်နဖူးပေါ်သို့လက်တင်ကာ မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်လိုက်
လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဒေါက်... ဒေါက်...”

တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရသည်။

ကိုရှောင်မျက်လုံးပွင့်သွားလေ၏။

ထိုတံခါးခေါက်သံကိုသူစောင့်မျှော်နေခြင်းသာ ဖြစ်လေ
သည်။

မိမိက အခန်းဖယ်မပေးသဖြင့် ပြဿနာ ပေါ်လာလိမ့်မည်
ဟုနားလည်ထားသည်။

၇၂ ~~မ~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိက အလျော့ပေးမည် မဟုတ်ပါ။
 သောက်နားတစ်ယောက်၏ သိက္ခာနှင့် သတ္တိကို အစောကား
 ခံမည် မဟုတ်ပါ။
 ထို့စဉ်မှာပင်
 “ဒေါက်. . . ဒေါက်. . .”
 နောက်ထပ် တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
 ကိုရှောင်က
 “ဘယ်သူလဲ”
 အိမ်ရာမှ မထဘဲမေးလိုက်သည်။
 ထိုအခါတွင် . . .
 “သခင်မလေးက ထမင်းစားမိတ်လိုက်ပါတယ်ရှင်”
 အပြင်ဘက်မှ ချီလွင်သာယာသော စကားသံထွက် ပေါ်လာ
 သည် ကိုကြားလိုက်မိသည်။
 ကိုရှောင်ပြုံးလိုက်လေ၏။
 “ဘယ်ကသခင်မလဲ၊ ဘယ်သခင်မမှ ကျုပ်မသိဘူး”
 ဟုခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်။
 အသံရှင်က ဆက်လက်၍ပြော၏။
 “ကျေးဇူးပြု၍ အောက်ဆင်းလာခဲ့ပါလားရှင်။ သခင်မလေး
 စောင့်နေပါတယ်. . .။ အစ်ကိုမလာဘူးဆိုရင် ကျွန်မ အပြစ်တင်ခံ
 ရပါလိမ့်မယ်”
 သူမကတောင်းပန်သည်။
 ကိုရှောင်က. . .
 “ကောင်းပါပြီ ကျုပ်လာခဲ့ပါမယ့်လို့ ပြောလိုက်ပါ။”
 စကားသံဆုံးလျှင် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသောခြေသံကို
 ကြားလိုက်ရလေ၏။

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၇၃

မိန်းကလေးအောက်ထပ်ကိုပြန်ဆင်းသွားပြီဖြစ်သော် လည်း
 ကိုရှောင်အိပ်ရာမှ မထသေးပါ။
 သခင်မလေးဆိုသည်မှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို တွေး
 တော စဉ်းစားနေမိသည်။
 အတော်ကလေးကြားမှ လူလိုမ့်ထလိုက်သည်။
 ထို့နောက်. . .
 သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင်ဝှက်ထားသော လက်နက်များကို အနေ
 အထားကျမကျ စစ်ဆေးလေ၏။
 အားလုံးအဆင်ပြေကြောင်းတွေ့ရှိသောအခါမှာ မိမိကိုယ်ကို
 စိတ်ချစွာဖြင့် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်ဘက်ထွက်လိုက် သည်။
 ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေတော့သည်။
 ဆိုင်ထဲရှိမီးရောင်မှာ ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။
 တံခါးများ ပြုတွင်းပေါက်များကိုဖွင့်ထား၏။ သို့သော်. . .
 အခြေအနေက အလွန်တိတ်ဆိတ်နေသည်။
 ကိုရှောင်အံ့သြသွားသည်။
 ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။
 ဆိုင်အောက်ထပ်တွင် ဝေါယာဉ်ထမ်းလာသည် လူစုကို တွေ
 ရှိရမည်ဟု ထင်မိသော်လည်း မိမိအထင်နှင့် အမြင်မှားသွားကြောင်း
 သိလိုက်ရသည်။
 ထိုစဉ်. . .
 “ဒီဘက်ကိုကြည့်ပါရှင်”
 သာယာသော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်
 ရ၏။
 ကိုရှောင်ခန္ဓာကိုယ်ဆတ်ကနဲ တုန်ခါ သွားသည်။
 စကားသံမှာ သူ၏နောက်ကျောမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်

သည်။

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သောအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သည် မိမိတို့ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့မြင်ရသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် မိမိတွေ့ဖူးသမျှ ထဲတွင် အချောမောဆုံး အလှပဆုံးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။

ကိုရှောင်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး။

“ကျုပ်ကို ဖိတ်ခေါ်တာ မင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မင်းက ကျုပ်ကိုသိလို့လား”

မိန်းကလေးက ရယ်မောလိုက်၏။

“ကျွန်မက အစ်ကိုတောင်းပန်စရာရှိလို့ပါရှင်”

ကိုရှောင်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“မိန်းကလေးမင်းဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျုပ်တို့က ခုမှ

တွေ့ကြတာမဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက...

“ကျွန်မရှင်းပြပါမယ်၊ ကျေးဇူးပြု၍ ဒီဘက်ခန်းကိုကြွပါ ရှင်”

သူမသည် လေးလေးစားစားဖိတ်ခေါ် နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုရှောင်သည် သူမအား စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ထိုကြောင့်ပင်

“ကောင်းပါပြီလေ”

ချက်ချင်းပင် မိန်းကလေးထံသို့လှမ်းသွားလိုက်၏။

“ကြွပါရှင်...”

မိန်းကလေးက အခန်းတွင်းသို့ဖိတ်ခေါ်သည်။

ကိုရှောင်ကလှမ်းဝင်လိုက်၏။

အခန်းတွင်း၌ စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုရှိပြီး စာသောက်ဖွယ်ရာများ

ပြင်ဆင်ထားသည်။

သို့သော် အခန်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။

မိန်းကလေးက...

“ထိုင်ပါရှင်...”

ကိုရှောင်အားနေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။

ကိုရှောင်သည် မိန်းကလေးအား စိတ်ဝင်စားနုပြီ ဖြစ်ရာ အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ထိုင်ခုံတစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

စာသောက်ဖွယ်ရာများမှာ စုံလင်လှပေသည်။

အလွန်အဖိုးတန်သော အကောင်းစားဝါးရွက်စိမ်းအရက် တစ်အိုးလည်း ရှိနေ၏။

မိန်းကလေးသည် ကိုရှောင်အတွက် အရက်တစ်ခွက်ပေးပြီး ပြောလေသည်။

“သောက်ပါရှင်”

ကိုရှောင်က အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သော်လည်း မသောက်သေးပေ။

မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူပြောသင့်သည်ကို ပြော လိုက်၏။

“မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်မသိရသေးဘူး၊ ဘာကြောင့် ခုလို ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးရတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်မသိရသေးဘူး”

မိန်းကလေးကပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မနာမည် တင်တင်လို့ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက အစ်ကိုတောင်းပန်စရာရှိနေလို့ပါ။

ကိုရှောင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီလေ ဘာကြောင့်တောင်းပန်ခွင့်ရသလဲ”

၃၆ အနုတက္ကသိုလ် နယ်လေးအောင်

အနုတက္ကသိုလ်

တစ်တစ်တ

“ကျွန်မတည်းခိုခန်းကို ရောက်လာတော့ တည်းခိုခန်းတစ်
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါ
... ဒါပေမဲ့

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောပါဦး”

“ရှင်က ကျွန်မထက်ကြိုတင်ပြီး ငှားရမ်းထားတော့ရှင်ကို
အရာပြောင်းပေးဖို့ဆိုရင်ရှင်ကိုပြောခိုင်းခဲ့ပါတယ်...”

စကားကို တစ်ဝိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ကာ ကိုရှောင်ကို တချက်
လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုရှောင် အေးအေးဆေးဆေးပင် ခေါင်းခါသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် မိန်းကလေး ကျွပ်က ပြောင်းရွှေ့ပေးနိုင်
မှာမဟုတ်ပါဘူး”

မိန်းကလေးသည် ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေ သည်။
ဆက်လက်၍သူမက

“ရှင်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မသဘောပေါက်နား
လည်ပါတယ်၊ ရှင်ကိုစော်ကားမိခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်”

ဒါကြောင့်...

“ကျွန်မရှင်ကို ခုလို ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးပြီးတောင်းပန်စကား
ပြောဆိုရတာပါ...။”

မိန်းကလေး၏စကားကို ကြားရသောအခါ ကိုရှောင်သည်
အလွန်ကျေနပ်သွားသည်။

“မိန်းကလေးက သဘောပေါက်နားလည်တယ် ဆိုရင်ပဲ
ကျွန် ကျေနပ်ပါပြီ ကျွပ်ကိုလည်း နားလည်ရမလွယ်ကူတဲ့ လူတစ်
ယောက် လို့မမြင်စေချင်ဘူး၊ တကယ်ဆို မိန်းကလေးက အရင်ရောက်
ပြီး နောက်မှ ရောက်လာတဲ့ ကျွပ်ကဖယ်ပေးပါဆိုရင် ဖယ်ပေးပါ

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၇၇

မလား”

တင်တင်ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်ဖယ်ပေးပါမလဲရှင်”

ကိုရှောင်က

“မိန်းကလေးကျွပ်ကိုစိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

တင်တင်သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ကျွန်မဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးရမှာလဲ ၊ ရှင်စိတ်ဆိုးသွားမှာကို
စိုးရိမ်လို့ ကျွန်မတောင်းပန်နေရတာပါ။

“ကျွပ်ကလည်း စိတ်မဆိုးပါဘူးဗျ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာဖြစ်
ရင် ကျွပ်ကျေနပ်ပါတယ်...”

ကိုရှောင် သဘောကျစွာ ပြုံးပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးအားသဘောကျသွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်
သူသိလိုက်မိ၏။

တင်တင်သည် ချောမောပြီးသဘောကောင်းသူဖြစ်သည်။
တင်တင်ကပြောလေ၏။

“ဒါဆိုရှင်နဲ့ ကျွန်မ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြပြီပေါ့”

ကိုရှောင်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါပေါ့...”

“ဒါဖြင့် အရက်တစ်ခွက်လောက်သောက်ပါဦးရှင်...”

တင်တင်သည် သူ့အတွက် အရက်ခွက်ကိုလှမ်း ယူလိုက်
လေ၏ ။

တင်တင်က...

“မမျှော်လင့်ဘဲမိတ်ဆွေဖြစ်ရတဲ့ အစ်ကိုအတွက်”

ဆုတောင်းကာ အရက်ခွက်ကိုမော့ချလိုက်သည်။

၇၈ အကြီးကြီးကလေးနဲ့အောင်

ကိုရှောင်လည်းမနေသောတော့ပါ။ စောစောကမယ့်သဖြင့် အရက်တို သူမသောက်သော်လည်း တင်တင်က သောက်ပြန်ပြီ။ ပြန်၍ သောက်လျှင် သူမရဲဘောကြောင်ရာကျပေလိမ့်မည်။ ကဲ ထူးတလည်း...

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကောက်ရတဲ့အတွက်”

အရက်ကိုမော့ချလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား အရက်ခွက် ထိုက်စီသောက်ပြီး ဖြစ်လေတော့သည်။

တင်တင်က...

“ဒါတွေကိုစားလိုက်ပါဦးရှင်”

စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုကျွေးမွေးသည်။

ကိုရှောင်သည်ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ညစာစားသောက်ပြီးခဲ့ပါပြီ ဒါကြောင့် မစားပါရစေ

နဲ့တော့”

“ဟာအစ်ကိုကလဲ မိတ်ဆွေဆွေတစ်ဦးမှပေါ့”

ကိုရှောင်က...

“ကျုပ်မစားတော့ပါဘူး...”

“ဟင်အစ်ကိုကလဲ”

ကိုရှောင်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မနက်ဖန်ကြမှ နံနက်စာအတူတူစား သောက်ကြတာပေါ့ မကောင်းဘူးလား”

တင်တင်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုသဘောပါပဲ”

ကိုရှောင်ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကဲ... ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

အကြီးကြီးကလေးနဲ့အောင် (တ-သိမ်း) ၇၉

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ကိုရှောင်သည်တင်တင်အား နတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့၏။ သူ၏ရင်ထဲတွင် ဖော်ပြနိုင်အောင်ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေ ကြောင်းနားလည်ခဲ့လေတော့သည်။

တင်တင်သည် သိုင်းလောကနှင့် ဝတ်သက်သော မိန်း ကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆွေသည်။

တင်တင်ကဲ့သို့ အရည်အချင်းရှိသော မိန်းကလေးများသိုင်း လောကတွင် များပြားလာမည်ဆိုလျှင်သိုင်းလောကအတွက် အေးချမ်း သာယာပြီး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာမည်ဟု ယုံကြည်လေတော့၏။

ကိုရှောင်သည်အပေါ်ထပ်သို့ပြန်တက်လာခဲ့ပြီး သူ၏အခန်း တွင်းသို့ဝင်ကာ တစ်ညတာ နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်လိုက်လေတော့သည်။

* * *
“အောက်... အီး... အီး... အုတ်”

ဟိုးအဝေးမှ ကြက်တွန်သံများထွက်ပေါ်လာသည်။ အခွေ အကဆီမှ နေဝန်းသည် တဖြည်းဖြည်းထွက်ပေါ်လာနေသည်။ တစ်ည တာကုန်ဆုံးသွားပြီးနေ့သစ်တစ်ခုကိုအစပျိုးတော့မည် မနက်ခင်းဖြစ် ပေသည်။

“ဝါး...”

ကိုရှောင်သမ်းလိုက်သည်။

အပျင်းတစ်ချက်ဆန့်ပြီးအိပ်ယာထက်မှ လူးလှိမ့်ထလိုက် လေ၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပြီး နေအတော်မြင့်မှ အိပ်ယာမှ ထတတ်သည်။

ယနေ့... ဤသို့မဟုတ်တော့ပေ သူစောစောထခဲ့ပေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... သူသည်တင်တင်နှင့်တူ နံနက်စာစားရန်

၈၀ ~~အထွေထွေ~~ ထွေထွေ ဆန်းစစ်

ချိန်းဆိုထားခဲ့သည် တွတ်ပါလား၊ သူ့သတ်နှင့်အိပ်ခဲ့သဖြင့် ဤသို့
စာတန်းမှ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုခေတ်မှတ်နာ သစ်ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးအောက်ထပ် သို့
သေသည်။

အောက်ထပ်သို့ ရောက်လျှင်လူရှင်းနေပြီးတစ်စုံတစ်ဦးမှ
မတွေ့ရချေ။

ကိုရှောင်လဲ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“တင်တင်တို့တစ်ယောက်မှမထသေးဘူးထင်ပါရဲ့”

သူတွေ့တော့နေစဉ် လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကိုတွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်းသိရှိလိုက်၏။

ကိုရှောင်သည်ဆိုင်ရှင်ကိုမြင်တွေ့ လိုက်ရသော်အခါ မနွေက
သျှင်းခဲ့သည့်အဖြစ်အတွက် အားတုံအားနာဖြစ်သွားသည်။

သို့သော်...

ဆိုင်ရှင်က သူ့အားမြင်တွေ့သွားပြီး အနီးသို့လျှောက်လာ
သည်။

ကိုရှောင်က...

“ညကကိစ္စအတွက် ကျုပ်စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ”

သူကဆိုင်ရှင်အားပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”

“သူတို့အတင်းအကြပ်လုပ်နေလို့ ကျုပ်ကလာပြောရတာ ခင်
ဗျားကိုအားနာစရာပဲဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ကဲ ခုတော့ ခင်ဗျားကြိုက်
သလိုနေပေါ့ဗျာ”

“ဗျာ...”

“ကျုပ်တို့ကိုဒုက္ခပေးမဲ့သူမရှိတော့ဘူးဗျ”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၈၁

“ဗျာ... ဘယ်လို”

မမျှော်လင့်သော စကားကိုကြားလိုက်ရသောကြောင့်
တိုရှောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

ဆိုင်ရှင်ကိုနားမလည်စွာမြင်ကြည့်လိုက်ပြီး မေးလိုက်မိ၏။

“သူတို့မရှိတော့ဘူးဟုတ်လား”

ဆိုင်ရှင်ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ထွက်သွားပြီ”

“နေစမ်းပါဦး ဘယ်အချိန်ကထွက်သွားတာလဲ”

ဆိုင်ရှင်ကစိတ်ပျက်စွာဖြင့်ပြောသည်။

“ကျုပ်တောင်မသိလိုက်ပါဘူး”

“ဒီကအလုပ်သမားတွေကိုမေးကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူမှ
မသိလိုက်ကြဘူးဗျ ကျုပ်တောင် ညကတည်းက တည်းခိုခန်းခတောင်း
ထားမိလိုက်လို့ပေါ့ နို့မိဆိုရင် တစ်ပြားမှ ရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုရှောင်ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“သူတို့ဘာကြောင့်ထွက်သွားတာလဲ”

တင်တင်သည် အကြောင်းထူးမရှိဘဲယခုလို အရေးကြီး

ဆုတ်ဗျာ ထွက်သွားမည်မဟုတ်ဟုယုံကြည်မိသည်။

“ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

ကိုရှောင်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာသည်။ တင်တင်တို့လူစုသည်
ခါယဉ်ဖြင့်ထွက်သွားကြမည်သာဖြစ်သည်။ လမ်းခရီး၌သူတို့အားတွေ့
မြင်လိုက်ရသူတိုင်းသတိပြုမိကြမည်မှာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့်...

စုံစမ်းမေးမြန်းပြီးလိုက်သွားမှ ဖြစ်မည်ဟုသဘောပေါက်သည်
နှင့်တပြိုင်တည်း...

“ကဲ ... ကျုပ်အတွက်ကျသင့်ငွေ”

၈၂ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ပြောပြောဆိုဆို ကျသင့်ငွေ ကိုပေးချေကာဆိုင်ထဲမှ
 ပေါ်လာသလို ထွက်ခဲ့သည်။
 ဆိုင်ရှင်လည်းကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေတော့သည်။
 “ဟေလူ ဟေလူ ခင်းဗျားက”
 သူ၏စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်သွားသည်။
 သူပြောလိုက်သော်လည်း ကိုရှောင်ကြားတော့မည် မဟုတ်
 ချေ။ အဝေးသို့ရောက်သွားလေပြီ။

* * *

နေခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းနေ၏။
 လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီး
 များ ရှိနေသဖြင့် လမ်းမပေါ်၌ အရိပ်ရနေသည်မှာ ကိုရှောင်အတွက်
 ကောင်းသည်ဟုဆိုရမည်။
 ကိုရှောင်သည် အရှေ့ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ခရီးနှင်
 သည်။
 လမ်းခရီးတွင်တွေ့ရှိသူများကိုစုံစမ်းမေးမြန်သော အခါ
 တစ်စုသည် အရှေ့ဘက်သို့ ခရီးသွားကြကြောင်းသိခဲ့ရသည်။
 ကိုရှောင်သည်ဇွဲကြိုးကြိုးဖြင့် လိုက်လာခဲ့သော်လည်း
 ယခုတိုင်မတွေ့မမြင်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။
 ကြာသော်... ကိုရှောင်သည်မောပန်းနွမ်းနယ်လာသည်။
 “ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ အရင်တုန်းကလဲဒီလို မအိပ်မ
 ငါ ခရီးသွားခဲ့ဖူးပါတယ် ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”
 ခုမှမောလာတဲ့အကြောင်းအရင်ကို သူတွေးတောနေစဉ်...
 “ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

အကြီးကြီးသူ အတ္တလု (တ-သိမ်း) ၈၃

မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ကိုရှောင်ကနောက်
 လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။
 ရုတ်တရက်...
 ကိုရှောင်၏ ဦးခေါင်းငိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။
 လမ်းမပေါ်သို့လဲကျသွားပေလိမ့်မည်။
 ထို့နောက်အားတင်း၍ အနီးရှိသစ်ပင်ကို လက်ဖြင့်တဖန်
 တယာအားပြုထားလိုက်ရသည်။ သူ၏ဦးခေါင်းသည် ထန်ထန်
 နောက်နေသည်။ မျက်လုံးများလည်း တပြည်းပြည်းကြွေးနေသည်။
 ရင်ထဲတွင် ပူလောင်ပြီး တလုပ်လုပ် ဖြစ်ကာ ချို့သန်သစ်
 များဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။
 “ဝေါ... ”
 သူထိုးအန်ချလိုက်သည်။
 ညှိမနေသော သွေးများကို တွေ့မြင်လိုက်သောကြောင့် အံ့သြ
 ထိတ်လန့်သွားသည်။
 “ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”
 ကိုရှောင်မှာသူ၏ အဖြစ်ကို မယုံကြည်နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။
 “ဒါ... ဒါအဆိပ်မိတာပဲ”
 သိုင်းလောကမှာကျင်လည်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံအရ အခြေ
 အနေမှန်ကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားသည်။
 “အဆိပ်”
 သူသည် မည်သည့်နေရာတွင် အဆိပ်မိခဲ့သနည်း။
 ကိုရှောင်တွေးပင်မတွေးနိုင်တော့ပါ အားအင်များဆုတ်
 သုတ်သွားပြီး “ဝုန်း”ကနဲအရုပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွားလေတော့၏။
 ထိုအချိန်မှာပင်
 “ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

၈၄ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

မြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းလည်းတစ်စီးသည် ကိုရှောင်အနီးသို့ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

* * *

အမှောင်ထုတွင်းမှ အလင်းရောင်များထွက်ပေါ်လာသည် ဟုထင်မှတ်သည်။

အလွန်သာယာသောအသံများသည် အဝေးမှပျံ့လွင့်လာသလို ခံစားနေရသည်။

သတိကင်းမဲ့နေခဲ့သည့် ကိုရှောင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် တဖြည်းဖြည်းလှုပ်ရှားလာသည်။

“လူနာအတွက် ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူနိုင်ကြပါပြီ”

ကြည်လင်သောစကားသံ ကိုပီပြင်စွာကြားလိုက်ရသည်။ ကိုရှောင်ကြိုးစားပြီးမျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ... သူသည် သန့်ရှင်းသော အခန်းအတွင်းမှခုတင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်းသိလိုက်ရတော့သည်။

“ဟင်...”

ကိုရှောင်ဗလုံးဗထွေးရေရွတ်ရင်းလူးလှိမ့်ထလိုက်သည်။ ထိုစဉ်...

“အို... မထနဲ့ဦးလေ”

ဟန့်တားသံထွက်ပေါ်လာသည်။ လူတစ်ယောက်အေးနားသို့ရောက်လာ၏။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်

အမြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၈၅

ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအဘိုးအို၏ပုံသဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ရုံဖြင့်သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းသိနိုင်သည်။

ထိုအဘိုးအိုက ကိုရှောင်အားပြောလိုက်သည်။ “မင်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှားမလုပ်ပါနဲ့ မင်းနို့အတိုင်းမဖြစ်သေး”

“... ”

သူကဆက်၍ပြောလေ၏။ “မင်းအဆိပ်မိခဲ့တယ် အားအင်တွေတုန်ခတ်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးနုနုလိမ့်မယ်။ အသက်အန္တရာယ်အတွက် ငါ့နိမ့်စရာမရှိတော့ပါ။ မမယ့် အရင်လိုအားအင်မျိုးပြန်ရလာအောင်တော့ အချိန်လူတုသမျှ ဆော့လိုလိမ့်မယ်”

ကိုရှောင်သည်သမားတော်ကြီးစကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။

ထိုသို့လုပ်လိုက်သဖြင့် မျက်လုံးများပြာဝေကာမူးနောက်သွားလေတော့သည်။

သို့သော်ကိုရှောင်ကခုတင် ပေါ်တွင်ထိုင်ဖြစ်အောင်ပင်ထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်ဓါတ်အလွန်ခိုင်မာသူပေတည်း။

သမားတော်ကြီးကပန်းပေါင်းစုံဝတ်ဆံများကိုအခြောက်ခံကာစုစည်းထုပ်နှောင်ထားသည့်အဝတ်ထုပ်ကလေးကိုကိုရှောင်၏နှာဝါတွင်ထားရှိပေးရင်းပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါလေးကိုရှုလိုက်... ရှုလိုက်”

ကိုရှောင်သည်ပန်းပေါင်းစုံအနံ့ကိုရှုမိသောအခါခေါင်းထဲတွင် ကြည်လင်သွားပြီး မိမိ၏ဝေဒနာများသက်သာသွားသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက်... သမားတော်ကြီးအားကြည့်ပြီးမေးလေတော့၏။

“... ”

၆၆ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ကျုပ်... ကျုပ် အဆိပ်မိခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ဆီကိုအရောက်မြန်လို့ပေါ့နဲ့ မဟုတ်ရင် အသက်မသေတောင်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးက အကြောတွေပြတ်တောက် သွားပြီး ဒုက္ခိတဖြစ်သွားမှာသေခြာတယ်။ အဆိပ်ကသိပ်ပြင်းတယ်” ကိုရှောင်ကမေးပြန်၏။

“နေပါဦး... ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဆိပ်မိတာလဲ”

“ဟေ”

သမားတော်ကြီးပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဆိပ်မိသလဲဆိုတာ ငါဘယ် သိပါ့မလဲ။ ငါပြောနိုင်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်... အဲတာဘာလဲဆိုတော့”

သမားတော်ကြီးက စကားဖြတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှပြန်ဆက်ပြောလေ၏။

“မင်းကိုအဆိပ်တွေပြန်အံ့ထုတ်အောင် ဆေးတိုက်လိုက်တဲ့ အခါ မင်းအံ့ထုတ်သမျှတွေက အရက်နဲ့ထွက်နေတယ်။ ဒါကြောင့်”

သမားတော်ကြီးကဆက်ပြောပြန်သည်။

“မင်းကအဆိပ်ခတ်ထားတဲ့ အရက်ကိုသောက်ခဲ့မိလို့ဘဲ ဖြစ်ရမယ်...”

“ဟာ”

ကိုရှောင်လွှတ်ခနဲအော်လိုက်မိသည်။ သူသည်အဆိပ်အရက်ကို သောက်မိခဲ့သည်။ သူသောက်ခဲ့သည်မှာမနက်ပိုင်း၌မဟုတ်ပေ။ ညပိုင်း၌ဖြစ်သည်။

သူသည်တစ်စုံတစ်ခုကိုတွေးလိုက်မိလေ၏။

သူမ . . . သူမ

တင်တင်၏ချောမောလှပသည့်မျက်နှာလေး... ပြီးတော့ ချွေလွင့်သာယာသောစကားသံလေး...။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၈၇

သူသည်ပြန်လည်ကြားယောင်မြင်ယောင်လေတော့သည်။

သူမသည်တည်းခိုခန်းတွင်သူ့အားအရက်တစ်ခွက်တိုက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သူမသည်တည်းခိုခန်းမှ အခန်းအားလုံးကိုဝှားရမ်းလိုသော်လည်းမိမိက ဖယ်မပေးခဲ့သဖြင့် အခဲမကြေဖြစ်ပြီးအကောက်ကြံခဲခြင်း ဖြစ်ခဲ့ပုံရသည်။

တင်တင်သည် ပရိယာယ်များပြီး ရင်းစက်ကောက်ကြစ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ကိုရှောင် သဘောပေါက်သွားသည်။ သူသဘောပေါက်သည်မှာအချိန်နှောင်းနေလေပြီ။

“တောက်... ရက်စက်လိုက်တာ”

သူ့ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည်သူ့အားစောင့်ပါဘဲထွက်သွားသည်မှာ အဆိပ်ကြောင့် မိမိသေဆုံးသည်ကို သိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ငါကတော့ သူ့ဘာများဖြစ်သွားလို့လဲဆို... ဗုဒ္ဓလိုက်ရတာ သူကတော့ ငါ့ကိုဒုက္ခပေးပြီး ထွက်သွားတာတို့...”

သူသည်နှုတ်မှရေရွတ်မိသည်။ သမားတော်ကြီးကလည်း သူ့အားနားမလည်နိုင်သောမျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ကာပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ မင်းသိချင်ရင် မင်းကိုလာပို့တဲ့သူတွေကို မေးကြည့်ပေါ့။ သူတို့အပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေကြတယ်...”

ကိုရှောင်သည်တောလမ်းကလေး၌ သတိလစ်လဲကျမသွားမီ မြင်းလှည်းတစ်စီးမောင်းနှင်လာသည့်အသံကြားခဲ့ရသည်ကိုအမှတ်ရလာသည်။

“မြင်းလှည်းနဲ့လာတဲ့သူတွေငါ့ကိုတွေ့လို့ ကယ်တင်လာတာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကိုကျေးဇူးတင်စကားပြောရမှာပဲ”

ထိုသို့တွေးမိသဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးက အပြင်ဘက်သို့ သူ့အား လက်ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ အခန်းအပြင်ဘက်တွင် ခုံတန်းလျားတစ်ခုချထားပြီး လူနှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

သမားတော်ကြီးကလက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

“မင်းကိုလာပို့တာ သူတို့ပဲ”

ကိုရှောင်ကျေးဇူးတင်စကားပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ထိုင်နေသူနှစ်ယောက်အနက် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ သူ၏ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲသွားလေတော့သည်။

“လူယုတ်မာ... လီအင်း”

သူ့အော်သံသည်ဘဝဂ်လျှံသွားလေတော့၏။

အခန်း(၂၆)

ကယ်တင်သူ

အော်သံကြားလိုက်ရသဖြင့်ဗေဒါနှင့် ယုယုတို့ သည်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေ၏။ သူတို့သည် သူဌေးသားမောင်းကျက်အန္တရာယ်ကြောင့် ရှောင်တိမ်းလာခဲ့ရင်းလမ်းခရီး၌ လဲတုနေသောသူကိုတွေ့ရသဖြင့် လှည်းဖြင့်တင်၍ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လခတော့...

မိမိတို့ကယ်တင်လာခဲ့သူက သူတို့အားလူယုတ်မာဟု ဒေါသထွက်ကြီးအော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေခဲ့လေပြီ။ ကယ်တင်ခဲ့သည့်ကျေးဇူးကိုဆပ်ခြင်းပေလော။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုရှောင်ကိုနားမလည်စွာကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

ကိုရှောင်သည် သမားတော်ကြီးလက်မှရုန်းထွက်ပြီး

“လူယုတ်မာမင်းဘယ်ပြေးမလဲ၊ မင်းကြောင့်ငါ့ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာကိုမင်းဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲပြောစမ်း၊ သူသည်ဗေဒါ၏အတိုရှင်ဘတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လျှပ်ရမ်းနေလေ၏။

ဗေဒါကအော်လိုက်၏။

“ဟေ့လူဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ကိုရှောင်၏ လက်ကိုပုတ်ချလိုက်သည်။

ယုယုက

“အစ်ကို သူကယောင်မတမ်းပြောနေတာထင်တယ်၊ အခုမလုပ်ပါနဲ့”

လှမ်းပြီးသတိပေးလိုက်သည်။

ဗေဒါလည်းနောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

ကိုရှောင်မှာ ဒေါသထွက်နေဆဲပင်။

“လီအင်း ခင်ဗျား ခုနှစ်စင်ကြယ်ခင်းကျမ်းကို လိမ်ယူသွားတာကို ခင်ဗျားဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်ဘဝမှာ အမည်းကွက်ကြီးထင်နေရပြီ ခင်ဗျားကိုကျုပ်မကြေဘူး”

သူသည်ဗေဒါအားလက်သီးဖြင့် ပြေးထိုးလိုက်သည်။

ဗေဒါထိပ်လန့်သွားလေ၏။

“မလုပ်နဲ့”

သူ၏လက်တစ်ဘက်ကိုဆန့်ထုတ်၍ အလိုအလိုခနဲပြီးသား

ဖြစ်သွားသည်။

“ဝန်း”

တို့ရွှေငွေမှာ နောက်ပြန်လဲကျသွားလေတော့သည်။

တို့ရွှေငွေသည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

ယခုတွင်မူ ခွန်အားများကုန်းခမ်းပျောက်ကွယ်နေပြီး ထိ ရောက်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ပေ။

တစ်ကိုယ်လုံးမလှုပ်ချင်အောင်မောပမ်းနေသည်ဟုခံစား နေရ၏။ အဆိပ်ကြောင့်သိုင်းပညာနှင့် အတွင်းအားများ ပျက်စီးသွားလေ ပြီလားဟု တွေးမိကာ ဗေဒါအားထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန်မကြိုးစားတော့ ချေ။

တို့ရွှေငွေကကြမ်းမြင်ပေါ်တွင်ငွေကြေးထိုင်ကြည့်နေသည် ကိုတွေ့ရသောအခါ . . . ဗေဒါက ယုယုကိုပြောလိုက်သည်။

“တို့သွားကြပါစို့”

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုဗေဒါသွားကြပါစို့”

နှစ်ယောက်သားထွက်သွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ယုယုသည် ငွေတုံးကလေးတစ်တုံးကိုနှိုက်ယူလာကာ သမားတော်အားပေးရင်းနှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီးသူရဲ့ ဝေဒနာပျောက်ကင်းသွားအောင်ကုသ ပေးပါရဲ့၊ ကျွန်မတို့ကတော့ သွားစရာရှိနေလို့ ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါ တယ်”

တောင်းပန်စကားဆိုလိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးလည်းအဖြစ်အပျက်ကိုနားမလည်နိုင်အောင် ပြစ်နေရသည်။

လူနာမှာလည်းသူတို့နှင့်လိုက်သွား၍မရမှန်းသမားတော်ကြီး

သိရှိနေ၏။

လူနာမှာလည်းသူတို့နှင့်တစ်ရက်နှစ်ရက်အချိန်ယူ ဆေးကု ပေးမှပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မည်ဟုနားလည်မိသဖြင့်ယုယုပေးသော ငွေကို လက်ခံလိုက်သည်။

ထို့နောက်ယုယုနှင့်ဗေဒါတို့လည်းသမားတော်ကြီးကို နှုတ် ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

တို့ရွှေငွေကလည်းဟန်တားခြင်းမရှိနိုင်ဝံ့ ကြွင်းမြှင်ကို စိုက် ကြည့်ရင်းငွေကြေးထိုင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

တို့ရွှေငွေနိုင်နေမိသည်။

ဗေဒါကိုသူလုံးဝမယှဉ်နိုင်ခဲ့ပါ။

အဆိပ်မိကာအတွင်းအားများပျောက်ကွယ်နေပြီး သိုင်းပညာ ကိုကောင်းစွာအသုံးမပြုနိုင်ခြင်းကြောင့်မယှဉ်နိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သိုင်းသမားလီအင်း၏ သိုင်းပညာမှာ သူထက်သာနေသည် ကိုကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သူနားမလည်နိုင်သည်မှာ လီအင်းကသူ့အားလုံးဝမမှတ်မိ ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် . . .

လီအင်းနှင့်လိုက်လာသူမိန်းကလေးက“အစ်ကိုဗေဒါ”ဟု ခေါ်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား”

တို့ရွှေငွေပင့်သက်ရှိလိုက်၏။

“တစ်ခုခုတော့မှားနေပြီ”

သူ့ရေရွတ်လိုက်မိလေ၏။

တစ်ခုခုမှားနေသည်မှာ သေချာပါသည်။

ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းအားယူလာပေးဖို့လီအင်းလာပြောက တည်းက မှားယွင်းနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ် မှုလင်းအောင်

ထိုဆောင်သည်တွေးတောစဉ်းစားယင်းတစ်စုံတစ်ခုကို သိမြင်သကဲ့သို့ နှိလောသည်။

ခွတ်ချင်းလွှပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘုန်းနော်၊ နောင်ကြီးလီအင်းဟာ မကောင်းတာကိုဘယ်တော့မှ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး သူ့အသက်သာအသေခံမယ်။ ငါကသူ့ကို အထင်မှားနေတာပဲ နောင်ကြီးလီအင်းမှာ အခက်အခဲတစ်ခုခုရှိနေသိမ့်ပေါ့”

ကိုရှောင်တွေးတောယင်း ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။ ဗေဒါ၏ မှတ်နားကိုမြင်ယောင်လာလေ၏။

ကိုရှောင်အတွက်အဖြေတစ်ခုရလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ပယောဂကြောင့် နောင်ကြီးလီအင်း ဒုက္ခရောက်နေပြီ...”

သူကလီအင်း၏ အခြေအနေကို ကောင်းစွာသုံးသပ်မိသွားလေတော့သည်။

* * *

မြင်းဖြူ ဘုံကျောင်း...

မြင်းဖြူ ဘုံကျောင်းသည် ထင်ရှားသော ဘုံကျောင်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။ မြင်းဖြူ ဘုံကျောင်း၌ လာရောက်ပူဇော် ပသကာဆုတောင်းလျှင် တောင်းသည့်ဆုများ ပြည့်ဝသည်ဟုသတင်းကြီးသည်။

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်...”

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်...”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာကမြင်းလည်းတစ်စီးသည် မြင်းဖြူဘုံကျောင်းရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

မြင်းလည်းပေါ်၌ လိုက်ပါလာသူနှစ်ယောက်ကား ဗေဒါနှင့် ယုယုတို့ဖြစ်ကြလေသည်။

ယုယုနှင့်ဗေဒါတို့သည်မြင်းဖြူဘုံကျောင်းကိုဝင်လာခြင်းမှာ လမ်းကြုံသဖြင့် ဝင်ရောက်ဖူးမျှော်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဗေဒါသည်ဆုတောင်းခြင်းကို လုံးဝယုံကြည်သူမဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့်...

ဘုံကျောင်းထဲသို့မဝင်ပဲ အပြင်ဘက်၌ပင်စောင့်နေရစ်ခဲ့သည်။

ယုယုသည် ဘုံကျောင်းထဲသို့ဝင်ကာအမွှေးတိုင်း အသောင်းတိုင်များထွန်းညှိပူဇော်ယင်း အနောက်အသုတ်ဝေးသူများ၏ လက်မှကယ်တင်မည့်သူပေါ်ပေါက်လာပါစေဟုဆုတောင်းသည်။ ထို့အပြင် အစ်ကိုဗေဒါတစ်ယောက်လူကောင်းဖြစ်လာပါစေဟု အလေးအနက် ဆုတောင်းလိုက်ပါလေ၏။

ထို့နောက်...

ဘုံကျောင်းထဲမှာ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဗေဒါသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်ကာသစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုဖြင့်မြေပေါ် တွင်ရေးခြစ်နေသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။ ယုယုစိတ်ထဲ၌ထူးခြားသွား၏။ ထို့ကြောင့်...

ဗေဒါသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အာရုံစိုက်နေသည့်အလားသို့မရောက်လာသည်ကိုပင်သတိမပြုမိချေ။

ယုယုက ချဉ်းကပ်လာသည်မှာ ဗေဒါ ဘာတွေရေးနေသနည်းဟု သိလိုခြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကို ဘာတွေစဉ်းစားနေတာပါလိမ့်”

သူမသည် မြေပေါ်၌ရေးခြစ်ထားသည်များကိုကြည့်လိုက်မိသည်။

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ထိုအခါ...

“လီအင်း”

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း”

“ခွန်စဉ်ကြယ်စားကျမ်း”

“ကိုရှောင်”

ဗေဒါရေးထားသည်များကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

“အစ်ကိုဗေဒါဘာတွေရေးနေတာလဲ”

သူမကလွတ်ခနဲမေးလိုက်မိသည်။ သူမ၏အသံကြားမှ ဗေဒါ သတိဝင်လာသည်။

ယုယုအားကဗျာကယာခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်၏။

ယုယုသည် ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်ပါသည်။

“လီအင်း၊ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းနှင့်ခွန်စဉ်ကြယ်စားကျမ်းဆို သောစကားလုံးများသည် သူတို့ကယ်တင်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည့် ဝေဒနာရှင် ပြောစကားများတွင်ပါဝင်နေမှန်းသိသည်။

သို့သော်...

ကိုရှောင်ဟူသောအမည်မှာအစိမ်းသက်သက်ဖြစ်နေ၏။

ထိုလူပြောဆိုသွားခြင်းမရှိသလို ဗေဒါကလည်းဘာမျှ မပြောသဖြင့် ကိုရှောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူမ ဘာမှမသိချေ။

ထို့ကြောင့်...

ဗေဒါအားကြည့်ကာမေးလိုက်လေ၏။

“အစ်ကို ကိုရှောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

ဗေဒါက တုံးထိတိပြောလေ၏။

“ဟိုလူပေါ့”

ယုယုမျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီးပြန်မေးသည်။

“ကျွန်မတို့ သမားတော်ဆီကိုသွားပို့ခဲ့တဲ့လူမဟာလား”

ဗေဒါခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်”

ယုယုအံ့သြသွားသည်။

ဗေဒါအားမျက်လုံးဝိုင်းဖြင့်ကြည့်သင်းမေးလေ၏။

“ဟင်... အဲသည်လူကို အစ်ကိုသိနေတယ်ဟုတ်လားဟင်”

ဗေဒါခေါင်းခါသည်။

“မသိဘူး”

“ရှင်”

ယုယုကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ဗေဒါက...

“ကျုပ်သူ့ကိုသိတယ်ထင်မိတာပဲ ဒါပေမဲ့သေချာချာစဉ်း စားတော့ မသိပြန်ဘူး”

ယုယုက...

“ဒါဖြင့်နာမည်ကကော”

ဗေဒါသက်ပြင်တစ်ချက်ချလိုက်၏။

“သူနာမည်ကိုရှောင်ဆိုတာတော့သေချာပါတယ်”

ယုယုက...

“နေပါဦး အစ်ကိုကသူနာမည်ကိုဘာကြောင့်သိနေတာလဲ အစ်ကို့နဲ့မိတ်ဆွေလားဟင်”

သူမသိသောစကားအစ်ကိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဗေဒါခေါင်းခါပြန်သည်။

“ဒါတွေကျုပ်မသိဘူး”

ယုယုကပင့်သက်ရှိလိုက်မိသည်။ သူမမေးလိုက်ပြန်သည်။

“ထားပါတော့လေ လီအင်း၊ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းနဲ့ ခွန်စဉ်ကြယ် စားကျမ်းဆိုတာတွေကကော”

၉၆ **အတ္ထုပ္ပတ္တိ နေလင်းအောင်**

အခါစဉ်းစားသည် အတန်ကြာမှပြေ၏။

“ဒါတွေဟာ”

သူသည်တစ်စုံတစ်ခုအားပြောပြရန် ကြိုးစားနေပုံရသည်။
သို့သော်...

စဉ်းစား၍မရနိုင်ဟန်ဖြင့်စကားရပ်သွား၏။

ဗေဒါသည် ရူးသွပ်နေသူမဟုတ်ပဲ တစ်စုံတစ်ခုသော
အကြောင်းကြောင့် မိမိဘဝအားမေ့နေသူဖြစ်ကြောင်းယုယုရိုရိုစားမိ
ထားသည်မှာကြာချေပြီ။

ဗေဒါသည် အပြင်းအထန်စဉ်းစားလိုက်သော်လည်းအပြေ
မရ သည့်အပြင် ဦးခေါင်းထဲကိုက်ခဲမှုနောက်လာပုံဖြင့်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွား
သည်။ သူကခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဘာကိုမှ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

ယုယုသက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

“ကဲပါလေ စဉ်းစားမရယင်လဲနေပါစေတော့ ကျွန်မတို့သွား
ကြရအောင်”

ဗေဒါသည် ထိုင်ရာမှာ လေးကန်ဖင့်နဲ့စွာထလိုက်သည်
ယုယုသည် ဗေဒါမျှင်နေသည်ကိုမြင်လျှင် အာရုံပြောင်းသွားစေရန်
စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်လေသည်။

“ကဲ အစ်ကို ကျွန်မတို့ ရှေ့ခရီးမဆက်ခင်တစ်ခုခု စားရ
အောင်”

ပြောပြောဆိုဆို ဗေဒါ၏လက်ကိုဆွဲခေါ်သွားသည် မကြာမီ
အုတ်နံရံယောက်သည်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ရောက်ရှိသွားလေ
တော့သည်။

နံနက်စောစောအချိန်ဖြစ်၍ ဆိုင်ထဲ၌လူရှင်းနေ၏။ ယုယုနှင့်
ဗေဒါတို့သည် ပြတင်းပေါက်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသောစားပွဲတစ်လုံးတွင်

အပြုံးကြီးသူ အတ္ထုပ္ပတ္တိ (တ-သိမ်း) ၉၇

နေရာယူလိုက်ကြသည်။

ထိုနောက်...

ဆိုင်လူလင်တစ်ယောက်တို့ခေါ်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ
မှားကြားလိုက်ကြသည်။ ယုယုသည် ဗိုက်သာနေသဖြင့် အားရပါးရစား
သောက်နိုင်ပါသော်လည်း ဗေဒါကားခံတွင်းမတွေ့ပဲဖြစ်နေသည်။
တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်းသာစားနေ၏။

“စားလေအစ်ကိုဗေဒါ”

ယုယုကတိုက်တွန်းမှ...

“စားပါတယ်”

ဗေဒါက မပွင့်တစ်ပွင့်ပြောကာစားသည်။ ယုယုသည်
ဗေဒါကို ကြည့်ကာစိတ်မကောင်းဖြစ်လာသည်။ သူ့စဉ်းစားနေသည်။

“အစ်ကိုဗေဒါဟာ သိုင်းပညာ တတ်မြောက်တဲ့ လူတစ်
ယောက်ဆိုတာ သေချာတယ် အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အတိတ်
မေ့နေတာဖြစ်ရမယ်။ အခုဆိုရင် သူ့ကို သိနေတဲ့လူတစ် ယောက်
ပေါ်လာပြီ”

သူမသည် ကိုရှောင်ထံပြန်သွားပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းလိုသော
စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သို့သော်...

ကိုရှောင်အားဗေဒါကသဘောကျပုံမရပေ။

ထို့ကြောင့်...

သူမကအကြံပြုမည်ဆိုလျှင် ဗေဒါလက်ခံမည်မဟုတ်ဟု
နားလည်မိသဖြင့် မပြောတော့ချေ။

မည်သို့ဆိုစေ...

သူမအရေးထက် ဗေဒါ၏အရေးကို ပိုပြီးဦးစားပေးသင့်သည်
ဟုနားလည်လာ၏။

* ငါတို့ဆွေမျိုးညာတိတွေဆိုကိုရောက်ယင် ကုန်စုံဆိုင်လေး
နှင့်ငြိမ်းသတ်လုံးအေးအေးချမ်းချမ်းနေရဖို့ပဲရှိတယ် အစ်ကိုဗေဒီ
ကတော့မရရာမသေချာတဲ့ဘဝနဲ့အဆုံးသတ်ရတော့မှာပဲ မဖြစ်သေး
ပါဘူးဟေ့"

သူမသည်တွေးတောယင်းအကြံတစ်ခုရလာ၏။

“ဟုတ်ပြီ ငါ့ဆွေမျိုးတွေဆီကိုအရင်မသွားပဲ သိုင်းလောက
သားတွေကျင့်လည်ကျက်စားတဲ့ နေရာတွေကိုသွားရမယ် စီဆိုယင်
အစ်ကိုကြီးဗေဒါကိုသိတဲ့လူတွေထပ်ပြီး ပေါ်လာနိုင်တယ်”

ထိုသို့တွေးမိသဖြင့် သူမဝမ်းသာသွားသည်။ ။ ထိုအကြံကို စောစောကသာဖြစ်လို့မတွေးမိတာပါလိမ့်ဟု ဒေါသဖြစ်မိသည်။

“အစ်ကိုဗေဒါကျွန်မတို့ကျန်းနန်ကို သွားလည်ပတ်ကြရအောင်”

ကျန်းနန်နယ်သည် သိုင်းသမားများကျင်လည်ကျက်စားလေ့ရှိသည့် ရပ်ဒေသတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သူမကြားဖူးနားဝရှိသည်။

သုမဏိစကားကိုဝေဒါမကြားချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ဗေဒါသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ငေးမော
ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ယုယုက ဗေဒါကိုခေါ်ဖို့ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်...

သူမသည် အမှတ်မထင်ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်အပြင်ဘက်
သို့ကြည့်မိလိုက်မိသည်။

မဟာဗျူဟ

သူမလွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင်
ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်းတောင့်တင်းသွားသည်။

ဗေဒကပြောလိုက်၏။

“သုတိုလိက်လာကြပြီ”

ယုယုမျက်နှာဖျက်သွားသည်။

မုန့်သည် သူဌေးသားမောင်းတက်သည် လူပုံအလယ်၌ အရှက်ကွဲခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို မကျေနပ်မချမ်းနိုင်ပြန်ကာ အပြီးထားပြီး သူတို့နောက်ကိုလိုက်လာကြသည်။ သူတို့သည် မြင်းကိုယ်စီ စီးပြီးလိုက် လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် တွေ့မြင်လိုက်ရသည် မှာ မောင်းကျက်နှင့်အပေါင်းပါတစ်စုသည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့်ဆိုင်စေ့မှ ဖြတ်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မောင်းကျက်နှင့်အတူပါသူလူ ဆယ်ယောက်ခန့်ရှိပြီးအားလုံး
လိုလို အနက်ရောင်အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ခါးတွင်
ကျောတွင် လက်နက်ကိယီစီချိတ်ဆွဲလွယ်ပိုးထားသည်။

ယုယုခြေဖျားလက်ဖျားများအေးစက်လာ၏။

“ကျွန်မတို့သွားကြရအောင်”

သူမကအသံတုန်တုန်ဖြင့်ပြောလိုက်မိသည်။ ဗေဒါသက်ပြင်း
ချလိုက်၏။ သူကယုယုအားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...။

“သည်ပြဿနာက ကျုပ်ကြောင့်ဖြစ်လာခဲ့တာပဲ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဖြေရှင်းလိုက်ပါမယ်”

စကားဆုံးလျှင် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

ယုယုမျက်လုံးပြူးသွား၏။ ဗေဒါအားကြည့်ကာမေးလိုက်မိသည်။ သူမသည် ဗေဒါကိုလည်း ဒဏ်ရာအနာတရ မမြင်စေချင်ပေ။

“အစ်ကိုကြီး၊ ဝေဒါဘာလုပ်မလို့လဲ”

പേരിന. . .

“ကျုပ်သူတို့နဲ့ရင်ဆိုင်မယ်”

ဟုခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာတည်

ကြည်လေးနက်နေသည်။ ယုယုပင်လျှင်သူ၏မျက်နှာထားကို ကြည့်
တာ တစ်ခုတည်းဖြစ်သွား၏။ သူသည်မည်သို့ရင်ဆိုင်မည်ကို ယုယု
သည်။

ဆိုကြောင့်...

အုတ်ချင်းပင်စိုးရိမ်ပူပန်သွားပြီးတောင်းပန်လိုက်၏။

“အို... သည်လိုမလုပ်ရပါဘူး ရင်မဆိုင်ပါနဲ့ရှင်”

ဗေဒါက...

“သည်အချိန်မှာ တစ်ခါတည်းစာရင်းရှင်းလိုက်မှ နောက်ပိုင်း
အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သွားမယ်မဟုတ်လား ကျုပ်ကသူတို့ကို
နောက်ထပ်မနှောင့်ယှက်ရဲအောင် ဆုံးမလိုက်ပါမယ်၊ ဒီလိုမဆုံးမရင်
ဒီကောင်တွေဒီလိုပဲ ဆက်နှောင့်ယှက်နေဦးမှာပဲ”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ယုယုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ ဗေဒါ၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲ
လိုက်ပြီး တားသည်။

“အစ်ကိုမသွားရဘူး”

ဗေဒါကသက်ပြင်းချလိုက်ကာရှင်းပြသည်။

“တို့ကရှောင်နေလို့သူတို့က အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး လိုက်
ရှာကြမှာပဲ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ရင်ဆိုင်ရမယ့်အတူတူ အခု
ကတည်းက ဖြေရှင်းလိုက်တာမကောင်းဘူးလား”

ယုယုကရှင်းပြသည်။

“ကျွန်မကအစ်ကိုဗေဒါအတွက်စိုးရိမ်လို့ပါရှင်”

ဗေဒါကခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်အတွက်ဘာမှ မပူနဲ့”

စကားဆုံးလျှင် သူကဆိုင်ထဲမှ ခပ်သွတ်သွတ်ပြေးထွက်သွား
လေတော့သည်။ ယုယုတားမြစ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

“အစ်ကိုကြီးဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

ဟုသာဆုတောင်းနေရတော့သည်။

ဗေဒါမှာ ဆိုင်အပြင်သို့ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

သူ၏အသံကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

လွန်သွားကြသည့် မောင်းကျက်ဦးဆောင်သောမြင်းစီးသမား

များရုတ်ခြည်းရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

ဗေဒါက...

“မင်းတို့ ကျုပ်ကိုလိုက်ရှာနေကြတာမဟုတ်လား အခုကျုပ်
သည်မှာရှိနေတယ်”

ပြတ်သားသောလေသံဖြင့်ပြောလိုက်လေ၏။

ကျယ်လောင်သောဟန့်တားသံကြောင့် မောင်းကျက်လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။ ဗေဒါအားတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာသွား
ကြလေသည်။ သူကဗေဒါနှင့်ယုယုကို လိုက်လံရှာဖွေနေသည် မဟုတ်
ပါလား။ ရှာ၍မှတွေ့ပါလေမည်လားဟု စိတ်ပျက်နေစဉ်မှာပင် ဗေဒါ
အားမမေ့လင့်ပဲ တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ယခု...

သူနှင့်အတူပါလာကြသူများမှာ အပေါ်စားလူမိုက်များမဟုတ်
ကြပါ။ သူ၏ဖခင်ကိုယ်တိုင်သိုင်းလောကမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်
ဆက်သွယ်ပြီး အကူအညီ တောင်းထားခြင်းကြောင့် ထိုမိတ်ဆွေက
အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူများသည် လက်ရဲ
အင်ရဲနိုင်ပြီး သိုင်းပညာမခေါ်ကြသူများဖြစ်သည်။ တနည်းအားဖြင့်
ဆိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ရဲသည့်အောက်လမ်းသိုင်းသမားများဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

မောင်းကျက်သည် ဗေဒါအားတွေ့ရသောအခါ ကျိုးသေ

၁၀၂ အထွတ်ထွေ ဆောင်းအောင်

ဆုံးနိုင်တော့မည် ဟုတွေးယင်ဝမ်းသာသွားခြင်းဖြစ်သည်။
ဆောင်ကတည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ရယ်မောပြော

လိုက်၏။

“ဆွမ်းရှာနေတာသူပေါ့”

သူ၏စကားကြားလျှင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူဆယ်

ဆောင်ကတည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်...

ဗေဒါအားပြေးပေါက်မရှိအောင်ပိုင်းလိုက်ကြလေတော့
သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား...”

စကားဆုံးသည်နှင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများအား
လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ... သူကိုကြိုက်စုတ်လေးတစ်ကောင်လိုဖြစ်အောင်
လုပ်ပေးလိုက်ကြပါ။ အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်
ကြစမ်း”

ထိုအခါ...

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် ချက်ချင်းပင်ရှေ့တိုး
လာကြပြီး ဗေဒါအားပိုင်းရုံတိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

ဗေဒါကမားမားမတ်မတ်ရပ်နေ၏။ သူကအသက်ပြင်းပြင်း
ရှုရှိုက်လိုက်ပြီးပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်မမြင်နိုင်သောခွန်အားများဖြစ်ပေါ်
လာသည် ဟုခံစားလိုက်ရသည်။ တိုက်ခိုက်နိုင်ရန်မမြင်ရသောစွမ်း
အားများသူတွင်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်သည် ညာသံစေး

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (ဟ-သိမ်း) ၁၀၃

ယင်းရှေ့ဆုံးမှ ခုန်ဝင်လာပြီးဗေဒါအားဦးခေါင်းကိုဓားဖြင့်ခုတ်ချ
လိုက်သည်။

ဗေဒါသည် မည်သို့ရွှေ့ငှက်တိမ်းရမည်ဆိုသည်ကိုအလိုလိုသိ
နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ဘေးသို့ယိမ်းနွဲ့လိုက်ပြီး ခြေထောက်ကိုမြှောက်ကာ
ကန်ကျောက်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

“အား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ ဗုဒ္ဓအောင်သင်း အဝေး
သို့လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။ ထိုသူပြန်မထနိုင်တော့ပေ။ ကျန်သူများ
ဒေါသထွက်သွားကြသည်။

သူကိုညာသံပေးကြ၏။

“တိုက်ကြဟေ့”

“သေဖို့ပြင်ထား”

“ယား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အော်ပြောလိုက်ကြပြီး တစ်ဟုန်းထိုး
ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။ တိုက်ခိုက်မှုအလွန်ပြင်းထန်သည်။
ဗေဒါကလည်းပြန်လည်တိုက်ခိုက်၏။ လမ်းပေါ်၌ပြင်းထန်သောတိုက်
ပွဲတစ်ခုရုတ်ခြည်းဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သောအသံများထွက်ပေါ်လာ၏။ ဗေဒါ၏
လက်ချက်ကြောင့် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူလေးယောက်မှာ
အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားကြသည်။

ပေါ့မှာလည်းအများနှင့်တစ်ယောက်ရင်ဆိုင်ရသည် ဖြစ်ရာ သက်သာလှသည်မဟုတ်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ဓားဒဏ်ရာသုံးလေးချက် နှောင့် ခေါင်းယိုင်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားရလေသည်။

ထိုစဉ်...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်သံနှင့်တူ အလစ်ချောင်းနေသည့် မောင်းကျက် ထမ်း၍ကန်ကျောက်လိုက်သည်။

ဗေဒါမရှောင်နိုင်တော့ပါ။

“ဝုန်း”

မြေပေါ်မှောက်လျက်လဲကျသွား၏။

“မလှုပ်နဲ့”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများသည်ချက်ချင်းပင် ရှေ့ တိုးလာကြပြီး ဗေဒါအားဓားများဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ကြသည်။

ဗေဒါမတတ်သာတော့ပါ။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများလက်တွင်းသို့ကျ ရောက်သွားသည်။ အမှန်စစ်စစ် ဗေဒါမှာထိပ်တန်းသိုင်းပညာကိုတတ် မြောက်ထားသော်လည်း အတိတ်မေ့နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍သိုင်း ပညာကိုကောင်းစွာအသုံးပြုဆုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူသာသိုင်းပညာ ကိုတကယ်ဖော်ထုတ်ပါက ဤလိုလူမျိုးနှစ်ဆယ်လည်းသူမမည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့်...

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများလက်တွင်းသို့ကျရောက် သွား ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဗေဒါသာလူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုလျှင်

အနက် ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူများအား သိုင်းသုံးကွက်အတွင်း အနိုင်ယူနိုင်စွမ်းရှိသည်။

ယခုမူကား...

“ဟား... ဟား... ဟား...”

မောင်းကျက်သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများတ ဗေဒါကိုဖမ်းချုပ် မတ် တတ်ရပ်စေသည်။ မောင်းကျက်ကဗေဒါကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး မေး လေ၏။

“ယုယုဘယ်မှာလဲပြောစမ်း”

ဗေဒါကအဖြေမပေးပေ။

“ထို့...”

လွတ်ခနဲ အော်လိုက်ပြီး တံတွေးဖြင့်တွေးလိုက်သည်။

“ဟား...”

လွတ်ခနဲအော်လိုက်ပြီးတံတွေးများကိုသုတ်လိုက်သည်။

“မင်းသေဖို့သာပြင်ပေတော့”

အော်ဟစ်ကြုံးဝါးကာတဘုန်းဘုန်းတမြင်းမြင်းမြည်အောင် ကြိတ်ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများက ချုပ်ကိုင်ထားကြခြင်း ကြောင့်ဗေဒါရုန်းမရ ရှောင်မရပဲ အထိုးအကြိတ်ခံလိုက်ရလေတော့ သည်။

မောင်းကျက်သည်အနိုင်ရနေပြီဖြစ်ရာ ညာတာထောက်ထား မရှိပဲ စိတ်တိုင်းကျထိုးကြိတ်လိုက်ရာဗေဒါမခံနိုင်တော့ပဲမြေပေါ် ထောက်ကျသွားလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

မောင်းကျက်ကြိမ်းမောင်းဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေ

အစ်ကိုကြီးကိုလွှတ်လိုက်ပါ။”

"ဟား...ဟား...ဟား..."

ယုယုကပြေး၍ ဖက်လိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုကြီး”

ထိုလူကရှေ့ဆို့ထွက်သွားပြီး ယုယုအားဖမ်းချုပ်ထားလိုက်
လေသည်။

“လွတ်... လွတ်”

ယုယုအော်ဟစ်ရုန်းကန်လိုက်ပါသော်လည်းမလွတ် ပြောသ်
နိုင်တော့ချေ။

“ဟဲ . . ဟဲ ညီမလေးပြေးလို့မရတော့ဘူးဆိုတာသဘောပေါက်ပြီမဟုတ်လား ကဲ . . အစ်ကိုနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့နော်”

မောင်းကျက်က ရယ်သွမ်းသွေးပြောသည်။

ယယက. . .

“ရှင်...ရှင်လူယုတ်မာရှင်မျက်နှာကိုကျွန်မ ကြည့်ချင်
အခုခက်ချင်းကျွန်မကိုလွတ်လိုက်စမ်း”

သုမဇိစကားကြောင့် မောင်းကျက်အရှက်ရှသွားသည်။

အပြီးကားသူ အတ္တလု (တ-သိမ်း) ၁၀၇

မျက်နှာနီးမြန်သွားပြီးယုတ်မာစွာပြောလေ၏။

“ခွေးမ၊ နင်ကများ ငိုအော်လား၊ ငေါက်လားနဲ့ ကောင်းပြီး နင်တို့ကိုပြန်ခေါ်သွားမယ်၊ မြို့ဟိုပြန်ရောက်ရင် ဟိုလူ့ရှင်ကို လှပုံ အလယ်မှာ သုတ်သင်ပစ်မယ်၊ မင်းကိုလဲသိမ်းပိုက်ပြမယ်”

ဗေဒါနှင့် ယုယုခံပြင်းဒေါသ ထွက်နေကြပါသော်လည်း မောင်းကျက်၏လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ချေ။ သူက အပိုင်အနိုင်ချုပ်ကိုင်ပြီး ပြီ မဟုတ်ပါလော့။ သူတို့သည် မောင်းကျက် ၏ လက်ချက်ဖြင့်ဘဝဆုံးရမည်မှာ သေချာလှပေသည်။ ထိုသို့သည် မြင်းဖြူ ဘုံကျောင်းတွင် ကူညီစောင့်ရှောက်မည့်သူနှင့် တွေ့ပါရမေ ဟုဆုတောင်းခဲ့သည်။

သို့သော်...

ယုံယူသည် သူမ၏ဆုတောင်းပြည့်ဝခြင်းမရှိဟုတွေးတော
နေမိ၏။ ထိုသို့တွေးတောနေစဉ်မှာပင်။

“အင်း... မြင်ကွင်းကကြည့်လို့မကောင်းပါလား”

သက်ပြင်းချသံ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်
ရသည်။ ယုယု၏ဆုတောင်းကားပြည့်လာချေပြီ။

မောင်းကျက် တို့ရင်ထိတ်သွားကြ၏။ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ကဗျာကယာလွမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ. . .

လူတစ်ယောက်သည်သူတို့ထံသို့ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာ
 သည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။ ထိုသူ၏ လျှောက်လာပုံမှာ
 ချွန်စွာအေးဆေးလှ၏။ တစ်လှမ်းခြင်လျှောက်လာနေသည်။

ဝေဒါမှာတစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲနေပြီး မျက်နှာမှာ
 သည်း အညိုအမည်းစွဲကာ ရောင်ကင်းနေသည်။

ယုယုကမ္မထိုသို့ကို အားကိုးတစ်ကြိုးကြည့်နေ၏။ လှငယ်တ

၁၀၈ အနုပညာသိပ္ပံ နယ်စပ်

သက်ပြင်းဆုလို့လဲ။

တစ်ယောက်ချင်းရင်ဆိုင်ရဲမှ ယောက်ျားပီသတာမျှ အလစ်
ဝင်တိုက်တာတို့ ထူးအများနဲ့ ဝိုင်းတိုက်တာတို့ဟာ ယောက်ျားပီသတာ
မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါမိန်းမတွေရဲ့အလုပ်မျှ ခင်းဗျားတို့မိန်းမတွေလား။”

သူတမောင်းကျက်ကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် ကြောင်း
အားထူးရိပ်မိကြသည်။

မောင်းကျက်ဒေါပွသွားပြီး တောက်ခေါက်လိုက်၏။

“မင်းက ဘာကောင်လဲ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပဲဝင်ရှုပ်ဖို့စိတ်မကူးပါ
နဲ့ ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ် ကဲ ဝေးဝေးကိုထွက်သွားစမ်း”

လူငယ်ကခပ်တည်တည်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လမ်းပေါ်ကဖြတ်သွားယင်းခင်းဗျားတို့ရဲ့လုပ်ရပ်ကို
မြင်လို့ရပ်ကြည့်နေတာကြာပြီ ကျုပ်နဲ့မဆိုင်ပေမဲ့ ခင်းဗျားကိုဆုံးမမှ
ဖြစ်မယ်ဆိုတာသိလို့လာခဲ့တာပဲ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုးဟာ ကျုပ်မျက်စိကို
စပ်စေတယ်ဗျ”

တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီဘယ်သူကဆုံးမနိုင်မလဲ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့
ကွာ မင်းဟာကိုယ့်ဟာကိုအေးအေးဆေးဆေးနေနိုင်ရက်နဲ့သေချင် တဲ့
ကောင်ပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့်လက်ဝှေ့ယမ်းပြီးအမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဒီကောင်ကိုရှင်းပစ်လိုက်ကြစမ်း”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများမှာလည်းချက်ချင်း ပင်
ညာသံပေးကာ လူငယ်ထံပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

သို့သော် . . . ခြောက်ယောက်သာရှိတော့သည်။

လူငယ်ကရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုပါ။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၀၉

လက်တစ်ဖက်ကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် . . .

“ဝုန်း”

“အား . . .”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာပြီး အနက်ရောင်
ဝတ်ဆင်ထားသူများဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြသည်။ အချို့က အနောက်
ဘက်လွင့်စဉ်သွားကြသည်။ အချို့ကားပုံလျှက်သားလဲကျသွားကြ
သည်။ အချို့ကား . . .

ထိတ်လန့်ကာ မနက်ဆုတ်သွားကြ၏။

“ဟာ . . .”

မောင်းကျက် လွတ်ခနဲအော်လိုက်၏။ လူငယ်သည်
မြွေဟောက်ပမာ ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း နားလည်
သဘောပေါက်သွားသည်။

မောင်းကျက်မှာ မျက်လုံးပြူးကာကြည့်နေမိ၏။ သူထိတ်လန့်
နေလေပြီ ၊ သူလိုလူများမှာ ရှုံးလျှင်မင်တုန်အောင်ကြောက်သည့်လူ
မျိုးဖြစ်သည်။

“သူတို့ကလွတ်လိုက်ပါဗျာ”

မောင်းကျက်သည်ယုယုကိုလွှတ်မပေးလိုပေ၊ ဗေဒါကိုလည်း
ဆုံးမချင်သည်။

“ဘာလို့လွှတ်ပေးရမှာလဲ”

လူငယ်ကအေးအေးဆေးဆေးပြောသည်။

“ကျုပ်စကားကိုနားမထောင်ရင်ကျုပ်တို့အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

မောင်းကျက်နှာခေါင်းရွံ့လိုက်၏။

လူငယ်အားစေ့စေ့ကြည့်ကာ။

“မင်းခြိမ်းခြောက်တိုင်းငါက ကြောက်နေရမှာလားသေဖို့သာ

၁၁၀ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ပြင်ထား"

စကားဆုံးလျှင်ဓားမြှောင်တစ်လက်ထုတ်ယူလိုက်၏။

ဆိုနောက်...

"ဝှစ်..."

ဓားမြှောင်ဖြင့်လူငယ်အားပစ်လိုက်သည်။ ဓားမြှောင်သည် လူငယ်၏ရင်ဝဆီသို့တည့်မတ်စွာတိုးဝင်သွားသည်။

လူငယ်ကရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုပါချေ။

"ခင်ဗျားဘာတွေလုပ်နေတာလဲ"

လူငယ်ကပြုံးလိုက်ပြီ။ လက်တစ်ချက်ငှေ့လိုက်ရာ ဖတ်ခနဲမြည်သံနှင့် ဓားမြှောင်သည်လူငယ်၏လက်ထဲသို့ရောက်သွားသည်။

မောင်းကျက်မျက်နှာဖျက်သွားသည်။ လူငယ်ကပြုံးပြီးမောင်းကျက်အားကြည့်လိုက်သည်။ မောင်းကျက်မှာ လူငယ်၏ လှောင်ပြောင်ကြောင့်မခံချင်ပဲဖြစ်သွား၏။

သူစိတ်ကမထိန်းနိုင်တော့ပဲ လူငယ်ထံပြေဝင်သွား၏။

"သေပေတော့"

သူသည်ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူငယ်ခေါင်းခါရမ်းလိုက်၏။

"ခင်ဗျားမတတ်နိုင်ပါဘူးဗျာ"

အသာအယာရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။ တိုက်ခိုက်မှုလွဲခဲ့သွား၍မောင်းကျက်ပို၍မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။ တကယ်တော့မောင်းကျက်မှာ သိုင်းပညာအနည်းအကျဉ်းသာတတ်မြောက်ထားပါသည်။

"ကျား"

သို့ကညာသံပေးကာထပ်မံတိုက်ခိုက်လာ၏။ လူငယ်ဘာမှမပြောတော့ပါ။

သူကပြေးဝင်လာသောမောင်းကျက်၏မျက်နှာအားလက်

အပြန်အလှန် အတ္တလု (တ-သိမ်း) ~~အ~~ ၁၁၁

သီးဖြင့်ထိုးချလိုက်၏။ သူ၏လက်သီးသည်လျှင်မြန်လှသောအရှိန်ဖြင့် မောင်းကျက်ထံတိုးဝင်သွား၏။ မောင်းကျက်မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ပါ။

"ခွပ်..."

"အား"

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ယင်းနောက်သို့ဝယ်းသွင်းဖြင့်ဆုတ်သွားရလေ၏။ သူ၏နှာခေါင်းထဲမှ သွေးများယိုစီးကျလာ၏။ နှာခေါင်းနိုးကျိုးသွားလေပြီ။ အသက်မထွက်သည်မှာ သူကတော့ ခြင်္ခြင်၏။ မောင်းကျက်က နှာခေါင်းကိုလက်ဖြင့်ကုပ်ထားကာ လူငယ်အား အထိတ်တလန့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

လူငယ်ကရှေ့သို့ တစ်လှမ်းခြင်းတိုးလာပြီးပြောသည်။

"ခင်းဗျားထပ်ပြီးအသားမနာချင်ယင်သူတို့ကို လွှတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားပေတော့ ခင်းဗျားတို့ကိုကျုပ်မသတ်ဘူး..."

မောင်းကျက်မနေနိုင်တော့ပါ။ သူက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"ဟေ့... သူတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်တော့"

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားကြသူများမတတ်သာတော့ပါ။ သူတို့ကယုယုနှင့်ငေးဝါတို့အား လွှတ်ပေးလိုက်ကြရလေတော့သည်။

လူငယ်ကပြုံးလိုက်သည်။

"ကဲခင်ဗျားတို့သွားနိုင်ပါပြီ"

မောင်းကျက်က လက်ညှိုးတစ်ငေါက်ငေါက်ထိုးသည်။

"ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပဲ ဝင်ရွတ်တာကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး မင်းနောင်တရစေရမယ်"

သူကြုံးဝေးသွား၏။ လူငယ်ကဂရုမစိုက်ပါ။ ပြုံး၍ပင်ကြည့်နေသေးသည်။ မောင်းကျက်တို့သည် တခဏအတွင်းမှာပင်မြင်ကွင်းမှ ခွယ်ပျောက်သွားကြလေတော့သည်။

စခန်း(၂၇)
ယုတ်မာသူတို့ဇာတ်သိမ်း

ည...

ကောင်းကင်ပေါ်၌လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။

တောအုပ်ထဲမှ သဘာဝတောပန်းများ၏ ဖွေးကြိုင်သင်းသင်းသောရနံ့ကိုသယ်ဆောင်လာသည့် လေပြည်လေညှင်းလေးက သူနုညှင်းညှင်းတိုက်ခက်နေသည်။ မြေကွက်လပ်၌မီးပုံတစ်ခုရှိနေ၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင်...

မြင်းလှည်းတစ်စီးရပ်ထားပြီးမြင်းလှည်းပေါ်၌ဗေဒါရှိနေ၏။ ဗေဒါသည် မောင်းကျက်တို့လူစုလက်ချက်ဖြင့်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များရရှိခဲ့သည်။

ယခု...

ဗေဒါသည် လူငယ်တို့ကကျေးသော ဆေးတစ်လုံးကိုသောက်ကာ အိပ်စက်အနားယူနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယုယုသည် လူငယ်အားအထူးပင်ကျေးဇူးတင်မိ၏။ ထိုလူငယ်ကကူညီခြင်းမရှိလျှင် မောင်းကျက်၏လက်ချက်ဖြင့် သူတို့ဒုက္ခရောက်ရမည်မှာသေချာသည်။ ယုယုကလူငယ်အားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ လူငယ်အပြုအမူအရောင်ဝတ် စုံကိုသေသပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသည်။ ယောက်ျားသဘောမျက်နှာထားရှိပေသည်။ သူမကဦး ညွတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်စာ

ပြောလေသည်။

“အစ်ကိုကျေးဇူးကိုဘယ်လိုဆပ်ရမုန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး ရှင်။ ကျွန်မတို့ကသူ့ကိုဘယ်လိုမှမယှဉ်နိုင်ပါဘူး။”

လူငယ်ကရယ်မောလိုက်သည်။

ထို့နောက်

လက်ပြကာပြောလိုက်၏။

“မလိုပါဘူးညီမရယ်၊ ကျုပ်ကကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ကူညီခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ယုယုက...

“အို... ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲရှင် အစ်ကိုသာဝင်မကယ်ယင် ညီမတို့ဒုက္ခရောက်နေပြီ...”

လူငယ်က ယုယုအားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက်...

သူကစိတ်ဝင်တစားဖြင့်မေးလာလေ၏။

“ညီမတို့ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဆိုတာ အစ်ကိုကိုပြောပြ နိုင်မလား”

ယုယုကသက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူမက မောင်းကျက် ဒုက္ခပေးခဲ့ပုံတို့ကိုရှင်းပြလိုက်သည်။

လူငယ်ကမကျေမနပ်ဖြင့်ပြောလေ၏။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့လူပဲ။ သည်လိုမှန်းသိရင်မှတ်လောက်သားလောက်ဖြစ်အောင်ဆုံးမလိုက်မှာပေါ့”

ယုယုက...

“မောင်းကျက်ကအပြုံးကြီးတယ် အစ်ကို သူကအစ်ကိုကို ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်ဆိုတာသတိထားပါရှင်”

လူငယ်ကပြုံး၍ခပ်အေးအေးပြော၏။

၁၁၄ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“အင်ကိုအတွက်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ညီမရယ်”

ယုယုက...

“ကျွန်မက မောင်းကျက်ရဲ့ယုတ်မာတဲ့စိတ်ထားကိုကောင်းကောင်းသိထားတယ် အစ်ကိုသာတစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားရင် ကျွန်မက တသက်လုံးစိတ်ကောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

လူငယ်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဪ... ညီမရယ်”

ယုယုက...

“အစ်ကိုနာမည်ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြပါလားရှင်”

လူငယ်ကပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့ အစ်ကိုလဲပြောပြဖို့မေ့နေလိုက်တာ အစ်ကိုနာမည်က...”

သူ၏အမည်ကိုပြောပြဖို့ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်...

“ဝှစ်... ဝှစ်... ဝှစ်”

လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

လူငယ်က...

“ညီမသတိထား”

ပြောသင်းယုယုအားဆွဲကာမြေပေါ်လှိမ့်ပြီးရှောင်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးလားထွေးလားဖြစ်ကာမြေပေါ်လိမ့်သွား၏ ထိုစဉ်...

“ထောက်... ထောက်... ထောက်”

လက်နက်ပုန်းကလေးများသည် သူတို့ထိုင်နေခဲ့သည့် မြေပေါ်ဝိုက်ဝင်သွားလေသည်။ ယုယုသာဆက်၍ထိုင်နေမည်ဆိုလျှင် လက်နက်ပုန်းထိကာသေဆုံးသွားရမည်ဖြစ်လေသည်။

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလု (တ-သိမ်း) ၁၁၅

လူငယ်ကဦးစွာခုန်ထလိုက်၏။ ယုယုလည်းလူလှိမ့်ထလိုက်သည်။ သူမ၏မျက်နှာရဲ့ရဲရဲနီနေ၏။ အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကြုံလိုက်ရသဖြင့်ကြောက်ရွံ့မှုထက်လူငယ်၏ ရင်ခွင်ထဲမှမြေပေါ်ထွင်လှိမ့်နေခဲ့ရသည်အဖြစ်ကိုတွေးကာရှက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမသည် ဘာဆိုဘာမှသတိမထားနိုင်တော့ပါ။ လူငယ်တို့လည်းမကြည့်ဘဲခေါင်းငုံကာငူငူကြီးရပ်နေမိတော့သည်။

လူငယ်ကသတိပေးလိုက်၏။

“ညီမမြင်းလည်းဆီသွား”

ထိုအခါမှ...

ယုယုသတိဝင်လာပြီးမြင်းလည်းဆီသို့ပြေး လွှားသွားလေတော့သည်။ ဝေဒနာခံစားနေသည့်ဗေဒါအားဂရုစိုက်ရဦးမည်မဟုတ်ပါလား။ သူမမြင်းလည်းအနီးသို့ရောက်ရှိသွားချိန်မှာပင်...

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူမှောင်ရိပ်ထဲမှ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူနှစ်ယောက်ခုန်ထွက်လာပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး”

ယုယုအထိတ်တလန့်အော်လိုက်မိသည်။ လူငယ်ရင်ထိတ်သွား၏။ သူကအော်ဟစ် သတိပေးလိုက်၏။

“ညီမမြေပေါ်ဝပ်ချလိုက်”

ယုယုသည်ကဗျာကယာမြေပေါ်ဝပ်ချလိုက်၏။ လူငယ်ကတစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာ၏။ တဆက်တည်းပင်ဝင်းလက်တောက်ပသော အလင်းတန်းများထွက်ပေါ်လာသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများနှင့်အတူအနက်ရောင်ဝတ်

သစ် အိုးထွန်းပေါ် မုလင်းအောင်

သစ်အိုးထွန်းပေါ်လဲကျသွားသည်။ လူငယ်က မည်သို့
ပြောဆိုလိုက်သည်ကို ယုယုပင်မတွေ့မြင်လိုက်ရချေ။ လူငယ်
အမြန်ပြောသည်။

“ညီမမြင်းလည်းပေါ်အမြန်တက်”
ယုယုလည်းလူးလို့မိုထကာ မြင်းလည်းပေါ်ခုန်တက်လိုက်
၏။ လူငယ်က မြင်းလည်းရှေ့တွင် မားမားမတ်မတ်ရပ်နေလိုက်လေ
သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ကျား...”

“သေပေတော့”

အော်ငေါက်သံများနှင့် အတူ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထား
ကြသူများသည် သစ်ပင်များနောက်ကွယ်မှ ထွက်လာကြပြီးလူငယ်
အားဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

လူငယ်မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“မင်းတို့ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ကြုံးဝါးယင်းပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ အများနှင့်တစ်
ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူကမမူပါချေ သူကအနက်ရောင်ဝတ် ဆင်
ထားသူများအားပြတ်ပြတ်သားသားတိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း အောင်မြင်
ထန်နေပေတော့သည်။ သူတို့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြလျှင်၊

“ဝုန်း”

“အား”

“အွန်”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာ၏။ အနက်ရောင်

အမြီးပြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၁၇

ဝတ်ဆင်ထားကြသူများမှာတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လွင့်စဉ်သွား
ကြသည်။ လဲကျသွားသည်။ ရင်ဝကိုလက်များဖြင့်ဖိထားကြသည်။
အချို့သွေးအန်နေလေ၏။

လူငယ်ကတိုက်ခိုက်မှုကိုရပ်လိုက်၏။ သူကတိုက်ခိုက်စရာ
မလိုတော့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများအားလုံးမြေပေါ်မှ ပြန်ထ
လာနိုင်ကြခြင်းမရှိတော့ပါ။

လူငယ်သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူကပတ်ဝန်းကျင် အားတစ်
ချက်ရှေ့ကြည့်လိုက်၏။ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူများမှာထင်
ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိတော့ပါ။

လူငယ်ကပြုံးလိုက်၏။

သူကတစ်နေရာသို့ကြည့်ကာပြုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။ အတန်
ကြာမှ...

လူငယ်ကသက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်ပြီးပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ထွက်လာကြရင်ကောင်းမယ်”

သူ၏အသံကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

သို့သော်...

သူ၏အသံ တိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အတန်ကြာ
သည်အထိ မည်သူမျှထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိကြချေ။ လူငယ်၏မျက်နှာ
အင်းမာခက်ထန်သွား၏။

“ခင်ဗျားတို့ကသည်ပုံအတိုင်းလိပ်လိုခေါင်းဝှက်ပြီးနေ ကြမှာ
သား”

သူ၏စကားသံအေးစက်စွာဖြင့်ထွက်ပေါ်လာ၏။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ...

“ဟား... ဟား... ဟား...”

၁၁၈ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ဟား... ဟား... ဟား...”

သူ၏စကားသံဆုံးသွားသည်နှင့်ကျယ်လောင်သော ရယ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

လူငယ်စူးစိုက်ကြည့်နေသောသစ်ပင်ကြီးနောက်မှ လူလေးသောက်ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုလူလေးယောက်ထွက်ခေါ်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအေးစိမ့်သွားသည်ဟုထင်မှတ်လိုက်ရသည်။ ရှေ့မှဦးဆောင်လှမ်းထွက်လာသောလူနှစ်ယောက်အားတွေ့လိုက်ရလျှင်မြင်းလှည်းထဲမှအခြေအနေကိုအကဲခတ်ကြည့်နေသူယုယုမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်အားသူမကောင်းစွာ သိထားသည်မဟုတ်ပါလား။ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ သူမအားအမျိုးမျိုး လိုက်လံနှောင့်ယှက်နေကြသော သူဌေးကြီးမောင်းပိန်းတို့သားအဖ ပင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု...

မောင်းကျက်အပြင်သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူမောင်းပိန်းပါရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ မောင်းပိန်းသည် သားဖြစ်သူအတွက်သူမနှင့်ဗေဒါတို့အားအခဲမကြွေဖြစ်နေသည်မှာ ထင်ရှားလှပါသည်။ ထို့ကြောင့်ဤနေရာသို့လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူမတို့ကကောင်းနိုင်မည်လော။

ယုယုကလူငယ်အား အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်၏။

ယခုသူမတို့၏ကြံမြှာအဆိုးအကောင်းအဆိုးအကောင်းသည် လူငယ်အပေါ်တွင်သာမူတည်နေပေတော့သည်။

လူငယ်ကထွက်ပေါ်လာသူလေးယောက်

အားအကဲခတ်ကြည့်

လိုက်၏။ မောင်းပိန်းကသားဖြစ်သူမောင်းကျက် အားကြည့်လိုက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပြော၏။ သူသည်ကြေးစားထိပ်သီးသိုင်းသမား

“အပြီးကြီးယု အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၁၉

အားကိုခေါ်လာခဲ့ဟန်တူသည်။

“မင်း... ဘာမပူနဲ့တော့အခုဖေဖေခေါ်လာတဲ့လူနှစ်ယောက်ကမင်းမကျေနပ်တဲ့လူတွေကိုကောင်းကောင်းကြီးဆုံးမနိုင်မှာပါ။”

မောင်းကျက်သက်ပြင်းချလိုက်၏။ လူငယ်ကြောင့် သူတို့ထွက်ပြေးလာခဲ့စဉ် စိတ်မချဘဲလိုက်လာသောဖခင်ဖြစ်သူနှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်းပိန်းက သားဖြစ်သူအတွက် ကြေးကြီးပေးပြီး ကြေးစားနှစ်ယောက်ငှားရမ်းကာလူငယ်တို့အားလိုက်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ယခု...

လူငယ်တို့အားတွေ့လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ မောင်းကျက်ကလူငယ်အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးပြောလာလေ၏။

“သည်တစ်ခါတော့ မင်းမလွယ်တော့ဘူးဆိုတာငါ့အိန်းသေပြောခဲ့တယ်”

မောင်းပိန်းကသူခေါ်လာသောကြေးစားနှစ်ယောက်အားတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး လူငယ်ဘက်လှည့်ကာ ရှင်းပြလေ၏။

“ဘီလူးညီနောင်ကိုခေါ်လာမှတော့မင်းမလွယ်တော့ပါဘူးဘွား”

လူငယ်မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။ ဘီလူးညီနောင်ဟူသောအမည်ကိုသူကောင်းစွာကြားဖူးထားပေသည်။ ဘီလူးညီနောင်သည် သိုင်းလောကတွင် နာမည်ကျော်ကြားနေသော အောက်လမ်းသိုင်းသမားဆိုးများဖြစ်ကြသည်။ ယနေ့အချိန်ထိမအောင်မြင်သော အလုပ်ဟူ၍မရှိသေးချေ။

ယခု...

မောင်းပိန်းတို့ကသူအား သုတ်သင်ရန်ဘီလူးညီနောင်အားငှားရမ်းလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ လူငယ်အကဲခပ်နေစဉ်မှာပင်မောင်းပိန်းနောက်မှ လူနှစ်ယောက်ကရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာခဲ့၏။ တစ်ယောက်မှာ

၁၇၀ ~~အတ္ထုပ္ပတ္တိ~~ မင်းအောင်

အဖြူရောင်ဝတ်ရုံဝတ်ဆင်ထားပြီးကျန်တစ်ယောက်မှာ အနက်ရောင်
ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရုပ်ရည်မှာကြမ်းတမ်းခက်ထန်ကာခါးတွင် ဓား
ထောင်လို တိုယ်စီချိတ်ဆွဲထား၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ကျော်ကြား
နေသော ဘီလူးဖြူ၊ ဘီလူးမည်းဟုခေါ်သောဘီလူးညီနောင်ပင်
တည်း...

လူငယ်က...

“အခုလို ဘီးလူညီနောင်နဲ့တွေ့ရတာ ကျုပ်အတွက်တော့
တံကောင်းတာပဲဗျ”

သူ၏စကားကြားလျှင်ဘီလူးမည်းနှင့် ဘီလူးဖြူတို့ တစ်
ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်သည်။

လူငယ်ကစကားဆက်လိုက်၏။

“ဘီလူးညီနောင်ကြောင့်ဒုက္ခရောက်သွားတဲ့သူတွေမနည်း
ဘူးကျုပ်ကဆုံးမဖို့ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ အခုလိုတွေ့ရတော့ရှာစရာမလို
တော့ဘူးပေါ့။ ရန်သူရှာရတာမလွယ်လှဘူးခင်ဗျားတို့က ပိုဆိုးတယ်
ကောက်ရိုးပုံထဲက အပ်တွေလိုပဲ...”

သူ၏စကားကြားလျှင် ဘီလူးညီနောင်ဒေါပွသွားကြ၏။

ဘီလူးမည်းကပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့နဲ့တွေ့မှတော့မင်းအသက်ရှင်ဖို့မလွယ်တော့ဘူး
ဆိုတာမှတ်ထား”

လူငယ်ကပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက်စွမ်းလို့လဲ”

သူကဘီလူးညီနောင်အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးဆက်ပြော
လိုက်သည်။

“သေရမှာ ခင်ဗျားတို့ပဲဖြစ်သွားမှာပါ။ ခေါင်းတွေယူမလာ
ဘူးလား”

အငြိုးကြီးသူ အတ္ထုပ္ပတ္တိ (တ-သိမ်း) ၁၂၁

ဘီလူးမည်း၏မျက်နှာခက်ထန်တင်းမာသွား၏။

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

စကားဆုံးသည်နှင့်ခါး၌ချိတ်ဆွဲထားသောဓားကောက် အား
ခြွမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ဘီလူးဖြူကလည်းဓားဆွဲ ထုတ်
လိုက်သည်။

မောင်းကျက်ကအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သူ့ကိုရှင်းပစ်လိုက်ပါ”

ဘီလူးမည်းကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ”

စကားဆုံးသည်နှင့် လူငယ်ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာ၏။
ဘီလူးဖြူကလည်းပြေးဝင်လာသည်။ သူတို့သည် လူငယ်အား ဘယ်
ညာ ညှပ်၍တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ ပြင်းထန် သောတိုက်ပွဲမှာ ရုတ်ခြည်း
ပင်ဖြစ် ပေါ်လာလေသည်။ လူသုံးယောက်သည် လုံးထွေးသွား၏။

ဘီးလူညီနောင်ကအတွဲညီညီဖြင့်တိုက်ခိုက်နေ၏။ သူတို့၏
ဓားချက်များ လူငယ်၏ခန္ဓာကိုယ်အားဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

လူငယ်ကခန္ဓာကိုယ်ယိမ်း နွဲ့ကာရှောင်တိမ်းနေ၏။ ဤသို့ဖြင့်
သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ကျော်သွားခဲ့လေပြီ။ ယခုထက်တိုင် သူတို့
တိုက်ခိုက်မှုမှာအရာမထင်သောအခါ ဘီလူးညီနောင်ဒေါသအမျက်
ခြောင်းခြောင်း ထွက်လာကြ၏။

သူတို့တိုက်ခိုက်မှုမှာအရာမထင်သည့်အပြင် တစ်ချက်တစ်ချက်
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သောလူငယ်လေး၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့်ဒုက္ခတွေ့
နေကြရသည်မဟုတ်ပါလား။

“သေပေတော့”

ဘီးလူညီနောင်က အော်ငေါက်ရင်း တိုက်အားမြှင့်လိုက်
သည်။ လူငယ်၏မျက်နှာတည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

သူကသိင်းသူထံမှားကိုပြောင်းလဲကာပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေ၏။

ယခုတစ်ကြိမ်...

သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်ပြင်းထန်နေ၏။ ထိုအပြင်...

အသုံးပြုလိုက်သောသိုင်းကွက်မှာ အလွန်ပင်ထူးဆန်းနေသည်။

သိသော် ညီနောင်မည်သို့ပြန်လည်ခုခံရမှန်းမသိဖြစ်သွားကြသည်။

နောက်ဆုတ် ရန်လည်းအချိန်မမီတော့ချေ။

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာ၏။ ဘီလူးညီနောင် ၁ယိုး ၁ယိုင်ဖြင့်နောက်ဆုတ်သွားသည်။ မောင်းပိန်းတို့ရင်ထိပ်သွား ကြသည်။ သူတို့အားကိုးသောဘီလူးညီနောင်မှာ လူငယ်အားရုံးနိမ့်သွားကြသည်။ မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“သေပေတော့...”

နောက်ဆုတ်သွားသောဘီလူးဖြူကအော်ငေါက်ကာ လူငယ်အားပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာ၏။ လူငယ်ကမရှောင်တိမ်းပါ။ သူကလက်ဝါးတစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။ ဘီလူးမည်း၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ သူထံမကျရောက်မီသူ၏ လက်ဝါးက ဘီလူးဖြူရင်ဝသို့တည်မတ်စွာရိုက်ချမိသွားသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဘီလူးဖြူမှာ အသံပင်မထွက်နိုင်ပဲဖွဲ့အိတ်ကဲ့သို့ တုန်းခနဲလဲကျသွားသည်။ လူငယ်ကတိုက်ခိုက်မှုကိုရပ်တန့်လိုက်၏။ ဆိုးသွမ်းသောရက်က်ကြမ်းကြုတ်သော ကြေးစားဘီလူးညီနောင်မှာ မိုက်ဇာတိသိမ်းသွား

ပြီဖြစ်သည်။

သူကတွေဝေနေသည် ကိုအခွင့်ကောင်းယူကာ မောင်းကျက်ကသူ၏နောက်ကျောအားခားမြှောင်ဖြင့်ဝင်ထိုးစိုက်လာသည်။ လူငယ်ကနောက်လှည့်မကြည့်ပဲ ခြေထောက်ဖြင့်နောက်ပြန်ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ၏ ခြေထောက်ကန်ချက်မှာ ပြေးဝင်လာသော မောင်းကျက်၏လည်မျိုအားတည်မတ်စွာတန်တော့ကန်မိသွားသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ၏။ မောင်းကျက်မှာအသံပင်မထွက်နိုင်ပဲနောက်ပြန်လန်ကျသွား၏။ မောင်းသိမ်းမှာ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်ကြောင့်မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“သား”

အထိတ်တလန့်ခေါ်လိုက်သည်။

တဆက်ထဲပင်

“မင်းကိုငါသတ်မယ်”

အော်ငေါက်ကာခားမြှောင်တစ်လက် ဆွဲထုတ်ကာလူငယ်အားပြေးထိုးတော့သည်။ မောင်းပိန်းသိုင်းပညာမတတ်ပါ။ လူငယ်ကအသာအယာပင်ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ဤတွင်...

သူ၏လက်ထဲမှ ခားမြှောင်ကသူ၏ ရင်ဝအားပြန်လည်ထိုးစိုက်မိသလိုဖြစ်သွားသည်။ ကံကြမ္မာ၏အဆုံးအဖြတ်ပင်တည်း။

“အား”

မောင်းပိန်း၏ကျယ်လောင်သောအော်သံနက်ကြီးထွက် ပေါ်လာလေတော့သည်။

လူငယ်သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူဌေးကြီးမောင်းပိန်းတို့သားအဖမှာ အခိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ရလေပြီ။ ယခုမှပင် ယုယုမှာ သက်ဝဝ

ရှုနိုင်တော့၏။ လူငယ်ကယုယုအားကြည့်ကာပြောလေ၏။

“ညီမတို့ဒုက္ခပေးမဲ့သူတွေမရှိတော့ဘူး ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့တော့”

သူ့အဆက်ပြောလေသည်။

“ညီမတို့ဘယ်သွားမလဲပြောပါအစ်ကိုလိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

လူယုငိုငိုသွားသည်။ သူမသည်ဗေဒါ၏ဘဝမှန်ကိုဖော်ထုတ်

နေကြတော့နေပေသည်။ သူမ၏မိဘများမရှိတော့ပြီဖြစ်သလိုဆွေမျိုး

သားချင်းများနှင့်အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသည်မှာလည်းကြာပြီဖြစ်ပါ

သည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် သူမအားမည်သို့သဘောထားကြ

မည်မဆိုနိုင်ပါ။ သူမ၏ဘဝသည် မရေရာသည့်ဘဝမျိုးဖြစ်ကြောင်း

တွေးတောမိလျှင်ဝမ်းနည်းသွား၏။ ယုယုငိုမိလေ၏။ လူငယ်ကပြီးတွား

လိုက်သည်။

“ညီမသွားစရာမရှိဘူးထင်တယ်”

ယုယုကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချည်းမျက်ရည်သုတ်ကာပြော ၏။

“ကျွန်မကကျန်းနက်ကိုသွားမလို့ပါရှင်”

လူငယ်ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟင် . . . အစ်ကိုလဲကျန်းနက် ကိုသွားမလို့ အတော်ပဲ အတူ

တူသွားကြတာပေါ့”

ယုယု၏မျက်နှာဝင်းလက်သွား၏။

“ကောင်းတာပေါ့အစ်ကိုရယ် အစ်ကိုကိုထပ်ပြီးကျေးဇူးတင်

ပါတယ်ရှင်”

လူငယ်ကပြုံးလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ညီမရယ်၊ ညီမနဲ့မမျှော်လင့်ပဲဆုံတွေ့ရတာ

ဧည့်သည်ရောက်ရှိလို့ပဲ ကျုပ်ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ထိုစကားကြားရလျှင်ယုယုရင်ထဲလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြစ်သွား

လေတော့သည်။ “ရှေးရေစက်”ဟူသောစကားသည် သူမ၏ရင်ကိုတ

သိမ့်သိမ့်ခုန်စေခဲ့သည်တကား။

အခန်း(၂၈)

ဟူညီမည်သူ

ညသည်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာကုန်ဆုံးသွားသည်။ တိတ်

ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းအထီးကျန်ဆန်ခြင်းသည်တခါတရံတွင် သည်းမခံ

နိုင်အောင်မှန်းတီးစက်ဆုပ်စရာကောင်းလှသည်။ လီအင်းကအိမ်ရှေ့

တံခါးဝ၌တစ်ညလုံးထိုင်နေခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တည်းအထီးကျန်

နေသည့်ဝေဒနာကိုခါးသီးစွာခံစားနေရသည်။ တုကုန်းအားဖမ်းဆီး

ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီးနောက်သူ့တွင်ခပ်တွယ်စရာမရှိတော့ပေ။ သူမ

သည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားမည်ဖြစ်လေသည်။

သူမအားတွေ့လိုလျှင် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသို့လိုက်သွားရန်သာရှိတော့

သည်။ သူမည်သို့လိုက်သွားမည်နည်း။ လီအင်းမှာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း

သို့လိုက်သွားရန်စိတ်ကူးခဲ့၏။ သူလိုက်သွားလို့ မဖြစ်နိုင်ခြင်းပင် . . .

သူကဓူတန်းခနစ်စင်ကြယ်သိုင်းကျမ်းမပါပဲ လိုက်သွားလျှင်တုကုန်းကို

တွေ့ရမည်မဟုတ်ပါ။ တွေ့ရဖို့အတင်းကြိုးစားမည်ဆိုလျှင်လည်းတုကု

န်းကို ဒုက္ခပေးသလိုသာရှိမည်မဟုတ်ပါလား။ တုချင်းယင်၏ကြေငြာ

ချက်ကတော့တစ်မျိုးပင် လီအင်းလိုက်လာလျှင် တုကုန်း၏အလောင်း

ကိုသာတွေ့ရလိမ့်မည်ဟုပြတ်သားစွာ ပြောခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော့။

ထို့ကြောင့် . . .

တုကုန်းသည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း ၌ရှိနေမည်ဖြစ်ကြောင်းသိ

ထားသော်လည်းလိုက်သွားဖို့မကြိုးစားပဲနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ညသည်တဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးသွား၏။ နေ့အချိန်သို့မပြောင်း

လာ၏။

၁၂၆ **အေးတက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်**

“အောက်အီးအီးအွတ်”

ကြွတ်တွန်သံများဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အရှေ့ဘက်တွင်နေသစ်၏ရောင်နီများကိုတွေ့မြင်လာ၏။ မကြာမီ မိုးစင်စင်သစ်လာပေတော့မည်။ လီအင်းကတစ်ခါပေါက်၌ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေဆဲ အိမ်ကလေးသို့ဦးတည်လာရာလမ်းဆီသို့ မပိတ်မသုန်ကြည့်နေသည်။ တူကုဖုံး ပြန်လာလေမည်လားဟုစောင့်မျှော်နေသည့်သဘောပင်ထင်ပါတော့သည်။

မိုးသာစင်စင်လင်းသွားသည် တူကုဖုံး၏အရိပ်အရောင်ကိုပင်မတွေ့ရပါ။ မျှော်နေသူပေါ်မလာပါ။ တူကုဖုံးဘယ်ဟော့မှပြန်ရောက်လာမည်မဟုတ်ကြောင်းတစ်စထက်တစ်စသေချာသွားလေတော့သည်။ လီအင်းနားမလည်နိုင်စွာညည်းတွားလိုက်၏။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင်ဟာကိုယ်သမီးအရင်းထက်တောင်ဝူတန်းခုနစ်စဉ်ကြယ်ကျမ်းကိုတန်ဖိုးထားနေတာလား ဒီလိုအမေဖို့ကတော့ ရှားပါတယ်...

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

အဝေးမှမြင်းခွာသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေတော့သည်။ မြင်းခွာသံကိုနားထောင်ခြင်းဖြင့်မြင်းစီးသမားသည်မိမိအိမ်ကလေးသို့ ဦးတည်လာနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လီအင်းဆင်ခြင်လိုက် မိလေသည်။

“ညီမလေးတူကုဖုံးများလား...”

မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပါလျက်လွှတ်ခနဲရေရွတ်ကာထိုင်ရာမှထလိုက် မိသည်။ မြင်းခွာသံများကပို၍ဝီပြင်လာ၏။

နံနက်ခင်းအလင်းရောင်ကလည်း တစ်စထက်တစ်စအားကောင်းလာသည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလင်းလင်းချင်းချင်းဖြစ်လာသော

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၂၇

အချိန်၌မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ မြင်းစီးသမားသည် အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သည့်တိုင် မြင်းကိုမောင်းနှင်လာပြီး အရှိန်သတ် ရပ်ကာ လွှားကနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထိုမြင်းစီးသမားမှာ တူကုဖုံးမဟုတ်ပဲ ယောက်ျားပီသစွာချောမောခန့်ငြားသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါသည်။

“ကိုရှောင်”

လီအင်းလွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိလေ၏။

ကိုရှောင်ကပြောလိုက် သည်။

“နောင်ကြီးလီအင်းကကျုပ်ရောက်လာမှာကိုသိလို့အိမ်ရှေ့ထွက်စောင့်နေတာလားဗျ”

စကားဆုံးသည်နှင့် တဟားဟားရယ်မောလိုက်လေ၏။

လီအင်းက...

“ငါ့ညီရောက်မလာယင်လည်းကျုပ်ကငါ့ညီဆီကိုရောက်အောင်လာမှာပါ”

ကိုရှောင်က...

“ကျုပ်ကိုအိမ်ထဲဝင်ဖို့တောင်မဖိတ်ခေါ်တော့ဘူးလားဗျာ”

လီအင်းကသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ ညီလေးအိမ်ထဲကိုဝင်ပါဦး”

အိမ်ထဲသို့ဖိတ်ခေါ်ကာနေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက်၏။ အသင့်ဆောင်ထားသောအရက်တစ်အိုးကိုလည်းချပေးလိုက်၏။ ကိုရှောင်ကဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက်သည်။ တဖန်လီအင်းကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကမဖိတ်ခေါ်ပဲ စောစောစီးစီးဒီရောက်လာတာကြောင့်နောင်ကြီးကနည်းကျွေးမွေးဖို့အခွင့်အခံခံရနေပြီထင်တယ်”

လီအင်းက...

“ကျုပ်ဧည့်ဝတ်မကျေနိုင်တာကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

၁၂၈ ~~အ~~တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ကိုရှောင်ပြေးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ မာကွန်ပင်နဲ့တွေ့တော့ သူကနောင်ကြီး တို့အိမ်က ဟင်းလျာတွေဟာအရသာရှိပြီး ထိပ်တန်းစားသောက်ဆိုင် ခြောက်ဆိုင်မှာ စားသောက်ရသလိုပဲ မမေ့နိုင်အောင်ဖြစ်သွားလိမ့် မယ်လို့ပြောခဲ့တာ”

လီအင်းကသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ညီလေးကမာကွန်ပင်နဲ့တွေ့ခဲ့ပြီကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

လီအင်းစိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ သူ၏အခက်အခဲကို မာကွန်ပင်သိနေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကိုရှောင်အားပြောပြခဲ့ပုံရ သည်။

ကိုရှောင်က...

“ကျုပ်ကံကောင်းသွားတယ်မမျှော်လင့်ပဲ ဝူတန်းဂိုဏ်းကို ကူညီမိခဲ့တယ်”

လီအင်းကစကားမပြောပဲ ကိုရှောင်အားစိုက်ကြည့်နေလိုက် သည်။

ကိုရှောင်က...

“ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ဟာကျုပ်ရဲ့ ကူညီမှုကိုအလေးနက်ထားပြီး ဝူတန်းရဲ့ သိုင်းကျမ်းကိုလေ့လာခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ဒါဟာသိုင်းလောက မှာရတောင့်ရဲတဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုဆိုတာ လူတိုင်းသိကြတယ်”

လီအင်းက ကိုရှောင်အဘယ်ကြောင့်ယခုလိုပြောဆိုနေ သည် ကိုရိပ်မိလာသည်။

ကိုရှောင်သည် မာကွန်ပင်နှင့်တွေ့ခဲ့ပြီးမဟုတ်ပါလား မာကွန် ပင်က မိမိ၏အခက်အခဲကိုပြောပြခဲ့ပေမည်။ ကိုရှောင်သည် သူ့အား ကူညီခဲ့ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ရပေမည်။ အခက်အခဲကြုံလျှင်ကူညီမည်

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၂၉

မိတ်ဆွေကောင်းများရှိနေသဖြင့် လီအင်းဝမ်းသာမိသည်။

ကျုပ်က ညီလေးကိုကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ညီမခံနိုင်တာ ကျုပ်ရဲ့ဇနီးသည်ကသူ့အမေနောက်ကိုလိုက်သွားလို့ပါ။ ကျုပ်ရဲ့ဇနီး သည်ပြန်ရောက်လာယင် ညီလေးကို သီးသန့်ဖိတ်ကြားပြီးညှပ်ခံကျွေး မွေးပါဦးမယ်”

ကိုရှောင်က...

“ဒါဆိုယင်တော့နောင်ကြီးဇနီးသည်အိမ်တို့အပြန်ဆုံးပြန် ရောက်လာဖို့လိုတာပေါ့”

“သူက...”

“သူ့အမေကကြည်ကြည်ဖြူဖြူနောင်ကြီးသိတိုက်ပြန်ဖို့လေးပါ လိမ့်မယ်”

ကိုရှောင်ပြုံးနေသည်။

လီအင်းမနေနိုင်တော့ပါချေ။

“ငါ့ညီကျုပ်တို့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြတာတောင်းမယ်”

ကိုရှောင်က...

“ဟုတ်ကဲ့ပြောကြတာပေါ့”

“ငါ့ညီကကျုပ်တို့အကြောင်းကိုသိပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင်ဟာဝူတန်းသိုင်းကျမ်းကို လိုချင်နေတယ် သူကသိုင်းကျမ်းယူမပေးနိုင်ယင် ကျုပ်တို့ဇနီးမောင် နဲ့ကိုဘယ်တော့မှ ပြန်ဆုံနိုင်စရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူးလို့အကျပ်ကိုင် ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တယ်”

ကိုရှောင်စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေလိုက်သည်။

လီအင်းက...

“ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းကို ရသွားယင်သိုင်းလောကကိုဖုကွပေး

အလင်းအောင်

“အောင်ကရယ်မောလိုက်သည်။
 “သူ့အမေပေးနိုင်အောင်ကြိုတင်ကွယ်ထားဆီးထား နိုင်
 “အောင်လမ်းတွေရှိပါတယ်”
 လီအင်းစိတ်ရှုပ်သွားသည်။
 “ဘယ်လိုနည်းလမ်းများလည်းညီလေးရယ်...”
 “ပူတန်းသိုင်းကျမ်းကိုပြည့်ပြည့်စုံစုံမပေးပဲ သိုင်းကျမ်းတချို့
 ကိုချန်ထားလိုက်ရဲ့ပါပဲ”
 လီအင်းက...
 “သည်ကိစ္စက...”
 “ကျုပ်ပြောသလိုသာလုပ်ပါ သည်ကိစ္စပြေလည်သွားပါလိမ့်
 မယ်ဗျာ”
 “ဘယ်လိုလုပ်မလဲပြောပါဦး”
 လီအင်းကအားကိုးတကြီးမေးလိုက်သည်။
 ကိုရှောင်က...
 “ပူတန်းသိုင်းကျမ်းကို ကျုပ်ခဏငှားယူလာခဲ့မယ် နောင်ကြီး
 ကတုချင်းယင်နဲ့ဆက်သွယ်ပြီးသိုင်းကျမ်းနဲ့နောင်ကြီးရဲ့ဇနီးသည်ကိုလဲ
 လှယ်ဘို့စိစဉ်ပါ သိုင်းကျမ်းရမယ်ဆိုယင် တုချင်းယင် သဘောတူပါ
 လိမ့်မယ်”
 လီအင်းခေါ်ညိတ်လိုက်သည်။
 “တုချင်းယင်ဟာ အင်မတန်အတ္တကြီးတယ်၊ သူ့ရဲ့အကျိုး
 အတွက် သမီးဖြစ်သူကိုတောင်ငဲ့ကွက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သမီးသေချင်ရင်
 သေသူအလိုပြည့်ဘို့ပဲကြည့်တယ်”
 ကိုရှောင်က...
 သိုင်းကျမ်းနဲ့အစ်ကိုကြီးရဲ့ဇနီးသည်ကိုလဲလှယ်နိုင်ဖို့ အနေ

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၃၁

ကြီးပါတယ်နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေကိုကျုပ်ဘာသာဆက်လုပ်သွားမယ်”
 လီအင်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “တုချင်းယင်ကတော်တော်ကိုပီးနပ်တယ် သူ့ကိုသိုင်းကျမ်း
 ပေးလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ မပြည်စုံရင်လည်း သူ့ချက်ချင်းရိပ်မိသွားမှာပဲ
 ဒါဆိုယင် အခြေအနေကပိုဆိုးသွားနိုင်စာသ်”
 ကိုရှောင်ပြုံးလိုက်သည်။
 “စိတ်ချပါဗျာ စောစောကပြောသလိုပြောခဲ့တဲ့သဘောမျိုး
 လဲမလုပ်တော့ပါဘူး နောက်ထပ်ကောင်းတဲ့နည်းလမ်းတစ်ခုတို့
 အသုံးပြုမှာပါ”
 “ဘယ်လိုနည်းလမ်းလဲဆိုတာ ကျုပ်မသိရဘူးလား”
 ကိုရှောင်က...
 “နောင်ကြီးစိတ်ပင်ပန်းနေပါမယ်ဗျာ မသိတာပိုကောင်းပါ
 တယ်”
 “သည်လိုဆိုလည်းပြီးတာပါပဲ ကျုပ်ကိုကူညီတဲ့အတွက် ညီ
 လေးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
 “ဟား... ဟား... ဟား”
 ကိုရှောင်တဟားဟားရယ်မောလိုက်သည်။
 “ကျုပ်တို့ဟာမိတ်ဆွေတွေပါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
 ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့လိုသေးလို့လားဗျာ”
 “ကျုပ်က...”
 “ကျုပ်ကိုကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုယင်နောင်ကြီးဇနီးသည်ပြန်
 ရောက်လာတဲ့အခါအကောင်းဆုံးလက်ရာနဲ့ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးပေါ့
 ဗျာ”
 “ဟား... ဒါတော့စိတ်ချ။ ဟား... ဟား... ဟား...
 ယခုတစ်ကြိမ်တော့လီအင်းရယ်လိုက်မိလေဗျာ။”

၁၃၂ အနောက်တိုင်း နေလင်းအောင်

ကိုရှောင် ကူညီမည်ဆိုလျှင် ဝူတန်းသိုင်းကျွန်းကို မရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ချေ။ ဝူတန်းသိုင်းကျွန်းရမည်ဆိုလျှင် တုချင်းယင် ထလည်းကျေနပ်သွားမည်မှာသေချာသည်။ တုကုန်းအားပြန်လွှတ်ပေး မည်သာဖြစ်ပါသည်။ တုချင်းယင်သည် သမီးထက်သိုင်းကျွန်းကိုပို၍ တန်းဖိုးထားသည်။ လီအင်းသည် ကြုံတွေးနေရသည်။ အခက်အခဲ ပြဿနာများကိုရှင်းနိုင်တော့မည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေလေတော့သည်။

* * *

ငါးရက်...

ငါးရက်ဟူသောအချိန်ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ထိုငါးရက်အတွင်း၌လီအင်းသည် တစ်ယောက်ထဲ နေခဲ့ရ ပြီးနောက်သည်အားလွန်စွာသတိရနေမိသည်။ တုကုန်းကုကော သူ့အား သတိရပါမည်လော...။ တုချင်းယင်သည်သမီးဖြစ်သူကိုတော့ ခုကွ ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သည်။

အိပ်ရာထဲ၌တလူးလူးတလွန်လွန်ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်...

"ဟူး... ဟူး... ဟူး..."

အဝတ်အစားလေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြား သိတိရလေသည်။

"ဟင်..."

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၃၃

လီအင်းအိပ်ရာထဲမှ လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ် ယောက်ရောက်လာချေပြီ မည်သူနည်း။ သူထံသို့ ကိုရှောင်ပြန်ရောက် လာခြင်းပေလော...။

ကိုရှောင်သည် ဝူတန်းသိုင်းကျွန်းယူပေးမည်ဟုကတိပေးပြီး ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ၏ကတိအတိုင်းမပြစ်မနေဆောင်ရွက်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားလေသည်။ ကိုရှောင်သည် သိုင်းကျွန်းယူရန်ဝူတန်း ဂိုဏ်းသို့သွားနေပြီဖြစ်ရာ သိုင်းကျွန်းရသည်နှင့်အတူအင်းပြန်လာလိမ့် မည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုရောက်လာသူသည် ကိုရှောင်မဟုတ်လျှင် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှလွဲပြီး မည်သူမျှမဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

လီအင်းက မီးထွန်းလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လိုက်သည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင်မီးရောင်သည် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ဖြာကျကာ အိမ် ရှေ့သို့ရောက်လျှင်လူတစ်ယောက်အားတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုသူမှာကိုရှောင်မဟုတ်ပါ။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ ကျင်းဝါးဖြစ်နေပါသည်။ လီအင်းသည်၊ ကျင်းဝါးကိုမြင်လျှင် သတိထားနေလိုက်၏။ ကျင်းဝါးမှာ ကျင်းလင် သေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် သူ့အပေါ်မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြောင်းနားလည် ထား၏။

သူ့မအတွက်အခွင့်အရေးတစ်ခုရပါလျှင် သူ့အားခုကွပေးဖို့ဝန် လေးလိမ့်မည်မဟုတ်ပါချေ။

ကျင်းဝါးက...

"ရှင်ရဲ့အခြေအနေကိုသခင်မကြီးက လာကြည့်ခိုင်းလိုက် တယ်"

လီအင်းပခုံးတွန့်လိုက်လေ၏။

"မြင်တဲ့အတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ"

ကျင်းဝါးကမေးသည်။

၁၃၄ ~~မ~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းရအောင်ရှင်ဘာမှ မကြိုးစားသေးဘူးလား”
လီအင်းက...

“ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းရယင်ကော ကျုပ်ဇနီးသည်ကိုပြန်လွှတ်
သောအခါမှာလို့လား အာမခံနိုင်လား”

“သေချာတာပေါ့ သခင်မကြီးဟာ ကတိတည်တဲ့လူတစ်
ယောက်ဆိုတာအားလုံးသိကြတာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ်ကညီမတူကုန်းနဲ့မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတော့
သိုင်းကျမ်းကိုရအောင်ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့... ”

ကျင်းဝါးကရယ်လိုက်လေသည်။

“ဟော်ဟော် သဘောကျစရာကောင်းတာပဲ”

လီအင်းက...

“မင်းဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဪရှင်လည်းဟန်ဆောင်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဆို တာ
တွေးမိလို့ ပါရှင်”

“ကျုပ်ကဘာများဟန်ဆောင်တတ်လို့လဲ”

“ရှင်ဆီကိုမာကွန်ပင်ရောက်လာပြီးတော့ ရှင့်ရဲ့အခက်အခဲ
ကို ကိုရှောင်ကိုသွားပြောမယ်ဆိုတာလည်း သခင်မကြီးသိထားတယ်
မာကွန်ပင်သွားပြောလို့ ကိုရှောင်သိသွားရင် ရှင့်ကိုမကူညီပဲနေမှာ
မဟုတ်ဘူး ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်က ကိုရှောင်ကိုအထူးအခွင့်အရေးပေး
ထား တယ်ဆိုတာသိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသိထားကြတာပဲရှင်”

လီအင်းကသူမအားစိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝါးက...

“မကြာသေးခင်က ကိုရှောင် သည်ကိုရောက်လာတယ် ပြီးတော့
ဝူတန်းဂိုဏ်းကိုခရီးပြင်းနှင်သွားတယ်”

လီအင်းက...

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (တ-သိမ်း) ~~မ~~ ၁၃၅

“ဟုတ်တယ် ကိုရှောင်ကျုပ်ကိုကူညီဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်
ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်နဲ့သွားတော့ပြီးသိုင်းကျမ်းကိုခဏသွားငှားတာ။ ငှားတာ
ကတော့ သူလေ့ကျင့်မယ်ဆိုတဲ့အနေနဲ့ပေါ့။ မင်းကိုပေးမယ်
ဆိုတာကတော့ တို့လို့ဝှက်ထားရတာပေါ့”

ကျင်းဝါးသဘောကျသွားသည်။

“ကောင်းတယ် သည်လို့မှလုပ်သင် သခင်မလေးဒုက္ခ
ရောက်သွားလိမ့်မယ်”

လီအင်းကမကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ကိုဘာကြောင့် ဒုက္ခပေးချင်တာလဲ”

“ဟင်း... အင်း သူ့ကိုဒုက္ခပေးတာမဟုတ်ဘူး သည်လို့မှ
မလုပ်သင် ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းကိုဘယ်လိုလုပ်ရနိုင်မှာလဲ တခြားတစ်နေ
နေရာကသာရနိုင်မယ့်နည်းလမ်းရှိရင် သခင်မကြီးကရှင်တို့ကိုကုန်စိုက်
မှာမဟုတ်ဘူး”

“သူ့ရဲ့ ဦးခေါင်းထဲမှာဝူတန်းသိုင်းကျမ်းတစ်ခုကလွဲပြီးဘာမှ
မရှိတော့ဘူးလား”

ကျင်းဝါးကလက်ကာပြလိုက်သည်။

“သခင်မကြီးကိုဝေဖန်စရာမလိုပါဘူး သခင်မကြီးခိုင်းတဲ့
အတိုင်းရှင်လုပ်ရမယ်”

လီအင်းက...

“ကဲ... ကျုပ်ကဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ပြောပါဦး”

ကျင်းဝါးကရှင်းပြလေသည်။

ကိုရှောင်ကသိုင်းကျမ်းသွားယူပေးတယ်ဆိုပေမယ့် သခင်မ
ကြီးလက်ထဲရောက်သွားမှာကိုသဘောကျမှာမဟုတ်ဘူး သိုင်းလောက
ပျော်သိုင်းလေးဖော်နဲ့ သူရဲကောင်းလေးကိုရှောင်တို့ဟာ အသက်
ကိုတာဝန်မခန့်မထားပဲ သိုင်းလောကအကျိုးကိုဆောင်ရွက်နေသူတွေ

၁၃၆ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဆိုတာ လူတိုင်းသိကြတယ်။ သိုင်းလောကအကျိုး ထိခိုက်မယ့် ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး”

လီအင်းက...

“ထိုရွာက ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းယူလာပေးမယ်ဆိုတာကို

သိသလို့ ကြည်ဘူးလား”

“ဒါတော့ရှင်အပေါ်မှာမူတည်ပါတယ် ရှင်ဟာသခင်မလေး ထို့ပြန်လိုချင်တယ်ဆိုယင်တော့ သခင်မကြီး ကရှင်နဲ့ကိုရွာကကို ယုံကြည်လိုက်မှာပဲ ဒါပေမယ့် သခင်မလေးရှင်လက်ထဲကိုရောက်သွားတာနဲ့ အကောက်ကြံမှာကိုမလိုလားဘူး”

ကျင်းဝါးသည် အကြောင်းရှိ၍ ထိုသို့ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း လီအင်းနားလည်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကောင်းပြီကျုပ်ဘာလုပ်ရမလဲပြောပါ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကျင်းဝါးက...

“သိုင်းကျမ်းကိုရလာရင် ရှင်တစ်ယောက်ထဲ ချိန်းထားတဲ့ နေရာကို လာခဲ့ရမယ်။ ကိုရွာကကိုခေါ်မလာရဘူး”

လီအင်းက သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ”

“ရှင်ကဲ့သို့သခင်မကြီးကိုယ်တိုင် လက်ခံတွေ့ဆုံလိမ့်မယ် သိုင်းကျမ်းကို စစ်ဆေးပြီး ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းမှန်တယ်ဆိုတာနဲ့ သခင်မလေးတို့ ရှင်လက်ထဲကိုထည့်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်”

“ညီမတုကလုံး ထက်အရေးကြီးတာ ကျုပ်ဘဝမှာဘာမှ မရှိတာဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာ ... နို့မဟုတ်ရင်တော့”

ကျင်းဝါးကရယ်မောလိုက်သည်။

အပြန်အလှန် အတ္တလူ (တသိမ်း) ၁၃၇

“ကောင်းပြီလေ ကိုရွာက ဝူတန်းဂိုဏ်းကပြန်လာပြီဆိုတာနဲ့ ရှင်ကိုလာဆက်သွယ်မယ် ကျွန်တော်တယ်သည်ကနေ နေမွန်းတည့်ချိန်လောက်ဆိုရင် သူရောက်လောက်ပါတယ် သူဆီကသိုင်းကျမ်းကိုရယင်...”

သိုင်းကျမ်းယူကာလာရမည့်နေရာတစ်ခုကိုပြောပြလိုက်သည်။

ကျင်းဝါးက...

“ကျွန်မတို့ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့ရှင်”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

လီအင်းကတားခြင်းမပြုပါ။ သူတားမြစ်လျှင်လည်း ရာညီမဟုတ်ပါ။ ကျင်းဝါး၏ သိုင်းပညာသည် အလွန်ကောင်းသည်။

သူမ၏စကားအရ ကိုရွာကသည် မကြာခင်ရောက်ရှိလာတော့မည်ဟုသိလိုက်ရပြီး ကိုရွာကလာသည်နှင့်အရေးကြီးသော ကိစ္စများဆောင်ရွက်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ကျင်းဝါးကအရေးမကြီးတော့ချေ။

အခန်း(၂၉)

ယုတ်မာစွာလှည့်စားခြင်း

နေမွန်းတည့်လေပြီ။

လီအင်းမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ကိုရွာကရောက်လာလေ ။ ကိုရွာကသည် ခရီးပြင်းနှင့်ခရီးခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေဟန် ရှိသော်လည်း သူ၏မျက်နှာမှာပြုံးရွှင်နေသည်။

“နောင်ကြီး ဘာမှမပူနဲ့ အားလုံးအဆင်ပြေတယ် ဝူတန်း

၁၃၈ အကျဉ်းစာလင်အောင်

ဂိုဏ်း ချုပ်ကို အထိအကြောင်းပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းတာ သူလက်ခံတယ် တချုပ်ကိုပေးထားတဲ့ကတ်ကြောင့် မဟုတ်ပဲ နောင် ကြီးရဲ့ သိင်္ဃလာတ အတွက်စွမ်းဆောင် ချက်တွေကို လေးစားတာ ကြောင့်လည်း ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ၊ ဝူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ အစဉ် အလာတို့ ဖောက်ဖျက် ပြီးသိုင်းကျမ်းကိုငှားလိုက်တယ်”

လီအင်းက ဝမ်းသာသွားသည်။

“ညီလေးရဲ့ ကျေးဇူးကို ဘယ်လိုပြန်ဆပ်ရမုန်းတောင်မသိ တော့ပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ နောင်ကြီးရဲ့ ဇနီးသည်အိမ်ကိုပြန်ရောက် လာယင်သာ ကျုပ်ဖို့ ဟင်းကောင်းကောင်းချက်ကျွေးခိုင်းပါ။ ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ကိုရှောင်က အရွန်းလက်လိုက်သဖြင့် လီအင်းလည်းတဟား ဟားရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

ပြီးမှလီအင်းကပြောလေ၏။

“ညီလေးကိုတစ်ခုတော့ပြောရဦးမယ်”

ကိုရှောင်ကပြန်မေးလေသည်။

“ဘာလဲသိုင်းကျမ်းယူသွားတဲ့အခါ ကျုပ်နောက်ရောင်ခံ လိုက်မယ့်ကိစ္စမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပြောချင်တာမဟုတ်လား”

လီအင်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ညီလေးက ရိပ်မိနေတာကိုး...”

ကိုရှောင်က...

“ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ပြောပြလို့ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ အင်မ တန်ပဲနပ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာသိခဲ့ရ တယ် သူ့ကိုလွယ်လွယ်နဲ့လှည့်စားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

အကြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၃၉

လီအင်းက...

“ညီလေးသည်လိုသဘောပေါက်ထားတာကို ကျုပ်ဝမ်းသာ မိပါတယ် ကျုပ်က သိုင်းကျမ်းကိုတာဝန်ယူမယ်လို့ကတိပေး လိုက် တယ်။

“နောင်ကြီးသဘောက...”

“သိပါတယ်နောင်ကြီးကိုယ့်ကြည်ပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိ တယ်သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာခေတ်လူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ထဲဆိုယင်...”

စကားဆုံးအောင်မပြောပဲ တစ်ဝိုင်းတစ်စ ပြင်ရပ်ထားလိုက် သည်။ လီအင်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချ သိုင်းကျမ်းနဲ့ကျုပ်ဇနီးသည်ကိုလဲလှယ်နေတဲ့အချိန် မှာသိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကိုရင်ဆိုင်ရာမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲပါ။ ကျုပ် ဇနီးသည်လွတ်မြောက်လာပြီ ဆိုတာနဲ့သိုင်းကျမ်းကိုပြန်ယူဖို့ ကြိုးစား တဲ့အခါ အလုပ်ရပြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ယူသွားတဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ကျုပ်ပဲတာဝန်ယူပြီးညီလေးလက်ထဲကို ပြန်ထည့်ပေး ပါမယ်”

လီအင်း စိတ်အားထက်သန်နေမုန်းသိ၍ ကိုရှောင်လည်း သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ အစ်ကိုကြီးပဲကောင်းမယ်ထင်သလိုကြည့် ပြီးစိစဉ်ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ညီလေးရယ်”

ကိုရှောင်က သိုင်းကျမ်းကိုလီအင်းလက်ထဲထည့်လိုက် တော့ သည်။

လီအင်းစိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ သိုင်းကျမ်းကိုရလိုက်ခြင်း သည် တုကုန်းအားပြန်ရလိုက်သည် နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်နေသည်မ

၁၄၀ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဟုတ်ပါလား။

ကိုရှောင်ကိုလွန်စွာကျေးဇူးတင်မိသည်။

ကိုရှောင်၏ကျေးဇူးကြောင့်သာလျှင် ဇနီးသည်တူကုန်းနှင့်

ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် . .

“ရှင်အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

အပြင်ဘက်မှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

လီအင်းတိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

ကျင်းဝါး၏အသံဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်မဟုတ်ပါလား။

ကျင်းဝါးကား အချိန်ကိုက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုရှောင် သိုင်းကျမ်းယူလာသည်ကိုလည်း သူမကဲ့သို့ရှိနေကြ

ပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လီအင်းက ကိုရှောင်ကိုပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်သူတို့နဲ့သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ကိုရှောင်ပြုံးလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးအောင်မြင်မှာပါ”

လီအင်းက . .

“ကျုပ် သိုင်းကျမ်းကိုပြန်ယူလာခဲ့မယ်”

“နောင်ကြီးကိုစိတ်ချပါအယ်ဗျာ ကျုပ်သည်မှာပဲစောင့်

နေပါမယ်”

“ကောင်းပြီ”

လီအင်းသည်ဆက်ဆက်ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေး

လိုက်သည်။

ထိုနောက် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

မလှမ်းမကမ်းရှိသစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ရပ်နေသော

အပြီးကြီးသူ အက္ကလူ (တ-သိမ်း) ~~အ~~ ၁၄၁

ကျင်းဝါးကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ကျင်းဝါးကမေးလာလေ၏။ သူတို့အဖို့
သေးငယ်ရှင်ရှင်ထက်အရေးကြီးနေသည်မှာ သိုင်းကျမ်းရရှိရေးပင် ဖြစ်
သည်။

“သိုင်းကျမ်းကော”

လီအင်းလက်ထဲမှ သိုင်းကျမ်းကိုမြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ဟောသည်မှာ . . .”

ကျင်းဝါးက . . .

“ကိုရှောင်ကော . . .”

“သူကအိမ်ထဲမှာ”

“ကောင်းပြီကျွန်မတို့နောက်ကနောက်ရောင်ခံမလိုက်ဖို့ သူတို့
သေသေ ချာချာ မှာထားပါ”

“စိတ်ချ သူလိုက်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်သေချာရင်ပြီးတာပဲ တကယ်လို့တစ်ယောက်ယောက်
ကနောက်ရောင်ခံလိုက်လာယင် ဦးဆုံးခုကွရောက်မှာက သခင်မလေး
ပဲရှင်”

လီအင်းမကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်ကိုတာမှ ခြိမ်းခြောက်စရာမလိုဘူး မင်းတို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်
ဘယ်မှာလဲ အခုမင်းနဲ့ အချေတင်စကားပြောနေတာလဲ အတော်ကြာ
နေပြီ ကျုပ်က တူကုန်းကို အမြန်ဆုံးခေါ်ချင်နေပြီ”

“ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့ပါရှင်”

ကျင်းဝါးက လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားသည်။

လီအင်းလည်း လိုက်သွား၏။

ကိုရှောင်သည် နောက်ရောင်ခံလိုက်လာမည်မဟုတ်ပဲ သူ၏
အိမ်၌ သူ့အားစောင့်ဆိုင်းနေမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လားလေ
သည်။

၁၄၂ အတ္တလူ အလင်းအောင်

သူတသိမ်းကျမ်းကိုပြန်ယူလာကာကိုရှောင်၏လက်ထဲသို့ အဆုတ်ပြန်ထည့်ပေးမည်ဟုဆိုပြတ်ထားသည်။

ထင်းဝါးသည်လျင်မြန်စွာပြေးသွားသည်။ လီအင်းလည်းကိုယ် အတူတကွအသုံးပြုကာပြေးလိုက်သွားသည်။

သို့ဖြင့်တစ်ဖြေးဖြေးဝေးသွားကာကွင်းပြင်းတစ်ခုသို့ရောက် နှိ သွားလေသည်။

“ရှေ့ကတောင်ကုန်းပေါ်မှာ သခင်မကြီးစောင့်နေတယ်၊ ရှင်သွားလိုက်ပါ။”

“မင်းကော...”

“ရှင်နောက်ကိုနောင်ယောင်ခံလိုက်လာတဲ့ လူရှိမရှိ ကျွန်မ စစ်ဆေးကြည့်ရဦးမယ်”

“ဪ...”

လီအင်းမကျေမနပ်ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျင်းဝါးကနောက်ကြောင်းလှည့်သွား၏။

လွင်ပြင်ကိုဖြတ်သန်းလိုက်ရခြင်းကြောင့် နောက်ရောင်ခံ လိုက်လာသူရှိလျှင် ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။ တုချင်းယင်သည် သူမအားလှည့်စား၍ မရအောင်ကြိုတင်စီမံထား ကြောင်းထင်ရှားသည်။

ကိုရှောင်လိုက်လာမည်မဟုတ်၍ လီအင်းနောက်ကြောင်း အေးနေပါသည်။

လွင်ပြင်ကိုဖြတ်ခါ တောင်ကုန်းပေါ်တက်လိုက်သည်။ တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ စိမ်းလန်းသောတောအုပ်တစ်ခုရှိ

နေ၏။ လီအင်းတောအုပ်ရှေ့သို့ရောက်သွားလေတော့သည်။
“မင်းရောက်လာပြီလား”

အကြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၄၃

အေးတိအေးစက်စကားသံနှင့်အတူ တုချင်းယင်ကတော အုပ်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ လီအင်းခြေလှမ်းရပ် လိုက်သည်။

တုချင်းယင် အားတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဒေါသစိတ်များဖြစ် ပေါ်လာလေတော့သည်။ သမီးဖြစ်သူထက် သိုင်းကျမ်းကိုမတော်လော ဘတက်နေသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါသလော။

တုချင်းယင်ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းအတွက် ငါ့သမီးကအရေးကြီးပေမယ့် ငါ့အတွက်က တော့ ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းကပိုပြီးအရေးကြီးနေတယ်”

“ခင်ဗျားတော်တော်ရက်စက်တာပဲ”

လီအင်းခံပြင်းသွားပြီးရှေ့တိုးလိုက်သည်။

တုချင်းယင်က လက်ကာပြလိုက်လေ၏။

“မင်းဒေါသကြီးနေယင် မင်းရဲ့ဇနီးသည်နဲ့ တွေ့ရဖို့ မဖြစ်နိုင် တော့ဘူး”

လီအင်းအံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“သူတစ်ခုခုဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားမလွယ်ဘူးမှတ်ပါ။ ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကကိုအစွမ်းကုန်စုစည်းပြီးခင်ဗျားတို့ရဲ့ဂိုဏ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်”

တုချင်းယင်ကရယ်မောလိုက်သည်။

“သူဟာငါ့သမီးပါ သည်လောက်လည်းစိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့” သူမလက်ဝါးဖြန့်လိုက်သည်။

“မင်းကိုရှောင်နဲ့တွေ့ပြီးသိုင်းကျမ်းရပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ကဲ သိုင်းကျမ်းကိုပေးပါ။”

လီအင်းခေါင်းခါလိုက်လေသည်။

“သည်အတိုင်းပေးလိုက်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ”

၁၄၄ အကြောင်းအရာ

“မင်းဘာသဘောလဲ”

“တကယ်တမ်းမဟာလဲ”

“... မင်းကသူနဲ့တွေ့ချင်တယ်ပေါ့လေ”

“တုတ်တယ်သူကိုလွှတ်ပေးမှ သိုင်းကျမ်းရမယ်”

“ကောင်းပြီ”

သူမလက်ခုပ်တီးလိုက်သောအခါ တောအုပ်ထဲမှလူနှစ်
ယောက်ထွက်လာကြသည်။

ကျင်းဝါက တုကုန်းအား ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

တုကုန်း၏မျက်နှာညှိုးကာ ခေါင်းငုံ့ထား၏။

မိခင်နှင့်ခင်ပွန်းသည်တို့ကြား၌ စိတ်သောကရောက်နေ
ကြောင်းထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။

ကျင်းဝါက တုချင်းယင်ကိုဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“နောက်ကနောက်ရောင်ခံလိုက်လာတဲ့လူ မရှိပါဘူး သခင်

မကြီး”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

တုချင်းယင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူမသည် သမီးဖြစ်သူအား ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီးရဲ့ခင်ပွန်းသည်က သမီးကိုသိပ်တွေ့ချင်နေပါတယ်

ကွယ်”

တုကုန်းခေါင်းငုံ့ထားဆဲ...။

တုချင်းယင်က လီအင်းကိုပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကဲမင်းရဲ့သိုင်းကျမ်းပေးနိုင်ပြီလား”

“သူ့ကိုလွှတ်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ပေးလို့ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ”

တုချင်းယင်လက်ကာပြလိုက်သည်။

“သည်အတိုင်း လွှတ်ပေးလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

အကြောင်းအရာ (တ-သိမ်း) ၁၄၅

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ပြောတော့တစ်မျိုးလုပ်တော့တစ်မျိုးပါလား”

“မင်းယူလာခဲ့သိုင်းကျမ်း အတုဖြစ်နေမယ်ဆိုယင်ကော”

“ခင်ဗျားစစ်ဆေးကြည့်လို့ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီးသိုင်းကျမ်းပေးပါ မင်းသိုင်းကျမ်းပေးလိုက်တာ
နဲ့ငါ့သမီးကို ချက်ချင်းလွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

လီအင်းက သိုင်းကျမ်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

တုချင်းယင်က စိုက်ကြည့်နေ၏။

လီအင်းက...

“ခင်ဗျား စစ်ဆေးကြည့်ပါ။”

သူမလက်တစ်ဖက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ဝှံ”

သိုင်းကျမ်းစာအုပ်သည် တုချင်းယင်ထံလွင့်ပျံသွားလေ
တော့သည်။

တုချင်းယင်ကလက်တစ်ဘက်ဝှေ့ယမ်းတာဖမ်းဆီးလိုက်၏။

“ညီမ”

လီအင်းကခေါ်လိုက်သည်။

တုကုန်းသည်ချက်ချင်ပင် လီအင်းထံပြေးလာလေတော့
သည်။

တုကုန်းလည်း လွတ်မြောက်လာပြီဖြစ်ပါသည်။

“ညီမ”

လီအင်း ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။ ဇနီးသည်အားကယ်
တင်နှိုင်းလိုက်ပြီမဟုတ်ပါလား။

တုချင်းယင်၏လက်ထဲ ရောက်သွားသည့်သိုင်းကျမ်းကိုလည်း
မပြစ်မနေပြန်ရအောင်ယူရဦးမည်။

လီအင်းသည်ပြေးလာသည့်ဇနီးသည်အားလက်နှစ်ဘက်

၁၄၆ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် မဟာသင်္ဃာတ

ဆန္ဒတန်းကကြည့်လိုက်သည်။

တုကုန်းက သူ၏ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာသည်။

လီအင်းကဆီးကြိုထွေးပွေလိုက်စဉ်မှာပင် မမျှော်လင့်သော

~~အပြစ်အထက်~~ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

တုကုန်း၏လက်တစ်ဘက်အပေါ်မြှောက်တက်လာကာ

လီအင်း၏ရင်ကိုရိုက်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်လေတော့သည်။

လီအင်းရင်ထိပ်သွားလေသည်။

“ညီမဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

သူ၏စကားဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရပါ။

တုကုန်း၏လက်ဝါးကသူ၏ရင်ကိုရိုက်ချလိုက် လေတော့

သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

လီအင်းစူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဝေးသို့လွင့်စင်ကာမြေပေါ်လဲကျသွားသည်။ တုကုန်းက

ချက်ချင်းနောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဝေါ”

လီအင်းကပါစပ်ထဲမှာသွေးများအန်ထုတ်ကာလူလိုနဲ့ထ
လိုက်သည်။

တုကုန်းအား မယုံနိုင်စွာကြည့်လိုက်သည်။

“ညီမ... မင်း... မင်း... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

တုကုန်းရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ရှင်ကကျွန်မကို သခင်မလေးနဲ့ လူမှားနေတာပါရှင်”

“ဘာ...”

“ကျွန်မဟာ သခင်မလေးတုကုန်းမှမဟုတ်တာဘဲရှင်”

အပြစ်ကြီးသူ အတ္တလူ (က-သိမ်း) ၁၄၇

“မင်း... မင်း...”

တုကုန်းက မျက်နှာတိုလတ်ဝါးဖြင့် သပ်လိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးတုတစ်ခု တွာတုသွားသည်။

သူမသည် တုကုန်းအပြစ်ကြီးသောအားသောကျင်းမေ

ဖြစ်နေပါတော့သည်။

တုချင်းယင်က ရယ်တော့လိုက်သည်။

“ငါ့သမီးကို မင်းလက်ထဲတည့်ထောင်လို့မင်းအင်မတော

ရှားလို့ပဲဖြစ်မယ်...”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ကတိမတည်ဘူး”

“ငါ... ကတိမတည်တော့ကော ဘာအရေးလဲ။

မင်းကိုသတ် ပစ်လိုက်ရင် ငါ့အကြောင်း ဘယ်သူကသိနိုင်တော့မှာလဲ”

လီအင်း ဒေါသချောင်ချောင်ထွက်သွား၏။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

အော်ငေါက်ယင်း လျှပ်တပြက်ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ

သည်။

တုချင်းယင်က...

“ငါတို့သားအမိနှစ်ယောက်ဟာ မင်းကြောင့် စိတ်ဝမ်းကွဲခဲ့

ရတာမင်းကို ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။ ငါ့သမီး

ကိုသိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှာပဲ ထားမယ်၊ အပြင်လောကကိုဘယ်တော့မှမ

ထွက်စေရတော့ဘူး”

သူမသည်ကျင်းဝါးနှင့် ကျင်းမေတို့အား မျက်ရိပ်ပြလိုက်လေ

သည်။

“ယား...”

ကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းမေတို့သည် ညာသံပေးကာ လီအင်းထံ သို့

ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

၁၄၈ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

လီအင်းမှာ အတွင်းဒဏ် ရထားပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း အံ့တို တင်းတင်းကြိတ်ကာပြန်လည် ခုခံရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ကျင်းမေနှင့်ကျင်းဝါးတို့သည် ဒဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ညွှန်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသည်။

တိုက်ပွဲကားကြောက်မမန်းလီလီ ပြင်းထန်နေပါသည်။

သုံးယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြလျှင်...

“ဝုန်း”

“အမလေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လီအင်းထပ်မံ ဒဏ်ရာရရှိသွားလေ၏။

သူ၏လက်ချက်ကြောင့် ကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းမေတို့လည်း ဒဏ် ရာကိုယ်စီရ၍ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။ လီအင်းအသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်၏။

လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌အတွင်းအားစုစည်းကာရင်ဆိုင်ရန် အ သင်ပြင့်ထားလိုက်လေသည်။

တုချင်းယင်ကတစ်လှမ်းချင်း ချဉ်းကပ်သွားလိုက်၏။

ကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းမေတို့လည်း ကူညီတိုက်ခိုက်နိုင်ရန်ပြင်ဆင် ထားလိုက်လေသည်။

တုချင်းယင်သည်အနီးသို့ချဉ်းကပ်မိသည်နှင့်လက်ဝါးနှစ် ဘက်နှင့်စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

လီအင်ကလည်း အကြောက်အကန် ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

သို့သော်...

ဒဏ်ရာရထားပြီးဖြစ်ရာ သူ၏ခုခံမှုမှာ ပီပြင်မှုမရှိတော့ပါ။

တုချင်းယင် အသာအယာပင် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

သူမသည် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မည့်ဟန်ပြုပြီး လီအင်း၏တိုက်

အပြိုးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၄၉

ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းကာ လီအင်း၏ နောက်ကျောဘက်သို့ရောက်ရှိ သွားလေသည်။

“သေလိုက်စမ်း”

သူမ၏လက်ဝါးမှိုက်ချက်ကိုမူလီအင်းမရှောင်နိုင်တော့ချေ။

တုချင်းယင်၏လက်ဝါးသည် လီအင်း၏နောက်ကျောကိုထိထိမိမိ ရိုက် ချလိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

“အား”

လီအင်းစူးရှစွာအော်ဟစ်ကာမြေပေါ် လဲကျသွားလေတော့ သည်။

“ဝေါ့”

လီအင်းပါစပ်ထဲမှသွေးများအန်ထုတ်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ် လုံး အားမရှိနိုင်အောင် နာကျင်ကာ အသက်ရှူကြပ်ပြီးဦးခေါင်းထဲ မှ နောက်နေသည်။

မျက်လုံးများလည်းပြာဝေနေ၏။

တုချင်းယင်တို့၏ အကောက်ကြံမှုကိုခံလိုက်ရကာ ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရပြီဖြစ်လေသည်။ အလိုလောဘကြီးသော သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း ချုပ်ငြိကတိစကားကိုလီအင်းထံကြည်ခဲ့သည်မှာသူ၏အဓိကအမှားပင်ဖြစ် သည်။

တုချင်းယင်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်၏။

“ဝူးတန်းသိုင်းကျမ်းက ငါ့လက်ထဲရောက်လာပြီ ငါ့သမီးကို ပြားယောင်းသွေးဆောင်ခဲ့တဲ့လီအင်းကိုလည်းဆုံးမနိုင်ခဲ့ပြီ”

တုချင်းယင်ကလက်နှစ်ဘက်မြှောက်ပြီးအော်ဟစ်နေသည်။ ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းအားရခဲ့ပြီးနောက်ဝူတန်းဂိုဏ်းကိုမူစရာလိုတော့ မည်မဟုတ်ပါ။ ဝူတန်းဂိုဏ်းအားဆုံးမပြီးသည်နှင့်သိုင်းလောလာသို့ခြေ

၁၅၀ ~~အ~~တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ဦးလှည့်နိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

သူ့ဓလေ့အကျင့်အတိုင်း သိုင်းလောကအားလွမ်းမိုးနိုင်သူ ဖြစ်လာတော့မည်။

အင်း

လီအင်းကညီးတွားယင်းလူးလို့မိုထလိုက်သည်။ သွေးများ အန်ထုတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်တကိုယ်လုံးသွေးသွေးချင်းချင်းနီနေပြီးဒယီး ခေါင်းဖြစ်နေပါသည်။

တုချင်းယင်က...

“မင်းကကြိုးစားချင်သေးတာကိုး”

သူမသည် လီအင်းအနီးသို့ရိပ်ခနဲရောက်သွားပြီးဝဲဘက် လက်ဖြင့် သုံးချက်တိတိ ရိုက်ချလိုက်သည်။

ဒယီးခေါင်းဖြစ်နေသောလီအင်းမှာ တုချင်းယင်၏လက်ဝါး ရိုက်ချက်များကိုမရှောင်နိုင်တော့ချေ။

“ဝုန်း”

“အား”

ပြင်းထန်သောလက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် အဝေးသို့လွင့်စင် သွားလေသည်။

တုချင်းယင်က အမြီးတကြီးဖြင့်ပြေးလိုက်သွားပြီး ခြေထောက် ဖြင့်ကန်ကျောက်လိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

လီအင်းမှာတောင်ကုန်းပေါ်မှနေ၍ အောက်ဘက်သို့လွင့်စင် ထိုးကျသွားလေတော့သည်။

စာခန်း(၃၀)

ရတ်ဇော်သောလှည့်တွတ်များ

လီအင်းမှာတောင်ကုန်းအောက်သို့ ထိုးကျသွားသည်။ ဒဏ်ရာပြင်းစွာရသွားပြီဖြစ်ကာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အသက်ရှင်နိုင် တော့ မည်မဟုတ်ပေ။

တုချင်းယင်နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“သင်းသေသွားတာကောင်းတယ်”

သူသည်လီအင်းအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ပြီဟု ဝမ်းသာ နေပါသည်။

ကျင်းဝါနှင့်ကျင်းမေတို့လည်း ကျေနပ်နေကြသည်။

“ဝုတန်းသိုင်းကျမ်းကိုချပြီဆိုတော့ သခင်မကြီးကိုယှဉ်နိုင်တဲ့ လူရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သိုင်းလောကကြိုတစ်ခုလုံးသခင်မကြီးကို ဦးညွှတ်လာကြရ တော့မှာပါ”

နှစ်ယောက်သားချီးကျူးပြောဆိုလိုက်ကြသည်။

တုချင်းယင်က

“ငါ့ဆန္ဒတွေမကြာခင်ပြည့်လာတော့မှာအမှန်ပဲ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်ပြဿနာတစ်ခုရှိသေးတယ်”

ကျင်းဝါက...

ထိုဆောင်ဆိုတာလား သခင်မကြီး သည်အတွက်စိတ်
မဝဝါနဲ့ ထိုဆောင်တာလိအင်းအတွက် သိုင်းကျမ်းယူလာပေးတယ်
လိအင်းက သိုင်းကျမ်းကို အပိုင်းစီးပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ကျွန်မ
ထို့ သခင်ထွင်းပြီးသွားပါပြီ။ ကျွန်မတို့ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာပါ။

လိအင်းသေဆုံးသွားပြီဆိုတော့ တကယ်ပျောက်နေမှာပဲ
ဆိုလောကသားတွေ ယုံကြည်နေမှာပါ။

တုချင်းယင်က...

“သိုင်းလောကသားတွေဟာလိအင်းကို သူ့ရဲကောင်းတစ်
ယောက်လိုသဘောထားနေကြတာ တော်ရုံနဲ့သူ့ကို အပြစ်မြင်ကြမှာ
မဟုတ်ဘူး”

ကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းမေတို့ငြိမ်နေလိုက်ကြသည်။

တုချင်းယင်က...

“လိအင်းက သိုင်းကျမ်းကိုအပိုင်းစီးမယ်ဆိုယင် အနည်းဆုံးငါ
ကိုဒဏ်ရာရအောင်လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့”

သူမတွင်ဒဏ်ရာမရှိပါ။ သူမပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင်
ဒဏ်ရာရရှိဖို့လည်းလုပ်ကြံဖန်တီးရတော့မည်ဖြစ်လေသည်။

တုချင်းယင်တွင်အကြံရှိပုံရသည်။

သူမသည် ဓားတစ်လက်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ငါက ဒဏ်ရာရသွားတယ်၊ သိုင်းလောကသားတွေလဲ
ယုံကြည်အောင်... ငါ့သမီးလည်း ယုံကြည်အောင်...”

သူမသည်လက်ဝဲဘက်လက်ကိုမြှောက်လိုက်လေသည်။

“ဟောသည့်လက်နဲ့ လိအင်းကို သတ်ပစ်လိုက်တာ ငါ့သမီး
အပေါ်မှာ ရက်စက်မိတဲ့သည်လက်ကို အပြစ်ပေးရမှာပဲ”

“သခင်မကြီး”

ကျင်းဝါးတို့အထိတ်တလန့် ခေါ်လိုက်ကြသည်။

တုချင်းယင်က...

“အင်းအဖြစ်မှန်ကိုဘယ်သူမှ မသိကြဘူးဆိုယင် ငါ့ကို အပြစ်
တင်ဖို့ခက်လိမ့်မယ် အပြစ်ရှိနေတဲ့ငါ့လက်တစ်ဘက်ဆုံးရှုံးခံ
လိုက်ရပေမယ့် သိုင်းလောကသားတွေယုံကြည်သွားလိမ့်မယ်”

သူမသည် ဓားကို သာဘတ်လတ်တွင်တိုင်ကာဝဲဘက်
လက်ကိုခုတ်ချရန်ဟန်ပြုလိုက်သည်။

“သခင်မကြီး”

“မလုပ်ပါနဲ့”

ကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းမေတို့ ကဗျာကယာဟန်တားလိုက်သည်။
ထိုစဉ်...

“သွားစမ်း”

တုချင်းယင်ကဓားကိုင်ထားသောလက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။
ပြင်းထန်သောဓားချက်သည် ကျင်းဝါးနှင့် ကျင်းမေတို့အား ခုတ်ချမိလိုက်
လေသည်။

“အား”

“အမလေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းမေတို့ မြေပေါ်လဲကျသွားသည်။ ကျင်းဝါး
နှင့် ကျင်းမေတို့သည် သေလုမျောပါးဒဏ်ရာဖြင့်မြေပေါ်တွင် လူး
လွန်ထလိုက်ကြသည်။

“သခင်မကြီးကျွန်... ကျွန်မတို့မှာဘယ်လိုအပြစ်များရှိနေ
ကြလို့လဲ”

တုချင်းယင်က...

“ညည်းတို့နှစ်ယောက်ကငါ့အကြောင်းကို အကုန်သိနေလို့
ပေါ့”

၁၅၄ ~~တက္ကသိုလ်~~ မလင်းအောင်

“တုန်းတို့သခင်မကြီးအပေါ်မှာ သစ္စာရှိကြတာပဲ မဟုတ်
လားနော်”

“ငါ့လက်တစ်ဖက်ဆုံးသွားသလို ညည်းတို့လည်းသေဆုံး
သွားသလိုဆိုရင် ငါ့သမီးဟာငါ့အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုရှိမှာအသေအချာ

“ရက်စက်လိုက်တာရှင်”

ကျင်းဝါးညည်းတွားယင်းအသက်ပျောက်သွားသည်။

တုချင်းယင်က...

“ငါ့ကိုငါ့ တောင်ရက်စက်ဖို့ဝန်မလေးဘူးဆိုတာ ညည်းတို့
မသိကြသေးပါလား”

စကားဆုံးလျှင် ဓားဖြင့် ဝဲဘက်လက်အားခုတ်ချပစ်လိုက်
တော့သည်။

* * *

တစ်ရက်...

နှစ်ရက်...

သုံးရက်...

သုံးရက်ဟူသောအချိန်ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ကိုရှောင် ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်လာတော့၏။

လီအင်းက သိုင်းကျမ်းယူပြီးထွက်သွားခဲ့သည်မှာ သုံးရက်

မြို့ မဟုတ်လား...

လီအင်းပြန်မရောက်လာတော့ပါ။

လီအင်းအဘယ်ကြောင့်ပြန်မလာရပါသနည်း။

မည်သို့သောအဖြစ်အပျက်နှင့် ကြုံတွေ့နေရပါသနည်း။

အပြီးပြီးသူ အတ္တလု (တ-သိမ်း) ၁၅၅

ကိုရှောင်သည်ဆက်၍စောင့်ဆိုင်းခြင်းမပြုတော့ပဲ လိုက်စွာ
ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကိုရှောင်သည် အိမ်ကလေးထဲမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် လူ
တစ်စု လှမ်းလာသည်ကိုတွေ့လိုက်လေသည်။ ထိုလူစုများကား ဝူတန်း
တောင်မှ သိုင်းသမားများဖြစ်နေပါသည်။

“စုကွပဲ ဝူတန်းဂိုဏ်းက လူတွေလိုက်လာကြပြီ”

သူယူလာသော သိုင်းကျမ်းကြောင့်လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်
ကြောင်းခိုင်မီလိုက်သည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်းသားများအားဦးဆောင်လာသောသူမှာ
ကျို့ရသေ့ဖြစ်ပါ၏။

သူသည်ဝူတန်းဓားသိုင်းကျမ်းကိုအဓိက တာဝန်ယူစောင့်
ရှောက်ရသူမဟုတ်ပါလား

ကိုရှောင်ဦးညွတ်လိုက်၏။

“ရသေ့ကြီးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီးလိုက်လာခဲ့တာကိုး”

ကျို့ရသေ့ကရှည်လျားစွာပြောလေ၏။

“မောင်ရင်လေးဟာဝူတန်းကျမ်းကို တစ်ရက်ပဲငှားမယ်လို့
ပြောသွားပြီး ခုတော့ရက်တွေကြာနေတာနဲ့ ကျုပ်တို့စိတ်ပူပြီးလိုက်
လာခဲ့တာ သိုင်းလောကမှာထွက်နေတဲ့သတင်းတွေကလည်း သိုင်း
သမားလီအင်းဟာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ဆုံး ရွှံး
သွားတဲ့ အထိတိုက်ခိုက်ခဲ့တယ် သူ့ရဲ့ကိုယ်ရံတော်တွေကိုလည်း
သတ်လိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် သခင်မလေးတုကုန်းနဲ့လည်း ရင်မဆိုင်
ရဲတော့ ပဲ သိုင်းလောကကထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ သတင်းတွေဖြစ်ပေါ်
နေတယ်”

ကိုရှောင် ရင်ထိပ်သွားလေသည်။

ကျို့ရသေ့က...

၁၅၆ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“မောင်ရင်လေးဟာ သိုင်းကျမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ယူထားတော့ ဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်က မောင်ရင်လေးကို တွေ့ချင်နေတယ် ဆိုတာနဲ့အတူတူလည်းစိုးရိမ်နေတယ်”

ထို့ရှောင်ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“သည်အတွက်ပါမမှမယ့်ပါနဲ့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေး

ဇီဝေ”

“မောင်ရင်လေးက...”

“သိုင်းကျမ်းကိုယူပြီး ဝူတန်းဂိုဏ်းကို အမြန်ဆုံးပို့ပေးမယ် ဆိုတာဂိုဏ်းချုပ်ကို ပြောပြပေးပါခင်ဗျာ”

ကျိုးရသေ့ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ကျုပ်ကမောင်ရင်လေးကိုယုံကြည်ပြီးသား ဆိုတော့ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့ပါဘူး ဝူတန်းဂိုဏ်းကိုသာ ဆက် ဆက်လာခဲ့ပါ။

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ”

ကျိုးရသေ့သည်ဝူတန်းဂိုဏ်းသားများကို ခေါ်ကာပြန်ထွက် သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သွားကာနီးတွင် ကိုရှောင်အတွက်စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံဖြင့်လှမ်း ပြောလိုက်သည်။

“လီအင်းဟာ သိုင်းလောကသားတချို့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး အနောက်နယ်ကို ထွက်သွားတယ်လို့ သတင်းထွက်နေသေးတယ်၊ ခုတလောလီအင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးထွက်ပေါ်လာတဲ့သတင်းတွေဟာ မရေမတွက်နိုင်အောင်များပြားနေတယ်။ ဒါကြောင့်မောင်ရင်လေး အစဓမ္မရာရာ သတိပီရိယနဲ့ ဆောင်ရွက်စေချင်တယ်”

တို့ရှောင်ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ခုလိုသတိပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

အကြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၅၇

“ကျုပ်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကျိုးရသေ့သည် နတ်ဆက်ပြီးပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။ ကျိုးရသေ့တို့ထွက်ခွာသွားကြလေပြီး သုလည်းဤတံအိမ် ကလေးကိုစွန့်ခွာရပေတော့မည်။

ကိုရှောင် သည် လူမမို့သည့် လီအင်းအိမ်ကလေးကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ကိုရှောင်အလွန်စိတ်ပျက်နေသည်။

“နောင်ကြီးလီအင်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

လီအင်းသည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင် နှင့်ရင်ဆိုင် ဖို့ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

တုချင်းယင်းသည် လီအင်းနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ရာတွင်အရေးနိမ့်ပြီး လက်တစ်ဘက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကအားဆက်၍ ဗုက္ကမေးနိုင်တော့ မည်မဟုတ်ပါချေ။

တုချင်းယင်၏အားထူးရသောကိုယ်ရံတော်များလည်း သေဆုံးသွားကြပြီမဟုတ်ပါလား...။

တုချင်းယင်သည်လက်တစ်ဖက်ပြတ် ဒုက္ခိတဖြစ်သွားလေ သောကြောင့် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကိုဖျက်သိမ်းကာသိုင်းလောကအား ကျောခိုင်းလိုက်ပြီဆိုသော သတင်းများလည်းထွက်ပေါ်လာသည်။

ကိုရှောင်သည် အဖြစ်မှန်ကိုလုံးဝမသိခဲ့ပါ။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင်က လီအင်းအားလုပ်ကြံတာ သိုင်းကျမ်းကို ယူသွားသည်ဟုလည်းမထင်တော့ပါ။ သိုင်းကျမ်းနှင့်ပတ် သက်၍ လီအင်းတွင်သာ တာဝန်ရှိသည်ဟုလည်းမထင်ထားသည်။ လီအင်းအားလိုက်ရှာရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လီအင်းပေးကန်ဆုံးနေရာ

၁၅၈ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ကိုရှောင်မှာ သိင်္ဃလာတ၌ တစ်လည်လည်ဖြစ်နေတော့သည်။

သိင်္ဃမြို့နယ်လူရှည်ကြာလာသည်။

ဝူတန်းဂိုဏ်းကလည်းကြာသော်အထင်မှားလာလေတော့သည်။ ထိုရှောင်မှာသိုင်းလောက၌နာမည်ပျက်လာသည်။ ဝူတန်းဂိုဏ်းသည်လည်းသိုင်းကျမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုရှောင်နှင့်သာရှင်းရမည်တောက်ပါလား။

ထို့ကြောင့်...

ဝူတန်းဂိုဏ်းသည် ကိုရှောင်အားလိုက်ရှာကြလေသည်။ ကိုရှောင်မှာ အဖြစ်မှန်ကိုစုံစမ်းနေဆဲဖြစ်ရာ မဖြေရှင်းနိုင်သေးသဖြင့် ဝူတန်းဂိုဏ်း အားရှောင်နေခဲ့ရသည်။ သိုင်းလောကသားများကလည်း ကိုရှောင်အားအထင်မှားသွားကြသည်။ သိုင်းလောက၌နာမည်ပျက်သူဖြစ်လာသည်။

ကိုရှောင်ခံပြင်းဒေါသထွက်ကာ လီအင်းကိုတွေ့ရန်သာ အပြင်းအထန် ရှာဖွေပါတော့သည်။

ချောင်းရေသည် အရှိန်ဖြင့်လျှင်မြန်စွာစီးဆင်းနေ၏။ ချောင်းကွေ့တစ်နေရာရောက်မှ ရေစီးအရှိန်လျော့သွားသည်။ ထိုချောင်းကွေ့နေရာတွင်ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများစုပုံလျက် ရှိနေပါသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ ထိုးကျလာသော လီအင်းသည် ချောင်းထဲကျခဲ့သည်။ ချောင်းရေနှင့်အတူ အဝေးသို့ မျောပါသွားပြီးမှ ချောင်းတွေ့တစ်နေရာရောက်လျှင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကြား၌ ညင်တာတင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကံကောင်းထောက်မပြီ လီအင်းသတိရလာ၏။ တအင်းအင်း

အပြေးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၅၉

ညည်းတွားယင်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကြားမှ တိုးသွက်ကာကမ်းပေါ်တက်လိုက်လေသည်။ ကမ်းပေါ်ရောက်လျှင်မဟန်နိုင်ပဲ ဝုန်းခနဲလဲကျသွား၏။

လီအင်းက မြေပေါ်မှမထသေးပဲ ဆက်၍လဲလျောင်းနေလိုက်သည်။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးစိမ့်နေသော်လည်းအသားများကခြစ်ခြစ်တောက်ပူလောင်နေပါသည်။

လီအင်းမှာဒဏ်ရာပြင်ထန်စွာရရှိထားသည့် အပြင်ချောင်းရေထဲမျောပါကာ အအေးမိခဲ့ခြင်းကြောင့် အပြင်းဖျားနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့သတိလစ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် လယ်တောမှ ပြန်လာသော လယ်သမားကြီးတစ်ယောက်သည်။ လီအင်းအားတွေ့ရှိသွားလေတော့သည်။

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် လီအင်းသတိရလာသည်။ လယ်သမားအဘိုးအို၏ ဂရုစိုက်မှုကြောင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများ သက်သာသွားသည်။

သို့သော်...

လီအင်း၏ဦးခေါင်း၌ရရှိခဲ့သောဒဏ်ရာကအစွမ်းပြလာလေတော့သည်။

အဘိုးအိုက တအင်းအင်းညည်းတွားယင်းမျက်လုံးပွင့်လာသောလီအင်းကိုကြည့်ကာဝမ်းသာသွားသည်။

“ငါ့တူမင်းသတိရလာပြီနော် မင်းတော်တော်ကံကောင်းတာပဲ သည်လောက်များတဲ့ဒဏ်ရာတွေနဲ့မင်းသေဆုံးသွားလိမ့်မယ်လို့ငါထင်နေခဲ့တာ”

“ကျွန်တော်ဘယ်ရောက်နေတာလဲဗျာ”

“ကျုပ်အိမ်ပေါ်”

“ဟဲ့”

၁၆၀ အနောက်တောင် လမ်းအား

“ထွက်ထွက်ကောက အပြန်လမ်းမှာလဲကျနေတဲ့မင်းကို တွေ့လို့ထယ်ထယ်လာခဲ့တာကွ”

“ကျွန်... ကျွန်တော်”

“မင်းဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ လူဆိုးခါးပြတွေနဲ့များတွေ့ခဲ့လို့လား”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူးဗျာ”

“ဟေ”

“ကျွန်တော်ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဆိုတာ ဦးသိရင်ပြောပြပါလားဟင်”

လယ်သမားကြီးမျက်လုံးဖြူသွားသည်။

“ငါဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်မှာလဲကွာ ငါကမင်းကိုမေးမလို့မင်းဘာတွေဖြစ်လာလဲလို့ ငါကမင်းကိုမေးမလို့ပါ...”

“ကျွန်တော်”

“မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်မသိဘူး”

လီအင်း၏စကားကြောင့် လယ်သမားကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

လီအင်းက...

“ကျွန်တော့်နာမည် ဘယ်သူဆိုတာ ဦးသိယင်ပြောပြပါလားဟင်”

“ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲကွ ခက်တာပဲ မင်းကကိုယ့်နာမည်ကိုတောင် ကိုယ်မမှတ်မိတော့ဘူးလားကွ”

လီအင်းမည်သို့ပြောရမှန်းမသိတော့ပေ။ သူမည်သည့်အရာတို့မှစဉ်းစား၍မရတော့ပါ။ သူ၏အမည်ကိုပင်မမှတ်မိတော့ပါ။ မည်သို့ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်ကိုမမှတ်မိတော့ပါ။

အပြန်လမ်း (တ-သိမ်း) ၁၆၁

လီအင်းသတိမေ့သွားပြန်သည်။

လယ်သမားကြီးသည်လီအင်းကိုကြည့်ပြီးစိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်လာလေသည်။

“သူဟာလူဆိုးခါးမြတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင်ခက်မယ်”

ကိုယ်နာမည်ကိုပင်မမှတ်မိအောင် အတိတ်မေ့နေသော လီအင်း၏အဖြစ်ကြောင့် မယုံသင်္ကာဖြစ်လာလေတော့သည်။

“မောင်ရင်လေးကိုကျုပ်ကူညီခဲ့ပြီးပါပြီ။ မောင်ရင်လေးနေကောင်းလာပြီဆိုတော့လည်း ထွက်သွားတော့မယ်လို့ထင်ပါတယ်”

ရိုးသားသူပီပီ အေးချမ်းစွာနေထိုင်လိုပြီး ပြဿနာများနှင့် မပတ်သက်လိုချေ။

လယ်သမားအဘိုးအို၏ သဘောထားကိုရိပ်မိလိုက်သော လီအင်းမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း အနှောင့်အယှက် မပေးလိုသဖြင့် သဘောတူလိုက်လေတော့သည်။ သူသည် ဤမျှတော့ အသိစိတ်ဓါတ်ရှိသည်။

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ ကျွန်တော်သွားပါမယ် ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး”

ယခုမှလယ်သမားအဘိုးအိုလည်း စိတ်သက်သာရာရသွားလေတော့သည်။

လီအင်းနေကောင်းသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ ဒဏ်ရာများလည်း တစ်စထက်တစ်စသက်သာသွားသည်။ လယ်သမားအဘိုးအို၏အိမ်မှ ထွက်ကာလမ်းမပေါ်သို့ရောက်လာသည်။

ကိုယ်နာမည်ကိုပင်မမှတ်မိနိုင်အောင် အတိတ်မေ့နေသည့် အလျှောက်အရှုကြီးတစ်ယောက်ပမာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သွားနေလေတော့သည်။

“ငါဘယ်သွားမလို့လဲ”

၁၆၂ ဟတ္ထသိုလ် မလင်းအောင်

“ဘာကြောင့်ခုလိုဖြစ်ရတာလဲ”

လီအင်းတွေ့မရပါ...။

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သွားရင်း သစ်ပင်များအောက်၌လည်း
ကောင်း၊ လမ်းဘေး၌လည်းကောင်းအိပ်စက်ခဲ့ရသည်။

စားရတစ်လှည့် မစားရတစ်လှည့် ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ် ဖြစ်ခဲ့
သည်။

မည်သူမဆိုအဖြစ်မှန်မသိကြလျှင် လီအင်းသည် လမ်းပေါ်
လျှောက်သွားနေသော အရူးကြီးတစ်ယောက်နှင့်တူပြီး သူ့အားမည်
သူမျှမှတ်မိကြတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ထိုအချိန်တွင်...

လီအင်းသည် ယုယုနှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့ခြင်းကြောင့်ကံကောင်းသည်
ဟုဆိုနိုင်ပါတော့သည်။ ယုယုနှင့်မတွေ့လျှင် အရူးကြီးဘဝနှင့် ဘဝဆုံး
ရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။

* * *

သမားတော်ကြီးက ဂရုစိုက် ကုသပေးသဖြင့် ကိုရှောင်၏
အဆိပ်ဝေဒနာ သက်သာသွားသည်။

ယခု...

ကိုရှောင်စိတ်ဓါတ်ကျဆင်းနေသည်။

ဂူတန်းသိုင်းကျွမ်းကြောင့်သိုင်းလောက၌ သူနာမည် ပျက်ခဲ့
ပြီဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသောမိန်းကလေးကြောင့် အဆိပ်မိ
တာအတွင်းအားယုတ်လျော့ခဲ့ရသည်။

သူကလီအင်းကိုရိုသေလေးစားပြီး ကူညီဖို့စိတ်ကူးခဲ့သည်။

အပြီးကြီးသူ အတ္ထုလူ (တ-သိမ်း) ၁၆၃

လီအင်းကိုကူညီခဲ့ခြင်းကြောင့် ခုကွရောက်ခဲ့ရသည်။

လီအင်း အား မည်နည်းနှင့်မျှမကျေနပ်နိုင်တော့ပါ။ ကိုရှောင်သည်
လီအင်းအား သဲကြီးမဲကြီးလိုက်ရွာခဲ့သည်။

လီအင်းကား လောကပေါ်မှပျောက်ချင်းမလှပျောက်ကွယ်
သွားပြီး ရှာမတွေ့နိုင်တော့ပါ။

ပြန်၍တွေ့မည်တွေ့တော့လည်းသူ့အဆိပ်ဝေဒနာဖြင့်မြေ
ပေါ်လဲနေချိန်၌တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လီအင်းနှင့်ယုယုတို့က သူ့အားအသက်ကယ်ခဲ့ကြသည်။

သမားတော်တစ်ယောက်ထံသို့ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြသည်။

လီအင်းတို့ကူညီခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ့အသက်ဘေးမှ လွတ်
မြောက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုရှောင်ပင့်သက်ရှိကိမ်မိလေသည်။

“ငါကသူကိုကျေးဇူးတင်ရမှာလား”

“သူကငါ့ကိုစော်ကားမိတာကြောင့်ပြန်ပြီး ကြွေးဆပ်တဲ့
သဘောလား...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လီအင်းနဲ့ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတာအကောင်းဆုံး
ဖြစ်မယ်”

ကိုရှောင်သည် နေကောင်းလာသည်နှင့်လီအင်းအားလိုက်ရှာ
ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

* * *

တုကုန်းသည် ကြုံတွေ့လိုက်ရသောအဖြစ်အပျက်များကိုမယုံ
နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေပါသည်။ မိခင်ကြီးသည် သူမနှင့်လီအင်းတို့
နှစ်ယောက်ကိုခွဲပစ်လိုက်သည်။

သူမအား သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသို့ပြန်ခေါ်လာသည်။ ထို့နောက် လီအင်းကို တည်ဆဲတူ တူကုန်းယုံကြည်ထားသည်။ သိုင်းကျမ်းကို တို့ရှောင် ထူထားပေးပါက လီအင်းရသွားပေလိမ့်မည်။ လီအင်းရလျှင် သူမအောင်တို့ပေးလိုက်လိမ့်မည်ဟုယုံကြည်ထား၏။

သို့မှသာသူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ပြန်လည်ပေါင်းသင်း နိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်...။

သူမအထင်နှင့် အမြင်တလွဲစိမ့်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူမ၏မိခင်ကြီး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ သတင်းဆိုးသယ်ဆောင်လာခဲ့လေ သည်။

တုချင်းယင်ကိုယ်တိုင် လက်တစ်ဖက်ပြတ်ဒုက္ခိတဘဝရောက် ခဲ့ရလေသည်။ ကျင်းဝါးနှင့်ကျင်းမေတို့လည်းသေဆုံးသွားကြ သည်။ တုချင်းယင်က လီအင်းသည် သိုင်းကျမ်းကိုရဖို့ကြိုးစားယင်း ကိုရှောင်နှင့်မာကွန်ပင်တို့က သစ္စာမောက်ဟုစွပ်စွဲကာ ဝိုင်းဝန်းတိုက် ခိုက်ခြင်းခံရသဖြင့်သေဆုံးသွားခဲ့သည်ဟု တုချင်းယင်ကပြောပြခဲ့ သည်။ လီအင်းကိုကယ်တင်ဖို့ကြိုးစားရင်းသူမလည်းလက်တစ်ဖက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည် ဟုပြောပြရာ တုကုန်း ခေါ်သချောင်းချောင်းထွက်ခဲ့ ရတော့သည်။

မာကွန်ပင်နှင့်ကိုရှောင်တို့အပြင်သိုင်းလောကသားများကို လည်းရန်သူအဖြစ်မုန်းတီးသွားလေတော့၏။

တုကုန်းခေါင်းအေးအေးထား၍စဉ်းစားလျှင် လီအင်းသက် သာရာရမည်ဖြစ်ပါသည်။ တုကုန်းမွန်သွားပေပြီ။

တုချင်းယင်က...

“ဝူတန်းဂိုဏ်းနဲ့ သိုင်းလောကသားတွေကိုပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်ရမယ် မေမေဟာဒုက္ခိတ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ငါ့သမီးကိုပဲ အားကို

ရတော့မယ် သမီးရဲ့ပညာနဲ့ ရန်သူကိုရင်ဆိုင်ဖို့ခက်ခဲမှုရှိတော့ အဆိပ် ပညာကိုလေ့ကျင့်ရမယ် အဆိပ်ဟာ သိုင်းလောကသားတွေ ကိုဒုက္ခ အပေး နိုင်ဆုံးလက်နက်ပဲ”

တုကုန်းကသဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီမေမေ အစ်ကိုရဲ့ အခက်အခဲကို သဘောမ ပေါက်ပဲ အစ်ကိုရဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုမထောက်ထားပဲ သိုင်းကျမ်းနဲ့ ပတ် သက်လာတော့လူဆိုးတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်လိုက်ကြတဲ့သိုင်းလော ကသားတွေကို သမီးရင်ဆိုင်သွားပါမယ် အထူးသဖြင့်မာကွန်ပင်နဲ့ ကိုရှောင်တို့ဟာ အစ်ကိုကျေးဇူးကို မသိတတ်တဲ့လူတွေပဲ ဒါကြောင့် သူတို့ကို သမီးဆုံးမသတ်သင်ပစ်ပါမယ်၊ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းတညာ ကိုသမီးလေ့ကျင့်သွားပါမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်”

တုချင်းယင်သည်ဝမ်းသာသွားသည်။ တကယ်တော့တုချင်း ယင်သည်ကမ်းကုန်အောင် ယုတ်မာရက်စက်သောသူဖြစ်သည်။ တုကုန်းသည် သူမိခင်၏စကားကို ယုံကြည်သွားပြီမဟုတ်ပါလား။

ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီးသိုင်းလောကသား များသည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသို့လာရောက်ဒုက္ခပေးနိုင်ကြောင်းသူမရိပ် မိထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“မေမေတို့သည်မှာနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး ဂိုဏ်းသားတွေကို ခဏလောက်လူစွဲခိုင်းထားရမယ် မေမေတို့ လည်းတစ်နေရာမှာ ဇာတ်မြှုပ်နေပြီး သိုင်းပညာလေ့ကျင့်ကြမယ် စိတ်ချရပြီဆိုမှ သိုင်းလော ကထဲပြန်ထွက်ပြီးရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့”

တုချင်းယင်က သဘာဝကျစွာပြောလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပါပြီမေမေ”

၁၆၆ ကဏ္ဍသိမ် အလင်းအောင်

တကုန်းသဘောတူလိုက်သည်။

သို့နောက်ပိုင်းသူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်သည်၎င်း၊ သိုင်း
တန်းနီတို့သည်၎င်း သိုင်းလောကထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြလေ
တော့သည်။

ဤသည်မှာ ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းနှင့်ပတ်သက်နေခဲ့သည်။
သို့အင်းနှင့်တကွ ပတ်သက်သူအားလုံး မထင်မရှားပျောက်ကွယ်သွား
ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေတော့သည်။ သိုင်းလောကသားများသည် ထိုသို့
ပျောက်ကွယ်သွားကြသည့်နောက်ကွယ်၌ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေ
မည်ဟုရိပ်မိကြသည်။

ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းနှင့်ပတ်သက်ခဲ့သူအားလုံး တစ်ချိန်ချိန်တွင်
သိုင်းလောက၌ပြန်လည် ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားကြ
သည်။

ထိုသို့ပြန်လည် ထွက်ပေါ်လာချိန်၌ သိုင်းလောကတွင်
ပြဿနာများဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း သိရှိနားလည်ကြလေ
တော့သည်။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (တ-သိမ်း) ၁၆၇

အခန်း(၃၁)

ဘဝမှန်

တိုက်ပွဲများပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

ယုယုအား နှောင့်ယှက်နေသော သူဌေး သားအဖနှင့်
ကြေးစားလူမိုက်များကား အမိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ကြပြီဖြစ်ပါသည်။

ယုယုသည်အကူအညီပေးလာသော လူငယ်အပေါ်၌ရှိ
အားကိုးသွားလေသည်။ လူငယ်ကလည်းယုယုကိုစိတ်လိုလက်ရ
ကူညီ နိုင်ခဲ့သဖြင့်ဝမ်းသာ နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်မှာ မကြာသေးပါ။

သို့သော်...

ရှေးရေစက်ကြောင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်မပြောပြ
တတ်သော်လည်း သံယောဇဉ် ဖြစ်ကာ မေတ္တာထက်ဝင်နေမိကြပြီ
ဖြစ်ပါ သည်။

သူတို့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

လူငယ်ကပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“ညီမ ဘာမှမစိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး သူတို့ ဘယ်တော့မှ
မနှောင့်ယှက်နိုင်တော့ပါဘူး။”

ယုယုက...

“ကျေးဇူးပါပဲရှင် အစ်ကိုနဲ့သာမတွေ့ယင် ကျွန်မနဲ့အစ်ကို

၁၆၈ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် အောင်အောင်

ဗေဒါ ခဲ့ဘဝတာတွေ့ရုံစရာပဲ ကျေးဇူးရှင် အစ်ကို့နာမည်ကို သိခွင့်ရမယ် သိဖို့ရအောင်

ထူးထူးတ...

“ကျွန်နာမည်ဟာ မာကွန်ပင်လို့ခေါ်ပါတယ်”

“ကျွန်မမှတ်ထားပါမယ်ရှင် တစ်နေ့ကျရင်တော့ အစ်ကို့ရဲ့ တောနဲ့ကို တပြန်တလှည့် ကူညီခွင့်ရလာမှာပါ”

လူငယ်ကားသိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြား သည့်သိုင်းလောကပျော်သိုင်းလေးဖော်၌ပါဝင်သော သိုင်းသမား မာကွန်ပင် ဖြစ်နေသည်တကား။

မာကွန်ပင်သည်ကိုရှောင်နှင့် လီအင်းတို့ ပူတန်းကျမ်း ကြောင့် ပြဿနာဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်ကိုသိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုရှောင်နှင့်လုံးဝမဆုံမဘဲလီအင်းလည်းပျောက်ချင်းမလှပျောက်နေ ခြင်းကြောင့်ပိုလို့စိတ်ပူနေမိသည်။

မာကွန်ပင် တောလမ်းအတိုင်းခရီးနှင်လာယင်းတိုက်ပွဲတစ် ခုကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝင်ရောက်ကူညီခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မမျှော်လင့်ပဲ ယုယုနှင့်ဆုံတွေ့မိကာမေတ္တာသက်ဝင်နေမိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်...

“အင်း... အင်း”

ညည်းတွားသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေ သည်။

“အစ်ကို... အစ်ကိုဗေဒါ”

ယုယုချက်ချင်းပြေးသွားလိုက်၏။ မာကွန်ပင်လည်းလိုက် သွားသည်။

အပြုံးကြီးသူ အက္ကလူ (တ-သိမ်း) ~~အ~~ ၁၆၉

နှစ်ယောက်သားမြင်လည်း အနီးသို့ရောက်ရှိသွားကြ၏။ ဗေဒါကအယိုးဒယိုင်းပြင်မြင်လည်းပေါ်မှ ဆင်းလေသည်။ ဗေဒါကရာများ ရရှိထားခြင်းကြောင့် ယုယုစိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါသည်။

“အစ်ကိုဗေဒါ”

သူမအနီးသို့ရောက်သွားလျှင် ဗေဒါမျက်မှောင်ကုပ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

ယုယုက...

“အစ်ကိုကျွန်မတို့ သမားတော်ဆီပြန်သွားကြမယ်”

စိုးရိမ်ပူပန်စွာပြောလိုက်သည်။

“ညီမတဘယ်သူလဲ”

“ရှင်...”

“ကျုပ်က ဗေဒါမဟုတ်ဘူး၊ ညီမလူမှားနေပြီ”

“ရှင်...”

“ကျုပ်ဟာ...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ မာကွန်ပင်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“နောင်ကြီး လီအင်း”

ဗေဒါခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကျုပ်လီအင်းပါညီလေးဟာမာကွန်ပင်ပါလား သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင်ကော... ”

“ဗျာ...”

“တုချင်းယင်နဲ့ကျုပ်တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာ ယှဉ်ပြိုင်တိုက် ခိုက်ခဲ့ကြတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်နေရာကိုရောက်နေတာလဲ”

မာကွန်ပင် အဖြေမပေးနိုင်ချေ။

ယုယုကလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေပါတော့သည်။ လီအင်းက...

“တုချင်းယင်က ကျုပ်ကိုအကောက်ကြံခဲ့တယ် သူတပည့် တစ်ယောက်ကိုညီမတုကုန်းအသွင် ရုပ်ဖျက်ခိုင်းပြီး ကျုပ်ကိုသတ်ပစ် ဖို့ကြိုးစားခဲ့တာပဲ”

“နောင်ကြီး တုချင်းယင်ဟာလက်တစ်ဘက်ပြတ်ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဗျ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းလည်း သိုင်းလောကက ပျောက်ကွယ်သွားတာကြပြီ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအေးအေးချမ်းချမ်း ငြိမ်သက်သွားတာပဲ နောင်ကြီးတို့နဲ့ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းကိစ္စကလွဲရင် ပေါ့လေ...”

“ကျုပ်တို့ကိစ္စဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ဝယ်ကံရိုက် သွားပြီဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

မာကွန်ပင် သည်တိုရှောင်ကသူ့အားလိုက်လံရှာနေကြောင်း သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း ပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် ဝတန်းဂိုဏ်းကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်အားရှာနေကြောင်း အားလုံးသည် အထင်လွဲမှား နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိထားပြီးဖြေရှင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊အကြောင်း စုံရှင်းပြလိုက်လေတော့သည်။

လီအင်းက...

“ဒါဟာ တုချင်းယင်ရဲ့ ကောက်ကျစ်မှုပဲ သူလက်တစ်ဖက် ပြတ်သွားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ ကျုပ်ဘာမှမသိဘူး”

သူ၏အဖြစ်အပျက်များကိုလည်းရှင်းပြလိုက်သည်။

မာကွန်ပင် လိပ်ပတ်လည်သွားလေပြီ။ အဖြေကိုရှင်းရှင်း ကြီး သိမြင်လိုက်လေပြီ။

မာကွန်ပင်နားလည်သဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

“လက်စသပ်တော့တုချင်းယင်က အကောက်ကြံပြီးအားလုံး ကိုလှည့်စားခဲ့တာပေါ့ ဟင်းအလွန်လည်တဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ပဲ...”

“ဟုတ်တယ်ညီလေး”

မာကွန်ပင်၏မျက်နှာတည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“ဒါကြောင့်သိုင်းလောကကိုဖျက်ဆီးမယ့်လူတစ်စုထွက်ပေါ် လာတယ်အဲသည့်လူတွေဟာ တစ်ချို့က သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းနဲ့ပတ်သက် နေတယ်လို့ သတင်းတွေထွက်နေတာကိုး”

လီအင်းကအကြိတ်၍ပြောလေ၏။

“တုချင်းယင်က သိုင်းကျမ်းကိုရသွားတယ် ဒါကြောင့် ဝတန်း ဂိုဏ်းကို ဒုက္ခပေးတော့မှာ သေချာနေပြီ...”

ယုယုက သူတို့ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများကိုစိတ်ဝင် စားစွာနားထောင်နေသည်။

လီအင်းသည် အတိတ်ကိုကောင်းစွာ သတိရလိုက်ပြီဖြစ်ရ ကား သူမဝမ်းသာနေသည်။

လီအင်းကလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်ရည်များရစ်ဝိုင်းနေသော မျက်လုံးများဖြင့်ရှိဝေစွာ ကြည့် နေသည့် ယုယုကိုမြင်လျှင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ညီမက...”

“ကျွန်မယုယုပါ အစ်ကိုကြီးဗေဒါ”

“ကျုပ်က အစ်ကိုကြီးဗေဒါတဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

လီအင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူကမေးလိုက်သည်။ သူတကယ်သိချင်၍မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ညီမကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဘယ်လိုဆုံတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြနိုင်မလား”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ယုယုကအကြောင်းစုံရှင်းပြလိုက်သည်။

၁၇၂ အနုပညာသိင်္ဂလီ နုပညာသိင်္ဂလီ

လိအင်းစိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်နေသည်။

ယုယုကကောသလကောသလကောသလကောသလ အဖြစ်အပျက်များကိုသိလိုက်ရလေတော့သည်။

“တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းပါလား ညီမသာမကူညီအောင် ကျုပ်ရဲ့ အဖြစ်ဟာမတွေးဝံ့စရာပဲ အရှုံးတစ်ယောက်လို့လောတကြီးထဲက ထွက်သွားရမှာပဲ”

ယုယုက

“အစ်ကိုကြီးဘဝမှန်ကိုပြန်သတိရပြီနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ညီမလေး”

“ကျွန်မဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

လိအင်းလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ညီမရဲ့ကျေးဇူးကိုဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး ညီမကိုကျေးဇူးဆပ်နိုင်အောင်ကျုပ်ကြိုးစားသွားပါမယ်”

“အို . . . ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်”

သူမသည်လိအင်းတွင်အခက်အခဲများရှိနေမှန်းရိပ်မိသဖြင့် အထောက်အကူဖြစ်လိုရာဖြစ်ကြောင်းပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ကိုရှောင်ဆိုတဲ့လူနဲ့တွေ့ခဲ့ကြသေးတယ်”

“ဟင် . . . အဲဒါအရေးကြီးတယ် ဘယ်လိုဆုံတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပြောပြပါလားဟင်”

ယုယုကကိုရှောင်နှင့်ဆုံတွေ့ပုံကိုရှင်းပြလိုက်၏။

“ကျုပ်ကြောင့်သူ့ဒုက္ခရောက်ရတာ သူ့ကိုလိုက်ရှာပြီး တောင်းပန်ရမယ် သူ့ကိုကျေနပ်တဲ့အထိ ကျုပ်တောင်းပန်မှာပါ . . .”

ယုယုက . . .

“သူ့အဆိပ်မိထားတော့ သမားတော်ကြီးဆီမှာပဲရှိဦးမယ်ထင်တယ်”

အနုပညာသိင်္ဂလီ အနုပညာသိင်္ဂလီ (တ-သိမ်း) ၁၇၃

ထိုစဉ် . . .

“ကျုပ်ရောက်လာပြီဟာ တျပ်က မင်းတို့ခြေရာခံပြီးလိုက်လာတာပဲ”

စကားသံနှင့်တူကိုရှောင်လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

တွေ့တွေ့ချင်းတော့ ကိုရှောင်ဒေါသထွက်နေသည်။ သို့သော်မာကွန်ပင်ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား ယုယုလိအင်းနှင့်မာကွန်ပင်တို့က ဝိုင်းရှင်းပြလိုက်သဖြင့် ကိုရှောင်မှာ အဖြစ်မှန်ကိုသိရှိထားသတော့သည်။

“တုချင်းယင် တော်တော် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတာပဲ ဆိုသလိုရဲ့အတွေးစိတ်ကြောင့် သမီးနဲ့သမက်ကိုဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တယ်” မာကွန်ပင် ကပြောသည်။

“တုချင်းယင်ဟာ ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းကိုရထားလို့ ကျားတို့အတောင်တပ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ်နေပြီး”

ကိုရှောင်က . . .

“ကျုပ်လာခဲ့တဲ့လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာလူတစ်စုဟာ ဝူတန်းတောင်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ သွားနေကြတယ်လို့ ပြောနေကြတယ် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေပဲဖြစ်မယ် ဒါကြောင့် ဝူတန်းတောင်ကို အမြန်ဆုံး လိုက် သွားကြတာကောင်းမယ်”

မာကွန်ပင်က . . .

“ဟုတ်တယ် တုချင်းယင်ကို တားဆီးရမယ်”

လိအင်းလည်းဝူတန်းတောင်သို့လိုက်သွားရန် သဘောတူလိုက်လေတော့သည်။

* * *

ဝတ်စုံတောင်း...

သိုင်းလောက၌လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသော
ဝတ်စုံတောင်းတည်း နှစ်ရာဝတ်စုံတောင်းသို့သိုင်းလောကသားများ
တည်သွားနေကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးခရီးသည် မပြတ်
ကြေချေ။

ကိုရှောင်၊လီအင်း မာကွန်ပင်နှင့် ယုယုတို့သည် ဝတ်စုံတောင်း
သို့သွားနေသည့် လမ်းမကြီးအတိုင်း ခရီးနှင့်နေကြသည်။

လီအင်းစိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ဤလူစုတွင်စိတ်အလှုပ်ရှား
ဆုံးလူမှာလီအင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယစိတ်လှုပ်ရှားသူမှာ ကိုရှောင်ဖြစ်
သည်။ သိုင်းတံခွန်တိုင်း သိုင်းလောက၌ ယခုလိုလက်မထောင်လာ
နိုင်ခြင်းမှာသို့ကြောင့်ဟု လီအင်းခံစားနေရသည်။ စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်နေပါသည်။ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ကြရင်း ဝတ်စုံတောင်း နှင့်တစ်စ
ထက်တစ်စနီးကပ်လာလေသောအခါ ကိုရှောင်က ပြောလာလေ
သည်။

“နောင်ကြီးလီအင်း”

လီအင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ညီလေးဘာပြောစရာရှိလို့လည်း”

ကိုရှောင်က...

“နောင်ကြီးအပေါ်ကျေးဇူးရှိတဲ့မိန်းကလေးကို ဝတ်စုံတောင်း
အတိအကျမသွားသင့်ဘူးလို့ထင်ပါတယ် ဒါဟာကျေးဇူးဆပ်တယ်လို့
မခေါ်နိုင်ဘူးနောင်ကြီး ဟိုမှာ အကြီးအကျယ် တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်လာနိုင်
တယ် ... သူ့ကိုဘယ်သူစောင့်ရှောက်မလဲ”

လီအင်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ ကျုပ်လည်းစိတ်တွေရှုပ်ထွေးနေတာနဲ့ယုယု
ကိုတောင် သတိမထားမိသလိုဖြစ်နေတယ် သူ့အတွက်ကျုပ်မှာ တာဝန်
ရှိတယ်”

အရှေ့ဘက်မလှမ်းမကမ်း၌မြို့လေးတစ်မြို့ အားတွေမြင်
နေရသည်။

လီအင်းက...

“ရှေ့ကမြို့ကလေးကိုရောက်မှသူ့ကို အတိအကျအကြောင်းပြော
ပြရတော့မှာပဲ”

ကိုရှောင်က...

“သူဟာသဘောကောင်းပြီး စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ပါ အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်ပါလိမ့်လေ”

သူတို့သည်စကားတပြောပြောဖြင့် ခရီးနှင့်လာကြလေ၏။
မြို့ကလေးသို့ရောက်လာကြသောအခါ ခေတ္တအနားယူမည်
ဟုအကြောင်းပြကာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ရပ်နား လိုက်ကြ
လေသည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌သိုင်းလောကသားများဖြင့်စည်ကား
နေပါသည်။

ကိုရှောင်၊လီအင်းနှင့် မာကွန်ပင်တို့သည်ရပ်ဖျက်ထားကြ
ခြင်းကြောင့် ရုတ်တရက်သူတို့အားမှတ်မိနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပါချေ။ဤ
သည်ကို မာကွန်ပင်က အကြံပေးခြင်းဖြစ်သည်။ လီအင်းနှင့် ကိုရှောင်
တို့၏နဂိုရပ်ရည်ကိုတွေ့လျှင် သိုင်းလောကသားများက မည်သို့တုံ့ပြန်
မည်ကိုမသိနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မာကွန်ပင်၏အကြံဉာဏ်
ကိုလိုက်နာကာ သုံးယောက်စလုံး ရပ်ဖျက်လိုက်ကြသည်။

လီအင်းနှင့်ကိုရှောင်တို့သည် ဝတ်စုံတောင်းနှင့်ပတ်သက်
ပြီး သိုင်းလောကသားများအထင်မှားခြင်းခံနေကြရသူများဖြစ်၍

၁၇၆ အနုပညာသိပ္ပံ နာမည်အောင်

လမ်းခရီး၌ ပြဿနာများအဖြစ်မခံနိုင်ကြချေ။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက ယခုကဲ့သို့စိန်ခေါ်လာသောအခါ ဂိုဏ်းအဖြစ်ပြောရန်လွယ်ကူသည်။ သည်အတိုင်း သွားရောက်ဖြေရှင်းသွင်းသိုင်းလောကသားများသည်လည်းကောင်း၊ ဝူတန်းဂိုဏ်းသည်လည်းကောင်းမကျေနပ်သည့်အရင်းခံရှိလေသောကြောင့် အခက်ကြုံရပုံများနေ၏။

ဝူတန်းဂိုဏ်းသို့အရောက် သွားဖို့ပင် ခက်ခဲလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုတွက်ဆကာ လီအင်းတို့ကရပ်ဖျက်ပြီးမှ သွားရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

လေယောက်စားပွဲတစ်လုံး၌ဝိုင်း၍ထိုင်ကာ စားသောက်ဖွယ်ရာများမှာကြားစားသောက်လိုက်ကြ၏။ ယုယုမှာ လီအင်းကတစ်ဝှက်ကိုပြန်လည် သိရှိသွားပြီးဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေ၏။ သူမသည်လီအင်း၏ဘဝမှန်ပြန်ရစေရန်ကြိုးစားမည်ဟုဆုံးဖြတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

လီအင်းနှင့်အတူ သိုင်းလောကသို့ လိုက်လာခဲ့ရသဖြင့် အတွေ့ အကြုံအသစ်အဆန်းဖြစ်နေရာ အလွန်ပင်ကျေနပ်နေသည်။ သူမ၏နီးသားလှသောဘဝ၌သိုင်းသမားတို့၏အတွေ့အကြုံဆိုသည်မှာ ဆန်းကြယ်သော အတွေ့ကြုံပင်မဟုတ်ပါလား။

သူတို့အနားယူစာသောက်လိုက်ပြီးမှ လီအင်းက စကားစလိုက်သည်။

“ညီမ... ယုယု”

“ရှင်အစ်ကိုကြီး ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“ညီမကို အရေးကြီးတဲ့စကားပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယုယုကစိတ်ဝင်စားစွာနားထောင်လိုက်သည်။

အနုပညာသိပ္ပံ (တ-သိမ်း) ၁၇၇

လီအင်းက...

“သိုင်းလောကဟာခွပ်ထွေးပွေလီလှတယ် ပြဿနာများပြားလှတယ် သွေးထွက်သံယို တိုက်ပွဲတွေနဲ့စိတ်ဖျက်စရာကောင်းလှပါတယ်”

ယုယုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးပြောတာမှန်တယ် ဒါတို့ကျွန်ုပ်လဲတွေ့လာရတာပါပဲ”

သူမသည်လည်းလီအင်း၏ဘဝမှန်ကိုသိရှိသိုင်းလောကသို့ခရီးထွက်လာယင်းပြဿနာများနှင့်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် စိတ်သော့ကရောက်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ယုယုကမေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး သိုင်းလောကကိုစိတ်ကုန်သွားလို့လားဟင်”

“ကျုပ်က...”

“အစ်ကိုကြီးပဲ ဝူတန်းတောင်ကိုသွားပြီး သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းရဲ့ ပြဿနာကိုဖြေရှင်းပေးရဦးမယ်ဆို”

“ဒါဖြင့်”

“ကျုပ်ကညီမကို စိုးရိမ်လို့ပြောနေတာပါ။ တကယ်စဉ်းစားလေလေ ညီမအတွက် တကယ်စိုးရိမ်လေလေပါပဲ...”

ယုယုအံ့သြသွား၏။

“ကျွန်မအတွက်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဝူတန်းတောင်မှာ တိုက်ပွဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဖို့ သေချာနေတယ် ညီမလေးလိုက်ခဲ့ယင် အန္တရာယ်ကြုံတွေ့နိုင်တယ် ဒါကြောင့်...”

လီအင်း၏စကားကို ယုယုကကြားမြတ်မြော်လိုက်လေသည်။

၁၇၈ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ကျွန်မသဘောပေါက်ပြီ ကျွန်မကိုခေါ်မသွားချင်လို့ပြော နေတာမဟုတ်လားဟင်”

လီအင်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ညီမကိုခေါ်မသွားချင်တာမဟုတ်ပါဘူး အန္တရာယ်များလွန်းလို့ပါ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်လာယင် ညီမကိုထိခိုက်သွားမှာစိုးရိမ်မိတယ်။ ညီမကိုစောင့်ရှောက်မယ်ဆိုတဲ့ အသိကျုပ်ဆီမှာရှိနေတယ်။ ကျုပ်တိုက်ပွဲ ကိုဘယ်လိုတိုက်နိုင်တော့မှာလဲ”

လီအင်းဒုက္ခရောက်နေစဉ်က သူမကူညီခဲ့ပြီးဘဝမှန်ကို သိရနိုင်အောင် ကြိုးစားပေးခဲ့သည်။ ယခုတော့ လီအင်း၏ဘဝမှန်ကို သိလိုက်ရပြီးဖြစ်သလို လီအင်းတွင်ရှေ့ဆက်ဆောင်ချက်စရာကိစ္စများ ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သူမသံယောဇဉ်ဖြစ်မိသော်လည်း အခြေအနေအရ လမ်းခွဲကြရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် သိုင်းလောကသားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ သိုင်းလောက၏အကြောင်းကိစ္စများ၌ပါဝင်ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိပါ။ ရှိလျှင်လည်းသူမအန္တရာယ်တွေနိုင်ပါသည်။ လီအင်းကသူ၏ ဘဝမှန်ကိုသိသွားပြီဟုနားလည်လိုက်သည်။

“ကျွန်မသဘောပေါက်ပါတယ်အစ်ကိုကြီးရယ်ကျွန်မဟာ ကုန်စုံဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး ရိုးသား တဲ့ဘဝမှာ စိတ်ပျော်မွေ့နေရမယ်သူပါ သိုင်းလောကဆိုတာ ကျွန်မအတွက် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတဲ့နယ်မြေတစ်ခုပါ ကျွန်မနဲ့မအပ်စပ်ပါဘူး ဒါကြောင့်ကျွန်မပြန်ပါတော့မယ်ရှင်”

လီအင်းက...

“ကျုပ်ကို စိတ်မဆိုးစေချင်ဘူး”

“အို... ကျွန်မ ဘာကြောင့်စိတ်ဆိုးရမှာလဲ၊ ကျွန်မတို့ဟာ မောင်နှမတွေပဲ မဟုတ်လားရှင်”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (တ-သိမ်း) ၁၇၉

ယုယု၏စကားကြောင့် လီအင်းပြုံးလိုက်သည်။ သူတို့သည် မောင်နှမအရင်းအခြားများပမာဖြစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ညီမဟာ ကျုပ်ရဲ့ညီမလေးတစ်ယောက်ပါပဲ”

ယုယုက...

“ကျွန်မကြောင့် အစ်ကိုစိတ်သောတ ချောက်မနေပါနဲ့ရှင် ကျွန်မပြန်သွားပါမယ်...”

“ညီမ ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

“ကုန်စုံဆိုင်ကလေးကိုပေါ့ရှင်”

“ညီမတကယ်ပြောတာလား”

“ကုန်ဆုံဆိုင်ကလေးဟာ ကျွန်အတွက် နေရာမှန်ပဲဆိုတာ သိထားပါတယ်”

သူမသည် စကားပြောရင်းမာကွန်ပင်အား တစ်ချက်တစ်ချက် ကြည့်နေ၏။

သူမနှင့် မာကွန်ပင်တို့ သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း လီအင်းရိပ်မိသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ညီလေးကိုအစ်ကိုတစ်ခုအကူအညီတောင်းချင်တယ်”

မာကွန်ပင်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါနောင်ကြီး၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ယုယုဟာကျုပ်ရဲ့သက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပါ ဒါကြောင့် ယုယုအိမ်ပြန်တဲ့အခါ ညီလေးစောင့်ရှောက်ပြီးလိုက်ပို့ပေးစေချင်ပါတယ်။ သူ့အပြန်ခရီးမှာ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့စေချင်ပါဘူး”

မာကွန်ပင်က ဝမ်းသာအားရ လက်ခံလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါမယ် ယုယုအတွက် စိတ်ချပါ”

၁၈၀ ထက္ကသိုက် နေလင်းအောင်

“တော့ဇုပဲညီလေးရယ် ကျုပ်တို့ဝူတန်းမှာပြန်ဆုံကြတာပေါ့
ကျုပ်စိတ်အေးသွားပါပြီ။ အခုယုယုအတွက် စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့”

“စိတ်ချပါညီမလေးယုယုကို လိုက်ပို့ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်ချက်ချင်း
လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ ဝူတန်းမှာဆုံကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီဝူတန်းဂိုဏ်းမှာ ကျုပ်တို့ပြန်တွေ့ကြမယ်”
မာကွန်ပင် လိုက်ပို့မည်ဆို၍ ယုယုဝမ်းသာသွားလေတော့
သည်။

အခန်း(၃၂)
ထိုးစစ်ဆင်ခြင်း

ယုယုလမ်းခွဲသွားပြီဖြစ်သည်။ သူကကျေကျေနပ်နပ်ဖြင့် သူ
အပြန်ခရီးကိုလက်ခံခဲ့ပါသည်။ မာကွန်ပင်ကအိမ်တိုင်ယာရောက်လိုက်
ပိုပေးမည်ဖြစ်ပါသည်။

လူယုတ်မာသူဌေးသား၏ နှောင့်ယှက်ခံရမည်ကိစ္စကိုလည်း
စိတ်ပူစရာမလိုတော့ပါ။ သူတို့သားအဖ သေဆုံးသွားကြပြီမဟုတ်
ပါလား။ မာကွန်ပင်ကပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးမနှိမ်နင်းခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

မာကွန်ပင်တစ်ယောက်လုံးရှိနေသဖြင့် ယုယုအတွက် စိတ်
ချရပြီဖြစ်ရာ လီအင်းစိတ်အေးသွားသည်။

ကိုရှောင်ဘက်သို့လှည့်ကာ ပြောလိုက်သ်။
“ကဲ . . . ယုယုအတွက်စိတ်ချရပြီဆိုတော့ကျုပ်တို့ ဝူတန်း
ဘောင်ကိုသွားဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၈၁

ကိုရှောင်က . . .

“ကောင်းပြီသွားကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သားထိုင်ရာမှထရန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

ထိုးစဉ် . . .

မလှမ်းမကမ်းစာပွဲတစ်လုံးမှ လူလေးယောက်လည်းမတ်
တတ် ရပ်လိုက်ကြသည်။

“သွားမယ်ဟေ့တော်ကြာသိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေကို လွတ်
သွားဦးမယ် ဒီကောင်တွေဂြိုဟ်ကောင်တွေကွ”

“ဟုတ်တယ်သူတို့ဟာမြို့ပြင်တောလမ်းကဖြတ်သွားကြလိမ့်
မယ်လို့သတင်းရထားတယ်”

“ဝူတန်းတောင်ကိုမရောက်ခင်လမ်းခရီးမှာ ကြားဖြတ်ဟန့်တား
ပြီးဆုံးမရမယ် ဝူတန်းတောင်ကိုရောက်ရင် အားလုံးရှုပ်ကုန်မယ်”

“ကဲ . . . မြန်မြန်သွားကြစို့”

ထိုလူများသည်စားသောက်ခ ကျသင့်ငွေ ပေးချေကာခပ်
သွက်သွက်ထွက်သွားကြသည်။

ကိုရှောင်နှင့်လီအင်းတို့သည် အချင်းချင်းကြည့်လိုက်မိကြ
လေသည်။

ကိုရှောင်ကလီအင်းအားတီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေ မြို့ပြင်တောလမ်းကဖြတ် သွား
ကြလိမ့်မယ်တဲ့”

လီအင်းက . . .

“ဟုတ်တယ် သူတို့ကသွားပြီးတားဆီးကြမှာပဲ”

“ကျုပ်တို့လိုက်သွားရင်ကောင်းမယ်”

“ကောင်းပြီကျုပ်တို့လိုက်သွားကြတာပေါ့”

လီအင်းသဘောတူလိုက်သည်။

၁၈၂ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

တို့နောက် နှစ်ယောက်သား စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာ ခဲ့ကြလေတော့သည်။ ဆိုင်အပြင်ဘက်လမ်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် လီအင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။

“ဟိုက်ဒုက္ခပဲ”

“မာကွန်ပင်နဲ့ ယုယုတို့လည်းတောလမ်းကဖြတ်သွားကြ ယင် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေနဲ့ တွေ့သွားနိုင်တယ်”

“ဟာ...”

ကိုရှောင်လည်း ထိတ်လန့်သွား၏။

သူတို့အချိန်မဆင်းရဲပဲ ကိုယ်ဖော့ပညာကိုသုံးကာမြို့ပြင်သို့ တဟုန်ထိုးပြေးလိုက်သွားကြလေတော့သည်။

* * *

မြို့ကလေးမှာနောက်ဘက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ယုယုနှင့်မာကွန်ပင်တို့သည် မြို့ပြင်တောလမ်းသို့ရောက်ရှိလာကြသည်။

တောလမ်းကလေးမှာ စိမ်းလန်းစိုပြည်ကာသာယာလှပနေပါ သည်။

မာကွန်ပင်နှင့် ယုယုတို့သည်တောလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ပင်ပန်းသော်လည်း ပျော်ရွှင် နေ ကြသည်။

“ကျွန်မအတွက်အစ်ကိုလည်းတော်တော်ပင်ပန်းနေပြီ နော်”

ယုယုက ပြောလိုက်သည်။

မာကွန်ပင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးညီမရယ် ကျုပ်ကူညီနိုင်တာပဲ ဝမ်းသာလှပါ ပြီ နောင်ကြိုလီအင်းကိုကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ သူသာကျုပ်ကိုအကူအညီ ဆောင်ရွက် နော် ကျုပ်က ညီမကိုလိုက်ပို့ချင်ပေမယ့် မပို့သင့်ဘူးပေါ့ကွယ်”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (တ-သိင်္ခ) ~~အ~~ ၁၈၃

“အစ်ကိုကျွန်မတို့လိုက်ပို့ပြီးရင် ဝူတန်းတောင်ကိုပြန်သွား ရဦးမှာနော်”

“ဟုတ်တယ် ညီမ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကိုတားဆီးရမှာပါ သူတို့ ကို အချိန်မီတားဆီးခြင်းမပြုနိုင်မည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဒုက္ခ ရောက်ကြရမှာသေချာတယ်”

“တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်လာဦးမှာပေါ့နော်... သွေးထွက်သံယို တိုက်ပွဲတွေပေါ့...”

“ဒါကတော့ညီမရယ် ဓားလုံလေးမြှားကိုင်ထားတဲ့လူတွေမှာ သွေးတွေပဲစွန်းတော့မှာပေါ့ကွယ်”

ယုယုစိုးရိမ်ပူပန်နေမည်ကို စိုးရိမ်ကာ မာကွန်ပင် ဆက် မပြောပဲ နေလိုက်သည်။

ယုယုက...

“အစ်ကိုသတိထားပါနော်”

“စိတ်ချပါညီမရယ်၊ အစ်ကိုသတိထားပါမယ်”

“ဝူတန်းတောင်ကိစ္စပြီးယင်အစ်ကိုကျွန်မဆီကိုလာလည် မလားဟင်”

ယုယုကမျက်နှာကလေးနီနီဖြင့်မေးလိုက်လေသည်။

“ဟာ... လာခဲ့မှာပေါ့ အစ်ကိုမှာဘယ်ကိုမှ သွားစရာမရှိတူး၊ ညီမဟာအစ်ကို့ရဲ့ပန်းတိုင်ပါပဲ”

“ဒါဆိုကျွန်မမျှော်နေမယ်”

“စိတ်ချကျုပ်ဆက်ဆက်ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်... မီးပင်လယ် ကြီးတားဆီးနေရင်လဲ အစ်ကိုအရောက်လာမှာပဲ ဓားတောင်ကြီးကာဆီး နေရင်လဲ အစ်ကိုကျော်လာမှာပဲ”

ဝူတန်းတောင်ကိစ္စဖြေရှင်းပြီးလျှင် အန္တရာယ်များကင်းရှင်း သွားကာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအေးချမ်း သာယာသွားတော့မည်

၃၈၄ ~~အ~~ ကုဏ္ဍသိုလ် နေလင်းအောင်

မြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် လွတ်လပ်သွားပြီဖြစ်ရာ ယုယုထံသို့အေးအေး
သေးသေးသွားရောက်လည်ပတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မာကွန်ပင်ယုံကြည်
သည်။

သို့သော်...

သူနှင့်ယုယုတို့တိတ်တခိုးလေးမေတ္တာသက်ဝင်မိခဲ့ကြသော်
လည်း သူတို့ချင်းဘယ်တော့မှဆုံဆည်းနိုင်တော့မည်မဟုတ်သည်ကို
မာကွန်ပင် မသိနိုင်ခဲ့ချေ။ ကံကြမ္မာအလိုပင်တည်း။

“ဝူတန်းတောင်ကိစ္စပြီးယင်သိုင်းလောက အေးချမ်းသာသာ
သွားလိမ့်မယ် အဲသည်တော့...”

သူ၏စကားမှ... တောအုပ်ထဲမှ စူးရှသော အော်ဟစ်သံ
များထွက်ပေါ်လာသည် ကံကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

“အား”

“အမလေး”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများထွက်ပေါ်လာသည်။

မာကွန်ပင် ရင်ထိတ်သွား၏။

“ညီမသတိထား”

ယုယုကို သတိပေးရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ သစ်ပင်များကြားမှနေ၍တောအုပ်ထဲ၌ တိုက်ပွဲတစ်

ပွဲဖြစ်ပွားနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“တိုက်ကြဟေ့”

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကလူတွေကိုအလွတ်မပေးနဲ့”

ညာသံပေးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မာကွန်ပင်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက လူတွေအနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာရောက်နေ

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၈၅

တယ် ညီမသည်မှာခဏနေခဲ့ပါ ။ ကျုပ်အခြေအနေသွားကြည့် လိုက်
ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီခွင့် အစ်ကိုမြန်မြန်ပြန်လာပါနော်”

“စိတ်ချပါညီမရယ်”

မာကွန်ပင်က တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်နေသောနေရာဆီသို့ဦးတည်
ကာပြေးသွားယင်း တောအုပ်ထဲရောက်သွားလေ၏။ မြေပေါ်၌ပြန်
ကျနေသောလူသေအလောင်းများကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မြင်းကွင်ကကြည့်မကောင်းပါ။

သိုင်းလောကသားများသည် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသားများ၏
လက်ချက်မိကာသေဆုံးသွားကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းမာကွန်ပင်သတိ ပြန်
၏။ မာကွန်ပင်ဒေါပွဲသွားလေသည်။

“တော်တော်ရက်စက်တာပဲ”

သေဆုံးနေကြသူများအနက်အချို့မှာဧကရာဇ်ကားသွေး
ချင်းချင်းနီးနေသော်လည်း အချို့ကား မည်သို့သောဒဏ်ရာဒဏ်ချတ်မှ
မတွေ့ရပဲ သေဆုံးနေကြသဖြင့်

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသားတွေဟာ အဆိပ်ကိုတောင်အသုံးပြု
လာကြပြီကိုး...”

မာကွန်ပင် ပို၍ထိပ်လန့်သွားသည်။ ရှေ့ဆက်လမ်းသွား
လိုက်ရာ သိုင်းသမားများသည် ဝေါယာဉ်တစ်ခုအားဝိုင်း၍တိုက်ခိုက်နေ
ကြသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ဝေါယာဉ်အားမြေပေါ်ချထားပြီဖြစ်သည်။ ဝေါယာဉ်
ထမ်းထားသော မိန်းခလေးများသည် သိုင်းလောကသားများ နှင့်ရင်
ဆိုင်နေကြ၏။

တိုက်ပွဲကပြင်းထန်နေသည်။

မာကွန်ပင် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာဝေါယာဉ်ပေါ်၌အမှတ်

၁၈၆ ~~အ~~ တစ်ခုခု ဆိုလို့ အသံအောင်

တံဆိပ်တစ်ခုတို့တွေလိုက်ရသည်။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၏အမှတ်တံဆိပ်ပင်ဖြစ်လေတော့သည်။

* သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက ဝေါယာဉ်ဆိုတော့ ဝေါယာဉ်နဲ့လိုက်လာတာ သင်လေးတုကုန်းများ ဖြစ်နေမလား။

တုကုန်းသည် သိုင်းသမားလီအင်း၏ဇနီးသည်ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်ပြီ။

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ် တုချင်းယင်ကြောင့် အစ်ကိုကြီးတို့ အိပ်ထောင်ရေးပြုကွဲခဲ့ရတယ် သည်ကိစ္စကို ငါကူညီဆောင်ရွက်နိုင်ယင်ကောင်းမှာပဲ။ မာကွန်ပင်တွေတောနေစဉ်တိုက်ပွဲမှာပို၍ပြင်းထန်လာ၏။

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသည် ဝူတန်းတောင်အား ဒုက္ခပေးမည် ဖြစ်ရာသိုင်းလောကသားများသည် ဝူတန်းတောင်သို့မရောက်မီ ကြားဖြတ်တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းပစ်ဖို့ကြိုးစားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မြန်မြန်လာကြဟေ့”

အော်ပြောသံများနှင့်အတူ သိုင်းလောကသားများဟိုမှသည်မှ ပြေးလွှားလာကြသည်။

သိုင်းလောကသားများ တစ်စထက်တစ်စ အင်အားတောင့်တင်း လာသည်ဖြစ်ရာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသားများ တဖြည်းဖြည်း အရေးနိမ့်လာကြလေတော့သည်။

“အား”

“အွန်”

“အမလေး”

သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ လူများတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လဲ တုသွားကြလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

“သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းကိုစော်ကားရဲတာနည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၈၇

ဘူး”

အော်ငေါက်သံနှင့်အတူ ဝေါယာဉ်ထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထွက်လာလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးဝေါယာဉ် အပြင်ဘက်သို့ရောက်ရှိလာကာ လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့်...

“အား”

“အမယ်လေးဗျ”

“သေပါပြီဗျ”

သိုင်းလောကသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲတုသွားကြလေတော့သည်။

သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်၏။

“အဆိပ်အသုံးပြုနေတယ်... သတိ...”

ထိုသိုင်းသမားသည်အခြားသိုင်းသမားများအားသတိပေးဖို့ကြိုးစားယင်း အဆိပ်မိကာခြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

မိန်းခလေးသည် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ကာ လှပချောမောသူလေးဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

သူမသည် ဩချလောက်အောင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သူမ၏မျက်နှာထားခက်ထန်တင်မာနေသည်။

သူမသည်လက်နှစ်ဘက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကလေးများပစ်လွှင့်သွားပြီး သိုင်းလောကသားများတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြတော့သည်။

သိုင်းလောကသားများက သူမနှင့်တူလိုက်ပါလာကြသည့် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသားများအားသုတ်သင်ပစ်လိုက်သည်ကိုမိမြင်းနေပုံ

၁၈၈ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ရသည်။

အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကလေးများသုံးကာ သိုင်းလောကသားများကိုလည်းတစ်ယောက်မကျန်သုတ်သင်ရှင်လင်းပစ်မည့်ပုံရှိသည်။

ယခု...

သူမတစ်ယောက်ထဲကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

သူမကသိုင်းလောကသားများအားသုတ်သင်ပစ်နိုင်ခြင်း ခန့်လျှင် သိုင်းလောကသားများကသူမအားသုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်ကြပါလိမ့်မည်။ နှစ်ဘက်စလုံး သေဖို့ရှင်ဖို့ရွေးချယ်စရာလက်နှစ်ဖက်သာရှိသည်။

အခြားရှောင်လွှဲနိုင်မည့်လက်နက်မရှိပါ။

သိုင်းလောကသားများသည်လည်းသိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း၏ အန္တရာယ်ကိုကာကွယ်နိုင်ရန် အသက်စွန့်ကြိုးစားမည်သာဖြစ်ပါသည်။

စကြာသိုင်းသမားကြောင့် ခါးသီမူးများခံစားခဲ့ကြရပြီးနောက် ပိုင်းသိုင်းလောကအန္တရာယ်ကိုမဆုတ်မနစ် ရင်ဆိုင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြပြီးဖြစ်သည်။ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှ အနက်ရောင်မိန့်မချောကလေးအား သိုင်းလောကသားများကညာသံပေးကာ ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

မိန်းကလေးကလည်းအဆိပ်လက်နက်ပုန်း အသုံးပြုကာ ရက် ရက်စက်စက် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေသည်။

တိုက်ပွဲမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိ ပြင်းထန်နေ၏။

သိုင်းလောကသားများမှာ သူရသတ္တိဖြင့်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသော်လည်း မိန်းမချောလေး၏အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကြောင့် အထိနာနေသည်။

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများနှင့်တူ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လဲကျသွားကြလေတော့သည်။

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၈၉

တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားသည်။

ဝေါယာဉ်နှင့်တူလိုက်ပါလာကြသည့် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းသားအားလုံးသေဆုံးသွားကြသည်။

ထိုအတူ...

သိုင်းလောကသားများလည်းအနက်ရောင်ဝတ်မိန်းမချောလေး၏လက်ချက်ဖြင့် မြေပေါ်၌အတုံးအခွဲယိုကျနေကြပြီဖြစ်သည် မာကွန်ပင် မှင်တက်မိကာ တိုက်ပွဲကိုလေကြည့်နေသည်။

မိန်းကလေးကားမာကွန်ပင်ဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

သူမက ခက်ထန်စွာမေးသည်။

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

မာကွန်ပင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းဟာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းက တုကုဖုံးမဟုတ်လား”

မိန်းမလေးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ခုချိန်မှာ ရှင်ထွက်သွားလို့မရတော့ဘူး”

စကားဆုံးလျှင် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မာကွန်ပင် ကအင်္ကျီလက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြီးရိုက်ချပစ်လိုက်လေ

သည်။

“တောက်... တောက်... တောက်”

အဆိပ်လက်နက်ပုန်းကလေးများမြေပေါ် သို့ပြုတ်ကျသွား

သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်မိန်းကလေးကား သခင်မလေးတုကုဖုံးဖြတ်

ပါသည်။

တုကုဖုံးမျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ရှင်ရဲ့သိုင်းပညာ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ကျွန်မရဲ့ကိုက်ကွတ်တို့

၁၉၀ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ခုခံကြည့်ပါဦးခွင့်”

ခုခံခွင့်ပင် မာကွန်ပင် ထံခုခံဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။
မာကွန်ပင်ကပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုပဲ နောက်ဆုတ်
ဆောင်တိမ်းလိုက်၏။

တုကုဖုံးက...

“ရှင်ထွက်ပြေးလို့မရတော့ဘူး”

သူမပြေးလိုက်လာပြီး တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်၏။

မာကွန်ပင်ကအော်မေးလိုက်သည်။

“တုကုဖုံး မင်းကကျုပ်ကို မသိချင်ဟန်ဆောင်နေတာလား
တကယ်ပဲမမှတ်မိတာလား”

အမှန်တော့မာကွန်ပင်သည် တုကုဖုံးအားတွေ့ရကတည်း
က မှတ်မိခဲ့သည်။

လီအင်း၏ဇနီးသည် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ရင်ဆိုင်ဖို့အခက်
ကြုံနေရ၏။

တုကုဖုံးက သိုင်းလောကသားများအား ရက်ရက်စက်စက်
တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ကိုလည်းမယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ယခုတော့
မနေနိုင်တော့ပဲမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တုကုဖုံးက...

“ကျွန်မဘာကြောင့်မမှတ်မိရမှာလဲ ရှင်ဟာလီအင်းအပေါ်
မှာ သစ္စာဖောက်တဲ့လူပဲ”

“ဘာ...”

“ရှင်ရယ်ကိုရှောင်ရယ်နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဝူတန်းသိုင်းကျမ်း
ကိုရယူပို့ကြိုးစားခဲ့တဲ့အစ်ကိုကို သတ်ပစ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်လိမ်ပြောနေလို့အပိုပဲ”

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၁၉၁

“မင်းမှားနေပြီ”

“ရှင်နဲ့ကိုရှောင်ကိုမကျေနပ်ဘူး”

တုကုဖုံးသည်လက်ဝါးနှစ်ဘက်အသုံးပြုကာမာကွန်ပင်
အားတိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

မာကွန်ပင်ကရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ နောက်ဆုတ်လိုက်
လေသည်။

“ကျုပ်နဲ့ကိုရှောင်က လီအင်းကို အတောထိကြံ့ခံတယ်လို့
ဘယ်သူက ပြောသလဲ ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ”

တုကုဖုံးရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မအမေ ကိုယ်တိုင်ပြောခဲ့တာပေါ့ရှင် မေ့မေ့ရဲ့လက်
တစ်ဘက်ဆုံးရှုံးခဲ့တာက သက်သေပေါ့ရှင်”

မာကွန်ပင် ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာတွေ ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ မင်းရဲ့အမေလိမ်
ညာခဲ့တာ နောင်ကြီးလီအင်းဟာ...”

လီအင်းအသက်ရှင်လျှက်ရှိနေသေးကြောင်းတုချင်းယင်
အကောက်ကြံ့သဖြင့်အတိတ်မေ့သည် အထိဒုက္ခရောက်ခဲ့ပုံများကို
ပြောပြရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

တုကုဖုံးမှာဒေါသတကြီးတိုက်ခိုက်နေကာပြင်းပြင်း ထန်ထန်
တိုက်ခိုက်လာသဖြင့် မာကွန်ပင်ဘာမှမပြောနိုင်တော့ချေ။

“ရှင်ကိုသတ်ပစ်မယ်”

တုကုဖုံးသည် လက်ဝါးနှစ်ဘက်အပြင် အဆိပ်လက်နက်ပုန်း
များပါ အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ မာကွန်ပင် အခက်ကြုံသွား၏။
ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်၍တုကုဖုံးထိခိုက်သွားမည်ကိုလည်းစိုးရိမ် နေ
သည်။

ထို့ကြောင့်အဝေးသို့ရောက်အောင်ခုန်ထွက်ကာ ရှောင်တိမ်း

၁၉၂ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် မုဆိုးအောင်

လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“အစ်ကိုသတိထားနောက်မှာလူ”

ယုယု၏သတိပေးသံထွက်ပေါ်လာ၏။ ယုယုသည်သူ့အား
ခိတ်ခေ့လို့လိုက်လာပြီးမလှမ်းမကမ်းမှ တိတ်တဆိတ်ချောင်းကြည့်နေ
ကြောင်း မာကွန်ပင်သဘောပေါက်လိုက်၏။

ယုယုအတွက် စိုးရိမ်သွားသကဲ့သို့ ယုယု၏သတိပေးစကား
ကြောင့်ချာခနဲနောက်လှည့်ကြည့်မိသည်။

ထိုအခါ...

သူ၏နောက်ကျောဘက်၌လက်တစ်ဘက်ပြတ်နေသော အ
ဘွားအိုတစ်ယောက်ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့
သည်။

“ဟင်...”

တုကုန်းအပေါ်အာရုံရောက်နေသဖြင့် နောက်ကျောဘက်၌
ရန်သူရောက်နေသည်ကို သတိမထားမိအောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အဘွားအိုမှာ တစ်ဘက်တည်းသောလက်ဖြင့်မာကွန်ပင်အား
ရိုက်ချလိုက်သည်။

မာကွန်ပင် ထိတ်လန့်ကာရှောင်တိမ်းရန်ကြိုးစားလိုက်သော်
လည်းနောက်ကျနေပြီဖြစ်ပါသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

မာကွန်ပင်၏အောက်ဟစ်ကာအဝေးသို့လွင့်စင် သွားတော့
သည်။

“အစ်ကို”

ယုယုအလန့်တကြားဖြင့်ပြေထွက်လာပြီးမာကွန်ပင်အား

အပြီးကြီးသူ အတ္တလု (တ-သိမ်း) ၁၉၃

မေးမရန်ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော်...

တုကုန်းက အဆိပ်လက်နက်ဝုန်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သဖြင့်
“အမလေး”

ယုယုမြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။ သိုင်းလောက
အေးချမ်းသာယာသွားလျှင် ပျော်ရွှင်စရာဘဝသစ်တစ်ခုတည်ဆောက်
ကြမည်ဟုရည်ရွယ်ခဲ့ကြသောယုယုနှင့်မာကွန်ပင်တို့ခြေငေါ့လဲကျကာ
မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေ၏။

ယုယုကမာကွန်ပင်အတွက်စိုးရိမ်မိခြင်းကြောင့်ကံဆိုးသွား
ခြင်းဖြစ်သည်။

မာကွန်ပင်ကားလိအင်းနှင့်ပတ်သက်နေသည့်တုကုန်းအား
တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုလိုခြင်းကြောင့် ကံဆိုးသွားရခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။
လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေသောအဘွားအိုမှာ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်း
ချုပ် တုချင်းယင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

တုချင်းယင်ရယ်မောလိုက်သည်။

“သမီးတော်တယ် သိုင်းလောကသားတွေကိုခုလိုပြတ်ပြတ်
သားသားဆုံးမရမယ် ဝူတန်းဂိုဏ်းကိုဆုံးမပြီတာနဲ့ သိုင်းလောကတစ်
ခုလုံး မေမေတို့ခြေဖဝါးအောက်ရောက်လာအောင်ကြိုးစားသွားကြ မယ်
သမီးသားမေမေ့စကားကို နားထောင် ရင်မအောင်မြင်နိုင် စရာ
အကြောင်းမရှိဘူး”

တုကုန်းက...

“သမီး နားထောင်ပါ့မယ် မေမေ”

တုချင်းယင်၏မျက်နှာခက်ထန်သွား၏။

“မေမေတို့ ဝူတန်းတောင်ကိုအရောက်မသွားနိုင်အောင်

ဟန့်စားကြမယ့်လူတွေကိုဆုံးမရမယ် ကံသွားကြစို့”

“ကောင်းပါပြီမေမေ”

၁၉၄ ကုက္ကိုသို့ နေလင်းအောင်

နှစ်ယောက်သားထွက်သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ်...

“ဟူး... ဟူး... ဟူး...”

အဝတ်လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာသည်။ လူတစ်ယောက်

ငြိုးလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

တုချင်းယင်နှင့်တုကုန်းတို့ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြသည်။

ရောက်ရှိလာသူအားကြည့်လိုက်ကြသည်။

ရောက်ရှိလာသူမှာ ကိုရှောင်ဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၃၃)

ဆုံးရှုံးခြင်းမျက်ရည်

တုချင်းယင်နှင့်တုကုန်းတို့ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြသည်။ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသူကိုကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ထိုလူမှာကိုရှောင်ဖြစ်သည်။

ကိုရှောင်နှင့်လီအင်းတို့သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှလူများခရောက်ရှိလာသည်ဟုသိရပြီးသိုင်းသမားများနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

မြို့ပြင်တောအုပ်သို့ရောက်လျှင်လူစုခွဲကာလိုက်လံ ရှာဖွေကြလေသည်။

ကိုရှောင်က ဦးစွာတုချင်းယင်တို့အား ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တုကုန်းသည်ကိုရှောင်ကိုတွေ့လျှင်မျက်မှောင်ကုပ် သွားသည်။

ကိုရှောင်ကလည်းတည်းခိုခန်း၌သူ့အားအဆိပ်ခပ်ခဲ့သော

အနက်ရောင်မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်းချက်ချင်းမှတ်မိသွားသည်။

“မင်း... မင်း...”

အငြိုးကြီးသူ အတ္တလု (တ-သိမ်း) ၁၉၅

တုကုန်းက...

“ရှင်ကိုး”

တုချင်းယင်ကကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“သူဟာတစ်ခိုခန်းက မေမေမိတ်ဆွေမယ်ရသေ့ကိုခုကွပေး ပြီး

ဝူတန်းသိုင်းကျမ်းကိစ္စမှာဝင်ရပ်ခဲ့ဘူးတဲ့ကိုရှောင် ဆိုတဲ့လူပေါ့

ဝူတန်းကျမ်း ကိစ္စနဲ့သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်သွားတာလေ”

တုကုန်းမျက်နှာခက်ထန်သွားလေသည်။

“သူရဲကောင်းကိုရှောင် ဟုတ်လား”

“မှန်တယ်”

“ဒါဖြင့်...”

“သမီးယောက်ျားကို သတ်သွားတာ သူပဲ”

တုကုန်းဒေါသထွက်လာသည်။

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကိုရှောင်ကို

စိုက်ကြည့်ယင်းပြောလိုက်သည်။

“ရှင်မှန်းသိရင် တည်းခိုခန်းကကျွန်မ ထွက်မသွားပါဘူး ရှင်

သေသွားတာကိုစောင့်ကြည့်နေခဲ့မှာပါ”

ကိုရှောင်လည်း ဒေါသထွက်နေသည်။

“မင်းတော်တော်ရက်စက်တာပဲ၊ ကျုပ်က မင်းကိုစေတနာ

ထားခဲ့တယ်၊ မင်းကတော့ ကျုပ်ကိုခုကွပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

တုကုန်းက

“ရှင်သေသွားတာကို နံဘေးက အရသာခံပြီး ထိုင်ကြည့်နေခဲ့

သင့်တာ ရှင့်”

ကိုရှောင်ကလည်း

“စိတ်ချ... ကျုပ်ကမင်းကိုဆုံးမပြမယ်...”

ကိုရှောင်သည်တုကုန်း၏ရက်စက်မှုကိုမကျေမနပ်ဖြစ်ကာ

တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

တုချင်းယင်က...

၁၉၆ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“သမီးနောက်ဆုတ်လိုက် သူ့ကိမေမေ ဆုံးမလိုက်မယ်”

ငြာသင်းရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

တို့ရှောင်သည်တုချင်းယင်ကိုကြည့်ယင်းမျက်မှောင်ကုပ်
ဆွေးသည်။

“ခင်ဗျားဟာသိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းချုပ်တုချင်းယင်မဟုတ် လား”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

တုချင်းယင်ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သည်။

ကိုရှောင်က...

“မင်းကောတုကုန်းလား”

“တုကုန်းဘက်သို့လှည့်ကာမေးသည်။

တုကုန်းမဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေ၏။

“ဘာလဲ... ကျွန်မတို့သားအမိအကြောင်းကိုသိသွားလို့

ကြောက်လန့်နေပြီလားရှင့်”

ကိုရှောင်ငိုငိုသွားသည်။

“လက်စသပ်တော့မင်းက တုကုန်းဖြစ်နေတာကိုး”

တုကုန်းသည်လီအင်း၏လနီးဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်တုကုန်းနှင့်ရင်ဆိုင်ဖို့အခက်ကြုံသွားလေတော့
သည်။

ထိုစဉ်...

“မင်းသေဖို့ပြင်ထားပေတော့”

တုချင်းယင်က စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကိုရှောင် ကဗျာကယာ နောက်ဆုတ်ကာရှောင်တိမ်းလိုက်
သည်။ ဤတွင်...

မြေပေါ်လဲကျသေဆုံးနေသောမာကွန်ပင်နှင့်ယုယုတို့အနီးသို့
ရောက်သွားလေသည်။

“ဟား...”

ကိုရှောင်လွတ်ခနဲအော်လိုက်မိသည်။ မာကွန်ပင်သေဆုံးသွား

အပြုံးကြီးသူ အတ္တလှ (တ-သိမ်း) ၁၉၇

ပြီဖြစ်သည်ကိုသူတွေ့လိုက်ရသဖြင့်သူ့စိတ်ထားများပြောင်းလဲသွား
တော့သည်။

“မင်းတို့ရက်စက်လှချေလား”

တုကုန်းက...

“ကျွန်မယောက်ျားအတွက်ရှင်နဲ့အတွက်ဝင်တိုက်ရဦးမယ်
ကျေနပ်မယ်ရှင့်...”

“ဘာ”

“ကျွန်မယောက်ျားဟာ မေမေအတွက် ဂုဏ်သိမ်းတောင်း
ခဏဌားယူဖို့ကြိုးစားတာကိုရှင်တို့တားဆီးခဲ့ကြပြီ။ သူကလတ်မခံတော့
အကောက်ကြုံပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်မဟုတ်လား”

ကိုရှောင်က...

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ”

တုကုန်းက...

“ကျွန်မယောက်ျား သေဆုံးသွားသလို ရှင်တို့လည်း သေရ
မယ် ဆိုတာမှတ်ထားပါ။

သူမပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါကိုရှောင် ကဗျာကယာ
ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ လီအင်းဘယ်မှာ သေသွားလို့
လဲ သူ့အသက်ရှင်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာရှင့်”

“လီအင်း မသေမှမသေတာ၊ သူမကြာခင် ဒီကိုရောက်လာ
လိမ့်မယ်”

“ရှင်... ရှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကျွန်မယောက်ျား
အသက်ရှင်နေသေးတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

တုကုန်းက မိခင်ကြီးတုချင်းယင်ဘက်သို့လှည့်လိုက်၏။

"အေး... အစ်ကို အသက်ရှင်..."

သူမ၏စကားဆုံးအောင်မပြောလိုက်ရပါချေ။

တုချင်းယင်ကအော်ငေါက်ပြီးခုန်ဝင်လာ၏။

"မင်းသေဖို့သာ ပြင်ထား"

ကိုရှောင်အား တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုရှောင်လည်းလက်ဝါးနှစ်ဘက်၌အတွင်းအားစုစည်းကာ

ခုခံလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ဦးထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် လိုက်ကြချိန်မှာပင်။

"ဟူး..."

အဝတ်အစားလေတိုးသံများနှင့် အတူ လူတစ်ယောက်

ရောက်လာပြီး ကိုရှောင်ဘက်မှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

"ဝုန်း"

တုချင်းယင်ချက်ခြင်းနောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေတော့ သည်။

တုချင်းယင်နောက်ဆုတ်လိုက်ရ၏။

ကြားဝင်တိုက်ခိုက်သူအားမကျေမနပ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူအားသေသေချာချာမြင်လိုက်ရလျှင်တုချင်းယင် မျက်နှာပျက်

သွားသည်။

"မင်း... မင်း လီအင်း"

တုကုန်းကလည်း

"အစ်ကို"

ဝမ်းသာအားရ ခေါ်ယင်းပြေးသွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

"သမီး"

တုချင်းယင်ကသမီး ဖြစ်သူ၏လက်ကိုဆွဲကာဟန့်တားထား

လိုက်လေသည်။

လီအင်းသည် မာကွန်ပင်နှင့်ယုယုတို့၏ အလောင်းများကို

တွေ့လျှင်ဒေါသထွက်သွားသည်။

ဇနီးသည်တုကုန်းအားပြန်တွေ့ရသော်လည်းဝမ်းမသာနိုင် တော့ချေ။

"ခင်ဗျားရက်စက်လှချေလား"

တုချင်းယင်က...

"ဟိုတစ်ခါမင်းကတောင်းလို့ အသက်ရှင်ခဲ့ယင်သည်တစ်ခါ တော့ကဲမကောင်းနိုင်တော့ဘူး မင်းတို့ငါတို့ထံသို့အသက်ဝန်မယ်"

ပြောယင်းရှေ့တိုးလာ၏။

တုကုန်းကဟန့်တားလိုက်သည်။

"မေမေဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ကျွန်မကိုပြောပြပါဦး"

တုချင်းယင်ဘာမှမပြောပါ။

လီအင်းကပြောလိုက်သည်။

"ညီမကိုပြန်ခေါ်သွားပြီး ဝူတန်းသိုင်းကျွမ်းကိုယူမဝေးသင် အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ရှင်ကွဲမကွဲပဲသေကွဲကွဲရမယ်လို့ အကြံပေးတင်ခဲ့ တာကြောင့် အစ်ကိုဟာဝူတန်းဂိုဏ်းအပေါ်ကျေးဇူးရှိခဲ့တဲ့ကိုရှောင် ကိုလိုက်ပြီးအကူအညီတောင်းခဲ့တယ်"

ကိုရှောင်ဝင်ပြောလိုက်သည်။

"မာကွန်ပင်က မင်းတို့ဇနီးမောင်နှံအကြောင်းကိုလာပြောလို့ ကျုပ်ကဝူတန်းဂိုဏ်းချုပ်ကို မေတ္တာရပ်ခံပြီး ဝူတန်းသိုင်းကျွမ်းကို ယူလာပြီး နောင်ကြီးလီအင်းကိုပေးအပ်ခဲ့တာပဲ"

တုကုန်းသည် လီအင်းနှင့်ကိုရှောင်တို့၏စကားများကြောင့် အံ့သြသွားလေသည်။

လီအင်းက...

"ကျုပ်ဝူတန်းကျွမ်းကိုရလာပြီး တဲ့နောက်မှာညီမမေမေနှစ်ယောက် ခဲ့တယ်။ သိုင်းလောကကိုဒုက္ခမပေးရဘူးဆိုတဲ့ကတိတောင်းပြီး ဝူတန်း သိုင်းကျွမ်းကိုပေးအပ်ခဲ့တယ်။ သူကတိပေးပြီးဝူတန်းကျွမ်းကိုလည်းရ ရော အစ်ကို့ကိုအကောက်ကြံတော့တာပဲ"

တုချင်းယင်က အကောက်ကြံသဖြင့် အသက်မသေသော်လည်း အတိတ်မှသွားပြီး ယူယုကအသက်ကယ်စောင့်ရှောက်ထားပုံနှင့် လူယုတ်မာသူဌေးသားဒုက္ခပေးသောအခါ မာကွန်ပင်ကူညီခဲ့ပုံများကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

တုကုန်းဝိုင်းသွား၏။
သူမများသွားပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းသဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

“မေမေဒါတွေကအမှန်ပဲလားဟင်”
တုချင်းယင်အား မေးလိုက်လေသည်။ တုချင်းယင်ကဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားလေ၏။ သူမ၏ဒေါသပေါက်ကွဲသွားလေပြီ။ သူမအတွက်သိုင်းကျမ်းမှတစ်ပါးအားလုံးအသေးအဖွဲ့ဖြစ်သည်။

“မှန်တယ်ဆိုရင်ကော ညည်းဘာပြောမလဲ”
“မေမေရယ် ကျွန်မကို လိမ်ညာထားခဲ့တာကိုး”

“အေး... ညည်းယုံကြည်အောင် ငါ့ရဲ့လက်တစ်ဖက် တောင်အဆုံးရှုံးခံခဲ့ရသေးတာပဲ။ ဘာလဲ ညည်းကလီအင်းဘက်က ရပ်တည်ချင်လို့လား၊ ခုမှတော့မရနိုင်တော့ဘူး။ ညည်းလက်ချက်နဲ့ သူတို့ လူတွေသေဆုံးကုန်ပြီ။ ညည်းကို ဘယ်သူမှာခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

အတ္တကြီးမားသော မိခင်ကြီးကြောင့် အားလုံးဒုက္ခရောက်ကြရပြီဖြစ်ကြောင်း လီအင်းနားလည်သွားလေတော့သည်။

တုကုန်းသည်လီအင်းနှင့်ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်လျက်ရှိနေချိန် မှာပင် သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းမှလူများကလာရောက်ဖမ်းဆီးသွားခဲ့ကြသည်။

လီအင်းအားသိုင်းကျမ်းယူပေးမှ သူမနှင့် ပြန်တွေ့ခွင့်ပြုမည်ဟုအကြပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်းသူမသိသွား၏။

နောက်ပိုင်းတွင်လီအင်းက သိုင်းကျမ်းရရှိဖို့ကြိုးစားရာ တိုဆွေနှင့်မာကွန်ပင်တို့ကတားမြစ်ခဲ့ကြပြီးတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားကာလီအင်းသေဆုံးသွားသည်ဟု တုချင်းယင်ကပြောခဲ့သည်။

တုချင်းယင်က သိုင်းကျမ်းရရှိဖို့နှင့် လီအင်းကိုကူညီဖို့ ကြိုးစားရင်း တစ်ရက်ဆုံးရှုံးသွားသည်ဟုသိခဲ့ရသည်။

ယခုတော့...
မိခင်ကြီးကြောင့်သူမအများကိုဆတ်လက် ကျူးလွန်မိခဲ့လေပြီ အစ်ကိုလီအင်း၏...
တုချင်းယင်က...

“တုကုန်းငါ့လက်တစ်ဖက်ကိုအဆုံးရှုံးခဲ့ရလွှတ်နိုင်လို့ပဲ ညည်းက ရန်သူဘက်ကရပ်တည်ခဲ့သေးတာ”
“မေမေရယ် ရက်စက်လိုက်တာ”

တုကုန်းညည်းတွားယင်းမျက်နှာတိုလတ်နေသောကြောင့်လိုက်လေတော့သည်။

လီအင်းသေဆုံးသွားပြီဆိုခြင်းကြောင့်တုကုန်းမှာ လောက အားစိတ်နာသွားလေသည်။

တုချင်းယင်က သိုင်းလောကသားများအားဆုံးမရန် အဆိပ်အသုံးပြုခိုင်းသည်။

နဂါးကပင် စိတ်ဓါတ်ခက်ထန်သောတုကုန်းသည် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းပညာကိုထပ်မံလေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ ခုတော့အားလုံးခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်ကုန်ပြီ ဟုနားလည်လိုက်လေတော့သည်။

တုချင်းယင်ကိုလီအင်းကသိုင်းကျမ်းယူလာပေးပြီးသိုင်းလောကကိုဒုက္ခပေးဖို့ကတိတောင်းခဲ့လေသည်။

တုချင်းယင်ကကတိပေးပြီးသိုင်းကျမ်းရသောအခါ လီအင်းကိုအကောက်ကြံခဲ့သည်။ လီအင်းသေဆုံးသွားပြီမှတစ်ကာထားပစ်ခဲ့ပြီးသိုင်းကျမ်းရခဲ့ပြီးလီအင်းပျောက်ဆုံးသွားလျှင်တုကုန်းအားပြောဆိုဖို့ခက်ခဲမည်ဖြစ်ကြောင်းနားလည်သည်။

တုကုန်းအားမဆုံးရှုံးရလေအောင် သူမပြောစကားကိုယုံကြည်လက်ခံလာစေရန် လက်တစ်ဖက်ကို အဆုံးရှုံးခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ယခုတော့အဖြစ်မှန်ပေါ်ပေါက်သွားချေပြီ...

“ဟား... ဟား... ဟား...”

တုချင်းယင်ကဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်၏။

“ထူး... ငါတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ခွဲခြားလို့

မရဘူး... လောကသားတွေကလည်းလက်ခံကြမှာမဟုတ်ဘူး

သူတို့က သုတ်သင်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားကြလိမ့်မယ် ငါတို့ကလည်းသူတို့ကို

သုတ်သင် ရှင်လင်းပစ်ရမယ်”

ကိုရှောင်သည်အကြောင်းစုံသိနေပြီးဖြစ်ရာတုချင်းယင်အား

အမုန်းကြီး မုန်းသွားလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားတော်တော်ရက်စက်တာပဲသေဖို့သာပြင်ပေတော့”

ကြီးဝင်းယင်း ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။တုချင်းယင်ကလည်း

ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေ

တော့သည်။

တုချင်းယင်သည် ဝူတန်းခုနစ်စဉ်ကြယ်ကျမ်းကိုရရှိသည်

နောက်တွင်လျှို့ဝှက်ချက်လဲထုတ်ကာချေမှုန်းနိုင်မည့်သိုင်းကွက်များ

တီထွင်ခဲ့သည်။

နဂိုကပင် သိုင်းပညာထက်မြက်သူဖြစ်ရာ ဝူတန်းခုနစ်စဉ်

ကြယ်ကျမ်းကိုပါလေ့လာနိုင်ခဲ့သဖြင့် ပြိုင်ဘက်ကင်းသူဖြစ်လာတော့

သည်။

သို့သော်...

သူမ၏အတ္တစိတ်ကသူမအားပြန်လည်ထိခိုက်စေခဲ့လေ သည်။

တုကုဖုံးယုံကြည်စေရန်လက်တဖက်အဆုံးရှုံးခံခဲ့သည်ဖြစ်ရာ

ကျန်လက်တစ်ဖက်ကိုသာ အသုံးပြုနိုင်ခဲ့တော့သဖြင့် သူမ၏ သိုင်း

စွမ်းမှာထိရောက်သင့်သလောက်ထိရောက်မှုမရှိဘဲယုတ်လျော့သွား

ခဲ့တော့သည်။ခုနစ်စဉ်ကြယ်ပညာမှာ တစ်ဦးချင်း ဖော်ထုတ်သည်ထက်

ခုနစ်ဦးပေါင်းစပ်ဖော်ထုတ်မှ ထက်မြက်သည်။

လက်နှစ်စုံရှိသည်ထက် လက်ခုနစ်စုံရှိမှပို၍ထက်မြက်သည်။

ယခုသူ့လက်တစ်ဖက်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့သဖြင့်သိုင်းပညာ၏နက်နဲသောအပိုင်း

အား ဖော်ထုတ်ရန်ခက်ခဲသွားလေတော့သည်။သို့မဟုတ်လျှင်မြင်းကို

ချိုတက်ပေးသကဲ့ သို့ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

သူမ၏သိုင်းအားယုတ်လျော့သွားခြင်းကြောင့်သိုင်းလောက

သားများကကောင်းသွားကြခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ကိုရှောင်ကတိုက်ခိုက်လိုက်သော်လည်း တုချင်းယင်းအား

ယှဉ်ဖို့မလွယ်မှန်း ခိုင်မိနေသည်။ လီအင်းတ လက်ပိုက်ကြည့် မနေ

တော့ပါ။ တုချင်းယင်ကိုစိတ်အနာကြီးနာသောကြောင့် ရှည်ရှည်

ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေတော့ပဲ ထိုက်ပွဲအတွင်း၌ ခုန်ဝင်လိုက်လေတော့

သည်။

တိုက်ပွဲက ကြောက်ခမန်းလိလိ ပြင်းထန်နေပါသည်။ ကိုရှောင်

နှင့်လီအင်းတို့၏ သိုင်းပညာမခေပါ။

သို့သော်...

တုချင်းယင်အားရုတ်တရက်အနိုင်မရနိုင်သည့်အပြင် တုချင်း

ယင်၏ လက်ချက်ကြောင့် အခက်ကြုံနေပါတော့သည်။

“သွားစမ်း”

တုချင်းယင်က အော်ငေါက်ရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင်

“ဝုန်း... ဝုန်း”

ကိုရှောင်နှင့်လီအင်းတို့အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားကြလေ တော့

သည်။

“အစ်ကို”

တုကုဖုံးအထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။

လီအင်းထိခိုက်သွားမည်ကိုသူမစိုးရိမ်နေပါသည်။

တုချင်းယင်ကငေါက်လိုက်သည်။

“သမီးနောက်ဆုတ်စမ်း”

တုကုဖုံးမှာ မိခင်နှင့်ခင်ပွန်းသည်ကြား၌ဗျာများနေတော့

သည်။

“ယား”

၂၀၄ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“သေပေတော့”

ကိုရှောင်နှင့်လီအင်းတို့ကညာသံပေးကာတိုက်ခိုက်ကြပြန်လေတော့သည်။

ယခု...

လီအင်းကဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

တုကုန်းကိုခဏမေ့ထားပြီး တုချင်းယင်နှင့်ပြတ်ပြတ်သားသားရင်ဆိုင်သွားရန်ဖြစ်သည်။

တုချင်းယင်အားဟန့်တားဆုံးမနိုင်မှသာသိုင်းလောကဒုက္ခရောက်ရမည့်ဘေးကို တားဆီးကာကွယ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

တုချင်းယင်မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးငါ့လက်ကမလွတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

သူမသည်လက်ငွေ့ယမ်းကာပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေ၏။

ကိုရှောင်နှင့်လီအင်းတို့နှစ်ယောက်ပေါင် ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြသော်လည်း တုချင်းယင်ကိုအနိုင်ရဖို့ခက်နေ၏။

သို့သော်...

သူတို့နောက်မဆုတ်တော့ပါ။ အသက်စွန့်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြပြီဖြစ်လေသည်။ သို့မှသာ သူတို့သည် သူတို့အပြစ်အတွက် အပြစ်ဒဏ်ကျခံပြီး ဖြစ်သကဲ့သို့ ရှိလေမည်။

သူတို့၏စွန့်စားတိုက်ခိုက်မှုကြောင့်တုချင်းယင်အခက်ကြုံသွားသည်။

“လီအင်းတို့အားအနိုင်ယူမည်ဆိုလျှင်သူမလည်းထိခိုက်သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား”

တုချင်းယင်မှာထိခိုက်နိုင်ကြောင်းတွေးမိပြီးစိုးရိမ်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာသည် နှင့်သူမ၏ တိုက်ကွက်များပျက်ပြားကာမသတ်ဆုတ်ပေးရလေတော့သည်။လီအင်းနှင့် ကိုရှောင်တို့အားတစ်ကြိမ်

အကြိမ်သု အတ္တလု (တ-သိမ်း) ၂၀၅

ဖိ၍တိုက်ခိုက်ကြသည်။

တုကုန်းက မိခင်အတွက်စိုးရိမ်လာသည်။

“အစ်ကိုရပ်လိုက်ပါတော့လား”

လီအင်းကိုအော်ပြောလိုက်သည်။

တုချင်းယင်က

“သမီးဘာလုပ်နေတာလဲ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းနဲ့ပစ်လိုက်ပါတော့လား”

သူမ၏စကားကြောင့်ကိုရှောင်နှင့်လီအင်းတို့ရင်ထိပ်သွား ရ၏။

တုကုန်းသာပါဝင်တိုက်ခိုက်လာပါကသူတို့ကျိန်းသေ အရေး နိမ့်သွားရတော့မည်။

တုကုန်းဗျာများနေ၏။ မည်သူ့ကိုကူညီရမည်နည်း။

မည်သူတက်က ရပ်တည်ရမည်နည်း။

ထိုစဉ်...

တုချင်းယင်သည်ကိုရှောင်နှင့် လီအင်းတို့တွေဝေသွားသည်ကိုအခွင့်ကောင်းယူကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဂုန်း”

“အား”

ကိုရှောင်နှင့် လီအင်းတို့အပိုင်မိသွားသည်။ တုချင်းယင် ၏လက်ချက်ဖြင့်အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကြသည်။

ယခု တုချင်းယင်၏လက်ထဲ၌ ဓါးတစ်လက်ရှိနေပြီဖြစ် သည်။ သူမသည် ခုနစ်စင်ကြယ်ဓါးပညာကိုထုတ်ကာ အသုံးပြုလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

လီအင်းက မြေပေါ်မှ လူးလိန်ထလိုက်၏။ သူ၏ဝဲဘက် ပခုံး၌ ဓါးတစ်ချက်ထိသွားခြင်းကြောင့် သွေးများစီးကျနေ၏။

ကိုရှောင်ကိုကြည့်လိုက်သောအခါ

“ကိုရှောင်...”

၂၀၆ ~~အ~~ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

လီအင်းအထိတ်တလန့် အော်လိုက်လေသည်။ ကိုရှောင်မှာ ရင်ဝ၌ ပြင်းထန်သော ဓားဒဏ်ရာရရှိကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဟား...ဟား...”

တုချင်းယင် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်၏။

“လီအင်းမင်ဘာမှပထက်နိုင်တော့ပါဘူး... ငါနဲ့ပူးပေါင်း လိုက်တာ မင်းအတွက် အကျိုးရှိဆုံးဖြစ်မယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်...”

လီအင်းအံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် အသက်သေချင်သေသွားပါစေဗျာ... ခင်ဗျားကို ဟန့်တားရမှာပါပဲ...”

တုချင်းယင်နှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“သေပေတော့...”

တုချင်းယင်ကလည်း ဒေါသတကြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေ သည်။ ဒဏ်ရာရထားပြီး လက်နက်မဲ့ဖြစ်နေသော လီအင်းမှာ တုချင်း ယင်အား မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ယှဉ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါချေ။

တုကုန်းမှာ ခင်ပွန်းသည်အတွက်စိုးရိမ်သွားကာ...

“မေမေ မလုပ်ပါနဲ့”

တောင်းပန်ဟန့်တားရင်းခွန်ဝင်သွားသည်။ သူမ၏ခင်ပွန်း သည်အားအကာကွယ်ပေးရန် ဝင်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေသော သူနှစ်ယောက်ကြားသို့ခွန်ဝင်လိုက်သော တုကုန်း မှာကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လိုက်သည်။

“အား...”

ထို့နောက်...

မြေပေါ် ဘုန်းကနဲလဲကျသွားသည်။ တုချင်းယင်၏ဓားချတ် သည် လီအင်းအား ထိုးစိုက်မိခြင်းမရှိဘဲ လီအင်းရှေ့မှကြားဝင်လာ သည့် တုကုန်းအားထိုးချလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“သမီး...”

အပြီးကြီးသူ အတ္တလူ (တ-သိမ်း) ၂၀၇

တုချင်းယင်အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လီအင်း၏ လက်ဝါးက သူမ၏ရင်ဝကို ရိုက် ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း...”

“အား...”

တုချင်းယင်သည် စုရုနာကျင်စွာအော်ဟစ်ကာလူတစ်ခြား ဓားတစ်ခြားလွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ယုယု၊ ကိုရှောင်နှင့် မာကွန်ပင်တို့မြေပေါ်၌လဲကျကာမလှုပ် မယှက်ဖြစ်နေကြသည်။

သိုင်းလောကအား လှမ်းမိုးရန်ကြိုးစားစဉ်းကြိုးစားခဲ့သော တုချင်းယင်မှာလည်းမှောက်ခုံကြီး လဲကျကာအခိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ညီမ...”

လီအင်းက ဆို့နှင့်ကြေကွဲစွာခေါ်ရင်းတုကုန်းအား ပွေ့ချီ လိုက် လေသည်။ တုကုန်း တုတ်တုတ်မလှုပ်တော့ပါ။

သူမစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်တော့ပါ။ လီအင်းကိုလည်း ကောင်းလောကကြီးကိုလည်းကောင်းကျောခိုင်းစွန့်ခွာသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

သူမ၏ မျက်နှာပြုံးယောင်သမ်းနေ၏။

ခင်ပွန်းသည် လီအင်းကိုအကာအကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် ကျေ ကျေနပ်နပ် ဖြစ်သွားကြောင်းပေါ်လွင်နေ၏။

“ညီမရယ်...”

လီအင်း မချီတင်ကဲရေရွတ်လိုက်လေသည်။ စိတ်ချိတ်ကြံ့ ခိုင်သော လီအင်းသည် မျက်ရည်မစဲနိုင်အောင် ကျဆင်းလာ၏။

သိုင်းလောကအား လှမ်းမိုးရန်ကြိုးစားခဲ့သော တုချင်းယင်

၂၀၈ **အိုဇာကုသိုလ် နေလင်းအောင်**

အမှိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားသည်ဖြစ်၍ သိုင်းတံခွန်ဂိုဏ်းပျက်စီးသွားလိမ့်
မည်ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကသည်လည်း အမှန်ပင် အေးချမ်းသာယာသွား
ပေတော့မည်။

မာကွန်ပင်နှင့် ကိုရှောင်တို့သည် သိုင်းလောကအေးချမ်းရေး
အတွက် သူရဲကောင်းပီသစွာ အသက်ပေးကျိုးပမ်းသွားကြသည်။ သိုင်း
လောကပျော် သိုင်းလေးဖော်အား သိုင်းလောကသားများက ဘယ်
သောအခါမှ မေ့ပျောက်သွားနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။

လီအင်းက တုန့်ဆို၏ အလောင်းကို ရင်ခွင်ထဲထားကာ တင်း
ကပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားသည်။

တုန့်ဆိုက သူ့အား ထာဝရ ခွဲခွာသွားချေပြီ။

လီအင်း ဘဝကားစားနှင့် အဖော်ပြုရမည့်ဘဝမဟုတ်တော့
ပေ။ မျက်ရည်နှင့် အဖော်ပြုရမည့် ဘဝဖြစ်သွားလေတော့သည်။

တတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်း

ပြီး၏...

အိုဇာကုသိုလ် နေလင်းအောင်